

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



The
STAND OUT IN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DONNA ALAM



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



THE STAND IN

DONNA ALAM

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2020

Kapak Modeli: Mitchell Wick

Kapak Tasarımı: [LJ Stok](#)

Görsel: Lanefotograf

Düzenleme: [Editing 4 Indies](#)

EPIGRAPH

*Ne olduğumu bıraktığımda,
olabileceğim kişiye
dönüşürüm.
Sahip olduklarımı bıraktığımda
İhtiyacım olanı elde ederim.*

~ Tao Te Ching

*Lambs'ın sevimli hanımlarına, özellikle Michelle, Elizabeth ve Lisa'ya.
Sizler olmasaydınız bunun tamamlanabileceğinden emin değilim.
Aslında, bitmeyeceğini biliyorum.
Ve çok cesur olduğu için Sara'ya x*

ÖNE ÇIKAN

Bağımsız Bir Romantik Roman

1
HEATHER

"TERK EDİLDİM. Öğle yemeği sandviçinin ambalajı gibi bir kenara atıldım. Yalnızım, ölmeden önce klişeleşmiş bir yaşlı kız olmaya mahkumum, evlatlık kedilerimden oluşan sürümle çevriliyim." Arkadaşlarımın arasındaki boş sandalyeye çökerek, çantamı yere bırakıp masadaki bardağı alıp dudaklarıma götürdüm.

"O benim içkim," diye gülerek şikayet eden Daisy, bardağı elimden alır ve yerine dolu bir bardak verir, ben de onu tekrar dudaklarıma götürürüm. "Bu gidişle sarhoş olacaksın."

"İki yudum şarap, ne kadar hızlı içersen iç, sarhoş olmanı sağlamaz, Dais."

"Arkadaşlarının kucağında yatarken yalnız ya da yalnızlık çekemezsin." Vivi, sanki tehlikedeymiş gibi bardağını sağa kaydırır.

"Sence bu yüzden mi bekârim?" Soyunurken yakalanan bir bakire gibi ellerimi göğsüme bastırıyorum, başım arkadaşlarım arasında bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Göğüslerim olmadığı için mi?"

"Evet." Vivi'nin ifadesi tamamen ciddi. "Sen iki gül arasındaki diken gibisin. Eğer burada acıma partisi yapacaksak, şaraptan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak, özellikle de doğum günü partisi için hazırlandığım halde," diyor, hiç sempati göstermeden. "Şarap seni her zaman melodramatik yapar. Yoksa doğum günleri mi?"

"Doğum günleri seni melodramatik yapıyor," diye cevapladı Daisy, kendi kadehine gülerek.

"İkiniz kaç tane içtiniz?"

"İlk şişe. Öğretmen onuru üzerine," diye cevaplar Daisy, kız izci tarzı selam vererek parmaklarını kaldırır. "Doğum günü kızı olmasaydı bu akşamı başlatmazdık. Mutlu yıllar, güzelim!" Kollar beni sarar, rujlu öpücükler her iki yanağıma da konur. "

Çeyrek asır geçti ama sen yirmi üç yaşından büyük görünmüyorsun. Şimdi Vivi ve bana berbat gününü anlat."

"Şu anki durumu bir kenara bırakırsak, bu şimdiye kadarki en kötü doğum günüm. Sekiz yaşına girdiğim ve suççuğu ile uyandıığım yıldan bile daha kötü.

"Olamaz!" Daisy, iki en iyi arkadaşımın her zaman daha yumuşak olanı, diyor. "Ne oldu, canım?"

"Önce Circle Line'da gecikmeler oldu, sonra çıkarken merdivende cupcake'lerimi düşürdüm."

"Eminim bu seni çok seilmeyen bir yolcu yapmıştır," diyor Vivi, çünkü hepimizin bildiğı gibi, Londra Metrosu'nda seyahat ederken, belirlenen kurallara uymak çok önemlidir.

"Son derece seilmeyen. Özellikle de kutu sağ tarafa düştüğünde."

"İnsanlar bundan daha azı için bıçaklanmışlardır. Bıçaklanmış derken, arkalarında duran birinin öfkeli sesler çıkararak cesaretini topladıktan sonra kısaca "Affedersiniz" diye mırıldandığını kastediyorum."

"Düşünsene." Derin bir nefes alıyorum. "Hem de doğum günümde. Ama daha da kötüsü, masama vardığımda terk edilmişim. Daha da kötüsü, bunu mesajla yaptı!" Omuzlarım aniden çöküyor ve alt dudağım titremeye başlıyor.

"Oh, hayır. Duygusal alarm!" Vivi aceleyle bardağımı doldurur. Daisy'ye çay ve sempati için güvenebiliyorsam, Vivi de alkol ve cinayet planları için güvenebileceğim kişidir. "Al, şunu çabuk iç. Şimdi, cupcakelerden başla."

"Cupcakeler, evet!" Bu, her zamanki gibi bardağın yarısı dolu bakış açısıyla Daisy'den geldi. "En azından biri doğum günün için cupcake sipariş etmiş."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldanıyorum. "Şirket politikası." Bardakımı bırakıp, sözlerimi alaycı bir şekilde parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. "Tabii ki tamamen gayri resmi, ama kim doğum günü ise, *paylaşma* ruhu içinde ofise pasta getirmek zorunda." Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, neredeyse kafamın içini görebiliyorum. "Ama yirmi dördüncü yaşımın son akşamını, o grubun şeker bağımlılığını beslemek için para ödemek istemediğimden, cupcake pişirip süsleyerek geçirdim." Eh, **en fazla**

Betty Crocker kırmızı kadife kek karışımı kutusu kadar bir maliyetle. "Oraya vardığımda onların halini görünce, ödemediğim iyi oldu."

Onlar kesinlikle pişirmekten çok siktirip gitmekten yanadılar.

"Al, biraz daha iç," diyor Vivi, bardağımlı bana doğru iterek. Bir yudum daha aldıktan sonra, "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Bu günü düzeltmek için biraz şaraptan fazlası gerekecek."

"Bir dakika bekle. Ve birkaç yudum daha al," diyor Vivi. "Sonunda kendini daha iyi hissedeceksin ve o zaman bize neyin olduğunu anlatabilirsin."

"Bana neyin girmedığını ve artık asla girmeyeceğini söyleyebilirim. Seth. Beni terk ettiğini söylediğim kısmı kaçırdın mı? Hem de doğum günümde? Son cümleyi biraz sinirli bir şekilde söylüyorum çünkü, hadi ama millet, durumu anlayın. Bugün benim doğum günüm ve terk edildim. Melodram için uygun bir gün varsa, o da bugündür.

"Seth mi? Talihsiz bir alt çene yapısı olan mı?"

"O kadar da kötü değildi," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum ve Daisy'ye kaşlarını çatarak bakıyorum çünkü o konuyu hiç anlamamış.

"Ama gerçekten çıkmıyordunuz, değil mi?"

"Birkaç kez çıkmıştık. Beni duymadın mı? Doğum günümde terk edildim!"

"Muhtemelen sana hediye almak zorunda kalmamak için. Ne cimri herif," diye mırıldanır Vivi, koyu renk dalgalı saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak. "Ama sen pek umursamıyorsun, değil mi? Sanki yüzyılın en iyi erkeğiymiş gibi davranmıyorsun. Uzun zamandır kimseyle çıkmadın ve ilk görüştüğün erkek ona benziyor."

Kendimi savunmak için ağzımı açtığımda, Daisy aceleyle bardağımlı doldurup tekrar bana doğru itti. "O sinsiz herif ne dedi, tatlım?"

"Aramızda bir şey olmayacağını söyledi." Bu, beni açıkçası şaşırtan derin bir algıyı ortaya çıkardı. "O bunu hissetmiyordu." Ve *bununla* beni kastettiğini düşünüyorum. Henüz ona bunu hissettiremediğimi. Ama Tanrı aşkına, sadece üç kez çıkmıştık. Düşündüm de, kalbimde olmayan hiçbir erkeği bedenime sokamayacağımı söyledikten sonra bunu kendim kaşımış olabilirdim.

Ama doğum günümde mi?

Adi herif.

"Onunla tanışmama gerek yok, ondan kurtulduğuna eminim." Vivi, onun ayrılışını kutlamak için kadehini kaldırır. Ben de ona katılıyorum ve kadehimi neredeyse boşaltıyorum.

"Geçen hafta, bir ay dayanamayacağını söylemiştin," diyor Daisy, porselen bebek gibi gözlerini kocaman açarak. "Onu o kadar da sevdiğini düşünmemiştim."

"Beni terk ettiği için üzgün değilim, bir hafta daha dayanamaz mıydı diye de üzgünüm. Önümüzdeki hafta sonu düğüne gitmem gerekiyor, hatırladın mı? Ofisteki çoğu kişi orada olacak." Endişeli kuşlar midemde uçarken, bardağımın boş olduğunu fark ettim, ama bu sefer şişeyi kendim almak için uzandığımda, Vee onu elimden aldı.

"Bir daha düşündüm de, akşamdan kalma halin durumuna yardımcı olmaz."

"O kadar çok içip, ertesi gün hala sarhoş uyanırım diye düşündüm."

"Ama sonunda ayılacaksın ve düğün yine de gelecek hafta olacak. Tabii gelecek hafta sonuna kadar içmeye devam etmeyeceksen, o zaman muhtemelen düğün için endişelenmene gerek kalmayacak çünkü ölmüş olacaksın."

Daisy şişeyi Vivi'den alır ve masanın uzak tarafına koyar. *Ve benim ulaşamayacağım bir yere.* "Bahsettiğimiz kişi Heather. Hayatı boyunca hiç sarhoş olduğunu sanmıyorum."

"Ben sarhoş oldum. On sekiz yaşındaydım ve mümkünse bunu hatırlamak istemiyorum." O gecenin bazı kısımlarını bir daha asla hatırlamak istemiyorum çünkü tekilanın silemediği bazı şeyler var.

"Alkol asla çözüm değildir," diyor Vivi ciddi bir ses tonuyla.

"Kimya öğretmiyorsan tabii." Daisy, her zamanki gibi, yine öğretmen rolünde. Eminim bir zamanlar öğretmenin gözdesi de oydu.

"İkinizden biri gelecek hafta benim eşlikçim olmak ister mi?" İsteğimi desteklemek için parmaklarımı çaprazlıyorum, ama Daisy çoktan başını sallamış bile.

"İş yerinde senin yerine bakacağım, unuttun mu?"

"Cumartesi ve Pazar günü çalışmayı teklif ettiğine inanamıyorum, Dais. Özellikle de bütün hafta boyunca o küçük canavarları eğitmekle uğraştığın halde." Çocuk partileri düzenleme fikrine duyduğu dehşeti vurgulamak için sahte bir titreme yapıyor.

Çocuk partileri düzenleme fikri ona cehennem gibi gelse de, ben daha iyi bir ek iş düşünemiyorum. Peri, korsan ya da deniz kızı kılığına girmek, E11even adlı tam hizmet dijital pazarlama ajansındaki hafta içi işimden çok daha eğlenceli. Ofis işi aptallar içindir.

"Çocukları severim," diye cevaplar Daisy hafifçe omuz silkerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, paraya ihtiyacım var. Neden kimse sana, bütçeyi aşmayan bir tadilatın efsane olduğunu söylemiyor?" Daisy ve nişanlısı şu anda Putney'de Viktorya döneminden kalma bir orta teraslı evi restore etmek gibi devasa bir işe girişmişler. Son bütçe hesaplamalarına göre, projeleri yüzyılın sonuna kadar tamamlanabilir.

"Peki ya sen, Vivi, eski dostum, eski arkadaşım?" Ellerimi birleştirip çılgınca kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Olmaz tatlım. İş için Paris'te olacağım."

Düşündüm de, haftalarımı Vee gibi geçirmeyi tercih ederim. Seyahat sektöründe üst düzey yönetici olan Vee, zamanının çoğunu Instagram'a layık sokaklardaki kafe masalarında veya bembeyaz kumsallardaki palmye ağaçlarının gölgesinde çalışarak geçiriyor gibi görünüyor.

"Yalnız gitmek istemediğini biliyorum ama..."

"Hayır, yalnız gidemem."

"Tabii ki gidebilirsin."

"Hayır, gerçekten gidemem."

"Toplumun beklentilerini siktir et!" diye bağırıyor ve eli aniden masanın üstüne vuruyor.

"Aferin sana kardeşim." Sözlerim, barış işareti yapmak için kaldırdığım iki parmağım kadar zayıf çünkü... "Ama önümüzdeki hafta sonundan *sonra* onları siktirebilir miyiz?"

"Ciddiyim, yalnız gitmelisin. İnsanlara modern bekar kadınların nasıl yaşadığını göster."

"Tek başına yaşar," diye cevap veriyorum. "Evet, teşekkürler Vee. Eminim bu, iş arkadaşlarımı çok etkileyecektir."

Neden onları etkilemek zorundasın ki? Onları kıskandırsan yeter. Biraz gürültü yap, biraz eğlen. Birkaç yakışıklı erkekle flört et.

Erkek olmadan da iyi vakit geçirebildiğin için kıskançlıktan deliye dönmelerini sağla."

"Muhtemelen beni tımarhaneye kapatırlar," diye mırıldanıyorum, ama o duymuş gibi görünmüyor.

"*Kızların ancak bir erkekle birlikte* tamamlanabileceği anlatısından bıktım. Sen de öyle değil misin?" Kafası Daisy ile benim aramda gidip geliyor, ifadesi korkutucu. Normalde erkek olmadan da gayet iyi idare ettiğimi (çoğunlukla) ilk kabul eden ben olurdum, ama bu sefer, bağlanmamaya bağlanmak istemiyorum. Düğüne tek başına giden herkes bu konuda kesinlikle benimle aynı fikirde olacaktır.

"Kendi paramızı kazanıyoruz, kendi faturalarımızı ödüyoruz. Neden erkeklere bağımlı olmamayı seçtiğimiz için kendimizi ucube ve dışlanmış hissetmeliyiz? Kraliçe'nin şarkısında dediği gibi, *ben kendime bağımlıyım.*"

"Bu, Majestelerinin söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor, şarkı söylemesi bir yana." Kaşlarımı çatarak kaşlarımı birleştirdim.

"Kraliçe B, tabii ki."

"Her şey yolunda ve güzel, ama ben zaten biriyle romantik bir ilişki yaşadığımı söylemiş olabilirim. Yani iş yerinde söylemiş olabilirim."

"Eh, biriyle çıkıyordun," diyor Daisy yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ve şimdi çıkmıyorsun. Hiçbir erkek kötü bir erkekten daha iyi değildir. En azından çoğu durumda."

"Kötü erkeklerin de yararları vardır," diye düşündü Vee. "En azından kısa vadede."

"Sanırım önümüzdeki cumartesi düğüne benimle birlikte gitmek isteyecek kötü bir erkek tanı mıyorsun, değil mi? Çünkü kendimi bir yalanın içine soktum." Heather Whittington'ın hayatına hoş geldiniz: Loserville'deki hayatım

"Neye yalan söyledin?"

"Bu, bir nevi biriyle görüştüğümü söylediğim mecazi bir köşe. *Aslında* biriyle görüşmeden önce..." Yüzümü buruşturuyorum. Omuz silkiyorum. Sonra biraz utanıyorum.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Daisy'nin kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Kaşlarını çatma, Dais. Otuz yaşına gelmeden botoks yaptırmak istemezsin, değil mi?" Bu emri verdikten sonra, Vee dikkatini bana çevirir.

bana yöneldi. "Şimdi, neden hayali bir erkek arkadaş yarattın?"

"Hayali değil. Sahte. Arada fark var."

"Onu göremiyorsan, o gerçek değil, H. Peki, sen ve Bay Görünmez ne zamandır çıkıyorsunuz?" Eğleniyor mu? Şaşkın mı? Anlamak zor, ama benim yerimde olmanın nasıl bir his olduğunu bilemez. Erkekleri çok kolay tavlıyor ve aynı hızla terk ediyor.

"Şimdilik nedenini bir kenara bırakalım," diyor Daisy, "Ne zamandır kimseyle çıkmıyorsun? Demek istediğim, ciddi bir ilişkiye mi girdin... sahte bir erkek arkadaşla mı, yoksa sadece geçici bir kaçamak mı?" Daisy'nin mavi gözleri, başparmağımla işaret parmağımla bir santim ayırdığım yere bakıyor. "Yani kısa süreli mi?"

"Evet. Sayılır. Tanımına bağlı." Parmaklarım arasındaki mesafeyi genişletiyorum.

"Birkaç hafta mı?"

"Biraz daha uzun." Tanrım, bu çok rahatsız edici. Büyükanнем yalancılar iyi hafızaya sahip olmalı derdi, ama çelik gibi sinirlere sahip olmaları gerektiğinden bahsetmezdi. "Bir süre."

"Bir süre," diye tekrarlar Vivi. "Bir süre tam olarak ne kadar?" "Ona bunun ciddi bir ilişki olduğunu inandırdım diyelim."

"Neden?" diye soruyorlar sanki - *ağlıyorlar mı?* - hep bir ağızdan.

"Bir anlık delilikti." Rahatsız bir şekilde omuzlarımı silkiyorum, ellerimle koltuğun kollarına sıkıca tutunurken omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor.

"Aman Tanrım." Vivi kıkırdamaya başlar.

"Sadece sen, H." "Komik değil."

"Heather, bu çok komik! Berbat bir erkek arkadaşından daha iyi ne olabilir? Hayali bir erkek arkadaş!"

"Ah, tatlım." Daisy'nin tepkisi biraz daha şefkatli.

"Kulağa tamamen acınası geldiğini biliyorum, ama hepsi çılgınlık anında oldu. Ve deli, akıl hastası türünden değil, barlarda kavgalara, trafikte öfke olaylarına veya benim tarzıma daha uygun olan, çok sert ifadeli e-postalara neden olan türden bir çılgınlık."

"Neden bize anlatmıyorsun?" diyor, koluma hafifçe dokunarak.

"Muhtemelen, bir ilişkim olmadığı için işimi düzgün yapamadığım söylendiği için böyle bir tepki verdim."

"Kim söyledi bunu?" Vivi'nin neşesi bir anda kesildi, omurgası aniden dikleşti.

"Haydn. Hatırladın Hatırlıyor musun
Haydn'ı benim küçümseyen, biraz
kadın düşmanı, sınırda sosyopat patronunu hatırlıyor musun?"

"Onun hakkında bu kadar çok şikayet ettiğin için unutmamız pek olası değil." Anlamlı bir bakışla Vee bardağına uzanır.

"Sen de onun için çalışsaydın şikayet ederdin."

"Hayır, yeni bir iş bulur bulmaz ona hayalarına tekme atardım. Ama onun bununla ne ilgisi var?"

"Birkaç ay önce, yine işimi bana erkek bakış açısıyla açıklamaya çalışıyordu. Ama bu sefer, bir ilişkim olmamasının bakış açımı çarpıttığını söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil. Sen flört ajanslarının sosyal medya hesaplarını yönetiyorsun, değil mi?"

"Diğerlerinin yanı sıra, ama bunlar benim en büyük iki hesabım."

"Ve bekar bir kişinin durumunu bekar bir kişiden daha iyi kim anlayabilir ki?"

Öyle düşünürsünüz. Ama ona göre, Instagram paylaşımlarım aşk arayanlara çekici gelmiyordu. Fazla erkekçe ve yeterince romantik değildi. İşimin kapsamını anlamak için, uzun süreli ilişkilerin tapınağının iç mekanına kabul edilmiş olmanın deneyiminden faydalanabileceğimi söyledi. Ya da öyle bir şey. Ayrıca bunu, benim asla kabul edilemeyeceğim bir kulüp gibi gösterdi. Ve bunu tüm ekibin önünde bir toplantıda yaptı. Benim hatam bile değildi, ama asistanımı zor durumda bırakacak değildim.

"İşine evli olmak diye bir şey duymuştum, ama bu çok saçma. Ne salak adam. Aslında, sözümü geri alıyorum. En azından memeler işe yarar ve yağ dokusu yığınları olmalarına rağmen muhtemelen daha mantıklıdırlar."

"Yağ dokusu, kafasının içindekiler gibi geliyor," diye şikayet ediyorum, alnımdaki deri yine kırıışıyor. Bu gidişle, yıl bitmeden botoks yaptırmam gerekecek.

"Umarım ona gidip çoğalmasını söylemişsindir." Bakışları arkadaşımıza kayıyor. "Umarım ona siktirip gitmesini söylemiştir," diyor Daisy için,

sanki dili anlamıyormuş gibi ekler.

"Hayır, ama ona sadece yanıldığını değil, aynı zamanda haddini aştığını da söyledim."

"Bu da bir şey, sanırım."

"Ve eğer böyle saçma, ayrımcı şeyler söylemeye devam ederse, onu insan kaynaklarına şikayet edeceğim."

"Kesinlikle öyle yapardım," diye Vee imparatorlukvari bir tavırla onayladı.

"Sonra ona bir erkek arkadaşım olduğunu, çok teşekkür ederim, ve birkaç aydır birlikte olduğumuzu söyledim, yani onun görüşleri hoşgörüsüz olmakla kalmayıp, varsayımı da tamamen yanılttı."

"O zamanlar biriyle çıkıyor muydun?"

Daisy'nin sesindeki şüpheden şaşkınlıkla başımı sallıyorum. O benim öyle olmadığını biliyor. Arkadaş olduğumuzdan beri kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı. Tabii kahve içip buluşmalar oldu, ama üçüncü buluşmadan öteye giden bir şey olmadı. Arkadaşlarıma göre ben sadece seçiciyim. Ama benim sorunlarım bundan biraz daha derin ve Haydn'ın saldırısından beri bu sorunlar beni tamamen tüketiyor. Kendimi çıplak hissettim, tüm geçmişim ve sorunlarım herkesin gözü önünde sergileniyordu.

"Neden erkek arkadaşın olduğunu söyledin ki?" Açıklama girişimime rağmen, Daisy hala gerçekten kafası karışık görünüyor.

"Ağzımdan kaçırverdi." Ellerimi havaya kaldırıp omuz silktim. Ama bu cevap benim savunmamdı. Arkadaşlarımdan önünde bir ucube gibi hissetmemek için, onun suçlaması kafamda yankılanıp dururken, başka bir şeye dönüşene kadar kıvrılıp dururken.

*Onun erkek arkadaşı yok. Hiç
erkek arkadaşı olmadı. Çünkü
sevilecek biri değil.*

"Dürüst olmak gerekirse, sözler ağzımdan çıkmadan önce bile farkına varmamıştım. Haydn mı yoksa ben mi daha çok dehşete kapıldım, bilmiyorum."

"Erkek arkadaşın olduğu için mi dehşete kapıldın?"

"Nedenini bilmiyorum. Sadece dehşete kapılmış görünüyordu." O zamandan beri onun neden böyle davrandığını merak ediyordum, acaba gizli eşcinsel mi diye, çünkü ofisteki çoğu kadına karşı çok kötü davranıyordu, bana karşı ise daha da kötü. Belki de bir tane daha

heteronormatif erkek piyasadan çekilmiş miydi? Gerçekten bilmiyorum. Ama onu düşünmüyorum çünkü, canı cehenneme. *En azından mecazi olarak.*

"Ve sanırım bu düğünde işten insanlar da olacak, değil mi?" "*Urgh! Hatırlatma.*" Daisy, ellerimden birini eline aldı oyun parkında düşüp teselliye ihtiyaç duyan küçük çocuklarından biriymişim gibi tuttu.

"Oh, Heather. Sahte bir ilişki yaşamak bir şey, ama sahte bir erkek arkadaş bir günlüğüne gerçeğe dönüştürmek biraz daha karmaşık bir şey."

"Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence neden Bay Sıkıcı Alt Dişli'yi yanımda tuttum?"

"Sahte bir ayrılık yapabilirsin," diyor iyimser bir şekilde. "Sahte ilişkinizin sahte bir ayrılığı." Kendi önerisini anlamaya çalışır gibi yüzünde bir ifade belirliyor.

"Haydn'ın beni tek başıma görerek tatmin olmasını sağlamak yerine, kendi ölümümü sahte gösterip ormanda yaşamayı tercih ederim. Ciddiyim. Kızlar, bir randevuya ihtiyacım var. Tercihen birkaç saatliğine beni sevdiğini iddia edecek biri. Ya da en azından gecenin bir kısmında yanımda oturmak isteyecek biri."

"Çıkmak ister misin?" diye sordu Daisy aniden.

Bu sorunun cevabı karmaşık. Şu anda bu konuya odaklanacak vaktim yok. "Bu konuyu başka bir zamana bırakalım. Sadece bir gün için randevu almam gerekiyor, en fazla altı saat. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Joe'ya birini bulabilir mi diye sorabilirim," diyor Daisy. Ama böyle biri olsaydı, şimdiye kadar nişanlısının arkadaş çevresinde tanışmış olurdu. "Vee?"

Arkadaşımız omuz silkiyor, sonra başını sallıyor. Kahretsin. Beni bu durumdan kurtarabilecek biri varsa, o da Vivi ve onun geniş sosyal çevresi olurdu.

"Tamam," der, saçını omzunun üzerinden çevirerek. "Buna başka bir açıdan bakalım. Seni götürecek yakışıklı birine ihtiyacın var."

"Ama o bu nedenle alt çenesi çıkıntılı sıkıcı biriyle çıktı."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum ve Daisy'ye anlamlı bir bakış atıyorum. "Ama yakışıklı birine ihtiyacım yok." Yakışıklı erkekler, değerlerinden daha fazla sorun yaratıyor gibi görünüyor.

. "Kötü bir vücut kokusu ve eşek kıcı gibi bir görünümü olmadığı sürece mutlu olurum. Seçici değilim. Aslında, biraz karakterli ve daha az etkileyici bir yüzü tercih ederim."

"Ah, kendimize söylediğimiz yalanlar," diyor Vivi. "Bence, sahte bir erkek arkadaşın olacaksa, en azından çok yakışıklı olsun."

"Sen öyle diyorsan."

"Evet. Kısa sürede yakışıklı bir erkeğe ihtiyacın var ve onun sana hayran hayran bakmasını istiyorsun, ama gecenin sonunda senin iç çamaşırlarına girmeye çalışmasını istemiyorsun sanırım."

"Bu işi imkansız bir iş gibi göstermeye başladın."

"Demek istediğim, en azından bir teşvik gerekir. Ve bu genellikle iç çamaşırlarına girme şansındır, sana birini bulabilirsek bile."

"İç çamaşırlarına dokunmak yok," diye cevap veriyorum, elimle havada karate hareketi yapar gibi.

"Açık bar var mı?" diye sorar Daisy, sanki konuyla alakası yokmuş gibi.

"Düğünde mi? Öyle sanırım." Gelin adayı Poppy, işin üniversite ve evlilik arasında bir kızın yaptığı bir şey olduğunu ve *kariyerin* kirli bir kelime olduğunu düşünen zengin bir ailenin kızı. Son bir buçuk yıldır onunla çalıştıktan sonra, *iş* ve *meslek* kelimelerinin eşanlamlı olmadığını düşündüğünden de eminim, ama kısa bir süre önce E11even'dan ayrıldı ve düğün planlamasına odaklanmaya başladı. *Biliyorum, sanki karanlık çağlara geri dönmüşüz gibi. Belki de erkeklere bizi bayılatacak sopalar verip bu işi bitirmeliyiz.* Sonuçta bu onun hayatı. Ve o kesinlikle çok tatlı bir kız; kimse onu sevmemek imkansız çünkü kalbi Birkin çantası kadar büyük. Artık asistanım olmadığı için onu daha çok seviyorum. Onun yerine, şimdi Emika, ya da Em var, on sekiz yaşında bir stajyer, o yaştaki halimi hatırlatıyor bana. Hevesli, istekli ve azimli, saç rengi zevki bile benimkine benziyor. Yani, eskiden öyleydi.

"Öyleyse, kızıl sakallı ilgilenebilir."

"Neyin ilgisini çekebilir?" Açıkçası, bunun birayla ne ilgisi olduğunu anlamadım.

"Ücretsiz bar varsa, senin eşin olmakla ilgilenebilir."

"Yani bu bir iltifat değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye cevaplar, koyu renkli gözleri masumca açılır. "Oh, sadece o kadar berbat durumdayım ki, randevu ayarlamak için

neden bir kova tavuk kanadı da eklemiyorsun?"

"Öyle demek istemedim," diye düzeltir, bardağından nazikçe bir yudum alır. "Ayrıca, düğünlerde genellikle yemek de olur."

"Hayır, bence bu iyi bir fikir," diye onayladı Daisy, ağzını kapattı. Sonra Vivi diğer elimi de tuttu ve beni iki arkadaşımın arasında sıkıştırdı.

"Hayatım, akli başında hiçbir erkek, sen de istekli olduğun sürece, seni randevuya çıkarmak için teşvike ihtiyaç duymaz. Ve en iyi davranışını sergiliyorsun."

"Ben çocuk değilim, Vee. Sadece flört edilmeye pek alışkın değilim." Ve bu doğru. Erkekler benimle konuşmaya çalıştığında, cadaloz bir kadına dönüşüyorum.

"Bir hafta içinde bir randevu bulman gerekiyor. Ve ilk randevunun bir düğünde olmasını istiyorsun. Yakışıklı adamın töreni oturup izlemesi ve düğün kahvaltısında iyi davranması gerekiyor, üstüne üstlük dokunma şansı bile yok. Tabii ki bir teşvike ihtiyacın olacak. Bu da beni Daisy'nin barda sorduğu soruya geri getiriyor."

Yine kanat kovalarını gündeme getirme içgüdülerini bastırıyorum.

"Sırf kafayı bulmak için birinin peşimden gelmesi fikrini sevmiyorum."

"Kızıl sakallının adı neydi?" Daisy beni görmezden gelerek sorar.

"Bilmiyorum," Vivi, başını hafifçe sallayarak cevaplar.

kafa. "Ama daha da önemlisi, o iri bir adam ve iri adamlar genellikle içkiyi iyi tutarlar."

"Onun adını biliyor olmalısın," diyor Daisy, ikisi benim üzerimde konuşmaya devam ediyor. "Onunla çıkmıştın."

"Sadece kahve içmek için. Ayrıca, onlara isim vermek doğru olmaz. Bilirsin, sokaklarda dolaşan bir sokak köpeği gibi."

"Anlamadım?"

Vivi, sanki yanına oturduğumu yeni hatırlamış gibi dikkatini bana çevirir.

"Erkek bir tanıdığa isim verirsen, onu elinde tutmak istediğini düşünebilir."

"Ama onlara isim vermezsin çünkü zaten . Muhtemelen.

"Ama ben onları öyle hatırlamıyorum." Omuzlarını silkiyor, sanki bu konu hiç önemli değilmiş gibi. "Zencefil sakallı gibi."

"Hey, kızıl saçlı şakaları bırakın. Kızıl saçlı burada oturuyor," diyorum, kendimi işaret ederek.

"Bırak şunu. Sen çilek sarısı saçlısın. Ayrıca, kızıl artık bir hakaret değil."

"Buna itiraz edecek insanlar olduğundan eminim." Benim gibi insanlar.

"Ve kızıl sakallı adamın kızıl sakalı bile yok," diyor Daisy gülerek.

"Aynen! Ama o kadar yakışıklı ki, birkaç kokteyl içtikten sonra, kızıl sakalı o/sa bile muhtemelen onu eve götürürdüm."

"Aha! Kızıl saçlı ayrımcılığı!" Melodramatik bir şekilde haykırıyorum, ki bu aslında anlamadığım gerçeğini örtbas etmek için bir yol. Bu, gündelik seks.

Bu benim anlayabileceğim bir şey değil ve hiç olmadı da. Bir insan nasıl olur da tamamen yabancı birini evine götürecek kadar rahat hissedebilir? Hatta, nasıl olur da kendileriyle bile bu kadar rahat hissedebilirler? kendileriyle kendisiyle bu? Bu bir ben uyuşamıyorum kabullenemediğim, beynimin algılayamadığı bir şey. Bunu nasıl yapıyorlar? Tanımadıkları, dolayısıyla güvenemedikleri biriyle nasıl çıplak ve terli hale gelebiliyorlar, çekingenliklerini ve mantıklarını bir kenara atıp yatakta hızlıca sevişebiliyorlar? Ya da kanepede. Hatta duvarda bile, duyduğuma göre. *Sonuncuyu bildiğim için Vee'yi suçlayın.* "O çok yakışıklı ve oldukça tatlı, ve bu tam da onunla onunla kahve içmeye gittim. Uyumlu muyuz diye görmek için. Ne yazık ki, uyumlu değildik. Ateşlenmedik. Ve sonra solak vardı..."

"Solak olduğu için mi?" *Belki?*

"Komünist eğilimleri yüzünden."

"Nasıl?" *diye sormalı mıyım?*

"Hesabı bölüşmemizi ısrar etti. Ruh ikizim bana kendi içkimi ödetmezdi."

"Tabii ki ödemezdi. Ne aptalım." Tartışmanın pek bir anlamı yok çünkü Vivi aşk bulma konusunda çok özel fikirleri var. Tuhaf felsefelerine rağmen, Sophia Loren ve Başmelek Gabriel'in hafta sonu seks maratonunun sonucu gibi görüldüğü için hiç randevu sıkıntısı çekmiyor. Ayrıca tanıdığım en zeki kadınlardan biri ve Daisy gibi son derece sadık. Beni kızdırmaktan hoşlansa da.

"Ve önceki aylarda," diye ekliyor Daisy kıkırdarak, "sanırım bir Grumpy, bir Dozy ve bir Doc da vardı."

"Pamuk Prenses'in tüm eski sevgilileriyle mi çıktı?"

"Eğer hepsi Tinder'da olsaydı," diye onaylar arkadaşımız. "Flört uygulamaları sonsuz bir cazibe kaynağı. Çok ilginç insanlarla tanıştım."

"Bu, pizza teslimatçısının ekstra sosis sunup sunmadığını görmek için porno izlediğini söylemek gibi bir şey," diye mırıldanıyorum.

"Hey, ben buradayım, biliyorsun," diye itiraz etti Vee.

"Tabii ki buradasın. Ve biz senin küçük tuhaflıklarını seviyoruz."

"Bulldog gibi çenesi olan bir adam tarafından terk edilen kadın diyor bunu."

"Bayanlar, bayanlar," diye yatıştırır Daisy.

"Bence kızıl sakallı adam kesinlikle bir ihtimal." Vee, her zamanki gibi, kemik peşinde bir köpek gibidir. "Çok güzel tavırları var, ayrıca bir sanatçı olarak, muhtemelen çok fakirdir."

"Bu yüzden ücretsiz barın cazibesi, benimle geçireceği bir gecenin cazibesi değil."

"Ama ona seninle bir gece teklif etmiyorsun, değil mi?"

"Oh, ama bu da bir fikir," diye Vivi aniden ekledi. "Bir eskort tutabilirsin."

"Saçmalama." Cevabım o kadar hızlı gelir ki, neredeyse tek kelimedenden ibarettir.

"Ama bu harika bir fikir! Yakışıklı, dikkatli ve *her şeyiyle mükemmel* bir iş. O işin ne olmasını istersen."

"Ben o tür bir iş için para ödemeyeceğim," diye cevap veriyorum. "Bunu yapan başkalarını yargıladığımdan değil."

"O zaman, benim bilmediğim, heteroseksüel gibi davranan eşcinsel bir en iyi arkadaşın yoksa, kızıl sakallı adamla takılmak zorunda kalacaksın gibi görünüyor."

"Bütün arkadaşlarım senin arkadaşların," diye sızlanarak, ellerimi ikisinin de elinden çekerim. Şarap şişesine uzanır, son birkaç damlayı kadehime dökerim. Ne yazık ki, çok az kalmış, içmeye değmez. "Peki ya kahve dükkanındaki yakışıklı? Joe'yla flört eden?"

"Hangisi?" Daisy'nin omuzları gerginleşir. Sanki nişanlısı ondan başka biriyle ilgilenirmiş gibi, hele ki penisi olan biriyle.

"Güzel olan, sarışın olan. Hadi ama Vee, iş yerinde geçirdiğin kadar orada da zaman geçiriyorsun."

"Çünkü o tezgahın arkasındaki adamlar, ağzımı açmadan ihtiyaçlarımı tahmin edebilen hayatımdaki tek erkekler."

"Çünkü her fincandan sonra buharlı musluğu mastürbasyon gibi okşuyorlar mı?"

Evet, öyle yapıyorlar. Bezle ne yaptıklarını fark etmedin mi?

"Tanrım, komedyen olmalısın."

"Eğer kastettiğin bu değilse, beni kaybettin." Keşke gerçek hayat da bazen böyle olsaydı.

"Demek istediğim, oraya girdiğim anda içlerinden biri '*Ne istediğini çok iyi biliyorum*' diyecek. O da iç geçirir. "Bunu çok ikna edici bir şekilde söylüyorlar. Tanrım, bu çok üzücü, değil mi?"

"Hayır, bu orada çok fazla zaman geçirdiğinin bir göstergesi. Belki daha az kahve içersen, çıktığın erkekleri hızlı buluşma yarışmacıları gibi davranmaktan vazgeçebilirsin."

"Kimya konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Eğer yoksa, yoktur. Kahven soğumadan önce kıvılcım olmadığını biliyorsan, neden bütün akşam acı çekesin ki?"

"Ya kimya kendini göstermek için on beş dakikadan fazla sürerse? Bu ay bir düzine randevuya çıktın ve hiçbirisi on beş dakikayı geçmedi."

"Çünkü çabaya değmezlerdi. Kıvılcım yoksa zaman harcamaya gerek yok."

"Neyse, neyse. Ben gidip bir tur daha içki ısmarlayacağım."

"Doğum günü kızı ödeme *yapmaz*," diyor Vee, ben ayağa kalkarken. "Ben de seninle geliyorum."

2
HEATHER

Masanımızın bulunduğu تنها köşeden, alkolün etkisinde olan müşterilerin masalarını, kadehlerin çınlamasını ve happy hour eğlencesini geride bırakarak, kemerli geçitten geçip ana barın kalabalığının içine giriyoruz.

"Tanrım, burası çok gürültülü."

"Perşembe gecesi," diye bağıyor Vee gürültünün üstüne. "Hafta sonunun arifesi."

Hafta sonuna kadar beklemek yerine, bugün, benim gerçek doğum günümde The Swan'da buluşmaya karar verdik, çünkü burası iş yerlerimize yaklaşık olarak eşit uzaklıkta. Ayrıca, doğum günü partilerini genellikle cumartesi ve pazar günleri düzenlerim ve Tinkerbelle asla akşamdan kalma halde otuz çocuğa bakmamalı ve gözeneklerinden bayat alkol kokusu yaymamalı. *Bu küçük canları hayal dünyasında tutmalıyız.*

Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordum ve kızlarla buluşmak her zaman harika olsa da, Pazar eklerinden birinde okuduğumdan beri burayı ziyaret etmek istiyordum. Makale haklıydı; burası biraz mücevher kutusu gibi. Belki safir rengi kadife duvarlar ya da granat rengi deri koltuklar yüzündendir, emin değilim. Çok lüks bir yer, ama beni en çok meraklandıran şey, bir grup edebiyat ağır topunun Güney Londra'daki içki içenlere tepeden baktığı bir portre duvarından bahsedilmesi oldu. Edebiyat temalı bir kokteyl menüsü de var, bu da portrelerin neden onaylamayan bir şekilde kaşlarını çatmış gibi görüldüğünü açıklayabilir.

"Kredi kartını elinde tutan bir kızın bir tur içki ısmarlaması gerektiği herkesin bildiği bir gerçektir," diyor Vee, zengin maun ağacından yapılmış bara ulaştığımızda, zümrüt yeşili kadife bar taburelerinin arasına sıkışmaya çalışırken. Kokteyl menüsünü alıp, edebiyattan esinlenerek hazırlanmış seçenekleri incelemeye başlıyorum.

Margarita Atwood. Tequila Mockingbird. Catcher in some Rye.

Neyse, en azından şarap iyiydi.

"Bu, tekrar bir kitap kulübüne katılmak istemeni sağlıyor mu?"

Kahkaha atıyorum. "Hayat, başkalarının okuman gerektiğini düşündüğü kitapları okumak için çok kısa."

"Bu felsefeyi düşün davetiyelerine uygulamamış olman çok yazık." "Ha ha." Dikkatimi tekrar kalabalık bara çeviriyorum,

Yine bu konuya girmeyeceğim. Erkek arkadaşım olduğunu söylediğim insanlarla dolu bir düğüne tek başıma gitmeyeceğim. Onlara ne diyeceğim? İş için şehir dışına çıktı mı? Patronum tarafından zaten alay konusu oldum ve onun yaptığı pislige bir de ben tuz biber eklemek istemiyorum.

Daveti aldığım da, kızlardan birini götüreceğimi düşünmüştüm, ancak Haydn'ın ne dediğini bilmediğini (yüksek sesle) duyduğumdan beri, meslektaşlarım bana gizemli adamım hakkında sorular sormaya başladılar. Meğer o, benim için bile biraz gizemli birisiymiş, bu yüzden cevaplarım en iyi ihtimalle belirsizdi, ya da konuyu değiştirip insanları mecazi olarak kafalarını sallayarak bırakıyordum. Şu anda tek başıma gideceğimi söyleyemem, çünkü bu Haydn'a sevinme fırsatı vermekle kalmayacak, aynı zamanda en iyi ihtimalle, benimle tek bir ortak noktası olan, bekar olmanın büyük suçunu paylaşan insanlarla dolu bir masaya oturtulacağım. En kötü ihtimalle ise, tuhaf ve uyumsuz insanlarla dolu bir masa olacak. Uyumsuz insanlara karşı bir şeyim yok. Ne de olsa, ben de onların kulübünün kartlı üyesiyim, ama daha çok çevrimiçi üyelik gibi. Reklamını yapmamaya çalıştığım bir üyelik.

Ama bekarlar masasından ya da tuhaf tipler masasından daha kötü olan, ölümden daha kötü bir kader vardır: Haydn ile aynı masaya oturtulmak. Tek başıma.

Keşke davet edilmeseydim diye düşünmeye başlıyorum.

"Burası neden bu kadar kalabalık?" diye şikayet ediyor Vivi, barmenin dikkatini çekmek için omzumun üzerinden Mastercard'ını sallayarak. "Sence yelekleri ve papyonları kadife duvardan kesilen artıklardan mı yapılmış?" Birisi bardan ayrılırken oluşan boşluktan aniden geçiyor. "Üniforması bir yana, oldukça sevimli," diye ekliyor, kartının köşesini kadife yelekli ve yetmişler tarzı papyonlu barmeni işaret ederek.

Diğer bar çalışanları da diğer mücevher renklerinde uyumlu kıyafetler giyorlar, tek kadın çalışan saçlarını bir tarafına yukarı doğru toplayıp parlak bir toka takmış, biraz *Veronica Lake*'e benziyor.

"Altına mı ıslatacaksın?" diye soruyorum, neredeyse bir ayağından diğerine atladığını fark ederek.

Cevap vermeden önce bir an düşünür gibi görünüyor. "Aklım hayır diyor ama bezelye büyüklüğündeki mesanem evet diye bağılıyor. Al." Yaklaşarak kartını elime tutuşturuyor, yanımızdaki kız dehşete kapılmış bir ifadeyle yan tarafa çekiliyor.

"Bu güzel mekanın müşterilerini korkutuyorsun." "Biraz çiş yapmakta bir sakınca yok. İnternete göre , idrar cilde çok iyi geliyor."

"A, bunu bulduğunda Google'da ne aradığını bilmek istemiyorum. Ve b, bacaklarımın derisine sıçramasını istemem, teşekkürler."

"Şifremi biliyorsun." Vee uzaklaşmaya başladı.

Onun şifresini neden biliyorum? Haftada üç kez şifresini unuttuğunda bana mesaj atıyor, ben de ona şifresini gönderiyorum. Telefon numarası ve diğer her şey için de aynı şey geçerli. Sanırım ben onun insan versiyonu KeePass'iyim.

"Bir tur içki ısmarlayabilirim," diye arkasından sesleniyorum.

"Doğum gününde olmaz!" Cevap vermek için dönmeden, tuvalete gitmesi gereken biri gibi hızla kalabalığın arasından geçip gider.

"Ne istersiniz?" Sevimli barmen aniden önümde belirir.

Ücretsiz içki ve açık büfe yemek karşılığında gelecek cumartesi bir randevuya ne dersin, diye sormak üzereydim. Bunun yerine, ağzımı açıp bir tur cin tonik sipariş ettim.

İçkiler hazırlandığında, masaya ulaşana kadar parmaklarımla değerli yükümü sıkıca tutarak, masaların arasından geriye doğru zikzaklar çizerek barda geri dönüyorum.

"Üzüm mü, tahıl mı, ama ikisi bir arada olmaz mı?" Daisy, kadehini dudaklarına götürürken sorar.

"Öğretmen tam olarak bunu istemiş olsa bile mi?" "Vee nerede?"

"Tuvalete gitti," diye cevap veriyorum, koltuğuma otururken.

"Şu anda işte değilsin. Büyük kızların kullandığı kelimeleri kullanabilirsin."

"E11even'daki çoğu insan tuvalete işemeye gitmez.

Beyaz şeyi yapmaya giderler."

Daisy'nin yüzü bir resim gibidir, gözleri şoktan büyümüştür. "İş yerinde uyuşturucu mu kullanıyorlar? Pazartesi'den Cuma'ya kadar o acı verici derecede havalı yerlerden birinde vakit geçirdiğini biliyorum, ama..."

"Sadece şaka yapıyorum, Dais. Hafta sonu onların yüzde sekseni birkaç çizgi uyuşturucu kullanıyor olsa da şaşırmazdım, ama ofis tuvaletlerinde kokain yasak. Tabii sıvı halde bir kutuda gelmiyorsa. Evet, orası hem son derece havalı hem de bazen acı verici bir yer."

"Sanki sen havalı tiplerden biri değilmişsin gibi," diye alay etti.

"Ben o binadaki en havalı olmayan insanlardan biriyim." Kafamı sallarken kendimi gülümserken buluyorum. Bu garip, çünkü büyük bir ailenin çocuğu olarak, gençliğimin sonlarında ve yirmili yaşlarımın başında, görülmek ve duyulmak için çaresizce her türlü davranışı sergiledim. Gürültücü ve inatçıydım, saçımı şerbet rengi bir paletle boyuyordum ve tersane işçilerine daha uygun botlarla balerin kıyafetleri giyme gibi garip bir alışkanlığım vardı. Ve şimdi çeyrek asırlık bir yaşa geldiğimde, benim gibi insanlar dolu bir ofiste çalışıyorum. Küstah ve inatçı. Uyumsuz ve dikkat çekmek isteyen. Çılgın moda seçimleri ya da gülünç derecede pahalı tasarımcı kıyafetleri ile görülmek ve duyulmak isteyen insanlar. Ama şimdi, bunların hiçbirisi beni ilgilendirmiyor. "Ve orta yaşlı bir kütüphaneci gibi giyiniyorum." Bunun nedeni, büyük büyükannemin on sekiz ay önce vefat ettiğinde bana gardırobunu bırakmış olması. Kulağa geldiği kadar kötü değil. O zamanlar, kendi deyimiyle, göz kamaştırıcı bir kadındı, bu da benim şimdi, kendi annesine yirmi birinci yaş gününde hediye edilen ipek Jacqmar fularından, etiketi olmasa da Chanel'e ait olabileceğinden şüphelenilen ipek kokteyl elbisesine kadar, bazı muhteşem vintage parçaların gururlu sahibi olduğum anlamına geliyor.

Kod adı Jammy olan büyük büyükanne kaybetmek çok kötüydü, çünkü o asla büyükanne gibi sıradan bir isimle çağrılmak istemiyordu, ama bu doğru zamanda oldu. Sanırım kendimi yeniden keşfetmem ve biraz olgunlaşmam gerekiyordu. Ayrıca, tütülerimi atmasaydım, Jammy beni rahatsız etmeye gelirdi, çünkü bana Crouch End'deki güzel dairesini de bırakmıştı.

"Saçmalık!" Daisy parmağını göğsüme doğru çevirir. "Yürürken sallanan dar, kabarık ikili takımlar ve kalem etekler giyen bir kütüphaneci görmedim hiç. Sen vintage bir seks sembolüsün, ama naftalin kokusu yok. Modern bir süveterli kız gibisin."

"Ben Jane Mansfield değilim," diye homurdanarak, ellerimle göğüslerimi kapatıyorum, sanki minik A bedenim duyup üzülecekmiş gibi.

"Hayır, ama saçın ona benziyor."

"Bir kızın saçları sonsuza kadar pamuk şeker renginde kalamaz."

"Ona pamuk şeker denir."

"Eczaneden aldığın bir kutu sayesinde saçını pembe tutuyorsan, çünkü *ben buna değerim*, buna pamuk şeker denir."

"Ah, genç ve fakir olmanın keyifleri."

Onun durumunda, ipotek ve tadilat nedeniyle yaşlı ve fakir olmakla karşılaştırıldığında, sanırım.

"Neden saçını sakladığını hiç anlamıyorum," diye devam ediyor. "Kadınlar senin çilek sarısı rengini elde etmek için yüzlerce dolar ödüyorlar ama asla o rengi elde edemiyorlar."

"Değişim dinlenmek kadar iyidir," diye itiraz ediyorum, ki bu, okulda acımasızca alay edilmenin katalizör olduğunu söylemekten daha kolay. "Stil anlayışım ise, son zamanlarda biraz vintage'ı sevmeme rağmen, dikkat çekmek için değil, işlevsellik için giyinmeyi tercih ediyorum. Dikkat çekecek bir şey olduğunu ima ettiğimden değil." Göğsüme anlamlı bir şekilde bakıyorum.

"Doğum gününde kendini küçümsemek yasaktır," diyor Vivi, yanıma otururken. "Dikkat çekmek istemiyor olabilirsin, ama kesinlikle dikkat çekiyorsun."

"Katılıyorum. Genellikle aptalca bir şey söylediğimde."

"Hayır, bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Küçük tabaklar sipariş edelim," diyor ve gül altın rengi kabartmalı menüye uzanıyor.

"Tapas ne zaman küçük tabaklar haline geldi?" diye düşünür Daisy.

"Küçük tabaklar ne zaman moda oldu ki, büyümekte olan kızların büyük tabaklara ihtiyacı olduğu açıkça ortada?"

"Bu kızın artık büyümesine gerek yok," diye mırıldanır Vee, boş eliyle eteğini düzeltir. "Hepimiz senin gibi bir metabolizmaya sahip değiliz."

"Senin göğüslerinle değiştirdim. Kızarmış yumurta göğüslerinden bıktım. Paskalya yumurtaları istiyorum!" derken, sağlam bir D kupası tutuyormuş gibi mimik yapıyorum. "Bu doğru," diye itiraz ediyorum, Vee ise başını geriye atıp gürültülü bir şekilde gülüyor. O geri çekilirken, yan masadaki biri ayağa kalkıyor, bu hareket dikkatimi çekiyor ve sonra, görmemeniz gereken bir şeyi gördüğünüz o anlardan biri yaşanıyor. Burası Perşembe gecesi için oldukça hareketli olabilir, ama aynı zamanda karanlık köşeleri ve تنها kabinleri olan, birinin gizli bir randevu için, tabiri caizse, gizlice biriyle buluşmayı planlayabileceği türden bir yer.

"Neye bakıyorsun?" Vivi başını çevirip benim bakışımı takip etti ve benim gördüğüm şeyi görünce keskin bir nefes aldı. Ya da daha doğrusu gördüğü kişiyi.

"Aman Tanrım. O kim?"

"Archer Powell." Egosu kendi posta koduna sahip bir adam, gözlemledim. "E11even'da analist." Ekibinin en kıdemli üyelerinden biri. Bir iş yöneticisi olabilir mi?

"Beni her gün analiz edebilir. O kadar mükemmel biriyle çalıştığına inanamıyorum, hiç bahsetmemiştin. Paylaşmak önemsemektir, Heather."

"Ha! Bu onun mottosu olabilir gibi geliyor. Ve o mükemmel olmaktan çok uzak." Belki de görünüşü dışında, ki üniversiteden sonra Avrupa'nın podyumlarını süslediğini duydum. "Onu gerçekten tanımıyorum, ama dedikoduları duydum ve bu dedikodular pek de güzel bir tablo çizmiyor. Ne derler, güzel olan güzel davranandır?"

"Bu, istediğini yapabilen, yani istediğini yapan türden bir güzellik. Ya da istediği kişiyi." Daisy, yaramaz bir gülümsemeye, içeceğindeki iki küçük pipeti ağzıyla kovalamaya devam etti.

Sanırım haklı, tabii ben bilemem. Archer Powell ile sadece selamlaşıyoruz.

"E11even'da sadece üç dört aydır çalışıyor, ama ofisteki resepsiyonistlerden biri, önceki işyerindeki birinden, bir resepsiyonistle yattığı için işten çıkarılmış olduğunu duymuş."

"Resepsiyonistlerin dedikoduları durmak bilmiyor, ha?" Vee davul çalışıyormuş gibi mimik yaptı. "Muhtemelen işyerinde arkadaşlık kurma yasağı vardı."

"Bence öyle değildi. Bence daha çok, onun gelecekteki ilk çocuklarının ismini belirlemeye niyetli olmadığını fark edince, kadın tam bir deliye döndüğü için oldu. Adamın evine girip gardırobunu parçaladıktan sonra kliniğe yatırılmak zorunda kalmış." En azından hikaye böyle.

"Bu garip bir karar," diyor Daisy. "Onun gardırobuna ne karşıydı acaba? Filmlerde, reddedilen kadınlar genellikle arabaya saldırır." İkimiz de ona dönüp baktığımızda, omuz silkiyor. "Bir eve girip gardırobunu parçalamaktansa, bir arabanın farlarını kırmak daha kolaydır herhalde." Elleriyle havada büyük bir dikdörtgen mimik yapıyor.

"Onun kıyafetleri, Dais. Onları sakladığı yer değil." "Oh. Eh, bu daha mantıklı."

"En azından onun parçalarını parçalamamış." Vee, Archer'ın yanındaki kadın masanın üzerinden uzanıp onun elinin arkasını okşarken, Archer'a doğru başını salladı. "Muhtemelen, onun parçaları hala yerinde, yoksa kadın bu kadar ilgilenmezdi."

"Yani kadının duygularıyla oynadığı için bu cezayı mı aldı? Biraz eski moda bir ceza gibi görünüyor."

"Sadece ofis dedikodularına dayanarak söylüyorum. Ama pek de övgü dolu bir durum değil, değil mi? Resepsiyonist lehine kovulmak. Onu gerçekten çok kızdırmış olmalı diye tahmin ediyorum." Garip gelse de, bu konuyu fazla kafama takmıyorum, özellikle de iş arkadaşları arasında çok popüler olduğu için. Kadınlar. Erkekler. Yönetim ekibi. Ve yine kadınlar. Tamam, yani herkes. "Bu gece ofisten çok uzaklarda," diye düşünüyorum.

"Sen de öyle. Ben de öyle. Daisy de öyle, bu arada."

"Ofiste çalışmasam bile," diye ekliyor Daisy. "Belki de burası bizim gibi onların ofisleri arasında bir yerdir."

"Belki," diye cevap veriyorum, ikimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen, çünkü şu anda ona kirpiklerini kırıştıran kız da aynı ofiste çalışıyor. En azından, iş deneyimi stajını bugün bitirene kadar çalışıyordu, gelecek ay üniversiteye dönmeye hazır. Archer'ın da ayrılma planları olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Özellikle de söz konusu kadın, Clara, bizim büyük patronumuz ve E11even'in sahibi Frankie Lambeth'in kızı olduğu için.

Archer Powell, yakalandın.

"Oh, onun umutları kesinlikle yüksek," diye ekliyor Daisy kıkırdarak. "Ve o da bunu gerçekleştirecek gibi görünüyor."

"Bütün gece boyunca!" Vee, bana doğru eğilerek Daisy ile tokalaşır.

Gülümsememe rağmen, onların tanışıklığının doğasından bahsetmemi engelleyen bir şey var. Benim maymunlarım değil, benim sirkim değil, sanırım. Açıkçası, söylentilere rağmen şaşırdım. Bana pervasız bir tip gibi gelmedi, tabii onu sadece altın balık akvaryumu gibi cam duvarlı koridorlarda geçerken selamlaşarak tanıdığımdan öteye geçmedi. Sanırım bir keresinde ortak mutfakta ona kahve fincanını da vermiş olabilirim. Tamam, yaptığımı biliyorum çünkü onun mavi gözlerinin yakından ne kadar güzel olduğunu ve tıraş losyonunun ne kadar hoş koktuğunu hatırladığımda hala aptalca kızarıyorum.

"Ona asılmalısın." Daisy dudaklarını pipetine yapıştırarak gülümsemesini bastırdı.

"Evet, çünkü erkek fahişelere karşı büyük bir ilgim var." Ugh. Archer Powell ile hiç ilgilenmiyorum.

"Sözde erkek fahişesi," diye düzeltir Vee ciddiyetle. "Ofis dedikoduları nadiren güvenilir kaynaklardan gelir ve çoğu zaman kıskanç masa başı trollerinden kaynaklanır."

"Sanırım."

"Ayrıca," diye devam eder Vee, "senin sürtük utancını gündeme getirmen beni şaşırtsa da, ben erkek sürtüklerin ve büyük şeylerin çok iyi bir kombinasyon olduğunu biliyorum."

Daha fazla kahkaha ve kıkırdama duyulur ve ikili tekrar high-five yapar.

"İş yerinde iyi anlaşıyor musunuz?" diye sorar Daisy, çok masum bir şekilde.

"Aklından bile geçirme. O adamla çıkma ihtimalim, Katolik kilisesinin başına geçme ihtimalim kadar düşük. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Ayrıca, bu deneyimi tekrarlamak için risk almayacaktır, değil mi? Eminim sonunda çalışacak yer kalmayacaktır. Özbekistan'a taşınmak zorunda kalacaktır. Ya da Newcastle'a bile.

"O haklı." Vee'nin sözleri Daisy'ye yöneliktir. "Kızımız, yaşlı, boşal ve git türünden erkekleri eğlendirecek tipte biri değil. Geçici ilişkilere, özellikle de cinsel geçici ilişkilere ilgi duymuyor."

"Ve o tamamen o tür bir adam." Yine de, duyduğuma göre, E11even'ın bazı kadın çalışanlarının tüm çabalarına rağmen, takımın pub gecelerine katılmıyor. Şirket içinde biriyle çıkmakla ilgilenmediğini açıkça belirtmiş. Dersini almış, sanırım. Ama iş çıkışı şüpheli bir şekilde çok hızlı davranıyor ve söylentilere göre, Tinder randevularıyla boğazına kadar batmış durumda.

"Ne yazık." Daisy iç çekerek dirseğini masaya dayadı ve çenesini eline dayadı. "Onunla çıkmanı önermiyordum, sadece düşün sorunlarının çözümü o olabilir demiştim, çünkü o adama güzel davranışları öğretmek birinin görevi."

Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek تنها masaya yöneldi.

"Ve sanki Louis Vuitton reklamında oynuyor gibi görünüyor. Erkeksi bir oda, omzuna umursamazca asılmış monogramlı bir seyahat çantası. Hem dalgın hem de keskin bir bakışla Paris'in parke taşlı sokaklarına adım atıyor. Şu tür bir bakış: Bana bak. Bir süper modeli kandırmaya gidiyorum.

"Sınıfta boşa zaman harcıyorsun. Reklamcılıkta olmalısın."

"Ha, hayır. Ofis politikasındanse çocukları tercih ederim. Ve onun yanında çok iş yapabileceğimi sanmıyorum."

"Peki ya onun altında? Cazip, değil mi?" Vee'nin önerisine gözlerimi devirdim. "Ya da onun üstünde, aceleyle takım elbisesini çıkarırken."

"Bugün toplantılarda olmalı. Genelde takım elbise giymez." Bazen taktığı, onu seksi gösteren siyah çerçeveli gözlükleri de takmıyor.

Süper kahraman, tehlikede olan genç kızı kurtarmak için bir an bile tereddüt etmeden kostümünü çıkaracak kadar hazır. *Kurtarmak, kesinlikle kurtarmak demek istedim.*

"Um-hmm?" Vee'nin mırıldanması, tek bir kaşını kaldırmış gibi geliyor. "Normalde kostüm giymiyor mu? Söyle bize sevgili Heather, normalde ofiste ne giyiyor? Ya da bu konuda, rüyalarında ne giyiyor?"

"Onu rüyamda görmüyorum ve şu anda bu konuyu konuşmayacağız." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım. Resepsiyondaki kadınlar ya da stajyerim Em gibi, o geçtiğinde neredeyse bayılacakmış gibi davranan kadınlar gibi onun hareketlerini takip etmiyorum. Ama gözlerim var. "Çünkü bu konuyla ilgilenmiyorum."

"Konuşmak mı, yoksa onu mu, hmm? Hanımefendi fazla mı itiraz ediyor, Dais?"

"Oh... Defol git," diye karşılık veriyorum, sandalyemi geri çekerek. "Tuvalete gidiyorum. Garson sonunda geldiğinde *patatas bravas* sipariş etmeyi unutma, olur mu?"

Onların yanıtını beklemeden, yasak aşk yaşayan çiftin ters yönüne doğru yola çıkıyorum, umarım tuvaletler barın yönünde değil de diğer yöndedir. Archer'ın yasak aşkını görmek istemiyorum.

Arkadaşlarımı seviyorum; onlar gerçekten en iyiler. Ama bazen, aptalca bir şey söylemeden önce kaçmak için zamana ihtiyacım oluyor. Ya da kırıcı bir şey. Ya da sadece yanlış bir şey. Sosyal ortamlar benim mutlu olduğum yerler değil ve kızlarla takılırken gergin hissetmesem de, ara sıra buraya ait olmadığımı hissediyorum. Bunun üzerinde çalıştım ama yorgun, bitkin veya sadece moralim bozuk olduğunda, bu düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermek kolay oluyor.

Tuvaleti buluyorum ve ellerimi yıkayıp içimden kendime telkinler verdikten sonra kapıyı açıp loş koridora çıkıyorum. Archer beni görmeden koltuğuma geri dönebileceğimi umuyorum, çünkü benim işleyişim "kötü görme, kötü duymama, kötü dedikoduları ofise taşımama" şeklindedir, ama o bunu bilmiyor. Ve rahatsız edilmeden yapabilirim.

Perşembe partisi kalabalığının arasından geçmeye çalışırken (Perşembe günlerinin bu kadar popüler olacağını kim düşünürdü?), muhtemelen

aptalca davrandığıma karar verdim. Beni tanıma ihtimali pek yoktu. Birlikte çalışmıyoruz ve çok az sayıda toplantıda bir araya geliyoruz. Çoğunlukla sadece pazartesi günleri yapılan bölüm başkanları toplantısında.

"Merhaba! Sen Holly'sin, değil mi?"

Dirseklerime hafifçe dokunulması ve kulağıma fısıldanan derin ses beni irkiltti. Dürüst olmak gerekirse, irkilme kelimesi durumu tam olarak anlatamıyor, çünkü döndüm, yukarı baktım, sonra tekrar yukarı baktım ve bana bakan o parlak mavi gözleri gördüm, göz kamaştırıcı bir gülümseme Archer Powell etkisini tamamlıyordu. "E11even'da çalışıyorsun, değil mi? Halkla ilişkilerde?" Yüzündeki ifade biraz bozuldu, bu hareket beni kendime getirdi.

"Dijital pazarlama." Küçük örümcek ağlarını silkeler gibi başımı salladım. "Ve adım Heather, aslında."

"Tamam, özür dilerim." Özür dilemesine rağmen, tavırlarında en ufak bir endişe belirtisi bile yoktu. Yani, adımı yanlış söylemek pek de iyi bir başlangıç sayılmaz, ama o bundan hiç rahatsız görünmüyor. Ayrıca fark edildiği için *ya da yakalandığı için* en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor. Kendini tanıtmadığını da fark ettim, sanki kim olduğunu bilmediğimden eminmiş gibi. *Tanrım, ne kadar kibirli.* "Bu gece burası tıklım tıklım dolu."

"Görünüşe göre ofisten çıkıp bir şeyler içmeye gelen tek biz değiliz." Ben de onun samimi gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum, çünkü bu oyunda iki kişi de oynayabilir.

"Evet, sanırım Perşembe artık yeni Cuma, değil mi?" Eliyle göğsündeki kravatını düzeltirken, düz karın kaslarına dikkat çekiyor. *Eminim gömleğinin altında çamaşır tahtası gibi kasları vardır.* Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu kafamdan uzaklaştırıyorum.

Onu iyice incelemek için kendime hiç fırsat vermedim. Belki yakalanmaktan korktuğum için, ama aynı zamanda ona bakmanın, onu gerçekten incelemenin, güneşe bakmak gibi *tehlikeli* olacağını düşündüğüm için. Ama şimdi ona bakıyorum ve türlü türlü küçük ayrıntıları fark ediyorum. Bıçak bilemek için kullanabileceğiniz türden elmacık kemikleri var, çenesi de öyle, ayrıca düz bir burnu var. Ama bunlar, onu fark etmemeniz için elinizden gelen hiçbir şeyin olmadığı, çok bariz ve çarpıcı nedenler. Bu, yeni bir diyetle başladığınız pazartesi gününün ortasında, bir fırından gelen tatlı kokuyu görmezden gelmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Tabii ki kokuyu ikinize çekersiniz.

Sadece birazcık, ama bu, ayaklarınızın sizi yemek yemeye götüreceği anlamına gelmez. Ama sonra başka şeyler de var, erkeğin güzelliğini artıran unsurlar. Mesela, bir erkekte gördüğüm en zarif kaşlara sahip. Şekillendirilmiş, alınmış veya ağda yapılmış gibi görünmüyorlar, tamamen doğal.

Archer Powell, bazılarımız gibi her ay iple epilasyon yaptırmak zorunda olmadığı için #şanslı.

Koyu renkli saçlarının gölgesi yüzünü kaplıyor, bu onun için yarı kalıcı bir görünüm. Neden erkeklerde sakalları bu kadar çekici buluyoruz? Kötü çocuk görünümü, umursamaz bir tavrı çağırıştırıyor. *Üzgünüm, diyor, dün gece geç saatlere kadar başka şeyler yaptığım için bugün tıraş olmaya vaktim olmadı. Ve başka şeyler derken, başka insanlarla birlikte olmayı kastediyorum.*

Çekici, değil mi?

Ve bu saçmalığı tamamlamak için, adamın çilleri var. Çocukken benimki gibi yüzünü kaplayan çiller değil, daha çok güneşin verdiği hafif öpücükler gibi dağınık çiller. Böyle bir adamda görünmek için çok neşeli ve anlamsız görünüyorlar, ama şimdi onları gördüğüm için, çiller olmasaydı neredeyse sıradan görüneceğini düşünmeden edemiyorum.

Bana tekrar gülümsüyor ve ben onun çok yakışıklı olduğunu düşünüyorum, kadınların peşinden koşması hiç de şaşırtıcı değil. Tahta bacağı bile onun çekiciliğini azaltmazdı herhalde. Sadece onu yakalamayı kolaylaştırırdı. Çünkü anladığım kadarıyla, şu ana kadar E11even'dan kimse onu *yakalayamamış*. *Emika'ya göre pek çok kişi denemiş*. Clara teknik olarak artık personel değil, ama sorun bu değil. Sorun, onun büyük patronun kızı olması ve bu aptalın kariyerini riske atan bir ünü olması. Bu da dedikoduların doğru olduğunu kanıtlıyor, çünkü sadece gerçek bir zampara libidosunu geçim kaynağının önüne koyar.

"Bara gidiyorum. Sana bir içki ısmarlayayım mı?" Ah, yaşlı bayanın adamı harekete geçti. Ama bu gece onun avı olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Bu teklif daha çok, *seni bir süre oyalamak için mi? Ya da, patronun kızıyla o çok تنها köşede otururken beni görüp görmediğini öğrenmek için bana zaman ve fırsat vermek için mi?*

"Teşekkürler, ama benim bir tane var." Masamızı işaret ederek, bu sefer endişenin geçici bir parıltısını fark ettim. *Evet, doğru. Görünüşe göre masam sizinkiyle aynı yerde. Kim yaramaz çocukmuş bakalım?* "Bu civarda mı yaşıyorsun?" diye sordum, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

"Shoreditch. Ya sen?"

Kafamı sallıyorum. "Crouch End. Çok uzaktasın." "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Hey, bugün mutfakta cupcake yedin mi?" diye soruyorum, çünkü bir işi halletmenin birden fazla yolu vardır. Ya da erkek fahişeyi rahatsız etmenin.

"Hayır, tabii ki hayır. Köpeğime bile yedirmezdim. Onun akşam yemeği bunlardan daha iştah açıcı görünüyor ve konserve kutudan çıkıyor."

Onun cevabı benim umduğum yönde değildi. Sanırım şimdi onunla birlikte gülüp, onların onun köpeğinin akşam yemeğinden daha kötü göründüklerini kabul edip, yaratıcı sahipliği reddedip, bu tuhaf küçük *baş başa görüşmeyi* ikimiz için de daha kolay hale getirmem gerekiyor. Ama bunun için iyi oyunculuk becerileri gerekiyor. Ve benim için önemli olması gerekiyor, çünkü ifademini annemin dediği gibi "*cinayet işleyen*" bir *ifadeye* dönüştüğünü hissediyorum.

"Oh, Tanrım." Elini kısa bir süre ağzına bastırarak o güzel ağzını gizledi, gözleri ise yaramazca parıldıyordu. "Onlar senindi, değil mi?"

Kafamı sallıyorum, konuşmaya cesaret edemiyorum, çünkü aniden bana yanlış yapan benmişim gibi kaşlarını çatıyor.

"Siktir, Heather, özür dilerim. Bazen ağzım beni dinlemiyor."

"Önemli değil." Dışarıdan güzel görünmek ama içten içe çürümüş olmak elinde değil. Ona dişlerimi göstermediğimi umarak gülümsemeye çalışıyorum.

"Cidden, özür dilerim." Eli tekrar dirseğime dokunduğunda içgüdüsel olarak kaskatı kesildim, ama sonra iki elini de pantolonunun ceplerine soktu, omuzları neredeyse kulaklarına kadar çekildi. Daha sonra buna geri dönüp baktığımda, muhtemelen onun gerçekten pişman, hatta biraz da kafası karışık olduğunu düşüneceğim, ama şu anda bunu düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim, yeni başlayan gözyaşlarıyla

. Of. Onları kontrol etmenin bu kadar zor olmasından nefret ediyorum. Her zamanki taktiğimi kullanarak, tırnaklarımı avucumun içine batırıp nefes alıyorum. Ve nefes veriyorum.

"Onları sadece neden Londra'nın diğer tarafında olduğumu açıklamak için bahsettim..." Bileğimi çevirip saatime bakıyorum. "...happy hour'ın sonuna doğru." Her iki elimi de kırılğan bir hareketle sallayarak, ofis kıyafetlerimi göstererek sözlerimi pekiştiriyorum. Başka bir kız olsaydım, onun kravatını flörtöz bir şekilde çekebilirdim.

"Tekrar özür dilerim, ama beni kaybettin," diye cevapladı, bakışları benimkilere yükseldi.

Beni mi kontrol ediyordu?

"Ben buradayım," diyorum, yere işaret ederek, "ofise cupcake götürdüğüm için, bu arada düşürdüğüm cupcake'ler için. Çünkü bugün benim doğum günüm?"

"Ama tam tersi olması gerekmez mi? Eğer doğum gününse, sana cupcake ikram edilmesi gerekmez mi?"

"Bunun böyle yürümediğini biliyorsun," diyorum, hayal kırıklığım artmaya başlıyor. Garip bir şekilde küçümsenmiş hissediyorum, sanki doğum günü kekleri için yeterince iyi değilmişim gibi, kendi kekimi kendim getirmek zorunda kaldım. Bu konuşma yoldan sapıyor. "Kekler neden ve nasıl bu kadar düzenli olarak mutfakta beliriyor sence?"

"Bunu gerçekten düşündüğümü söyleyemem, ama şimdi düşünüyorum. Ve sana şunu söylemeliyim ki, ofisteki birinin çalışanları kekten mahrum bırakmak için yaptığı oldukça zavallı bir girişim gibi görünüyor."

Ağzımı açıp hemen kapattım. Siktir et onu ve kurallara uymayı becerememesini. Ve sikini bir tür topluluk aracı olarak görmesini de siktir et.

"Ne oldu?"

"Bak, şunu bir an önce halledelim, olur mu? Buradayım çünkü burası iş çıkışı arkadaşlarımla buluşmak için en uygun yerdi. Sen de nehrin diğer tarafında buradasın çünkü patronun kızıyla birliktesin. Sen de işten gelmişsin." Parmağımı onun masasının yönüne doğru uzatıyorum. "Yani, yakalandın. Ama eminim bunu atlatırsın."

Döndüğümde, elini uzattı, parmakları kısa bir süre bileğimi kavradı, sonra hemen bıraktı. O noktaya baktım,

böyle bir şey yaptığı için değil, cildimin onun dokunuşuna elektriksel bir tepki verdiği için. *Bu da neydi böyle?*

"Görüldüğü gibi değil."

"Gerçekten mi?" Tekrar başımı kaldırdığımda, sadece ses tonum düşmanca değil. "Tamam, kısmen haklısın. Bu yeri, yolun dışında olduğu için seçtiğim doğru."

ama sadece insanların yanlış sonuca varmalarını önlemek için." *Tıpkı senin yaptığın gibi*, demek istiyor ama söylemiyor.

"Nerede olduğun, neden orada olduğun ve kiminle olduğun umurumda değil. Ofis dedikodularını da takip etmiyorum." Çoğunlukla. Sanırım ben de herkes gibi neler olup bittiğini bilmek isterim, ama bunu bir koz olarak kullanmam. "Öyleyse sen ve senin kamuya açık penisin, bu görüşmeyi *kimseye* anlatmayacağımı bilerek güvenle arkadaşının yanına dönebilirsiniz." Arkadaşlarımın olduğu yöne doğru hızla uzaklaşıyorum.

"Halka açık penis mi?" diye arkamdan sesleniyor ve ben utançtan adımlarım sendeliyor. Bu sözler gülünç olduğu için değil, benim patlamam ve çektiğimiz ilgi yüzünden.

"Evet, kütüphane gibi." Omzumun üzerinden yavaşça cevap veriyorum. "Herkesin ödünç alabileceği ücretsiz."

"Ofis dedikodularını dinlemediğini söylediğini sanıyordum!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyor.

Dönmeden ona orta parmağımı gösterirken başım dönüyor ve büyük bir tatmin hissediyorum.

"Sonra görüşürüz, değil mi?"

"Hayal kurma, Archer Powell. Ya da belki benim hayallerimde." Tabii ki, bu noktada beni duyamaz.

Kızların yanına döndüğümde, hala gülümsediğimi fark ettim, masadaki yemekler benim sevincimi mükemmel bir şekilde gizliyordu.

"Vay canına, bu harika görünüyor." Lezzetli acı domates sosuyla kaplı altın rengi kızarmış patateslerin yanı sıra, peynir, pate, zeytin, serrano jambonu, tapenade, incir, ekmek gibi lezzetli şeylerle dolu, iştah açıcı bir şarküteri tabağı da var!

"Sizi kızdırdığımız için özür dileriz," diyor Vivi, garson masaya beyaz bir bezle örtülü gümüş bir kova getirirken.

"Laurent-Perrier mi?" diye soruyor kız, kovayı yere koyarken.

Garson, şişenin mantarını ustaca açarken Vivi, "Doğum günü kızı için şampanya" diyor.

"Ve kraliçelere layık atıştırmalıklar," diye ekler Daisy, "bu çok ilginç görünümlü şişler de dahil. Yanılmıyorsa chorizo, Manchego ve zeytin."

"Kulağa... ilginç geliyor."

"Bence bu, cheddar peyniri, sosisli sandviç ve turşu soğanlı kokteyl çubuklarının modern bir versiyonu," diyor Vee. "Tek eksik olan, bunları saptamak için folyo ile yarısı kaplanmış bir Jaffa portakalı."

"Büyükannem ve büyükbabam hala aile partilerinde bunları yapıyor." Daisy elindeki çubuğa dikkatle bakar. "Sanırım ben hot dog ve turşu soğanı tercih ederim."

"Ama hepimiz şampanyayı seviyoruz." Vee, kadehini sapından tutar. "Bana ve sana." Kadehini önce Daisy'nin, sonra benim kadehimle tokuşturur. "Seviştığımız ve becerdiğimiz erkeklere. Bizi becerdikleri için onlara ve bize; umarım sadece ara sıra ayık oluruz."

Şampanya yarısı içilmiş, atıştırmalıklar yarısı yenmişken Archer tekrar aklıma geldi ve odanın diğer tarafına baktığımda, o masada başka bir çift oturuyordu.

HEATHER

GİTTİ. Ama unutulmadı.

Gitti, ama sanki hala onun kolonyasının kokusunu alabiliyormuşum gibi.

Narenciye, baharat ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey.

"Onunla kesinlikle yatmalısın," diyor Vee masanın diğer ucundan. Müzik şimdi daha yüksek ve dirseğini masanın üzerine dayamaya çalışırken hareketleri dağınık, ama dirseğini masaya dayayamıyor.

Nasıl yine bu konuya geldik?

"Sen yat onunla. Sen daha çok al ve kaç tipi birisin."

"Bir otel zincirim olsaydı, onlara öyle ad verirdim, o yüzden bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Dirseğini hızlıca ovduktan sonra, şampanya kadehini kaldırıp kadeh kaldırdı. "Yola çıkmadan önce boşalan erkeklere."

"İğrenç." Kendimi kıkırdayarak buluyorum, başım biraz dönüyor, muhtemelen içtiğim köpüklü içecekler ve karışık içkiler yüzünden.

"İğrenç mi? Hiç de iğrenç değil."

"Bana göre öyle." Ayrıca, bir erkeğin *bunu* yapmaya yetecek kadar uzun süre kalmasını sağlayamadığım için bu pek olası değil.

"Hayır." *P harfini* zevkle telaffuz ediyor. "*İğrenç* olan şey..." Yüzü buruşuyor, sonra bir fikirle aydınlanıyor. "Buldum; oradan ayrılmadan önce yüzünü boyamak." Sözleriyle birlikte kollarını genişçe açıyor.

"Tanrım, Vee, resmen sarhoş olmuştun. Artık ekibi toplama zamanı geldi galiba." Etrafıma bakıyorum ve Daisy'nin burada olmadığını fark ediyorum. "Dais nereye gitti?"

"Sarhoş değilim. Sana henüz resmi olarak seni sevdiğimi söylemedim." "O zaman söyle. Sonra taksiye bineriz."

"Hayır, hayır, hayır, benim güzel arkadaşım. Anlamıyorsun. Sarhoşluğun tüm aşamalarını yaşamadım. Önce çakırkeyiflik var," diyor ve sağ elinin işaret parmağını sol elinin küçük parmağına dokunduruyor. "Sonra kıkırdamak var. Sonra tamamen saçma sapan konuşmak var, sonra arkadaşlarına onları sevdiğini söylemek var."

"Yani neredeyse sarhoşsun." Sanırım ben de biraz sarhoş hissediyorum. O şiddetle başını sallıyor. "Saçma sapan konuşma aşamasındayım."

"Yarın hepimizin işi var, bu yüzden sanırım bu da ayrılma aşaması olabilir. Burada kal. Ben Daisy'nin nereye gittiğine bakacağım."

Sandalyemden kalkarken, Vee'nin kayan ölçeğinde titrek bacaklar aşaması nerede acaba diye merak ediyorum. Kalabalığın arasından geçerek ilerlerken, masamızla bar arasındaki alan ne zaman dans pistine dönüştü diye merak ediyorum, çünkü insanlar daha önce ayakta içki içiyorlardı, şimdi ise dans ediyorlar.

"Perşembe, yeni Cuma oldu," diye kendi kendime mırıldanarak kalabalığın kenarından geçiyorum, ama Daisy'yi göremiyorum ve bar eskisinden çok daha uzak görünüyor. Kalabalığın içine girip onun adını sesleniyorum ve insanlar itişip kakışmaya başlayınca kalbim birden boğazıma geliyor, hareketleri beni bir yaprak gibi akıntıyla sürüklüyor. Göğsüm sıkışıyor ve ani karanlık hoşuma gitmiyor. Sanki bir insan denizinde yüzüyormuşum gibi ellerimi ve kollarımı kullanmaya başlıyorum, alnımda ter damlaları belirliyor ve nefesim kesiliyor.

Bu her şey tanıdık geliyor — yer olmasa da hisler — ama bu onu daha az korkutucu hale getirmiyor. Sonra bir el bileğimi kavlıyor, tanıdık bir şok cıva gibi kolumdan yukarı doğru yayılıyor. Her şeyin yolunda olduğuna dair bir farkındalık akışı gibi, fırtına sırasında güvenli bir yere bağlanmış gibi hissettiren bir rahatlama. Onun başparmağına karşı nabzımın atışını hissedebiliyorum, kalbim artık korku içinde olmasa da güçlü bir şekilde çarpıyor.

Elim, çok sağlam ve erkeksi bir göğsün ortasına getirilir, kalp atışları benimkilerle aynı ritimde.

"Merhaba, Holly adında olmayan kız." Parlak gözlerinde ve koyu ses tonunda eğlence var. "Benimle gel," diyor ve ellerimi tutarak kalabalığın içinden geriye doğru yürümeye başlıyor.

"Gittiğini sanmıştım."

"Seni yalnız yakalamadan gitmezdim."

Sözlerim yok, nefesim yok, nefesim göğsümden bir rüzgar gibi kaçıyor.

"Hâlâ sana kızgınlım." Ama bu doğru değil. Neden artık kızgın değilim ve neden sanki tüm cevapları onda gibi onu takip ediyorum?

"Bunu sadece kendine söylüyorsun. Aslında kızgın değilsin. Daha çok... hayal kırıklığına uğramışsın." Parmakları sıcak, elimi dudaklarına götürüyor ve beni öpmek yerine dişleriyle ısırarak şok ediyor. "Benden hoşlanıyorsun. Sadece benden hoşlandığını kabul etmek istemiyorsun."

"Sen kendini beğenmişsin."

"Ama aynı zamanda haklıyım ve bunu da sevmiyorsun." O devam ederken bu konuyu tartışma fırsatı bulamıyorum. "Başka neyi seviyorsun biliyor musun? Bunu."

Elini omzuma dolayarak beni duvara doğru itti, soğuk yüzeyin verdiği his boğazımı titretti. Vücudu benimkine yapıştı, sert vücudu bana bastırdı, büyüleyici ve şeytani bakışları beni yakıyordu.

"Beni çok sertleştiriyorsun."

Gözlerim kapanıyor, her sinir uçum, her duyu nöronum onun dokunuşunu bekleyerek canlanıyor ve parmakları saçlarımı okşadığında inlememi bastırmaya çalışıyorum.

"Oh, bunu sevdim," diye boğuk sesiyle fısıldadı, sözleri dudaklarıma hafif bir nefes gibi değdi.

"Ben bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Yine de buradan bile ne kadar ıslandığını tahmin edebiliyorum."

Cevap veremiyorum, içimde sıcak ve tatlı bir şey kıvrılmaya başlıyor. Kırılmam gerektiğini, beni bırakmasını söylemem gerektiğini biliyorum, ama her şeyden çok onun bunu kendi başına keşfetmesini istiyorum.

Saçımı eline alan o, başımı geriye doğru bastırıyor ve dudakları boynumda dolaşiyor. O ilahi dudakların her baskısı ve dilinin her dokunuşu, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, onu içimde hissetme arzusu. Sonra dudaklarımız buluşuyor, ama bu bir öpücük değil. Bir tatma. Bir alay. O beni yerinde tutarken, gergin inlemelerim ve hızlı nefeslerim.

"Şimdi sıra sende," diye fısıldıyor, ağzı benimkine yaklaşıyor. "Öp beni

. Hareket ediyormuş gibi yapıyorum, tabanındaki acıdan şok olmuşum. kafamın içinde, ama beni yerinde tutan bu değil. Bacaklarımın arasında hissettiğim ağır, kontrolsüz nabız atışı.

"Ne bekliyorsun? Dokun bana. Ellerini kullan."

Onun karanlık ve sahiplenici bakışları karşısında zihnim bulanıklaşıyor. Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Dudaklarımı ıslatıp tekrar deniyorum.

"Belki istemiyorum."

"Hayır mı? Belki de seni zorlamamı istiyorsun."

"Oh." Bu tek nefeslik ses ne yeterli ne de uygun bir tepki. Kafamda dönen görüntüler de öyle. Ellerim onun ellerinden birinde, başımın üstünde yüksekte tutuluyor. Diğer eli iç çamaşırımın içinde, vücudum dalgalanıyor ve onun dokunuşunu kovalıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, yanlışı olduğunu bildiğim bir şeye bu kadar özlem duymamıştım.

"Ne düşündüğünü anlıyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Yumuşak dudakları boynumun dibindeki deriyi okşuyor, dişleri köprücük kemiklerimi sıyrıyor. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir. Kimse senin bağlanmaktan hoşlandığını bilmek zorunda değil. Bırak bunu senin için yapayım." Yumuşak dudaklar ve sıyrıcı dişler emici ısırıklara dönüşüyor, kanı, arzuyu ve ihtiyacı en yüzeye çıkarıyor. "Bırak kendimi bacaklarının arasına gömeyim."

Tanrım, evet.

"Seni o kadar sert becereceğim ki, benim adımları haykıracak ve kendi adını unutacaksın." "Heather. Heather, evet de."

"Evet. *Evet!*" Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl olur da ben bu kadar yakın olabilirim...

"Heather. Heather!" Archer'ın ağzı hareket ediyor, ama sesi aynı değil. Ve bu gürültü nereden geliyor?

"Tanrı aşkına, kızım. Yataktan kalkman lazım!"

"Anne?" Oturup, odayı gözlerimi kısarak görmek için elimi gözlerime siper ediyorum. Beyaz panjurlar, bir Parker Knoll sandalye ve daha iyi günler görmüş bir tuvalet masası. *Evimdeyim. Ailemin evinde.* "Burada ne işim var benim?"

"Dün gece Uber şoförüne yanlış adres verdiğini söylemek yanlış olmaz. Yine."

"Ugh." Yatağa geri yığıldım, kalbim ve midem yer kapmak için birbirleriyle itişip kakışıyor, bacaklarım ağrıyor ama tatmin olamıyor.

"Biz de bu durumdan pek memnun değiliz," diye yanıtladı boğuk bir sesle. "Önce kardeşin saat 11'de sarhoş bir halde eve geldi, sonra da anahtarın olmadığı için yatak odamızın penceresine taş atmaya başladı. Anahtarının neden olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü ben burada yaşamıyorum," diye cevap veriyorum düz bir sesle.

"Hatırladığınıza sevindim. Adresinizi bazı etiketlere yazdırıp giysilerinize dikmeyi düşünüyorum."

"Tamam anne."

"Sen küçükken eşyalarını kaybetmemesi için aynı şeyi yaptığım gibi."

"Evet, anladım."

"Orada hareket ettiğin sesi duymuyorum."

"Tanrım," diye mırıldanarak saçlarımı alnımdan çekiyorum.

"Seni işe zamanında yetiştirebileceğinden emin değilim."

Oh, lanet olsun. Archer'ın elini iç çamaşırlarımın içinde gördüğüm bir rüya gördükten sonra işe gidip onunla yüzleşmem gerekiyor.

4
ARCHER

"İŞTE GİDİYOR."

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, artık Holly değil Heather olduğunu bildiğim kadının, mavi saçlı stajyeri yanında koşarak toplantı odasının önünden geçip gittiğini gördüm.

"Sence bunu bilerek mi yapıyor?" diye sordu genç istatistikçilerden biri olan Jay, ikilinin ortadan kaybolmasını izlerken başını neredeyse boynundan koparacak kadar çevirerek.

"Ne, yürümesi mi?"

"Yürümesi değil, yürüyüş şekli. Sanki... bacakları üzerinde seks gibi."

Bence bu, kıcı sanki Tanrı'nın elleriyle şekillendirilmiş gibi görünen bir kızın yürüyüş şekli. Ya da aylarca squat yapmış bir kızın. Ama o, doğuştan, bilinçsiz bir seksapele sahip gibi görünen kızlardan biri. Muhtemelen dikkat çekmek için giyinmediğini düşünüyor ve yine de dikkat çektiği için şaşkın, çünkü dizlerine kadar uzanan etekler giyiyor ve boynundan kollarına kadar neredeyse her yeri kapalı.

"Kızılar yatakta en ateşli olurlar derler. Sence bu doğru mu?"

Bence bunu öğrenmesinin tek yolu, ikinci elden, bir nevi niteliksel verilerle olur. Ayrıca bence bir tokat yemesi gerekiyor.

"Vintage tarzı giyinen kızlara karşı bir zaafım var."

Heather'ın giyim tarzı biraz retro, ama o Rosie the Riveter'dan çok va-va-voom'a benziyor. Onun derin gri gözleri, diğer özelliklerinden daha yaşlı görünüyor ve sesi, başka bir döneme ait, dumanlı ve boğuk bir tonda. Sigara ve viski sesi diyebiliriz sanırım. O, kışkırtıcı hileler yapan türden bir kız değil, ama yine de aklınıza takılacak türden bir kız. Eğer izin verirseniz tabii.

Ve Jay izin verdi.

"Onda gerçekten hoşlandığım bir gizem havası var." Uzun, ısıklı bir nefes verir.

"2020 yılında olduğumuzu biliyorsun, 1970'de değil, değil mi? Cinsel taciz gerçek bir şey."

"O bana haftanın her günü cinsel tacizde bulunabilir."

"Hayır, yapamaz, ve bu tür saçmalıkları söylediğin yakalanırsan, işin biter dostum." Bir kristal kürem olsaydı, Jay'in çok da uzak olmayan bir gelecekte insan kaynakları departmanına gideceğini ve muhtemelen kısa bir süre sonra bir tür duyarlılık eğitimi alacağını öngörebilirdim.

"O ve ben mi, Arch? Sürekli kavga edip barışma seksi yapardık, eminim

Bunu söyleyebilirim."

O kesinlikle çok enerjik. Sadece beni sevmediğini sanıyordum. Ama en azından yüz yüze tartışacaklarsa, ikisi de yaklaşık aynı boyda olduğu için bir kutuya çıkmasına gerek kalmaz.

"O zaman ona çıkma teklif et." Adil değil, biliyorum. Çünkü onun hiç şansı yok. Belki de bu yüzden öneriyorum, onun gibi birine ilgi duymayacağını bildiğim için. Onun adını bile bilmediğinden şüpheliyim. Düşündüm de, dün gece benim adımı bildiğine şaşırmıştım, ama beni sevmediğini çok iyi hatırlıyordu.

Bu da aklıma geldi; Jay'e zaten bir tokat borçluyum. Az önce hak ettiği tokatın üzerine bir tane daha.

"Ah! Bu ne içindi?" diye soruyor, başının arkasını ovuşturarak. "Ona Holly'ye Holly demen için." Masadan diğer tarafa geçip, üzerinde çalışmamız gereken teklifi çıkarıyorum.

"Heather'a Holly mi dedin? Ne zaman?"

"Dün gece. Dışarıdayken onu gördüm, ama adını hatırlayamadım."

"Bu benim suçum mu?" diye sordu, sesi yüksek ve kırılgan bir tonda.

"Çünkü ben burada çalışmaya başladığımdan beri ona Hezza diyorsun." Neden böyle yaptığını bilmiyorum. "Ve dün gece, aklıma hiçbir şey gelmedi." H ile başlayan tek isim Holly'di.

"Arch." Jay'in yüzü birden Noel ağacı gibi parladı. "Dün gece onu becerdin mi? Lütfen evet de, sonra da tüm detayları anlat. Eminim çok seksi biriydi, değil mi? Sana sapıkça şeyler yaptırdı mı, seni bağladı falan mı?"

"Annen ve baban *Fifty Shades* bağımlılığını biliyor mu? Sadece kitapları mı seviyorsun, yoksa filmi izlerken de kel adamı ağlatıyor musun?"

"Fifty Shades babamın tarzı değil. Benim de öyle," diye ekler ve hemen ardından, "Ah, anladım. Kel adam." Diye ekler ve kasıklarını işaret eder. "Babamdan bahsettiğini sandım, ama aslında sorduğun şey, eski manuel yöntemi kullanıp kullanmadığımdı."

Onun görünmez bir hava penisini mastürbasyon yaparken görsel bir yardıma ihtiyacım yoktu.

"Jay, bu duvarların cam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Rahat ol, kimse bakmıyor. Ve beni kızdırmayı bırak. Dün gece sosis saklama oyunu mu oynadın? Penisini vajinasına soktun mu?"

Acı çekiyormuş gibi inlerim, başım omuzlarımla arasına düşer, Jay görünmez kız arkadaşını masanın üzerine eğip onu becermeye başlar.

"Seni pislik." Bir sandalyeye oturuyorum ama önce kafasına bir Sharpie kalem fırlatıyorum. Lanet olası bir coşkuya sahip.

Heather ile şansım yaver giderse, ki bu pek olası değil, ona bunu söyleyeceğim son kişi o olurdu. Onun külotuna yaklaşabilmek için, hayatta kalan son erkek olmam gerektiğini söylemek sanırım doğru olur. Belki bir zombi kıyametinden sonra, çünkü dün geceye kadar, bana gerçekten baktığı tek an, lavabonun önünde dururken kahve fincanımı uzatmasını istediğim zamandı. Onun küçümseyen bakışını yakalamıştım ve bana kahve fincanını uzatırken nefesini tuttuğunu hatırlıyorum, sanki benim varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi. Sanki benimle konuşmaktansa prostatıma dokunmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Ama dün gece bana bambaşka bir his verdi, sanki eğlenceli biriymiş gibi. Kavgacı bir eğlence. Kavgaya ve barışma seks.

Gerçekten mi? Acaba...

"Hezza nasıl Holly'nin kısaltması olabilir ki?" diye sorar Jay, ben bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırırken.

Dün geceki, bir flört değildi, değil mi?

"Hey. Holly'yi nereden çıkardın?"

Marker bana doğru uçar ve ben onu yakalarım.

"Donakaldım, tamam mı?" Esas olarak, yanımda kim olduğuyüzünden. Clara, son gününde iş hakkında konuşmak için biraz zaman ayırabilir miyim diye sorduğunda beni hazırlıksız yakaladı. O sırada, şehrin diğer ucunda olacağımı biliyordum. Babasının küçük prensesinin kariyer yolunu konuşmak için o kadar yolu geleceğini bir an bile düşünmemiştim. Ve haklıydım. En azından bir anlamda. Buluştuk, bir şeyler içtik, bir süre konuştuk ve sonra bana asıldı, bu benim egom için iyiydi ama onun egosu için oldukça kötüydü. "Aklıma gelen ilk isim Holly'di."

"O da bana öyle bir etki yapıyor."

Ama öyle değildi—Heather beni büyülemedi. Onu gördüğümde şaşırdım, elbette. Biraz şok oldum ve biraz da temkinliydim. O dönüp bana gülümsediğinde neredeyse ayağım takılıp düşecektim, çünkü onu daha önce sadece donut ya da kek varken gülümserken görmüştüm. Ama gülümsedi, ilgilendi ve biraz küstahlaştı, ve Tanrı biliyor ki ben biraz küstahlığa bayılırım. Bu etkileşimimizin bir yere varacağı yok. Sadece iş dışında yapılan bir şakaydı, çünkü ne kadar güzel olursa olsun, birlikte çalıştığım kadınlarla çıkmam. Artık çıkmam.

"Hezza'yı nereden buldun ki?"

"Ofisteki biri bir süre önce bu lakabı takmaya başlamıştı. Hezza, lezza. Tabii ki onun yüzüne karşı değil."

Jay akıllı tahtayla uğraşmaya başladığında onu iyice süzdüm. En üste ulaşmak için parmak uçlarına basarak uzanırken, 162 santimlik boyunu iyice süzdüm ve onun büyümesini engelleyen şeyin ne olabileceğini merak ettim. Ve boyundan bahsetmiyorum. Daha geçen hafta, ailesi onun için eski ülkeden evlenebileceği hoş bir Sih kızı aramaya başladığını söylemişti. Hayatı boyunca bir yabancıyla bağlı kalacağı düşüncesiyle, haklı olarak çok karamsardı. Onun için gerçekten üzülmüştüm. Şimdi de kız için üzülüyorum.

"Bunun kıskançlık olabileceği hiç aklına geldi mi, Jay? Ya da bu çamur atma işine katılmamalıydın?"

"Ne?" Dönerek, pantolonunun belinden çıkmış gömleğini içine soktu, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

"Kolay bir çıkış yolu, değil mi? Bir kız bir erkeğin teklifini geri çevirir, ama bu onun suçu olamaz. Çünkü o harika biridir, erkeklerin arasına kabul edilmiştir. Eğer kız onun penisine ilgi duymuyorsa, lezbiyen olmalı, değil mi?"

"Erm..."

"Ama herhangi bir lezbiyene penise karşı ne gibi bir sorunu olduğunu sorarsan, alacağın tek cevap, penisin sadece bir erkeğe ait olduğunda sorun olduğu olacaktır."

"Evet, ama..."

"Ama yok, dostum. Bu yanlış, Jay. Lanet olasıca yanlış."

"Ama Arch, mesele o değil. Patronu Haydn, ona Hezza the diyor, biliyorsun," diye rahatsız bir şekilde bitirir. "Ne?"

"Toplantıda büyük bir kavga ettiler ve o bir şeye çok sinirlenmişti. Sonra, o yokken ona hakaretler yağdırmaya başladı."

"Bu çok yanlış."

"Ama Arch, onun lezbiyen olduğunu sanmıyorum. Ona Hezza dedim çünkü stajyeri Emika öyle diyor. Kendini Japon falan sanan o otaku tiplerden biri."

"O Tokyo'dan değil, Putney'den."

"Biliyorum. Muhtemelen sadece bir dönemdir, değil mi? Ve adını aksanlı söylüyor. Bilirsin, Hezza." Muhtemelen pek de hoş olmayan bu terime ve Japon kökenli birini taklit eden berbat taklidini eklemek için, ellerini birleştirip eğiliyor.

Bugün ne lan bu? Takvimde işaretli olduğunu mu kaçırdım?

Çünkü iş yerinde Japon kızı taklit eden İngiliz kızı parodisini yapmanın neden yanlış olduğunu bir Sih adama açıklamak zorunda kalmak, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyor.

"Sadece sevimli olduğunu düşündüm." Omuzlarını silkiyor, yine dostça davranıyor. "Birine kızmak istiyorsan, patronuna kız. Herkese, kızların hoşlandığı için erkek arkadaşı olduğu konusunda yalan söylediğini düşündüğünü söylüyordu. Bunu duymak kalbimi kırdı, ama sonra düşündüm ve..."

"Dur. Bilmek istemiyorum." Lezbiyenler heteroseksüel erkeklere ilgi duymuyorsa, heteroseksüel erkeklerin de böyle bir vicdan azabı yoktur.

"Onun gerçekten iğrenç bir adam olduğunu söyleyecektim. Ve buna inanmadığımı."

"Bu çok saçma." Dün gece kızlarla birlikteydi, ama onlar arkadaş gibi görünüyordı, fetih gibi değil. "Biliyorsun, burası dedikodu ve entrikalar için bildiğim en kötü yer. İnsanların çok fazla boş zamanları olmalı."

"Bence o kızdı hoşlanıyor."

"En bariz cevap bu gibi görünüyor." Ve o da öyle bir tip gibi görünüyor.

"Hey, Fact Controller bu öğleden sonraki toplantıya katılacak mı?"

"Kim?"

"Büyük patron. Lambeth. Çünkü Thomas the Tank Engine'deki şişman adama benziyor, değil mi?"

"Neden?" diye soruyorum, geri kalanını görmezden gelerek.

"Çünkü doğrudan Hez'e, yani Heather'ın ofisine gidecek."

"Neden?"

"İkisi de tatlıya bayılır. Sanırım Heather'ın ofisinde çikolata falan saklıyordur."

Kahretsin. Lambeth onun ofisine gidiyorsa, bu şu anlama gelebilir...

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkıyorum ve toplantı odasının kapısını açıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Jay arkamdan bağılıyor.

"Kendi kışımı kurtarmak için birini diyabetik komaya sokmaya gidiyorum."

HEATHER

Babamın beni metro istasyonuna bırakması sayesinde işe zamanında yetişebildim, ama ofisten birkaç sokak ötedeki Amerikan tarzı fırından kahvemın yanında cronut almış olmama rağmen ruh halim pek de iyi değil. Kötü ruh halime ek olarak, Haydn cuma günkü sinir bozucu davranış kotasını çoktan doldurdu ve saat daha on buçuk bile değil. Görünüşe göre, son ekip toplantısına yaptığım katkı "kavramsal olarak suçlu"ymuş ve "kelime ustalıklarım derin bir çalışma gerektiriyormuş", her ne demekse.

Ayrıca, şu anda Breton kazak ve sevimli bir etek giymeme rağmen, Cuma günü rahat giyinme geleneğine uymadığım için bazı çalışanları rahatsız ettiğimi söyleme cüretini gösterdi.

"Şişko kafalı haklı," diye mırıldanarak, incelediğim web sayfasını kaydırıyorum. Masamın başında duruyorum, yani yüksek ayaklı masamın başında duruyorum, odadaki ışığın değiştiğini fark ediyorum. Haydn'in *saçmalıklarına* bir eklemeyle geri döndüğünü düşünerek başımı kaldırmaya başlıyorum, ama dikkatim, faremin yanında en güzel cupcake'in belirmesiyle dağılıyor. Leylak rengi ve kremsi, tereyağı kreması şekerlemesi, üzerinde küçük bir inci bulunan bir tepeye doğru kıvrılıyor.

Kelebekler midemde rahatsız edici bir şekilde uçmaya başlıyor, ama bunun nedeni zanaatkar cupcake'in gelmesi mi, Archer Powell'ın tıraş losyonunun kokusu mu, yoksa bu sabah onunla ilgili porno gibi bir rüya görmüş olmam mı, emin olamıyorum. Ama bahis oynayan bir kadın olsaydım, sonuncuya yirmi dolar yatırırdım. Nedeni ne olursa olsun, bakışlarımı web sayfasına sabitliyorum, neredeyse yukarı bakmaya korkuyorum.

"Bu bir rüşvet mi?" Sesimi sabit tutmak ve o şaşırtıcı mavi gözlere bakmamak için tüm konsantrasyonumu kullanıyorum.

"Heather," Archer şakacı bir şekilde uyarıyor. "Bu açıkça bir doğum günü cupcake'i." Ön kolunu masamın yüksek sırtına dayadı ve ben ona bakmadan edemedim... Onun gülümsemesi, tavırları ve alaycı, rahat tavırları beni mantıksız bir şekilde rahatsız etti. Bu sabah yanlış yatakta uyanmış gibi görünmüyor. Ama hangi yatakta uyandığını düşünmeyeceğim çünkü o benim yatağım değildi.

Durun, demek istediğim, benimki olmadığı sürece.

Sonra, onun varlığından açıkça gözüm kamaştığı için -yani rahatsız olduğum için- açtığım web sayfasını onun görmemesi gerektiğini fark ettim, çünkü, aman Tanrım, bu felaket olurdu. Bu sabah işe giderken, sahip olmadığım arabayı kazaya uğratmadan ve ölümümü sahte göstermeden bu düğün sorununu nasıl çözeceğime karar verdim. Dizüstü bilgisayarımın kapağını bir *çırıpıda* kapatıyorum. Archer benim telaşımı fark etse de, bununla ilgili bir şey söylemiyor.

"Bak, üzerinde yüzlerce binlerce tane var." Iridescent sprinkles'ın hafif dağılımını, çok şık olan yüzlerce binlerce taneyi işaret ediyor. "Kesinlikle bir doğum günü pastası, leylak ve limon aromalı bir doğum günü pastası. Dükkândaki kadın bunun en çok satan ürün olduğunu söyledi."

"Bana cupcake almak için dükkana mı gittin?" Şaşkın görünmektense şüpheli davranmayı tercih ediyorum.

"Pişirme konusunda bildiklerim bir posta pulu kadar yer kaplar. Heather renginde bir şey almaya çalıştım, ama elinde en yakın renk leylak rengiydi."

Alt dudakımı içe doğru kıvrarak gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Daha az etkilenmiş görünmek istesem de, herhangi bir tema düşünmeden bana bir cupcake almak için bu kadar zahmete girmiş olması garip bir şekilde beni duygulandırıyor.

Ama soru hala cevaplanmamış: Neden yaptı bunu? Bozulmuş orgazmım yüzünden mi? *Lol, şaka yapıyorum.*

"Ve cupcakelerin lezzetli olduğundan eminim, bunu söylemek istedim."

Öyleyse bir özür mü? Ama bu pek olası görünmüyor.

"Yani, köpek maması gibi görünmelerine rağmen mi?"

"Köpeğimin yemeğinden daha kötü göründüklerini söyledim, ama adil olmak gerekirse, köpeğim sadece gurme yemekler yer."

"Teneke kutudan çıkan gurme mi?" Ona ikinci kez baktığımda, rüyamın yankısı gibi içimde bir şey titredi. Tanrım, o gözler. Sıcak bir yaz gününde Akdeniz kadar cezbedici bir maviye sahipler.

"Cidden, koklamalısın. Lüks krakerlerin üzerine sürülecek bir şey gibi." O dostça omuz silkiyor ve keşke bunun onda işe yaramadığını söyleyebilseydim, özellikle de o çekici yarı gülümsemesini bir kez daha denediğinde. Ne yazık ki, yalan söylemiş olurdum, ama en azından bu farkındalık da beni rahatsız ediyor. "Her neyse, seninki iyi olmalı çünkü bu sabah geriye sadece kırıntılar kalmıştı."

Bulması zor olurdu çünkü bu sabah geldiğimde kalan birkaç tanesini attım. Çok fazla değildi çünkü herkes cupcake'leri şekerlemelerine göre değerlendirmiyor gibi görünüyor.

"Bu hala rüşvet gibi görünüyor." Cronut'umu yedikten sonra bile onu yutmak istesem de, cupcake'e küçümseyerek bakıyorum çünkü esprinin sonunu bekliyorum, onun aslında görüldüğü gibi hoş ve uyumlu bir insan olmadığını, istediğini elde etmek için güzel yüzünü ve ipeksi cazibesini kullanan bir erkek fahişe olduğunu hatırlatacağı kısmı.

Yani benim sessizliğimi.

"Bence bu daha çok *'pislik gibi davrandığım için özür dilerim'* anlamına geliyor."

"Kesinlikle daha çok *'lütfe sessiz ol'* isteği gibi görünüyor."

"Sana rüşvet vermeyi düşünmüyorum. Ancak, dün gece beni gördüğünü buradaki kimseye söylemezsen çok sevinirim."

İşte itiraf ettin!

"Seni gördüğümü mü, yoksa özellikle de seni müdürün kızıyla gördüğümü mü saklayayım?" Sözlerim şeker gibi tatlı. Ama içinde bir parça arsenik var.

"Heather." Bu sefer adımı dostça uzatıyor, şüphesiz dün gecedan farklı olarak artık adımı bildiğini vurgulamak istiyor. "Gerçekten uygunsuz bir şey olmadı. Bana inanmalısın."

"Neden? Neden sana inanmam gerekiyor?" Kollarımı kavuşturuyorum, kalçamı hafifçe yana doğru çeviriyorum, ama yüksek masam muhtemelen bu etkiyi bozuyor.

"Hakkımdaki iyi düşüncelerini kaybetmek istemem."

Kendimi gülüyor buluyorum, odadaki ses neredeyse ürkütücü.

"Ne komik?" Kendisi gülümsememeye çalışıyor, bakışları utanmadan benimkini tutuyor.

"Belki de kendin hakkında sahip olduğun yüksek görüş, başkalarının görüşlerini görmeni engelliyor."

"Bunu genlerime bağlayın," diyor iç çekerek. "Çok güzel bir bebekken, çok yakışıklı bir çocuk oldum. Ve o yakışıklı çocuk, sonunda karşınızda gördüğünüz bu çarpıcı adam oldu."

"Yine de, sana karşı pek bir fikrim olmadığını fark ettim." Gerçi rüyadaki Archer oldukça çekici.

"Ah. Bir erkeğin egosunu nasıl inciteceğini gerçekten iyi biliyorsun." Bu yalanında inci beyazı köpek dişleri beliriyor, çünkü egosu muhtemelen titanyum kaplı. "Hakkında kötü bir fikrin olmasını, hiç fikrin olmamasını tercih ederim."

"Hmph," diye mırıldanıyorum, faremin konumunu ayarlarken. "Bunu düzeltmek çok da zor olmaz herhalde."

Bu gerçek dışı. Belki masamda uyuyakalmışımdır. Belki dün gece biri şarabımı zehirlemiştir ve bu bir halüsinasyondur. Düne kadar ofisteki yakışıklı adamla neredeyse hiç konuşmamıştım, onu her ne pahasına olursa olsun kaçınıyordum. Peki şimdi ne oldu? Onunla ilgili tuhaf, porno gibi bir rüya gördüm. Onun beni ilginç bulduğunu mu düşünmem gerekiyor? Yoksa kötü niyetli amaçlarla benim *onu* ilginç bulmamı mı istiyor? Her halükarda, ikimiz de onun bu oyunu oynamanın bir nedeni olduğunu biliyoruz.

"Çünkü dün geceki tek sorun, masamda yanlış kızın oturduğunu fark etmemdi."

"Hah!" Boğazımdan çıkan ses oldukça şiddetli. "Sen gerçekten de tam bir baş belasısın."

"Hepsi doğru. Clara iyi bir kız, ama o sadece bir kız. Akıllı ve hırslı bir kız, ama aynı zamanda..."

"Patronun kızı mı?"

"Bana o şekilde ilgi duymadığını söyleyecektim. Aynı şey senin için de geçerli. Ama sen ve ben? Bence arkadaş olabiliriz."

Belki de antrenman partneri olabiliriz.

"Gerçekten uygunsuz bir şey olmadı. İnan bana."

"Bence bu, uygunsuzluğun tanımına bağlı." Başımı kaldırıp ona en etkilenmemiş bakışlarımdan birini attım. "O resmi nasıl çizdiğine bağlı."

"Sapıkça." Gözlerini kısarak, dirseklerini yüksek masamın arkasına dayadı. "O resmi senin için mi çizeyim?" diye tekrarladı, sesi aniden karanlık ve yatak odası havasında oldu. "Sen biraz röntgenci misin, Heather?"

"Saçmalama," diye terslerim, aynı zamanda kirpiklerini boyuyor mu diye merak ederken. Çok *abartılılar*. Hem kaş hem de kirpik perisi onun beşiğini ziyaret etmiş olması çok adaletsiz.

"Sanki tüm kirli detayları dökmemi istiyormuşsun gibi." Gözleri, sanki kötü düşüncelerle doluymuş gibi ışıpta parıltıyor. "Ne yazık ki, en azından senin için, iş konuşması, sonra eve gitme ve saat onda yatma vardı. Yalnız," diye ekliyor, ben karşılık vermek için ağzımı açarken. "Sen ve ben bir ara dışarı çıkmalıyız."

"Clara'nın artıklarıyla hiç ilgilenmiyorum." Cevabım alaycı bir tonla verilir ve karşılık olarak, koyu renkli kaşlarından biri soru işareti gibi kalkar. Bu çok zarif ve keskin bir harekettir ve bu adamın hiçbir şeyinin dağınık veya dikkatsiz olamayacağını ima eder.

"İş arkadaşları olarak demek istedim, ama bana inanmadığını görebiliyorum."

"Tanrım, bu fikri nereden çıkardın? Ağzımdan başka." "Sen gerçekten düşünüyorsun bunu olduğunu gizli gizli buluşma O Sinirli mi yoksa hayal kırıklığına mı uğramış? Anlamak gerçekten zor. "Beni o kadar beceriksiz mi buluyorsun, yoksa sadece hayalarımı mengeneyle asmaktan eğleniyorsun, bilemiyorum."

Belki de ikimiz de anlaşılması zor insanlarız.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceksin," diye cevap veriyorum. Belki de ofiste bir anket yapmasını önermeliyim, çünkü kararın oybirliği ile çıkacağından eminim.

Soru: Archer Powell, kadın düşkünü mü, değil mi?

Oy pusulalarında kaydedilecek sonuç: Kesinlikle evet, ama yine de onu seviyoruz!

lyy!

"Elimi kalbime koyuyorum," diyor ve tam da bunu yaparken, "Clara bana analist rolü, iş ve pazarlama arasındaki farklar ve sevgili babasının yanında çalışmaya başlamadan önce yüksek lisans yapmasının faydalı olup olmayacağı hakkında konuşmak istediğini söyledi. Birkaç yıl içinde benim patronum olabilir. Sence gerçekten böyle bir durumda olmak ister miyim?"

"Archer..."

"Bana Arch de. Ya da Archie."

"Neden öyle yapayım ki?"

"Çünkü arkadaşlarım bana öyle sesleniyor."

"*Archer.*" Onun adını sapkın bir sevinçle telaffuz ediyorum. "Hiçbir kadının bir erkeğin ne düşündüğünü bildiğini iddia edebileceğini sanmıyorum." Heyecanımın ardından, onun kaşlarının çatılmasıyla birlikte tanıdık olmayan bir duygu beni sarmalıyor. Sinyalleri yanlış okuduğumdan kaynaklanan endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve konsantre olmak için dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum. Şu anda ofisin gözdesi ile şakalaşıyor muyum yoksa onun düşmanı mı oluyorum?

"Erkekler basit yaratıklardır ve düşüncelerimiz azdır."

"*Buna* inanabilirim," diye mırıldanıyorum, bir kez daha onun bakışlarının geçici dokunuşunu hayal edip etmediğimi merak ederken. "Bir kadın patron istemediğine de inanabilirim."

"Ve senin varsayımın yine yanlış olur. Kadınlardan talimat almaya çok alışkınım. Bunu çok, çok iyi yaparım..." diye söz veriyor, yani cevap veriyor.

Bana ne oluyor? Yanaklarım kızarıırken merak ediyorum. Onun sözleri imalı değildi; kadınların altında çalışmaktan hoşlandığı ya da bu konuda yetkin olduğu gibi ucuz cevaplardan kaçınmıştı. O benimle flört etmiyor, ben de kesinlikle onunla flört etmiyorum. Nereden başlayacağımı bilemem.

"Ama ben de oldukça mantıklı biriyim ve aldatılmak istemiyorum. Clara'yla asla dalga geçmem..."

"*Shafted*" kelimesi mi bilmiyorum ama Archer gelmeden önce dizüstü bilgisayarında neye baktığını aniden hatırlıyorum. Bakışlarım aşağıya kayıyor, yanaklarımda kızarıklık beliriyor ve bilgisayarı kapatıyorum. Ya da belki tekrar kapatıyorum.

"—ayrıca kariyerini ciddi şekilde sınırlayabilecek bir potansiyel var, çünkü... Orada ne izliyorsun?" Ciddiyetten merakla, uzun vücudunu masamın üzerine eğerek, dizüstü bilgisayarımı kendisine doğru çevirmek istercesine uzanır.

"Bu özel," diye oldukça kibarca itiraz ediyorum ve ekranı çekip alırken bir şekilde parmaklarını ekran ile klavye arasında sıkıştırıyorum.

"Oh, acımasız." Parmaklarını dudaklarını büzerek ağzına götürdüğünde, gözlerindeki o çok özel ışıltı geri geliyor. Bu bakış, rüyamı yansıtıyor, vücudumda çok içgüdüsel bir etki yaratıyor. Ama sonra, biraz geç de olsa, sözleri kafama dank ediyor.

"Kötü mü? Ne demek kötü?" diye öfkeyle cevap veriyorum. "Ben kötü değilim, ya da bu konuda başka bir şey de değilim."

"Senin korkunç olduğunu söylemedim. Aslında, senin serinkanlı ve mesafeli tavrını takdir ediyorum. Ve şunu söylemeliyim ki, artık toplantı odasının diğer tarafından bakmadığım için bunu çok daha fazla takdir ediyorum."

"Gerçekten neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Ben kötü biri değilim. Nazik biriyim. En azından öyle olmaya çalışıyorum. Ama onda bir şey beni rahatsız ediyor. Nedenini tam olarak anlayamıyorum, ama onun yanında olduğumda içimdeki en kötü yanlarım ortaya çıkıyor.

"Hadi ama, bana karşı sadece küçümseme duyuyorsun. En azından dün geceye kadar öyleydi."

"Ben soğuk, küçümseyici ya da kötü niyetli *değilim*. Sadece utangaçım." Ve garip... Beni o kadar utangaç yapan bir garip ki, hiç tanımadığım insanlarla konuşmamayı tercih ediyorum. "Doğum günümde ofise cupcake getiren bendim, hatırladın mı? Oysa *sen* bunun ne olduğunu bile bilmiyordun!"

Şimdi kim dostça davranmıyor, ha? Cevap ver bana!

"Utangaç bir kızın bana bu kadar zorluk çıkaracağını sanmıyorum." "Sanırım aradığın kelime '*kadın*'." Grrr.

"Oh, sen kesinlikle öylesin." Bu sefer, bakışlarının beni takdirle süzdüğünü açıkça görebiliyorum, bu da kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oluyor.

"Ama artık gerçeği görüyorum. Sen sadece pornoya olan korkunç bağımlılığını gizlemek için elinden geleni yapıyorsun. Hem de iş saatlerinde."

Tsk, dişler ve dil ile yapılan çok inandırıcı olmayan bir azarlama. "Ben de bizi motive etmek için bize kötü davrandığını sanıyordum."

"Bizi mi? Biliyor musun?" diye ekledim çabucak, önleyici bir hareketle elimi kaldırarak. "Boş ver. Sen gülünçsün." Ve benimle alay ediyorsun, bu da hiç hoş değil.

"Sen ise karanlık bir atın," diye suçluyor, gülümsemesi inci beyazı dişlerinin kötücül bir parıltısı. Ellerini ceplerine sokup geriye doğru yürümeye başlıyor, kapıda duruyor.

"Daha iyi bir işin yok mu?" diye karşılık verdim, o odadan çıkmak üzereyken cesaretimi toplayıp dizüstü bilgisayarımı açtım. Her ihtimale karşı, web sayfasını küçülttüm.

Spoiler: porno değil.

"İşten daha iyi şeyler de vardır, Heather."

"Bunun için para alsak bile mi?" diye mırıldanarak, e-posta yazıyormuş gibi yapıp klavyeye vurmaya başladım. Archer Powell ne zamandan beri ofisime gelip benimle şakalaşıyor? Benden bir şey istediği için, bu çok açık bir cevap, ama içimden bir ses başka bir şeye inanmak istiyor.

"Bazen daha iyi yapan *biri* bile olur." Az önce o mu demek istedi? Ben mi? "Cupcake'indeki inciye yalarken beni unutma."

Nefesim kesildi, ama bunun nedeni adamın cüretkarlığı mı yoksa sözlerinin etkisi mi, emin değilim. Hiç kimse beni bu kadar... telaşlandırmamıştı. *Yarı tahrik olmuşum*. Ona hiçbir şey yapmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama başımı kaldırdığımda, o çoktan ana ofis katında yürüyüşe çıkmıştı. Arkadan görünüşü de neredeyse aynı derecede muhteşemdi. Ayrıca, bu beni neredeyse yarı yarıya daha az rahatsız ediyordu.

Bakışlarım başka yere kayarken, şanssız bir şekilde yönetici katından Allison'ın gözlerine takılıyorum ve o, nedense, en hesaplı gülümsemeyi takınmış durumda.

Ya öyle ya da bağırsak rahatsızlığı çekiyor.

Bir iç çekerek, web sayfamın boyutunu büyüttüm ve on dakika önce Archer Powell kadar yakışıklı olduğunu düşündüğüm yüzüne bir kez daha baktım. Doğru, çilleri yok ve ağzı o kadar da dudaklı değil, ama kesinlikle kendine özgü bir havası var. Önümdeki görüntü, indirimli bir versiyon gibi, altı

Erkek eskortla bir saatlik randevu hiç de ucuz olmayacak. Evet, bu düşünce beni biraz rahatsız etse de, gelecek hafta için bir randevu almaya karar verdim. Umarım bir günlüğüne tuhaflığımı kontrol altında tutabilirim, ancak bu düğüne gitmek için muhtemelen böbreğimi satmam gerekecek, ama Haydn'ın üstesinden gelmem gerekiyor.

Ama sonra, web sitesindeki tüm erkekler, İzlandalı görünümlü sarışınlar ve Akdeniz yakışıklıları arasında, Archer Powell'a en çok benzeyen adamla randevu ayarlamak üzere olduğumu fark ettim. Dün gece rüyalarım giren adam. Bu bir tesadüf olmalı, değil mi?

"Sen bir karanlık atın."

Tek boynuzlu at olarak tanımlanmayı tercih etsem de, bugün ikinci kez bu efsanevi yaratıkla suçlandığımı fark ettim, ancak bu sefer mutfaktayım ve bu seferki ses beni çok fazla rahatsız etmiyor, daha çok omurgamı sertleştiriyor.

"Anlamadım?" Kafamı kaldırmadan, çay poşetini fincanımda çevirmeye devam ediyorum.

"Sen ve Archie Powell." Allison, eski ofis sandalyeleriyle dolu masaya Tupperware kabını bırakır, sonra lavaboya doğru yürür ve kollarını kavuşturarak lavaboya yaslanır. Allison, E11even'da en sevdiğim insanlar listesinde yer almıyor. Aslında, o diğer listede, Haydn'ın olduğu listede. *Sadece iki ismin olduğu bir liste.* Kül rengi saçları ve Disney cadısı gibi kişiliği olan Allison, kısa eteklerin ve Fransız manikürlü tırnakların hayranıdır. Tırnakları o kadar uzundur ki, tuvalete gitmek Rus ruleti oynamak gibidir. O kadar sert ve keskin ki, E11even'da kimsenin en sevdiği iş arkadaşı değildir. Ama ne yazık ki, giderlerin onaylanmasından da sorumlu kişidir. Ve büyük güç, büyük yalakalık avantajları da beraberinde getirir, bu yüzden muhtemelen bu cam duvarların içinde olan biten her şeyi biliyor gibi görünüyor.

Yine de Em, onun bir kristal küresi olabileceğini öne sürdü.

Ama uçan maymunların izi yok.

Hey, Allison, senin bilemeyeceğin bir şey biliyorum. Tabii Archer ve Clara tuvalette bunu yapmamışlarsa. İğrenç. Zihnimi temizleyecek bir şey verir misin?

"Archie mi? Ah, Archer Powell. O ne oldu?" Kupama biraz süt eklerken, sıvının kırmızı tuğla rengine dönüşmesini izlerken kayıtsız bir şekilde cevap veriyorum.

"Numara yapmana gerek yok. Bu sabah tüm ofis senin ona göz kırptığını gördü."

Gözlerim mi kayıyordu? Kesinlikle biraz yuvarlanıyordu, çoğunlukla adamın egosuna tepki olarak. Birkaç kez gözlerim kaymış olabilir, ama o kadar da değil.

"Peki ya Carey Caddesi'ndeki o şık küçük pastaneden aldığın cupcake?

O da neydi öyle?"

Yarım çay kaşığı şeker karıştırırken, bir tür pişmanlık dolu bir hareketle omuz silktim. "Aramızda kalsın, bence o pek zeki biri değil."

"O, departmanındaki en zeki kişi gibi." Gözlerinin etrafındaki deri, göğüslerinin altındaki kolları ile birlikte gerginleşir. "Oxford'dan birincilikle mezun oldu — saf matematik ve istatistikle ilgili bir şey. Ve onun yönetici kadrosu için yetiştirildiğini biliyorum."

O kutsal salonlardan bahsettiğinde gülümsemeyi zorla bastırdım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Allison, ama o, cupcakelerin senin doğum gününde ofise getirildiğini, senin için getirilmediğini anlamamış gibi görünüyordu. Onun cömertliğini takdir etmediğimden değil tabii."

"Bugün doğum günün için sana cupcake getirdiğini mi söylüyorsun?" Bana dönerek, avucunu tezgaha dayadı, yüzünde neredeyse inanamayan bir ifade vardı.

"Dün benim doğum günümdü." "Ve sana pasta mı aldı?"

Görünüşe göre biri biraz kıskançlık çekiyor. Ve belki de o kişi ondan doğum günü pastasından fazlasını istiyor. Sıraya girmesi iyi olur, ama benim olduğum sıraya değil. Onunla ilgili emoji patlıcan hayalleriyle dolu sıraya.

"Hmm. Çok lezzetliydi. Lavanta ve limonlu." Küçük bir iç çekişle, sanki onu yediğim mutlu anıları hatırlar gibi kaşığı ağzıma götürdüm ve dilimi yaktım, ama ona bunu belli etmedim.

"Huh." Kaynar çayımı yudumlarken, sanki beni yeniden değerlendirmiş gibi gözleri üzerimde dolaşıyor. "Bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Bir sonraki yudumda neredeyse boğuluyordum, konuşmaya cesaret edemedim, bu yüzden fincanın kenarından başımı salladım.

"Hepimiz onunla tanışmayı dört gözle bekliyoruz." Kollarını tekrar kavuşturur, bu sefer çenesini biraz öne çıkarır. "Onu Archie ile tanıştıramayacağın için çok yazık. O gelmeyecek," diye ekler, saçlarını sallayarak ve Archer Powell'ın hareketlerini bilen biri gibi konuşur. "Düğünler pek onun tarzı değil."

Muhtemelen şeytanın kiliselere girmesi yasak olduğu gibi, sanırım.

"Erkek arkadaşı olan biri için, az önce ofiste onunla çok samimi görünüyordun."

Ofisim, burada çalışan birçok kişi için hassas bir konu. Google genel merkeziyle tam olarak aynı olmasa da, E11even, düşünme alanları, camla çevrili iglolar gibi toplantı odaları ve masa tenisi masaları ile 80'ler tarzı arcade oyunlarının bulunduğu bir oyun alanı bulunan modern bir ofis. Şirketin felsefesi, "işbirliği", "topluluk" ve "eğlenceli ve sosyal bir deneyim olarak çalışma" gibi kelimeleri içerir, ki bunların hepsi temelde sadece seçilmiş birkaç kişinin ofis alabileceğini ifade etmenin başka yollarıdır. Ve yönetici katındaki kodamanlarla birlikte, eski patronumun işini devralarak, seçilmiş birkaç kişiden biri oldum. Ve bu, birçok kişiyi rahatsız ediyor gibi görünüyor. Allison da dahil.

"Arkadaşça davranmak, yaptığımız şeyi doğru bir şekilde tanımladığını sanmıyorum." Gözlerimi kaldırıp ona Heather tarzı bir bakış attım: "*Seni deli kadın!*"

"Akıllı ol," diye mırıldanır, bolca büyütülmüş göğsünün üzerindeki gömleğinin önünü düzeltir. "Archie Powell'ın ilgisi, karşı koyması zor olsa da, değişken bir şeydir. Senin hoşuna gitmezdi."

Onun sana biraz flört etmesi üzerine fazla anlam yükleme. Aramızda kalsın, bence onun gözü biraz daha yükseklerde. Mutfak tavanını işaret ediyor.

Muhtemelen Tanrı olmayı hedefliyor. Anlaşılır bir şey.

Onun Clara'yla flört ettiğini gördüm. Bilirsin, yaşlı Lambeth'in kızı. Üniversiteden staj için buradaydı, değil mi?

İlginç. Görünüşe göre beni daha fazlası tarafından yakalanmış gibi görünüyor.

"Oh, evet. Kimden bahsettiğini biliyorum. Ama biliyor musun, bence O, ona ilgi duyacak kadar zeki bir kız. Duyduğuma göre, inanılmaz derecede odaklanmış bir kızmış. Bir gün patron olabilir, değil mi? Daha önce bana bu lafı söylemiş olması neredeyse işime yaradı. Belki onun işine yaradı. Bir bakıma onun hikayesini sürdürmesine yardımcı oluyorum sanırım.

Oh, aklıma bir şey geldi...

"Mesele şu ki, Archer çok açık ve arkadaş canlısı, bazı kadınlar onun sadece nazik davrandığını sanırken, ona asıldığını düşünüyorlar." Bunu deneyimlerinden biliyorsun, değil mi Allison? "Daha zayıf bir erkek muhtemelen bu ilgiden gurur duyardı."

Oh, bence ilgi hala kafasına vuruyor. Küçük kafasına. Muhtemelen tüm düşüncelerini yapan kafasına.

"Başkaları için bu kadar endişelenmen çok hoş, Allison." Samimiyetsizliğimden neredeyse boğuluyordum, üstelik elimde bir gider formu bile yoktu! "Clara adına konuşamam ama beni etkilemek için güzel bir yüzden fazlası gerektiğini söyleyebilirim." Kişiliği kan basıncımı yükselten biri bile olsa. "Ama görüşmek güzeldi."

Ebola ile sohbet etmek kadar güzeldi.

Bununla birlikte mutfaktan ayrılıp, fincanımı masama geri götürüyorum, orada bir Kit Kat sakladığımı biliyorum. Ya da üç tane.

Archer Powell, E11even'da aylardır çalışıyor ve yollarımız neredeyse hiç kesişmedi. Aynı toplantılara katıldık, ama neredeyse hiç konuşmadık. Ancak dün gecedен beri, sanki kontrolü ele geçirmiş gibi. Tartıştık, birbirimize sataştık, ona aşık olmamam için uyarıldım ve sonra onunla ilgili oldukça samimi bir rüya gördüm. Rüyalarımın genelde olduğu gibi bulanık ve belirsiz değil,

çok gerçekçiydi. En azından, kalbimin hızla atmasına ve bir şekilde tatmin olamadığım hissine neden olduğu kadar gerçekçiydi.

Neden onu rüyamda gördüm ki? Kit Kat'ımı ikiye böldüm ve ucundaki çikolatayı ısırmaya başladım, fareyi hareket ettirerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım:

Bizi seks yapmayı hayal ettiren şey—Sil!

O zaman:

Neden hayal kurarız

Üç milyon sonuç arasından, sonuçların ilk sayfasında rastgele bir makale açıp okumaya başlıyorum.

Aristoteles'in zamanından beri uzmanlar rüyaların anlamını araştırıyorlar.

Benim hiç araştırdığımı söyleyemem.

Ama bu kesin bir bilim değil. Tuhaf ve harika rüyalar gibi, rüyaların düşünülmesi ve incelenmesinde de birçok düşünce okulu var.

Bazı insanlar çok fazla boş zamanları olmalı.

Kimse doğru cevabı bildiğini söyleyemez, ancak bu alandaki önde gelen uzmanlar, belirli rüyaların ardındaki anlam hakkında varsayımlarda bulunmuşlardır.

Benim sorduğum şey bu değildi, ama neyse.

Lisanslı psikoterapist ve rüya analisti George Mallard — duyduğum en şarlatanca unvanlardan biri — rüyaların hayatımızda önemli bir rol oynadığına inanıyor. Birçok terapist, rüyaların telafi edici olduğuna inanıyor —

Buna inanabilirim. Şu anda hayatımda seks konusunda pek bir bolluk yok.

—ve rüyaların rastgele veya anlamsız olmadığını, bilinçaltından bilince aktarmak gibi bir amacı olduğunu düşünüyorlar. Aslında...

Web sayfasını büyük bir hayır ile kapatıyorum. Bu ne güvenli ne de mantıklı bir konu. Bilinçaltımın ne tür düşünceleri gün ışığına çıkarmaya çalıştığını bilmek istemiyorum, özellikle de Archer ile ilgili olanları.

O adam hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum!

Onun beni hiç kimsenin rahatsız etmediği kadar rahatsız ettiğini biliyorum, ve bu çok şey ifade ediyor çünkü dünyadaki en sinir bozucu kardeşlerden birine sahibim! Ayrıca kadınların ona karşı koyamadığını ve fahişe gibi davranmasına rağmen kadınların ona akın ettiğini de biliyorum. Ama bu senin evrimindir, kadınları biyolojisi bizim siren şarkımızı söyleyen erkeklerin kollarına iten.

Maksimize düğmesine tıklıyorum, dizüstü bilgisayarımın ekranı başka bir yakışıklı adamın görüntüsüyle ve sadece yarısı doldurulmuş olan gelecek cumartesi için rezervasyon formu isteği ile doluyor. Hafif bir rahatsızlık hissiyle web sayfasını kapatıyorum, onu internet geçmişine gönderiyorum ve Kit Kat'ımın kalanını çayıma batırıp iyice ıslanana kadar bekletiyorum. Gerçek şu ki, Archer korkunç bir insan olabilir ya da dünyadaki en iyi adam olabilir ve onu öpmek düşüncesi beni her türlü titremeye sevk etse de, bunların hiçbiri önemli değil. Çünkü önemli olan tek şey, odaklanmam gereken tek şey, cumartesi günü için yeni planımı kabul edip etmeyeceği.

Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, öyle yapacaktır.

HEATHER

"BİR GÜNDE İKİ KEZ. Tanrılar bana gülümsüyor olmalı."

Archer'a sert bir bakış atmak için, *Pret a Manger*'da sergilenen salataları incelemeyi bırakıyorum. Pret a Manger, Londra'daki tüm iyi ofis binalarına yakın, lezzetli sandviç zinciri.

"Bu hesaba göre, önceki hayatımda Imelda Marcos olmalıyım."

"Çünkü ayakkabıları seviyorsun?" O, yeni filizlenen bir gülümsemeyi ustaca taklit etmeye çalışırken, bakışları Miss Sex Pot'tan çok Miss Marple'ı andıran lacivert ve krem rengi Mary Jane ayakkabılarımı süzer. Tabii vücudumun tepkisinden bunu anlamak mümkün değil.

Her yerimde karıncalanma hissediyorum.

"Hayır, çünkü önceki günahlarımın cezasını çekiyorum."

Gülümsemesi derinleşiyor, ama sanki gülümsemesini sadece benim için saklamak istermişçesine başını eğiyor. Ben de birdenbire çılgına dönmüş gibi uzandığım kavrulmuş kabak salatasını yemekten daha çok onun gülümsemesini istiyorum. *Allison'ın söylediklerini hatırla. Bunu bir uyarı hikayesi olarak düşün*, diyorum kendime. Ve bunu, benim için neyin iyi olduğuna dair uzman olduğu için değil, tüm iyi masalarda her zaman önemli uyarılar veren bir cadı olduğu için söylüyorum. Hayatım bir masal değil, ama önümüzdeki Cumartesi günü hayatımda bir hayali unsur olacak.

"Seni burada daha önce hiç görmedim galiba." Sıraya girmeden önce bir şişe meyve suyu alırken, sanki bir şikayetmiş gibi söylüyorum bunu, aramızdaki mesafenin bana biraz netlik kazandıracağını umarak. *Ofisimde düşünmek ve Google'da araştırmak beni çok gergin hale getirdi*. Onu şimdi pusuya düşürmeli miyim, yoksa iş çıkışı bir şeyler içerken ona bunu söyleyecek cesareti kendimde bulabilir miyim?

Ama önce onu davet etmem gerek.

O zaman yanlış bir fikre kapılabilir. Ya da yüzüme gülüp geçebilir.

"Bu senin 'buraya sık gelir misin?' versiyonun mu?"

"Keşke." Kendi ağzımdan, pek düşünmeden çıkan iki kelime daha.

Bir baget alıp öğle yemeği saatinin en yoğun olduğu sırada benimle birlikte sıraya girdi. "Komiksin. Bunu daha önce fark etmemiştim. Bu arada, bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Omzumun üzerinden başımı çevirip, onun biraz kendini beğenmiş ifadesine şaşkın bir ifadeyle karşılık verdim.

"İnsanların seni görmesine izin vermiyorsun." Yine o mesafeli tavır. "Sen... sen resepsiyondaki orkidelere benziyorsun. Onları gördün, değil mi? Masanın yanındaki vazoda duranları?"

"Evet, gördüm. Ama ne demek istediğini anlamadım." Şimdi kasada, öğle yemeğimin parasını ödedikten sonra kenara çekilip onu bekliyorum. Garip gelse de, onun ne demek istediğini öğrenme isteğim, utangaçlığımdan daha ağır basıyor. Ne demek istiyor olabilir? Orkidelerin görünüşünü hep garip bulmuşumdur, bana her gün güzel papatyalar veya laleler verin. Orkideler bakımı zor çiçeklerdir ve benim deneyimime göre kokuları da pek hoş değildir. Ve eğer bana bu iki şeyden birini söylerse, öğleden sonra ofise benim salatamı giymeye hazırlıklı olsa iyi olur.

Kapıya doğru ilerlerken, orkideyle ilgili tek diğer gerçek aklıma geliyor, İngiliz edebiyatı sınavı için *The Great Gatsby*'yi çalışırken öğrendiğim bir şey. Gatsby'nin aşk ilgisi Daisy Buchanan'ın orkideye benzetilmesinde bir tür sembolizm yok muydu? Hatırladığım kadarıyla, bunun onun korkaklığıyla bir ilgisi vardı. Yine, bu da salata giyme konuşması olurdu.

"Beklediğin için teşekkürler." Archer'ın gülümsemesi geçici bir şey, dışarı çıkarken bakışları benimkinden sokağa kayıyor.

Bekledim mi, yoksa düşüncelere dalıp dalmış mıydım?

"Bir yere gidip bunu yemek ister misin?" Bagetini kaldırır; kayıtlara geçsin, içinde lüks peynir ve turşu vardır. Bu, onun vejeteryan olup olmadığını merak etmeme neden olur, ki bu da saçma bir düşüncedir, çünkü ne yapabilir ki?

Önemli mi? Biz, cennette yapılan bir evlilik ya da arkadaşlık değiliz. "Hazır mısın?"

"Ne?" diye biraz sertçe soruyorum, o da bağıetini önümde sallıyor. *Bu arada, bu bir mecaz değil.* "Oh, ben de masama dönmek üzereydim." Her zamanki gibi.

O, çok anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Böyle güzel bir günde mi?"

"Ama hava çok soğuk." Cevabımı desteklemek için kolumu yukarıdan aşağıya doğru ovuşturuyorum. Hava gerçekten o kadar soğuk değil, ama serin ve rüzgarlı bir gün. Mart ayı Londra'ya henüz bahar havasını getirmede ve ben hala kışlık montumu giyiyorum, ama neyse ki artık yün şapka ve eldiven giyme zamanı değil. Hatta Daisy'nin benim için ördüğü eldivenleri hala montumun derin ceplerinde saklıyorum.

"Hadi," diye ikna ediyor beni. "Biraz temiz hava al." Derin bir nefes alıyor, geniş göğsü lacivert palto altında genişliyor, tam o sırada eski bir Transit minibüs geçip gidiyor ve egzoz dumanı yayıyor.

"Temiz hava mı demiştin?" Archer öksürmeye başlayınca soruyorum. "Buralarda mı?"

"Bir yer biliyorum. Bana güvenebilir misin?"

"Pek değil." Burnumu kırııştırıyorum ve neden bana öyle baktığını ve bu bakışın ne anlama geldiğini merak ediyorum. Garip bir şekilde memnun görünüyor. "Ve bu orkide olayını açıklamadan kesinlikle olmaz."

"Her şey yolunda, söz veriyorum. Yürürken anlatırım."

Biz de öyle yapıyoruz, babamın annem için her zaman yaptığı gibi, Archer kaldırımın dış tarafında yürüyor. *Kedi gibi davranmasına rağmen, onu iyi yetiştirmişler.* E11even'in cam cephesinin önünden geçerken, kapıdan çıkan ya da bizim yönümüze gelen kimseyi görmemek beni memnun ediyor, ancak camda yansımalarımızı görmekten biraz keyif aldığımı itiraf etmeliyim; bu keyif, kökleri dün geceki rüyama bağlı olmalı.

Bir iki dakika sessizce yürüyoruz, Aldersgate Caddesi'nde arabalar geçiyor, kuryeler ve ofis çalışanları neoklasik binalardan çıkıyor. St Paul Katedrali'nin kubbesi arkamızda, gökyüzü ise puslu bir mavi. Kiralık kırmızı bisikletler ya da Boris

Bilindiği gibi bisikletler kaldırım kenarında sıralanmış. Bankacı tipli bir adam siyah bir taksi çağırıyor, kırmızı çift katlı otobüs yayaların geçmesi için yaya geçidinde duruyor, şehrin ritmi her gün aynı. Ama ben burada, ofisin gözdesi ile yürüyüş yapıyorum. Bilinçaltım bunu nasıl yorumluyor acaba?

"Peki, bu orkide." Archer'ın sesi dalgınlığımı bozuyor, bakışları yana kayarak benimkilere takılıyor. "Bu bir iltifattır, söz veriyorum."

"Beni olumlu bir bakış açısıyla tuhaf görünümlü bir bitkiye benzetmeni sabırsızlıkla bekliyorum." Cevabım biraz küstahça geliyor ve şu anda adımlarımda biraz canlılık var gibi görünüyor, ancak bu endişeden kaynaklanıyor olabilir.

"Garip mi? Onların güzel kabul edilmesi gerektiğini sanıyordum?"

Kalbimin garip bir şekilde atmasını görmezden geliyorum, cevabım bu kasın yaramazlığını hiçbir şekilde yansıtmıyor. "Güzellik, bakanın gözündedir. Ve şahsen, orkideleri tuhaf buluyorum."

"Şey, bence çok güzeller." Yani o da beni güzel buluyor mu? "Sofistike ve zarifler. Egzotik bir yanları var. Sence de öyle değil mi?"

Bence zencefil egzotik olmaktan çok uzak. Sofistike ve zariflik konusunda ise, beni kastetmiş olamaz. Pret'te beni orkideye benzetmiş miydi diye sorgulamaya başlıyorum, ama benzetmişti, değil mi?

"Nadir olanı mı tercih edersin?"

"Daha yakın ama mutant daha doğru olabilir."

"Egzotik kabul etmiyorsun, ama mutant kabul ediyorsun?" Ayağı kaldırıma sürtünerek aniden durdu ve bana attığı bakış, beni makul Mary Jane ayakkabılarımı izlemeye zorladı.

"Doğru." Tartışırken, kavgacı görünmemeye çalışıyorum. "Kızıl saç geni, her iki ebeveynin de taşıması gereken bir mutasyondur. Ayrıca, kızıl saçın egzotizmle eşanlamlı olmadığına da eminim. Üstelik bu terim marjinalleştirici. Hatta aşağılayıcı."

Mutant mı? Tanrım, lütfen beni bir süreliğine dilsiz yap da, bu yakışıklı adama sadece bir Trekkie'nin sevebileceği bir yüzüm olduğunu ikna etmeden önce.

Ama yine de, egzotik olarak tanımlanabilecek bir görünüşüm olduğundan emin değilim, ama olsaydı bile, yine de

böyle tanımlanmaktan hoşlanmayacağımdan eminim. Tıpkı ne kadar egzotik olmadığımı duymaktan hoşlanmadığım gibi.

Aniden onun yanımda durmadığını, önüme geçip ferforje bir çitin arkasını incelediğini fark ettim. Ötesinde, binalarla çevrili bir tür bahçe olan bir meydan vardı.

"O zaman ofise dönerken orkideye özür dilemeliyim galiba. Aslında senin egzotik olduğunu söylemedim," diye düzeltir, indigo rengi gözleri şimdi bana bakmaktadır. "Ama sen çarpıcısın. Başarısız bir şekilde anlatmaya çalıştığım şey, senin bir papatya ya da gül olmadığını, hayranlık ya da dokunulmak için can atan sıradan bir çiçek türü olmadığını. Sanki sen bunların ötesindesin. Ya da belki çok kırılgansın. Her iki durumda da." Dikkatini tekrar çite çevirir, mandalı kaldırıp kapıyı iterek açarken çitin bir kısmının kapı olduğunu ortaya çıkarır. "Hepimizi uzak tutan, yaklaşılmaz bir şey yetiştirdin."

Biz kimiz, bilmek istiyor muyum?

"Sanırım bu yüzden seninle buradayım, değil mi?" Yakışıklı adam bana daha önce hiç duymadığım türden iltifatlar ediyor, ben de ona alaycı sözlerle karşılık veriyorum. Sanki kendimi tutamıyorum. "Çünkü ben ulaşılmazım."

"Belki de benim bir istisna olduğuma karar verdin. Ya da belki de gerçekten ulaşılmaz değilsin, sadece insanların ne düşüneceğinden korkuyorsun."

Tanrım. Archer Powell'ın altıncı hissi mi var acaba? Aniden içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum, sanki gizli tuttuğum şeyler birdenbire cildime yapışmış gibi. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Sanki çıplakmışım gibi. Açığa çıkmış gibi. Biraz da savunmasız.

Ve en kötüsü henüz gelmedi, çünkü şimdi benim büyük açıklamam için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor.

Hazır ol, Bessie.

"İçeri geliyor musun?"

"Bana hakaret mi ettin, yoksa iltifat mı ettin, anlamaya çalışıyordum." Yine de kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve onun yanından geçtim.

"Övgü olarak kabul edelim."

Kafam, onun komik bir şekilde gözlerini kocaman açtığını fark edince, aptalca bir çift bakış atıyor.

"Sen tam bir sapıksın," diye mırıldanıyorum, bunun yakında benim rolümün resmi olarak sapık olduğu ortaya çıkacağını çok iyi bilerek.

"Seni cama benzetmeyi düşünmüştüm." Arkamdan kapıyı kapatır, mandal tıkırdayarak kapanır.

"Çünkü çok şeffaf mıyım?"

"Çünkü keskin bir zekan var."

"Bu da bir iltifat *değil*." Omzumun üzerinden bu sözleri söylerken, beklenmedik bir şekilde dudakları kulağıma yaklaşır.

"Biraz tehlikeli olabilecek kadar keskin." Sesi alçaktı, sanki bir sır verecekmiş gibi. "Ve cam parçalandığında çok güzeldir."

Onun sözlerinin hem bir vaat hem de bir tehdit gibi gelmesine tepki olarak titriyorum. Daha da kötüsü, bu sözlerle nasıl tepki vereceğimi, nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Bir korkak gibi geri çekiliyorum ve bu etkileşimi bir kenara bırakıp, o etrafta olmadığında incelemek üzere saklıyorum.

"Burası neresi?" Bacaklarımın birdenbire jöle gibi olduğunu, içimdeki her şeyin sonsuza kadar sallanan bir Etch-A-Sketch gibi olduğunu gizlemek için sesimi biraz fazla yükseltirim. Ayrıca, neden meme uçlarım birdenbire yön gösterici araçlar gibi davranıp yolu gösteriyor? Tanrıya şükür ki paltom var.

"Bilmiyor musun?"

"Bu yeri daha önce hiç görmemiştim. Genelde işime diğer taraftan gelirim." Az önce geldiğimiz yönü elime sallayarak işaret ettim. "Bu caddede en uzağa gittiğim yer kahve dükkanıdır, yanlış otobüse bindiğim zaman hariç."

Ellerini ceketinin ceplerine sokan Archer başını eğip, ayakkabısının tabanının altında küçük bir taşı yuvarlar. "Burası Postacı Parkı."

"Londra'nın postacıları buraya mı gömülü?" Sorum spontane ve muhtemelen taş duvara yaslanmış eski görünümlü mezar taşlarını fark etmemle ilgili. Yukarıya, yukarıya, sonra etrafa bakıyorum ve bu tuhaf küçük alanın üç tarafının Viktorya döneminden kalma evlerle çevrili olduğunu fark ediyorum. Lüks daireler, tahminimce. "Buraya girmemize izin var mı ki?"

"Seni en çok endişelendiren, ölen postacıların ruhları mı, yoksa şu anki sakinler mi?"

"Ölmüş postacılar polisi aramazlar," diye mırıldanıyorum ve biraz daha içeri giriyorum.

"Bu yeri bilmediğine inanamıyorum." Sesi eğleniyor gibi geliyor. Ve biraz da memnun. "*The Closer* filmini izledin mi hiç?"

"Yapmalı mıydım?" Ona dönerek sordum.

"Sadece bu yer filmde gösterilmişti."

"O zaman gitmediğim için memnunum. Bu, merakımı bozardı." Dar çatılı bir pergolaya doğru koşar adımlarla yürüdüm, kolumu tahta direklerden birine doladım ve striptizci değil de okul çocuğu gibi etrafında dönerek tekrar ona döndüm.

"Yazın daha güzel, çiçekler açar ve güneş oturduğun bankın ahşabını ısıtır, sanki seni buraya hapseder gibi."

Onun güneş sever biri olması mantıklı olurdu. Cildinin zeytin rengi tonu, güneşin ilk ışınlarında bronzlaşacağını düşündürüyor. Ve tabii ki çilleri. Bir an gözlerimi kapatıyorum ve onu bahçe banklarından birinde otururken, uzun bacaklarını önüne uzatmış, yüzünü güneşe dönmüş olarak görüyorum. Güneşi seven insanları hep kıskanmışımdır. Plajlarda güneşlenen ya da bahçelerde uzanan, ciltleri altın rengi ve güneşten öpülmüş olanları. Oysa ben, güneş gözlüğü taksam bile gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum, cildim aşırı pişmiş ıstakozun çirkin rengini alıyor ve sonunda tekrar beyazlaşıyor. Güneşin bana sunduğu tek öpücük, ölüm öpücüğü ve melanom riski.

"Ofise geri dönmek zor oluyor."

"Tahmin edebiliyorum." Gözlerimi açtım, manzara hayal ettiğimden biraz daha griydi ama yine de aynı derecede çekiciydi.

Cevabım bana göz kamaştırıcı bir gülümseme kazandırdı, içimde tuhaf şeyler uyandıran bir gülümseme. Lanet olsun, bu adam çok yakışıklı. Ofisteki kadınların onu görünce bayılmalarına hiç şaşmamalı. Uzun boylu ve geniş omuzlu, plajda çok yakışacağı belli olan bir vücudu var, kesinlikle gömleksiz, muhtemelen voleybol oynuyor ya da kokteyl yudumluyor, hatta Saint-Tropez'de bir yatta uzanıyor.

Londra'da mart ayının bir öğleden sonra, soğuk ve küçük bir parkta dururken neden plajları düşünüyorum ki? Belki de o yüzden...

burada da çok yakışıklı görünüyor. Koyu renkli saçları ışıktan parlıyor, yanakları soğuktan kızarmış. Sanki tüm düşüncelerim alımda yazılıymış ve o da bunları okumuş gibi, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Bunun doğru olabileceğinden endişelenerek, pergola çatısının gölgesine bakacak şekilde çeyrek tur dönüyorum. Uzun bir bankın üzerindeki duvara yerleştirilmiş, zamanla solmuş ve eskimiş kiremit sıraları dikkatimi çekince, kolumu indirip pergola çatısının altına giriyorum.

"John Clinton," diye mırıldanıyorum, gözümün ilk düştüğü karodan okuduğum yazıyı. "On yaşında, kendinden daha küçük bir arkadaşını kurtarmaya çalışırken Londra Köprüsü yakınlarında boğuldu. 16 Temmuz 1894." Kalbim sıkışıyor, ruhum da onunla birlikte. "Bu çok üzücü."

Alice Ayers. Bir tuğla ustasının kızı, cesur davranışıyla Union Street semtinde yanan bir evden üç çocuğu kurtardı, ancak kendi genç hayatını kaybetti, 24 Nisan 1885.

Birbiri ardına dizilmiş yazıtlar, birini kurtarmak için bir başkasının hayatını kaybettiğini anlatıyor.

Putney'de boğulan bir yabancıyı kurtardı.

Alevleri söndürmeye çalışırken ağır yaralanarak öldü. Bir din adamı.

Bir yetim.

Birbeyefendi.

Bir demiryolu

işçisi. Bir

yabancı.

Bir kardeş.

Bir kız

kardeş.

Bir arkadaş.

"Bu çok, çok üzücü." Archer'ın yanımda durduğunu görmeden hissettiğimde, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaret.

"Ölümleri elbette üzücü. Ama bu, bir dizi anma töreninden daha fazlası." Kafamı çevirip ona bakıyorum, ama onun bakışları önündeki duvarda kalıyor. "Bunlar, sıradan insanların ne kadar olağanüstü olabileceğini hatırlatan şeyler. Şimdiye kadar unutulmuş olacak cesaretin anılması. Unutulmuş olacak hayatların anılması."

Onun haklı olduğu aklıma geliyor. Atasözünde de söylendiği gibi, hepimiz iki kez ölürüz. Birincisi bu dünyadan göçtüğümüzde, ikincisi ise

bizi hatırlayacak kimse kalmadığında. Bu ruhların isimleri, başkalarının yaşayabilmesi için kendi hayatlarını feda ettikleri için hatırlanarak yaşayacak. Cesaretleri için hatırlanacaklar. Archer sadece haklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda birdenbire çok insancıl da oluyor.

"Atasözü ne diyordu?" Bana dönünce, mavi gözleri gölgede koyulaşıyor. "Bir insanın arkadaşı için canını feda etmesinden daha büyük bir sevgi yoktur." Bir an bana bakıyor, sonra ifadesi değişiyor. "Ne?"

"Bu çok şaşırtıcı." Utanarak, yarı dönüp arkamızdaki yeşilliği işaret ettim. "Gizli bir bahçe gibi, herkesin gözü önünde saklı bir şey."

"Göz önünde saklı bir şey mi, yoksa tam önünde duran ama görmeyi reddettiğin bir şey mi?"

Geriye baktığımda, oldukça alaycı bir gülümseme takınmış. Demek bahçeden bahsetmiyor. Tamam, onu sığ biri olarak görmüştüm, önemsiz biri olarak görmüştüm, ama derinliği var, sadece su birikintisi kadar derin olmayan bir derinliği. Bunu bilmek iyi olmalı, değil mi? Öyleyse neden yanaklarım suçluluk duygusuyla kızarıyor?

Çünkü korkunç bir şey yapmak üzereyim.

"Burası öğle yemeğini yemek için de çok güzel bir yer," diyor, bana acıyarak. "Hadi gel."

Çıplak ağaçların altında oturup öğle yemeklerimizi açıyoruz. Archer, bagetinden hemen bir ısırık alıyor, ben ise ilk lokmamı yutmakta zorlanıyorum. Onunla buraya gelmemeliydim. Öğle yemeğinden önce ofiste ona pusu kurmalıydım, çünkü o zaman onun bu yönünü görmezdim ve kendimi bu kadar kötü hissetmezdim.

Ama ya ben ya o. En azından artık Allison'la yaptığım konuşmayı kullanabilirim. Suçu paylaşabilirim, neredeyse. Ya da en azından kendime öyle söyleyeceğim.

"Bu sabah mutfakta Allison'ı gördüm." "Allison mu?"

"Muhasebeden mi? Yanmış kağıt rengi saçları ve karanlığın hanımı Maleficent'in kişiliğine sahip olan mı?"

Archer, yarı çiğnenmiş sandviç parçasıyla boğulmaya başlar. "İyi misin?"

"Senin tarifinden tam olarak kimden bahsettiğini anlamam garip mi? Onu tam olarak tarif ettin." Sözleri hala biraz boğuk çıkıyor ve elini ağzına götürüp yumruğuna bir kez öksürüyor. "Sence o bir cadı mı, yoksa sadece anahtar deliklerinden mi dinliyor? Korkutucu derecede bilgili, değil mi?"

Bunu ayarladığın için teşekkürler.

"Ne anahtar deliği? Hangi kapılar? Kapılar topluma aykırı, unuttun mu?"

"Şikayet edemeyiz." Sandviç sorunu çözüldükten sonra, bugün derslerin iptal edildiğini öğrenmiş bir okul çocuğu gibi sırtıyor. "İkimizin de ofisi var."

"Ve kapılarımız var."

"Ama anahtar deliği yok."

"Yine de, bir yerlerde seni dinliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Archer bağından biraz ekmek koparıp, yerde yem yiyen birkaç minik serçeye doğru fırlatır. Kuşların bir anlığına uçup sonra tekrar yere konarak ekmek parçası için kavga etmelerini izleriz.

"Bana, gelecek hafta Poppy'nin düğününe gitmeyeceğini söyledi."

"Ah. Evet. Haklı. Düğünler pek benim tarzım değil."

Ne sürpriz. "Herkesin düğünleri sevdiğini sanıyordum, evliler, bekârlar ve bekâr kalmak istemeyenler."

"Yani, o gece bekar kalmak istemeyen bekarları mı kastediyorsun?" Onun dikkatli bakışları altında kızardım.

"Evet, düğünlerdeki flörtler," diye mırıldandım, kucağıma bakarak salatamı tekrar karıştırdım.

"Ayrıca, ben davet edilmedim." "Gerçekten mi?"

"Buraya geleli çok olmadı."

"Evet, davetiyeler bir süre önce gönderilmiş olmalı." "Ya sen?"

"Sanırım gitmek zorundayım." Üzüntüyle başımı kaldırıp iç çekiyorum, omuzlarım onun fark edemeyeceği şekilde inip kalkıyor.

"Neden?"

"Zaten cevap verdim ve cevap verdiğimde biriyle çıkıyordum." *Bu tam olarak bir yalan değil. Her zaman insanlarla görüşüyorum, özellikle de gözlerim*

açıkken.

"Peki şimdi görüşmüyor musun? Biriyle, demek istiyorum."

Gözlerim salata kabına düşer ve plastik kabın kenarına küçük bir kabak sıkıştırırım. Ben pek de yetenekli bir yalancı sayılmam. Yalan söylemekten de hoşlanmam, hele ki bu sessiz parkta, birçok açıdan hafife aldığımı düşündüğüm bir adamla otururken.

"Terk edildim. Ama otelin ücretini önceden ödemiştim, bu yüzden görünmek zorundayım."

"Bu konuda çok üzgün görünmüyorsun. Daha çok rahatsız olmuş gibisin."

Ayrılığın aylar önce olduğunu mu söylemeliyim, yoksa bu beni daha da büyük bir ezik gibi gösterir mi? Tamamen başka bir şey söylemeye karar veriyorum.

"Ben özel biriyim." Gözlerim yine kısa bir süre onun gözlerine kaydı, ama bakışlarını tutamadım. "Akvaryumda çalışan özel biriyim."

"O insanlar neyin nesi? Yani, dedikodu her ofiste olur, ama onlar şimdiye kadar tanıştığım en meraklı pislikler."

"Bana karşı çıkmayacaksın." "Yani tek başına mı gideceksin?"

"Bu çatal-kaşıkla kendime ön lobotomi yapmayı tercih ederim." Onu önümde kaldırıp, bir lokma su teresi ve soğanı yutmayı başarabilmek için tekrar kaba batırıyorum.

"Ama diğerleri de orada olacak. Ofisten demek istiyorum. Takım arkadaşlarını sevmiyor musun?" diye soruyor, ben cevap vermediğimde.

"Bazılarını seviyorum. Bazılarını tolere ediyorum. Bazılarına ise tahammül edemiyorum."

"Bu bana çok tanıdık geliyor. Herkesi sevemeyiz ve herkesin sevgisini kazanamayız."

"Bilmiyorum. Sen bunu iyi beceriyorsun gibi görünüyor." "Ah, ama ben çok cana yakın biriyim."

"Öyle misin? Yoksa insanları manipüle etmede daha mı ustasın?" Bu çok mu sert oldu? Sert geliyor, ama o inkar etmiyor ve duruşu biraz sertleşiyor.

"Belki de bunu yaptığının farkında bile değilsin. Açıkçası, ben de biraz daha kadife eldiven olabilmeyi dilerdim." Ama ben, hak etmeyen birine karşı nazik davranmak için çaba sarf etmektense,

kadar, hak etmeyen birine karşı nazik olmak için kendimi zorlamaktansa, kadife eldivenleri giyip birini boğazlamayı tercih ederim.

"Çalışmak için o kadar da kötü bir yer değil," diye yanıtlıyor nazikçe. "Dedikodular ve patronum hariç."

"Haydn, değil mi? Pazarlama müdürü olan?" Başımı sallıyorum. "Ve biraz pislik, sanırım?"

"Bu çok hafif bir ifade," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Kişiliğinde her zaman pantolonundan daha fazla pislik vardır. Yani, bildiğimden değil, ama tahmin edebiliyorum. Her neyse," diye ekliyorum, aceleyle devam ediyorum, "nedense son zamanlarda daha da kötüleşti."

"Bir şey mi oldu?"

"Şey, kendisi hakkında her zaman çok yüksek bir görüşe sahipti, ancak birkaç ay önce biraz tartıştık ve diyelim ki biraz kişisel hale geldi."

"Ah." Archer sandviçinin kalanını bankın üzerine koydu ve bana döndü.

Ah? Ah ne? Genelde bu noktada, patronumun berbat bir pislik olduğunu duyduklarında, insanlar "ne oluyor lan" yüzünü yaparlar.

Onun "ne oluyor lan" yüzü nerede? Anlayışı? Empati?

"Şaşırmış görünmüyorsun. Bunu zaten biliyor muydun?" Öyleyse, kim söyledi, bu öğleden sonra trajik bir fotokopi makinesi kazasında onları ortadan kaldırılabileyim.

Hayır, memur bey. Fotokopi makinesinin onun kafasına nasıl düştüğünü bilmiyorum. Ya da merdiven boşluğundan aşağıya nasıl indiğini.

Uzun bacaklarını uzatarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu sadece birkaç soruyu cevaplıyor. Bir daha hatırlat," der, terapötik köpek gibi başını eğerek, "neden bu düğüne gitmek zorunda hissediyorsun?"

"Karmaşık bir durum," diye neredeyse homurdanırım.

"Ama bir şekilde pislik patronunla kavga etmenle bağlantılı mı?"

O çok zeki. Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Çünkü Haydn, ondan kaçmak için uzak durduğumu düşünecek ve ona bu zevki tattırmayacağım."

"Onun sorunu ne?"

O adamın aklından neler geçtiğini kim bilir. Tek bildiğim, çevrimiçi arkadaşlık pazarında faaliyet gösteren birkaç müşterinin sosyal medya hesaplarını yönettiğim. Bunlardan biri uygulama tabanlı ve hedef kitlesi gençler, diğeri ise kırk yaşın üzerindeki profesyonellere yönelik bir tanışma ajansı. Öğle yemeğimi yanıma koydum, vücudumu ona doğru çevirdim, sol ayağımı sağ baldırımın arkasına doladım. "Bundan önce, gönderilerimin yeterince şiirsel olmadığına dair bazı saçma sapan yorumlar yapmıştı."

"Tinder kuşağı için şiir mi?" Ağzı yavaşça gülümsemeye başladı.

"Aynen öyle. Bu neye benziyor acaba?"

"Güller kırmızıdır, ördekler vaklar, külotunu çıkar ve sırt üstü yat."

"Keşke sormasaydım." Omuzları kıkırdama krizine girip titremeye başlayınca yüzüm buruşur. Hayır, bu doğru değil. Onun gibi erkekler kıkırdamaz, değil mi?

"Üzgünüm. Üzgünüm. Devam et."

İç çekip yeniden başlıyorum. "O gün, terapistiyle kavga mı etmişti, yoksa biri mısır gevreğine işemiş miydi, bilmiyorum, ama stajyer Emika..."

"Miku'ya aşık olan genç kız mı?"

"Bu yüzden saçları su rengi." Abartılı at kuyruğu hareketleri yaparak havayı majestik bir şekilde sallıyorum. Gün boyu kulaklıklarından çalan Japon sentetik pop müziğinin adını bilmesine biraz şaşıyorum. Bu müzik, ona talimat vermekte zorlanmamıza neden oluyor. "İlk başladığında adı Emmy'ydi, ama şimdi Emmy'nin başından beri Emika'nın kısaltması olduğunu ısrarla söylüyor. İnsan kaynaklarına göre Emika, Emilia'nın kısaltması olmalı, çünkü resmi vergi amaçları için adı bu."

"Jay onun bir weeb olduğunu söyledi. Bu terim doğru mu?"

"Anladığım kadarıyla bu bir terim ama pek hoş bir terim değil, daha çok aşağılayıcı bir terim. Em, animeye takıntılı bir yabancı ve bana göre bu onu *otaku* yapıyor. Ve görünüşe göre biz normal insanları da."

"Çok net oldu. Teşekkürler."

"Biliyorum. Beni çok yaşlı hissettiriyor. Ama o çok tatlı ve çok sevimli bir pelteklği var. Adımı söyleme şeklini çok seviyorum. Ama o da ciddi anlamda zeki. Çoğu zaman."

"Haydn'ı geçici bir delilik krizine sokarak sana karşı saçma sapan bir saldırıda bulunarak her şeyi mahvettiği gün hariç mi?" O, bir tür tatmin olmuş gibi arkasına yaslandı. "Şimdi her şey mantıklı geliyor."

Bu dolaylı eklemeyle, şimdi "ne oluyor lan" yüzümü yaptığımı fark ettim.

"O aptalın söylediği şeylerin hangisi mantıklı olabilir ki?" diye öfkeyle kekeliyorum.

"O değil. Söylenenler. Yani, şirket içinde."

"Ne denildi?" diye tekrar ediyorum, kafam karışık. Ve kızgınım. Kızgınım, lanet olsun!

"Tekrar etmeye değer bir şey yok ve biraz akli olan hiç kimse bunu ciddiye almaz."

Aman Tanrım. Birisi ciddi olmadığını söylediğinde, genellikle durum vahimdir. Haydn'ın benim hiç ilişkim olmadığını söylediğini biliyor ve ona planımdaki rolünü anlatacağım ve o da gülecek. Benim bir somun ekmeğın uç parçaları gibi olduğumu söyleyecek. Herkesin dokunduğu ama kimsenin istemediği parçalar. Ama kimse bana dokunmuyor çünkü onlara yaklaşmalarına izin vermiyorum.

Sakin ol. Derin nefes al. Gözyaşları kimseye fayda sağlamaz.

"İyi misin?"

"İyi." Omzuma dokunan eli omuz silkerek uzaklaştırıyorum. "Gözüme bir şey kaçtı." Tek bir bahaneyle iki sorunu birden çözüyorum, çünkü hangi ucube yabancıların kendisine dokunmasından hoşlanmaz ki?

"Hey." Bana yarı gülümseyerek bakıyor. "Sana atlayacak değildim. Birincisi, bu bank çok soğuk. İkincisi, birlikte çalıştığım kadınlarla ilişki kurmam."

"Ben öyle duymadım." Oops!

"Tamam, kabul ediyorum." Dönerek benim pozisyonumu taklit etti, ancak dirseğini bankın arkasına dayadı. Yüz yüze ve biraz fazla yakındık, ama sınırlar çizilmişti ve ben geri adım atmayacaktım.

"Hepimiz buraya neden geldiğini biliyoruz. Son çalıştığın ajanstaki kadını duyduk, onu sinirsel tükenmişliğe sürüklediğini. Onun hastaneye kaldırıldığını ve senin kovulduğunu."

Onun gücenmesini ya da öfkeyle geri çekilmesini bekliyordum. Beklemediğim şey ise, onun yumuşak bir kahkaha atarak daha da yaklaşmasıydı.

"Komik olan ne?"

"Söylenti makinesi. Hastaneye yatmadı, tabii ebeveynlerinin hediye ettiği lüks bir spada geçirdiği hafta sonunu bir tür akıl sağlığı tedavisi olarak saymazsak. Görünüşe göre, gömleklerimin sağ kollarını ve pantolonlarımın sol bacaklarını keserek geçirdiğim bir öğleden sonra, iyileşmek için bir hafta sonu boyunca kereviz suyu, yoga ve masaj gerektiren bir şeydi."

"Ama kovuldun!"

"Gündelik seksin anlamı konusunda anlaşmazlığa düştüğün için kovulamazsın. Kovulmadım ve ayrılmam istenmedi. Ben ayrıldım. E11even'da daha iyi bir teklif aldım. Gerçekten bu kadar basit."

"Sana inanmıyorum," diye cevap verdim, gözlerimi kısarak. "Çünkü ünün senden önce geliyor. Sıradan seks hakkında bir şey bilmiyorum, ama sen *tam* bir seri seks manyağısın."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ayrıca, bu konuyu uzun uzun düşündüğün de anlaşılıyor. Düşünmekten başka bir şey yapmak istersen bana haber ver. Senin için arkadaşlık kurmama kuralımdan bir istisna yapabilirim."

"Üzgünüm, yeni yıl kararlarımın bir parçası olarak seri seksçileri bıraktım." Bu cevap daha çok Vee'nin söyleyeceği bir şey gibi geliyor, ama o bunu komik buluyor gibi. Amacım bu değildi, ama kendini ne sanıyor bu adam? Pekala, onu bir iki basamak aşağı indireceğim. "Ayrıca, geçen seferki gibi bir hata daha yapma lüksün yok."

"Benim için kafanı kaybetmeyi mi teklif ediyorsun, Heather?"

Cevabım, onun bakışlarındaki parıltıyı ve rüyamdaki Archer'ın vahşi sahiplenme duygusunu ve bana olan arzusunu yansıtan tavrını kararlı bir şekilde görmezden gelerek, küçümseyici bir nefes vermek oldu.

"Yani bağlanmak istemiyorum, öyle mi?" Elini umursamazca salladı, bu hareket bana bir şekilde omuz silkmeyi hatırlattı. "Bu

Bu beni kötü bir adam yapmaz. Özellikle de bir gecelik için."

Vee'nin onun düşüncesine katıldığından eminim, ama bu onu haklı çıkarmaz. Benim için değil.

"Pas geçiyorum, teşekkürler." Onun yıkılmış görünmediğini görmek adil, bu da beni rahatsız ediyor. "Senin terk edilmişler mahkemesine katılmakla pek ilgilenmiyorum."

"Bak," diye cevapladı, dikleşerek, "bu benim onlara karşı olduğum bir durum değil."

Bu senaryoda beni dahil etmediğine dikkat edin; *bu benim sana karşı bir durum değil, Heather. Ben sana karşı, duvara yaslanmış, dudaklarım boynunda, bacaklarını titretirken*. Şokla gözlerim büyür, bu görüntü tam olarak bacaklarımın arasına iki parmağın girmesiyle aynıdır. Vücudum boş boş kasılır, yanaklarım yanar ve muhtemelen kızarır. Kendimi daha dik oturmaya zorlarım, ama bu yapmak istediğimin tam tersi gibi gelir.

"Sadece geçici bir ilişkiyle ilgilenen birçok kadın var," diye devam ediyor, farkında olmadan. "Sanki ben bıyığını kıvrıp, iffetli kızları kötü yöntemlerle tuzağa düşürüp tren raylarına bağlayan bir kötü adammışım gibi konuşuyorsun. Yani, biraz hafif bağlama olabilir ama asla onların rızası olmadan olmaz."

Bir kez, iki kez, oldukça yoğun bir şekilde gözlerimi kırpıyorum, zihnim onun sözlerinin samimi doğasına takılmış durumda. Bağlama. Hafif bir bağlama. Kim böyle bir şeyi sıradan bir sohbette gündeme getirir ki? Kim kendi cinselliğinde bu kadar rahattır? Kendi cildinde? Ve neden bu, vücudumdaki tüm kanı yanaklarıma hücum ettirdi?

Ama yaptı. Biraz erkek fahişesi olduğunu itiraf etti. Onun hakkında fısıldananları duymak bir şey, ama bunu kendisinden duymak bambaşka bir şey. O konuşmaya devam ederken, benim sessizliğimi, durumu sindirmek ve sakinleşmek için gereken zamanı fark etmemiş gibi görünmesi beni memnun etti.

"Ben açık sözlüyüm. İlişki kurmak istemediğimi önceden açıkça söylerim ve yattığım kadınlara karşı dürüstüm."

"Eminim öylesindir," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, çünkü gerçekten anlamıyorum. Kim tanımadığı biriyle yakınlaşmak ister ki? "Sadece, eminim çoğu önceden doğru şeyi söylüyor,

Archer Powell etkisinden gözleri kamaşmış, ama yine de umutsuzca senin kalbini kazanacak özel kişi olmayı umuyorlar."

"Bence kendi cinsiyetine kötülük yapıyorsun, bebeğim. Kendine bir iyilik yap, feminist medya işlerini kabul etme."

Bana öyle deme ve beni tanıdığını sanma.

"Ama varsaymak tek yapabileceğimiz şey. İş yerinde yapabileceğimiz tek şey bu. Çünkü gizemli bir hava yaratmak sadece insanların merakını uyandırır. İnsanların senin niyetini tahmin etmeye çalışırken söylediklerine inanamazsın."

"Ben de umursamazdım. Ne isterlerse söylesinler, ne isterlerse düşünsünler, çünkü senin aksine ben hayatımı özel tutmayı tercih ediyorum."

"Masamın üzerinde bir tabela yok," diyor alçak bir kahkaha atarak.

"Belki yok, ama o lüks kirpiklerini hayran kızlarına emirlerini yerine getirmeleri için." Elimi kaldırıyorum, parmaklarım gülünç bir şekilde kıpır kıpır.

"Ve şimdi de kirpiklerimi övüyorsun. Teşekkürler." "Ateşle oynuyorsun."

"Ben ateşe dayanabilirim."

"İşini kaybetmek istemiyorsan dayanamazsın. Tabii ki Perşembe gününden bahsediyorum."

"Yine mi bu konu." Sanki onu sıkıyormuşum gibi bakışlarını başka yere çevirir. "Evet, yine bu konu, çünkü sandığın kadar zeki değilsin."

"Tehditlere iyi tepki veremem Heather, kötü gizlenmiş olanlara bile.

Beni Clara ile görmek hiçbir şey ifade etmiyor ve hiçbir şeyi kanıtlamıyor." "Sen öyle diyorsun."

"Evet, ben söylüyorum."

Belki aptalca davranıyorum, ama onun doğruyu söylediğini düşünmeye başlıyorum. Tabii bunu ona henüz söylemeyeceğim.

"Yönetimin farkı anlayacağından emin değilim. Yaşlı Lambeth çok eski kafalıdır. Eski iş yerindeki resepsiyonist hakkında her şeyi duymuş olacaktır."

"Öyle olsa bile, beni işe almaktan vazgeçmedi."

"Ama bu, senin kızına elini sürdüğünü öğrenmeden önceydi."

Belki bu biraz fazla acımasızcaydı, diye düşünüyorum, gözleri kısıılırken çenesindeki küçük bir kas seğirmeye başlıyor.

"Sana söyledim, hiçbir şey olmadı, ama ona koşup aksini söylemek istiyorsan, git. Kendini rezil et." Tartışmamızın sonuna gelmiş gibi geriye yaslandı.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Söylemeyeceğim, ama bunu bir tehdit olarak kullanmaya hazırım.

Ya ben ya o, diye kendime tekrar ediyorum. Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir. Ayrıca, ona benim arkadaşlığımın zevkinden başka bir zarar vermeyeceğim.

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz? Yine."

"Allison yüzünden."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Bence o da bir şeyler hissediyor gibi, çünkü bana sadece senin düğünlerden hoşlanmadığını söylemekle kalmadı, aynı zamanda bana cupcake getirdiğin için iç çamaşırımı çıkarmayı planlamamamı da söyledi."

"Hiçbir şeyi kaçırmıyor," diye mırıldanır. "Aynı katta bile çalışmıyor."

"Ama dur, dahası var. Sana karşı bir şeyler hissediyor, değil mi?"

Archer ne onaylıyor ne de reddediyor. Aslında, bu sefer yüzündeki hiçbir kas hareket etmiyor gibi görünüyor.

"Merak etme, kendini suçlu duruma düşürmen gerekmiyor. Kırk yaşlarında sarı saçlı kadınların senin tipin olduğunu sanmıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığını tahmin ediyorum, tabii ki çok nazik bir şekilde."

"Sana söyledim; ne gördüğünü düşünürsen düşün, iş yerinde kimseyle ilişki kurmam." Bu, bu bankta oturduğumuzdan beri söylediği en samimi cevap. Ve ona çoğunlukla inanıyorum. Ama Allison'ın planlarımı kesinleştirmiş olması sayesinde, bunların hiçbir önemi kalmadı.

"Onu nazikçe reddetmiş olabilirsin, ama o senin koruyucu meleğin rolünü üstlenerek sana olan ilgisini kaybetmeye niyetli değil gibi görünüyor." Ya da belki de senin iffet kemerin. "Ve sana asılmamam gerektiğini söylemesinin bir nedeni vardı."

"Seni tamamen yanlış anlamış, değil mi?" Sözlerini hoş olmayan bir homurtuyla bitirip, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak döndü.

"Yanılmış. Birçok yönden. Ama aynı zamanda tehlikeli de. Bak, senin benimle ilgilenmeyeceğini, çok daha yüksek hedeflerin olduğunu söyledi. Hatta, Clara ile görüştüğünü söyledi. Bunun Lambeth'e ulaşması sadece an meselesi."

7
ARCHER

Bu lanet olası yerdeki insanların nesi var? Zehirli ortamdan bahsedelim.

"Lambeth'e rapor edilecek bir şey yapmadım. Kızının elbisesinin içine elimi sokarken yakalanmış değilim ya."

Bunu söylerken bile, tüm bu olayın hala zarar verici olabileceğini biliyorum, özellikle de Heather Lambeth'lerin en sevdiği kişilerden biri olduğu için. Ayrıca, E11even gibi bir yerde dumanın çıkması için ateşin olması gerekir. Terfi için hızlı bir yolda olduğum bir yer. Son üç ayımı her şeyi riske atmak için çalışarak geçirmedim. Siktir et, dikkatliydim, adımlarımı, söylediklerimi ve kime söylediğimi, kime iki kez baktığımı dikkat ettim ve kız hakkında özel olarak uyarı almamış olsam da, içgüdülerim bana Clara'ya halka açık bir yerde her 1 metre yaklaştığımda bunun rapor edildiğini söylüyordu. Kariyerim için, ona yaklaşmanın, onunla birlikte olmanın veya onunla birlikte olmanın kesinlikle söz konusu olamayacağını başından beri biliyordum.

Ama geçen hafta o masum masum bakışlarla beni baştan çıkardı ve ben de ona aşık oldum. Ne büyük bir baş belası.

Peki Heather'ın amacı ne?

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Bu nezaket değil ve sana cupcake getirdiğim için de olmadığından eminim." Şeker düşkünü olsa bile.

"Benim gördüğüm kadarıyla, sen benden bir iyilik istedin, şimdi de ben senden bir iyilik isteyeceğim. Birbirimize yardım edebiliriz diye düşündüm."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu düğüne tek başıma gidemem."

"O zaman gitme." Omuzlarımı sıkıca silkiyorum, öğle yemeğim midemde kurşun gibi ağırlaşıyor. "Ben de gitmemeyi reddediyorum."

"Öyle dedin, ama ben hala nedenini anlamıyorum." Haydn'ın bununla bir ilgisi var. Onlar bir ilişki mi yaşıyordu? Jay'e göre hayır. Bu durumda o ne yapıyor? Onu rahatsız mı ediyor?

"Sebeplerim bana ait." Gözlerimden kaçarak, öğle yemeğinin kalıntılarını toplamaya başladı.

"Tamam, o zaman birkaç vahşi tahminde bulunacağım çünkü aynı yerde dönüp duruyoruz ve bu öğleden sonra arka arkaya toplantılarım var. Birincisi, patronun erkek arkadaşın olmasından hoşlanmıyor ve bu konuda pislik gibi davranıyor."

"Ne?"

"İkincisi, erkek arkadaşından ayrıldın, ama patronunun bunu bilmesini istemiyorsun. Nedenini de tahmin edebiliyorum. İnsan kaynaklarının bunun için var olduğunu biliyorsun, değil mi? Üç, benim bilmediğim nedenlerden dolayı bu düğüne gitmen gerektiğini hissediyorsun. Şimdiye kadar doğru mu? Cevap alamıyorum, ama sanki biri ayaklarını yere yapıştırmış gibi görüldüğüne göre, bazı önemli noktalara değinmiş olmalıyım. "Benim sorunum, tüm bunların benimle ne alakası olduğunu bilmiyorum."

Heather birkaç uzun, anlamlı saniye boyunca gözlerini kırptırır. Sonunda ağzından çıkan sözler, duraksayan ve garip bir tondadır.

"Bu düğüne benim eşimin yerine gelmeni istiyorum. Bana ilgi duyuyormuş gibi davranmanı istiyorum. Cinsel olarak, yani."

"Eğer erkek arkadaşının yerini alacak birini arıyorsan, sanırım romantik bir ilişki istiyorsun. Erkek arkadaşlar romantizm demektir. Tek gecelik ilişkiler ise seks demektir."

"Evet, o da var." Soğuktan zaten kızarmış yanakları daha da kızarır. "Romantizm meselesi."

"Şimdi anladım. Neyle tehdit edebileceğini düşünüyorsun? Anlatmak mı?" Sözcüklerin etrafında havalı bir şekilde tırnak işareti yapıyorum. "Peki, böyle söylediğim için özür dilerim, ama elindeki koz oldukça zayıf."

"Ah, keşke öyle olsaydı." Onun tiz kahkahası hiç de mutlu değil. "Sorunları olan tek kişi ben miyim sanıyorsun? Sana bir haberim var *Archie*, senin durumun da oldukça berbat. Lambeth'in Allison'a ilgi duyduğunu biliyor musun? Evet, her cuma onu öğle yemeğine çıkarıyor ve her yıl Ascot gezisi de var. Eminim ona aptalca bir şapka bile alır. Ama Allison? Allison genç erkekleri seviyor, yaşlı erkekleri değil gibi görünüyor. Daha spesifik olarak, sana

seni çok beğeniyor. Ne kadar sürecektir, kim bilir. Aynı şey, sana ve sevgilisi Clara'ya dair olanları ona ne kadar süre saklayacağı için de geçerli."

"Bunu kaç kez söylemem gerekiyor? Clara ile hiçbir şey olmadı."

Ama o istedi, değil mi? Senin kolunu okşadığını ve ayaklarıyla senin ayaklarına dokunduğunu gördüm. Bunda belirsiz bir şey yoktu.

"Hiçbir şey olmadı ve saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Allison, Clara'nın senden hoşlandığını biliyor ve E11even'da çalışıyorsan, iki artı iki yirmi iki eder. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Demek öyle. Şantaj."

"Ben bunu kendini koruma olarak düşünmeyi tercih ederim. İkimiz için de. Sen bana bir erkek arkadaş, kendine de Clara, Allison, Lambeth ve ikna edilmesi gereken diğer herkese bir mazeret sağlayacaksın."

"Evet, yine de şantaj. Kim bilebilirdi ki sende böyle bir şey var, küçük hanımefendi?"

"Hakkımda ne düşünürsen düşün," diye cevaplar o, kibirli bir tavırla.

"Oh, evet." Ne kadar sevimli olursa olsun, bakışlarımın açgözlülüğünden çok değerlendirme amaçlı olarak dolaşmasına izin veriyorum. "Neden bilmiyorum, ama senin bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Oh, lütfen," diye karşılık verdi. "Beni küçümsemeye çalışma, ikimiz de senin ahlaki değerlerinin Danimarka hamur işleri kadar olduğunu biliyoruz."

"Ben de en az o kadar lezzetliyim." Ona şımarık bir göz kırptığımda patlamak üzere gibi görünüyor. "Yüzden fazla insana benden hoşlandığını ikna edebileceğini mi sanıyorsun?" Neredeyse gülünç. "Beni zar zor tahammül ediyorsun."

"Sanırım başarabilirim," diye cevaplar kibirli bir şekilde. "Ve senin de aynısını yapmanı bekliyorum. Bir süredir gizlice çıktığımızı söyleyeceğiz ve bu sana bir ya da her iki sorundan da biraz nefes alma fırsatı verecek. Sonra birkaç hafta içinde iyi şartlarda ayrılacağız, ama bana saygıdan iş yerinden kimseyle çıkmayacaksın. Huzur içinde çalışacak ve kariyerine konsantre olacaksın, hayır demeni duymakta zorlananlara da mükemmel bir cevap vermiş olacaksın."

"Peki ya sen?"

"Ben de yalnız kalacağım."

"Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün."

"Mecbur kaldım," diye neredeyse tiz bir sesle söylerken, paltosunu ve eteğini düzeltir. Alçakta duran kış güneşi, başının arkasında bir hale oluşturur. Sarı düğmeli mavi paltosu ve ona uyan sevimli ayakkabılarıyla orada dururken, çok masum görünür.

"O kıyafeti Cadılar Bayramı'nda giyebilirsin."

"Anlamadım?" Başını kaldırdı, altın rengi hale aniden ateşli bir kırmızıya dönüştü.

kırmızıya döndü.

"Tek eksik olan şey, kırmızı renkli, seksi diz üstü çizmeler tabii ki, ve seksi bir Paddington Ayısı olursun."

"Sevilen bir çocukluk kahramanını cinselleştirir misin?" Doğal olarak boğuk ses tonu tiksinti ile doludur, ama benim amacım da buydu.

"Cinselleştirip kirletmek." Gözlerimi kapatıp, başımı güneşin zayıf ışınlarına doğru eğerek bir an düşüncelere daldım. Ben bunu yaparken, o kıpırdamadı. Sesini bile çıkarmadı. Gözlerimi açıp başımı ona doğru eğdim.

"Ya hayır dersem?"

"O zaman Allison, Lambeth'e gördüklerimi anlattığımda söylediklerimi doğrulayacaktır."

"O zaman cinselleştirilmeye ve kirletilmeye alışsan iyi olur, çünkü görünüşe göre bir düğüne gidiyoruz."

Popüler görüşün aksine, son iş yerimde bir kadını uçurumun kenarına sürüklemedim. Ayrılmamın nedenlerinden biri o muydu? Evet, çünkü bir şekilde ona haksızlık ettiğinizi düşünmeden duramayan biriyle medeni bir ilişki kurmanın imkansız olduğu ortaya çıktı. Eski sevgilim hafta sonu tatilinden döndüğünde bile, hala steroid almış Maleficent gibiydi. Bu yüzden bu iş teklif edildiğinde, öğrendiğim dersi aldım ve iş yerinde kimseyle ilişki kurmayacağımı bilerek yoluma devam ettim. En azından gardırobum açısından bana çok pahalıya mal olmuştu.

İşle ilgili sonuçları düşünmeden sikişip sonra siktirip gidebileceğim insanlara sadık kalmak çok daha iyi. Tinder harika bir şey.

icat. Bana kalırsa, yaratıcıları Nobel Barış Ödülü'nü hak ediyorlar, ama bu hafta sonu onların hizmetlerine ihtiyacım olmayacak.

Eğlenceli *baş başa* sohbetimizin ardından, telefon numaralarımızı değiştik. Böylece önümüzdeki günlerde bana yardımcı olacak önerilerde bulunmak için beni arayabilecekti, sanki kadınlar benim için yabancı bir türmüş gibi.

Evet, tabii.

Telefonlar ve mesajlar geldi. Öneriler ve hatırlatmalar. Bazen alaycı sözler. Ama her zaman eğlenceli anlar da vardı. Dün beni aradığı zamanki gibi...

"Cumartesi günü," diye başladı, "birlikte olmamız gerektiğini biliyorum, ama lütfen gözlerini boynumun üstünde tutar ve ellerini kendine saklarsan çok sevinirim."

"Bu sorun olmaz. Şantajın faydası olmaz, *bebeğim*."

Ciddi miydin? Hayır.

O bunun kesinleştiğini ve kontrolün onda olduğunu düşünüyor. Söyleneni yapacağımı düşünüyor. Ama yanılıyor. Çok yanılıyor. Çünkü dokunmalar olacak, uygunsuz yorumlar olacak... çünkü ne ekersen onu biçersin.

Biri ona bunu öğretmeliydi.

"Lütfen bana *bebeğim* demeyi kes." Sakin olmaya çalışıyordu, ama sözlerini dişlerini sıkarak söylediğini anlayabiliyordum. "Annenin seni yetiştirdiği gibi bir beyefendi gibi davranabileceğini biliyorum."

Belli ki annemi tanımıyor. Ben, kendi kendini yetiştirmiş bir adamım. Henüz kariyerimin zirvesinde olmayabilirim, ama sahip olduğum her şeyi, kendi inatçılığım ve başarıya ulaşmak için gösterdiğim azimle elde ettim. Doğduğumda bana verilenlere rağmen, ben buyum ve bulunduğum yerdeyim.

"Ve hiçbir koşulda kimse bizim anlaşmamızı bilmemeli." "Beni şantaj yaptığını mı kastediyorsun?"

"Hikayemize sadık kalalım," dedi ve aceleyle devam etti.

Bu, küçük hikaye kitabımızı okumam için bir işaretti. İlişkimiz yeni ve mahremiyetimiz için bunu gizli tuttuk. İş yerinde profesyonel davranmak istiyoruz.

Esneme.

"Evet, hepsi kulağa harika geliyor. Törene gideceğiz, yemek yiyeceğiz, belki bir kez dans edeceğiz ve saat sekizde balo salonundan çıkacağız."

"Kesinlikle mantıklı. Yeni bir ilişkimiz var, bu yüzden erken çıkıp tavşanlar gibi sevişeceğiz."

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?"

"Kapa çeneni. Sevdiğini biliyorsun. Ve beni bunun için seviyorsun. Bir gün geriye dönüp baktığımızda, torunlarımıza her şeyin senin beni bir düğüne eşin olarak gitmem için şantaj yapmanla başladığını anlatırken güleceğiz."

"Lütfen o kelimeyi kullanmayı keser misin?" "Büyükanne ve büyükbaba mı? Stres yapma. Eminim yaşlandığında da aynı güzellikte olacaksın

olacağından eminim ve seni aynı şekilde seveceğim. Muhtemelen kırışık p—'ına dokunmaktan kendimi alıkoyamayacağım...

"Dur! Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun."

"Oh, sana şantaj yapmakla suçlamayı bırakabilir miyim demek istiyorsun? Hmm. Yaptığın şey için daha güzel bir kelime var mı?"

"Lütfen," diye alay etti, "senin sevgin kütüphane gibidir. Herkes kısa bir süreliğine ücretsiz olarak ödünç alabilir. Evet, sevgi derken penisi kastediyorum. Ama sorun değil. Ben talep etmiyorum."

"Hayır, seninki daha çok bir talep gibi."

"Bak, bu ikimiz için de iyi olacak. Gel, her zamanki gibi çekici davran, herkes sana hayran kalacak. Sonra birkaç hafta içinde ayrılabiliriz ve bir daha bu konuyu hiç konuşmayız."

"Torunlarımıza anlattığımız zaman hariç, değil mi?" "İgh! Sen imkansızsın."

"Oh, ve faydalar hakkında söylediklerim? İlk gecede yatmam."

"Archer..."

"Ha, eminim bu seni endişelendirmişti." Karanlık bir kahkaha attım. "Sadece şaka yapıyorum, çünkü sevişecek."

"Birlikte yatmayacağız."

"Kendine bunu söylemeye devam et, bebeğim. Bunun için yanıp tutuştuğunu biliyorsun."

bunu çok istediğini biliyorsun."

Hayal kırıklığıyla iç çekişi, telefonun hattında yankılandı ve ve ben kendimi gülümserken buldum.

Archer: 1

Heather: kocaman bir sıfır

Şantaja uğramak bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi?

Tabii ki, Londra'da bir düğün olamazdı. Hayır. Çünkü bu çok kolay olurdu. Surrey'deki Frambrough Castle oteline gitmek için yürüyüş yapmamız gerekiyor. Bu otel, motte ve bailey tarzında bir kale ve binaya yapılan modern eklemeler 17. yüzyıla kadar uzanıyor. Gün parlak ve güneşli, baharın gelişini müjdeliyor ve yolculuk beklediğimden daha kısa sürdüğü için erken varıyorum.

Heather'ın birlikte gitmeyi önermemesine sevindim. Bu sayede kendimi hazırlamak için zamanım oldu.

Tanrım, ona büyük bir sürpriz bekliyor.

Arabamı park edip otelin resepsiyonuna doğru ilerliyorum, kalkan kapının altından geçip Gate House'u geçtikten sonra, hemen arkasında çok görkemli, antik görünümlü ahşap kapıları olan güneşli bir avluya giriyorum. Avlunun ortasında güzel bir bahçe var ve genç bir çiçekçi, hala kışlık giysilerini giymiş olan çardak etrafına yeşillik yerleştirmekle meşgul. Ahşap bir boyunduruk ve erken bahar çiçekleriyle dolu birkaç Yunan vazosunun önünden geçiyorum ve bu çiçeklerin kaç tanesinin bu gece sarhoş düğün konukları tarafından kullanılacağını merak ediyorum.

Kusmuk ve işemek için kullanılan vazolar. Boyundurukta sergilenen sarhoşlar. Yasadışı seks için kullanılan çardak.

Ah, kale düğününün romantizmi.

Resepsiyon görevlisini tatlı dille ikna ederek Heather'ın oda numarasını öğreniyorum, sonra bara uğrayıp hızlıca bir votka içtikten sonra yıpranmış taş merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum ve birdenbire kendimi onun odasının kapısının önünde buluyorum.

Oda 312

Derin bir iç çekerek, parmak eklemelerimle kapıyı tıklatıyorum.

Kapı açılırken gıcırıyor, o bilge gri gözler korku gibi bir şeyin parıltısıyla parlıyor. Şok olmalı, değil mi?

"Archer? Burada ne yapıyorsun?" Bir an için, neden burada *olduğumu*, en büyük öfkemin nesnesine bakarken nasıl davranmam gerektiğini unutuyorum, oysa o neredeyse iç çamaşırlarıyla duruyor. Neredeyse. Ay ışığı gibi parıldayan koyu mavi bir gecelik. Alt kısmında bir dantel şerit, üst kısmında ise filigran desenli dantel ve sütyen yok. Evet, üç beden büyük bir otel bornozu da giyiyor, ama burada önemli olan bu değil.

"İyi misin?" Aceleyle kemeri bağlayıp sıkıca çeker. "Ne?" Sinekleri kovar gibi başımı sallarım. Barmen

Barmen bana çift votka mı verdi? Onun bir anlık hatası yüzünden, kadınların örtülü yaşadığı bir ortamda yaşayan erkekler gibi mi davranıyorum?

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlığının keskinliği kaybolur, yerini daha yumuşak bir duygu alır.

"Aşık erkek arkadaş görevini yerine getirmeye geldim." Topuklarımı birbirine vurup alaycı bir selam veriyorum ve takım elbise taşıyıcısını ve hafta sonu çantamı omzuma asarken, endişeli bir bakışla ona göz gezdiriyor. "Yedek olarak kontrol ediyorum."

"Sen de burada mı kalacaksın?"

"Evet, öyle. Planın bu olduğunu sanıyordum." Bir adım öne çıktım ve Heather geriye doğru sendeledi, ama onu belinden yakalayarak kafasını kapıya çarpmamasını engelledim. "Beni özledin mi?" Dudaklarımı saç çizgisine bastırduğımda kaskatı kesildi ve odaya girdiğimde şoktan hiçbir şey yapamadı. Dört adım attım ve yatağın önünde durdum.

Oda çok küçük. Aslında minicik.

"Odan hazır değil mi?" Kapıyı kapatmaktan vazgeçip, havlu bornozunun kollarını sıvadı ve ellerini derin ceplerine soktu. Bornozun büyüklüğü onu çocuk gibi ve savunmasız gösteriyordu.

Görünüş ne kadar aldatıcı olabilir.

"Öyle görünüyor," diyorum, çantalarımı yatağın ayak ucuna bırakıp kendimi yatağın üzerine atarak sırt üstü yatıyorum. "Ama oda biraz küçük, bebeğim."

Burası kesinlikle tek kişilik bir oda, koyu yeşil renkli zengin dekor ve bakır renkli detaylar odanın büyüklüğünü daha da küçük gösteriyor. Duvar kaplamaları, kadife perdeler ve çivili deri başlık. Bir

Lambalı bir komodin, duvarda asılı uzun süslü bir ayna. Bir köşede ince, Fransız tarzı bir gardırop, diğer köşede zarif bir sandalye, duvara monte edilmiş bir televizyon ve altında uzun bir şifonyer. Bagaj rafı için bile yer yok, gardırobun yanında dik duran Heather'ın pembe renkli Samsonite valizini fark edince bunu fark ediyorum.

"Çünkü burası çok pahalı bir otel. Ve bana bebeğim demeyi kes."

"Ne tercih edersin? Tatlım? Sevgilim? Şekerim?" Son önerimde, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ifadesi sertleşti.

"Tamam, eğlendin. Artık kendi odana gidebilirsin."

"Ama sana söyledim. Ben buradayım." Dirseklerimin üzerine yaslandım.

"Düşündüm ki... Ya aynı gün gidip geleceksin ya da kendi odana gideceksin."

"Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin, *bebeğim*."

"Archer. Cidden. Bu odada kalamazsın. Bu fikir saçma. Bu... bu kabul edilemez."

"Yanlışı mesleği seçmişsin. O kadar büyük laflar ediyorsan öğretmen olmalıydın." Küçük bir caz hareketi yapıp, etkilenmemiş gibi gözlerimi devirdim. "Tiz sesin ve huysuz tavırların tam da sana yakışıyor."

Bir başka alçakça iğneleme, onun keskin bir nefes almasına neden oldu.

"Öğretmenler iyidir." Kollarını sıkılaştırdı, geceliğinin danteli tekrar göründü.

"Benim gittiğim okullarda öyle değillerdi."

"Muhtemelen rahibeleri bile sınayacak bir kişiliğin olduğu içindir." Bana yaklaşır ve bir an için ayağını yere vurup vurmayacağını merak ederim.

"Öğretmenler acımasızdır." Ben de *senin gibi* düşünüyorum ama bunu söylemiyorum çünkü bu çok ileri gitmek olur. Onu birçok kez şantajla suçladım ama en fazla zorlama denebilir. Bu durum kısmen benim yarattığım bir durum. Ve kırsal bir düğün, cumartesi günleri en sevdiğim planlar arasında yer almıyor olsa da, eğleniyorum. Heather ile atışmak, şu ana kadar eğlenceli oldu.

"Saçmalama. En iyi arkadaşlarımdan biri öğretmen ve daha sıcakkanlı, daha şefkatli birini bulamazsın."

"Belki de bundan sonra bizi tanıştırmalısın. Bu çileden sonra biraz şefkate ihtiyacım olacak galiba."

"Ha! Hayatta olmaz."

"Olmaz mı? Herkes ikinci el eşyalarla başa çıkmakta zorlanmaz."

"Yatağımdan kalk, Archer. Git ve... başka bir yere git." Bunu sanki "*git siktir git*" gibi söylüyor.

"Teşekkürler, ama ben olduğum yerde iyiyim." Bunu söylerken bile ayağa kalkıyorum, ayak kabırlarım neredeyse onun ayak parmaklarına değecek kadar yakın, ince vücudunun üzerinde yükseliyorum. *Kasıtlı olarak*. Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, ama bana bu kadar yakın durmaktan rahatsız olduğu belli. Tüm duruşu, mutfakta bardağımlı uzatmasını istediğimdeki halini hatırlatıyor.

"Burada kalacağını sanma. Benimle." Gözleri kısılıyor.

"Düşünmekten daha fazlası. Biliyorum." Daha da yaklaşıyorum. Aptalca davrandığımı biliyorum, ama bu onun hak ettiği en az şey. Patronuyla bir şeyler olduğunu anlıyorum, ama bu onun yaptıklarını mazur göstermez. Bugün sonuçsuz kalmayacakmış gibi bir his var içimde.

"Bu olmayacak. Sen ve ben... Biz olmayacağız. Yani." Gözlerini kapatır, tüm vücudu derin bir nefesle hareket eder gibi görünür. "Burada kalmayacaksın." Gözlerini tekrar açtığı anda sesi sakindir, ifadesi kararludur. Davranışındaki bu değişiklikte şaşırtıcı bir şey vardır. Dikkatimi çeken, uzaklaştırmam gereken bir ilgi artışı.

"Bu hiç eğlenceli değil." Uzaklaşıyorum, ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yatağın üzerine atıyorum ve dar pencereye doğru ilerliyorum. Aşağıda olanlara ilgi gösteriyormuş gibi yapıyorum çünkü bu, benim aklımdaki sonuç değil.

"Evet, hayat hayal kırıklıklarıyla dolu. Ailene sorabilirsin."

Ve bu lanet olası sonuçla, her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Banyoya doğru yürürken, arkasından kapıyı çarparak kapatır.

Ne kadar dramatik.

Ama pek de bir çıkış
sayılmaz. Daha çok bir
hapsetme gibi.

Ve benim zamanım var.

Öfkemin nesnesi, ıstırabımın kaynağı odadan çıktıktan sonra ne yapacağımı bilemeden, giysi çantamı açıp takım elbisemi gardırobun dışına asıyorum, sonra ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup, çekmeceli dolaba doğru yavaşça yürüyorum, orada ücretsiz bir şişe lüks su duruyor.

Küçük bir yatak odası. Senin içmeden önce içebileceğim tek bir şişe, Heather. Ayrıca, bil diye söylüyorum, yatakta çok yer kaplarım.

Bu yerde minibar olmaması çok kötü, çünkü içimden bir ses gün boyunca ayakta kalabilmek için bir desteğe ihtiyacım olabileceğini söylüyor.

Umarım uzun süren bir Katolik töreni olmaz. Öyle ki, ölmeyi dilediğiniz türden.

Çekmeceli dolabın üst kısmının aslında camdan olduğunu ve genellikle minibarda bulunan türden şekerlemelerin sergilendiğini görünce hoş bir sürpriz yaşadım, bu da demek oluyor ki...

Bakır kulpu çekip açtığımda, bunların çekmece gibi görünen dolap kapakları olduğunu gördüm. İçlerinde ise Aladdin'in Harikalar Mağarası'na rakip olacak türden hazineler vardı. Evet, içki!

"Açıl susam açıl" diye mırıldanarak, küçük bir Finlandia votka şişesinin kapağını çevirip, içine biraz Fever Tree tonik ekledim. *Tam da doktorun reçete edeceği şey, ya da doktorun bu öğleden sonra başına gelecekleri bilseydi reçete edeceği şey.*

Elimde bardakla, yukarıda saklanan ikramların içeriğini incelemeye karar veriyorum. Büyük bir ahşap tepside gümüş kaplarla dolu bölmeler var. Bal kaplı fıstık, deniz tuzu pretzeli, berbat goji meyveleri ve çikolata kaplı kuru üzümlerden oluşan bir seçki. Neredeyse sonuncuyu açıyordum ama dişlerime yapışacağını düşününce vazgeçtim. *Sevgili kız arkadaşımın* hoşuna gitmeyeceği bir görüntü olurdu, eminim. Ve dişleri aralıklı biriyle çıkmak ona hak ettiği bir ceza olsa da, ben birazcık kibirliyim.

Bir dizi eşleşen konteyneri incelemek için hareket ediyorum, her biri beni güldüren bir şekilde etiketlenmiş.

Yardımcı olabilir miyim? Tüm cihazlara uyan üçü bir arada seyahat adaptörü.

Akşamdan kalma mı? Bir enerji ieeği, bir rehidrasyon poşeti, baş ağrısı hapları ve bir tp göz altı kremi.

Hubba-Hubba? Premium prezervatif x 3, bir poşet kayganlaştırıcı, çiftler için titreşimli penis halkası ve mini vibratör ve tüy gıdıklayıcı.

Her birinin içeriği üzerinde yazıyor olsa da, sonuncuyu incelemek istiyorum. Kapağını çevirince, içeriği teneke kutudan çıkan yılanlar gibi dışarı fırlıyor. Yüzüğü ve vibratörü alıp, selofan ambalajından inceleyerek inceliyorum. Yatak odası oyuncakları konusunda acemi sayılmam, ancak penis halkalarına pek meraklı değilim. Tek deneyimim beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve biraz sıkışmıştım, ama bu başka bir hikaye. Pembe silikon, onu ürkütücü bir şekilde denizanası derisine benzetiyor. Takılı vibratör sayesinde, far takmış bir denizanası gibi. Bu kadar küçük bir şeyin nasıl eğlenceli olabileceğini merak ederek, paketinden gıdıklayıcıyı çıkarmadan önce ikisini de cam masanın üzerine bırakıyorum, tam o sırada banyo kapısı açılıyor.

Onun ağlamak için kendini oraya kilitlemiş olabileceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum — kadınları ağlatmakta özellikle iyi olduğum için değil, ne yazık ki bir iki kez böyle bir durum yaşamış olsam da — ama geçen hafta Postman's Park'ta, gözyaşları konusunda çok hassas bir duygusal tetikleycisi olduğunu fark etmiştim. Gözleri birkaç kez yaşlarla dolmuştu ve bu onu daha da sinirlendirmiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden bu gerçeği görmezden gelmeye çalışıyordum ve bundan hiç memnun değildim. Sonuç olarak? Onun orada ne yaptığı konusunda yanılmıştım. Çünkü artık büyük beden bornoz giymiyordu, onun yerine bir elbise giyiyordu. Ve Tanrım, ne elbise ama. Tam mavi de değil, tam gümüş de değil, kumaş dizlerinden göğsüne kadar vücudunu sarıyordu, ancak ince bir tl katmanı sayesinde sadece cildinin bir kısmı görünüyordu. Bu, bir sinema yıldıızının Life dergisi veya *Vanity Fair* dergisinin kapağında giyeceği türden bir elbiseydi.

Saçlarını bir omzunun üzerine atarken, kumaşın açık olduğunu fark ettim, Heather utançtan elini göğsüne bastırdı. Birdenbire, onu yarı çıplak görmek istemediğimi fark ettim; onun tersini görmek istiyordum.

Elini hareket ettirdike elbisesinin yavaşça düşmesini. Elbisesinin yere düşmesini.

Elimi tutup elbisenin içinden çıkmasına yardım etmemi ve sonra onu kollarıma almamı istiyorum.

O çok çekici. Film noir filmlerinden çıkmış ölümcül bir kadın. Bugünün zor geçeceğini biliyordum, ama bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Pantolonumun daralacağı kadar zor.

Ve sonra beni öldürdü,

"Fazla anlam yükleme ama fermuarımı kapatır mısın?"

HEATHER

UTANÇ VERİCİ. Utanç verici. Onursuz. Banyoda kendimi toparladıktan sonra, görünmek istediğim tüm şeylerin arasında, bunların hiçbirisi yoktu. Yine de ben bunların hepsiyim.

Ona sormak zorunda kaldığım için utanç duydum — bu elbiseyi seçerken neden fermuarını düşünmedim ki?

Öncelikle kendimi toparlamak için tuvalete kaçmak zorunda kaldığım için utanç duyuyordum.

Onun önünde dururken, elimi elbisenin eteğini tutarken, kendimi onursuz hissediyorum. Ama en azından en sevdiğim ayakkabılarımı giyiyorum; Primrose Hill'deki bir hayır kurumu mağazasından çok ucuza aldığım, kırmızı ve siyah Valentino topuklu, muhteşem açık burunlu ayakkabılar.

Ve Archer, odanın diğer tarafında dururken tüm bunlardan sorumlu. Odanın büyüklüğü onu daha da büyük gösteriyor. Daha karanlık. Daha fazla. Onun hakkında gerçek olamayacak kadar iyi bir şey var, diye düşünüyorum, o bana sessizce bakarken, bir eli kot pantolonunun arka cebine girmiş. Belki de elmacık kemiklerinin eğimi ya da arkasındaki ışığın koyu saçlarını mürekkep siyahına çevirmesidir. Gardıropta şık bir takım elbise asılı, bu da beni kızdırmak için bu düğüne kot pantolonla gelmediğini gösteriyor. Archer Powell'ın sadece kot pantolon giymesinin bir sakıncası yok. Aslında, bunu görmek hoşuma gidebilir...

Bu düşünceyi kafamda *kurmadım*.

Ya da bronzlaşmış, kaslı vücudunun, sadece anlamlı bir gülümseme ve düşük bel kot pantolon dışında hiçbir şey giymediğini hayal etmedim.

"Orada öyle kendini beğenmiş bir ifadeyle durup duracak mısın, yoksa bana yardım edecek misin?" Sözlerim makineli tüfek gibi arka arkaya geliyor, çünkü muhtemelen hayalimin yarısını çok bariz bir şekilde izlediğimi fark ediyorum.

Göğsüm bu boğucu aptallıkla sıkışıyor ve onun hiçbir şeyden etkilenmemesinden nefret ediyorum. Bunun bile bir savaşa ya da üstünlük yarışına dönüşeceğini bilmeliydim.

"Bana ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

İhtiyaç biraz ağır bir kelime olabilir. İstek, kesinlikle. Ayrıca, açıklanamaz bir şekilde.

Ama bunların hepsi kontrol edilebilen dürtüler.

"Sormak bana ne kadar acı verse de, evet. Elbisesini bağlamamı istiyorum. Çünkü, garip bir şekilde, benim kol uzunluğum bir ahtapotunki kadar değil."

"Sadece istemen yeterliydi," diye mırıldanıyor, odanın içinden kendine özgü yürüyüşüyle geçerek. *Kendine güven ve rahatlık dolu.*

"Sordum sanıyordum," diye mırıldanıyorum, o yaklaşırken bakışlarımı kaçırarak. Sonra arkamda beliriyor, parmakları enseme hafifçe dokunuyor ve tanıdık olmayan bir şey cildimde parıldıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece anın tadını çıkarıyorum."

Benim rahatsızlığımın, isteğimin tadını mı çıkarıyor, yoksa...

"Cildin krema renginde," diye düşünür.

Neredeyse rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. Eleştiri ya da alay bekliyordum, iltifat ya da nezaket değil.

"Kızıl saçlarla uyumlu." Saçlarım omurgamı gıdıklarken tekrar titriyorum.

"Neden kızılar hep bir araya toplanıp kızıl olarak adlandırılır?" diye sorar, sessiz odada metalin metale sürtünme sesi duyulurken, kumaş vücudumu sarmaya başlar. "Saçın tek bir renkten çok daha fazlası. Kırmızı, kehribar ve bakır rengi, ama bu tellerde çok fazla güneş ışığı da var."

"Bilmiyorum. Biz sadece kızılarız. Soluk ve ilginç olmayan." Bana söylenen onca lakabı ona sayabilirim. Kızıl. Havuç kafa. Soluk tenimden dolayı Casper. Ama bunların hiçbirini söylemeyeceğim çünkü bunlar sıkıcı olduğu kadar marjinalleştirici de. Ya da artık bunların beni tanımlamasına izin versem öyle olurdu. Scarlett Johansson'u asla endişelendirmeyeceğimi biliyorum, ama ben

kendi yansımamı görmeye dayanamıyorum. Sanırım, o korkunç piçlerden biri bana *Heather Weirddington* adını takmış olsa da, fena sayılmayacak kadar güzelim.

"İşte." Fermuar omuzlarımın altında bitiyor, ipek organze kılıf ensemdeki bir kopçayla bir arada tutuluyor. Kopçayı takarken parmakları gıdıklıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Benim burada olduğum için şanslı hissetmiyor musun?"

"Sen başka bir odaya taşındığında daha da şanslı olacağım." Kumaşı düzeltmek için uyluklarımın üzerine çekiyorum, saçlarım yine gıdıklanınca biraz kıpırdanıyorum.

"Ben burada olmazsam bu gece elbiseni nasıl çıkaracaksın?"

"Bir şeyler yapacağımdan eminim," diye mırıldanıyorum. Aniden, elleri üst kollarımın üzerine konuyor ve beni kendine doğru çeviriyor.

"O bir şey *birisi* olmadığı sürece." İşaret parmağıyla çenemi kaldırır ve bakışlarımı ona çevirir. "Bu hikayeyi sen uydurdun. Beni aptal yerine koymayacaksın."

"Biriyle yatmak üzere olduğumu mu düşünüyorsun?" Öyle mi düşünüyor? "Gerekirse elbiseyle yatarım demek istedim." Onun sıcak teninden ve baş döndürücü tıraş losyonunun kokusundan uzaklaşıyorum. Narenciye kokusu ve altta yatan baharat kokusu, bu çekici/çıldırıltıcı etkiye katkıda bulunuyor. "Henüz yapmadıysan" —çünkü bunun onun alaycı doğasının bir parçası olup olmadığından emin değilim—"oda rezervasyonu yapman gerekiyor. Aslında, biliyor musun? Sana yardım edeyim." Komodinin üzerindeki telefona doğru ilerleyerek resepsiyonu aramaya niyetleniyorum.

"Burada birlikte olmamız gerekirken bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Bunun ne alakası var?"

"Birbirimizi görmek genellikle sevişmek için kullanılan kibar bir euphemismdir. Sevişmek yakınlık gerektirir, ya da bu durumda, en azından görünüşte öyle."

"Oda paylaşmadığımızı kimseye söylememize gerek yok," diye hemen cevap veriyorum.

"Ama biri görebilir. Ve ikimiz de dedikoduların böyle başladığını biliyoruz."

"Sadece dikkatli olmalıyız," diye tartışırım, "çünkü burada kalman mümkün değil." Bakışlarım yatağa kayar, sanki ikimizi orada hayal ediyormuşum gibi. Ne kadar denersem deneyeyim, yapamıyorum. "Seninle yatmam mümkün değil." Platonik olarak bile. "Hayır. Yapamam."

"Bu kadar itici olduğumu bilmiyordum," diye karşılık verdi, biraz kibirli bir şekilde, tamamen etki yaratmak için abartarak.

"Senin çekiciliğini küçümsemiyorum. Eminim birçok kız için çok çekicisin."

"Ama sana değil tabii ki. Sen böyle şehvetli şeylerin üstündesin." "Resepsiyonu aramama izin verecek misin, yoksa ne yapacaksın?"

"Ver şunu bana." Yanımdan geçip, elini tekrar arka cebine sokarken ahizeyi aldı. "Kredi kartımı isteyecekler."

"O zaman giyinmeyi gerçekten düşünmelisin."

Birkaç tuşa basarak, kendi kendine mırıldandı. Yüzde yüz emin olamıyorum, ama sanırım az önce intikamımı almamı önerdi.

"Alo. Evet. Başka bir oda rezervasyonu yapmak istiyorum, lütfen."

Güzel. Evet, ihtiyacımız olan şey bu. Biraz mesafe. Çünkü şu anki yakınlığımız bizi cinayete sürükleyecek.

"Hayır, kaldığımız odada bir sorun yok." Archer bana pek de etkilenmemiş bir bakış attı. "Sadece bir tane daha lazım."

Tercihen başka bir katta.

"Oh. Gerçekten mi? Peki, sanırım bu kadar. Hayır, başka bir şey yok. Yardımanız için teşekkürler."

"Hayır," diye fısıldıyorum, o ahizeyi yerine koyup bana dönünce. "Hayır, bir oda olmalı." Olmalı, yatak paylaşmamız söz konusu olamaz.

"Resepsiyonun bilmediği bir şey mi biliyorsun? Çünkü onlar, otelin bu düğün için tamamen dolu olduğu izlenimine sahipler."

Yatağa ağır ağır uzanıyorum, zihnim... bir sürü şeyle dolu. Pencerenin yanında, kimsenin uyuyamayacağı incecik bir sandalye var. Düşündüm de, banyoda küvet yok. Sadece duş var. Bu durumda, onun uyumayı teklif etmeyeceğini bildiğim yerden ve zar zor çift kişilik sayılabilecek yataktan başka seçenek kalmıyor.

"Hangi tarafta uyuyorsun?" Sesi o kadar yumuşak ki, bakışlarının benimkini takip ettiğini bilerek başımı kaldırıyorum. Ve piç kurusu, yarım pizza gibi bir gülümseme takınıyor.

"Ortada," diye terslerim.

"Evet, ben de. Küçük kaşık mı, büyük kaşık mı olmak istersin?"

"Yani el ele tutuşmak serbest," diye tekrarlar Archer, odadan çıkarken kapıyı arkasında kapatır.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bunu daha önce konuşmuştuk." Fırsatı değerlendirip ona gizlice baktım. Kot pantolon ve yıpranmış pamuklu tişört giymişti; hareket ettikçe tişört vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyordu. Fazla bakmamaya çalıştım. Ama takım elbisesini giymeden önce duş almaya kalkıştığında, neredeyse sinir krizi geçirecektim, ama zamanımız olmadığını söyleyerek onu ikna etmeyi başardım.

"Öpüşmek mi?"

"Hayır," diye tiz bir sesle cevap verdim. "Bunu da zaten kararlaştırmıştık."

"Ama çiftler öpüşür, Heather. Dokunma, öpüşme ve saç okşama vardır. Yani kafandaki saçları."

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye neredeyse şarkı söyler gibi, elimi tutup biraz çılgınca salladı, sanki çocuklar oyun parkında eğleniyormuş gibi.

"Artık bırakabilirsin."

"Hayır. Görünüşü korumak lazım."

"Çünkü korumak zorunda olduğun bir itibarın var." Elini benimkine sıkıca tutarak uyarıyor. Uzun, eğri büğrü zemini olan koridorda sessizce ilerliyoruz, eski çöküntülerin karşısında dengemizi korumak için adımlarımızı sola doğru eğerek.

"Yanılıyorsun, biliyorsun."

"Anlamadım?" Ona doğru bakıyorum, ama gözleri hala dümdüz ileriye bakıyor. "Bu garip küçük ilişkimiz hakkında yanılıyorsun. senin işyerindeki erkekler tarafından rahatsız edilmeni engellediği konusunda yanılıyorsun."

"Rahatsız edildiğimden bahsetmedim. Çoğunlukla rahat bırakıyorum. Tabii, Haydn hariç, ki eminim gelecek hafta her zamanki gibi işine bakacaktır."

"Ama onunla iş değil, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Onun sorununun ne olduğunu hiç düşündün mü?"

"Evet. Ve her ne olursa olsun, eminim onu telaffuz etmekte gerçekten zorlanıyordur."

"Keskin." Gözümün ucuyla onun başını salladığını görüyorum. Demek ki bu bir iltifat değil.

"O aptal değil. Bulunduğu yönetim seviyesinde olamaz. Yükselirken metaforik olarak çok fazla yalakalık yapmış olsa bile." "Belki de metaforik değil de daha fizikseldi?" İğrenç, çünkü az kalsın etli diyecektim.

"Sence o eşcinsel mi?" Tonunda inanmazlık var, köşeyi dönüp küçük bir SUV'nin geçebileceği kadar geniş bir merdivene yaklaşıyoruz. Prehistorik olarak devasa görünen bir geyik başı, yarım kat aşağıdaki duvardan bize bakıyor.

"Kim bilir. Tek bildiğim, benden hoşlanmadığı."

"O eşcinsel değil. Neden sana hükmetmekten hoşlandığını gerçekten bilmiyor musun?"

"Tam isabet, Slytherin'e on puan." Kaşları kısa bir süre çatıldı. "Bende ne var da Slytherin diyorsun?"

"Saçın. Ve gözlerinin birbirine çok yakın olması." O gülmeye başlar, neden gülmesin ki? Mutlaka bir aynası vardır. Kesinlikle bir aynası vardır.

Muhtemelen ona sık sık bakar. "Ve ayrıca..." "Çünkü gizlice benim Slytherin'e, senin Sırlar Odası'na gitmemi istiyorsun." girmemi istiyorsun, değil mi?"

Acı çekiyormuş gibi inliyorum. Ve gerçekten de acı çekiyorum. Onun saçmalıkları yüzünden yıpranmanın acısını çekiyorum. Ayrıca, çocukluğumuzla ilgili olsa da, ortak bir yanımız olduğu için gizlice etkileniyorum. Filmleri izlediğini itiraf etmesini bile affedebilirim. Ayrıca, geçen yıl Harry Potter serisinin tamamını baştan sona yeniden okuduğunu itiraf etmesine gerek yok.

"Arch." Bize tanıdık gelen biri yanımızdan geçiyor, Archer'a başını sallıyor ve bana hızlıca gülümsüyor. IT departmanından biri olabilir mi?

Merdivenlerden aşağı koşmaya başladığında, giydiği kıyafeti dikkatle inceliyorum. Koyu renk pantolon, dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömlek ve aynı kumaştan yapılmış yelek ve düz şapka.

"*Peaky Blinders* kıyafeti neyin nesi?"

"Bence bu kıyafet, Çılgın Yirmiler'den çok *Roll Out the Barrell*'e benziyor."

"O, IT destekten Baz'dı. Sence hafta sonları giyinip süslenmeyi seviyor mu?" Archer bu olasılıktan hoşlanmış görünüyor.

"Sana söylemeyi unuttum." Biraz utanıyorum, ama elimi onunkinden çekmeye çalıştığımda Archer direniyor. "Düğünün bir teması var."

"Tanrım. Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Unuttum."

"Ama sen kostüm giymiyorsun." Gözleri beni açıkça süzdü.

"Çünkü genelde birinin ninesi gibi giyiniyorum," diyorum ve elimi tekrar onun elinden çekmeye çalışıyorum.

"Nina görünümü daha çok sabahlık ve hırka gibidir." Cebindeki telefonun titremesi, elimi bırakması için yeterli olur.

"Hırka giymekte bir sakınca yok." Hırkalar, sıcak bir kucaklama gibi. Aynı zamanda bir tür zırh gibidirler, soğuktan veya sert sözlerden korunmak istediğinizde kendinizi sarabileceğiniz bir şey. Keşke şimdi bir tane giyseym diyorum, çünkü o parmağını telefonunda gezdirip gülümsüyor. Onun dikkatini çekemediğim için hayal kırıklığı ya da belki kıskançlık duyuyorum. Çok saçma.

"Hiç böyle bir elbise giyen bir büyükanne görmedim." Gözleri telefonundan kalkar ve en sevdiğim elbisenin her santimini tekrar inceler.

Aslında, bir hırka giyseym, onu hemen çıkarırdım. Archer, ne kadar samimiyetsiz olursa olsun, seksi görünme sanatını kesinlikle mükemmelleştirmiş.

"Peki, bana temayı söyleyecek misin?" Telefonunu kenara koyar. "Chewbacca kostümümü giyip gelmeli miydim?"

"Ha! Sanki. Sanırım sen de Cadılar Bayramı geldiğinde peştamal giyip bebek yağı şişesi çıkaran erkeklerden birisin."

Archer gülmeye başlar, parmakları keskin çenesini okşarken, ilk kez tıraş olmaya zahmet ettiğini fark ederim.

Bu beni bir şekilde gıdıklaması saçma mı? Tabii ki saçma. Kulağını kesip bana postalamış değil ya. Birkaç saat sonra yine çapkın kötü çocuk görünümü geri dönecek.

Bir günlük sakalın kaşındırması nasıl bir his olur acaba?

Hayır. Hayır, merak etmiyorum. Çünkü ilgilenmiyorum ve o yerde yatıyor.

"Bu düşünceden hoşlanıyor gibisin."

"Ne?" Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi, omurgam birdenbire sertleşti.

"Benim... Neyse. Bana temadan bahsedecektin."

"Ah, evet. Tema. Davetiyeye göre, Retro Vibe." Archer içinden küfrediyor. "Bana haber verebilirdin." "Merak etme." Birdenbire kendimi ona doğru adım atarken ve

göğsüne doğru kravatını düzeltiyorum. "İyi bir takım elbise asla modası geçmez." Bunun bana hiç yakışmadığının farkına varıyorum. Başka bir deyişle, bu anı garip hale getiriyorum... Archer farkında değil gibi görünüyor, bakışları kararmış, ağzının köşesi yukarı kalkmış.

"Az önce... bana iltifat mı ettin?" Muhtemelen dudaklarımın baskısını ve bu küçük saçmalığın getireceği eğlenceyi bekliyordu.

"Bir beyefendi alay etmez."

"Ben öyle biri olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Oh, biliyorum." Tabii ki biliyorum. Ayrıca bu gecenin sonunda bunu daha da iyi anlayacağım.

"Hadi o zaman. Gidip güzel yalanlarımızı örelim." Elimi çekip merdivenlerden inmeye başladığımızda, konuşmamızın bir noktasında bana bir şey söylemek üzere olduğunu hissettiğim duyguyu kafamdan silip attım.

Neyse.

ARCHER

"Burada iyi olacak mısın?"

Eski görünümlü kilisenin açık kapılarına yaklaşıırken, Heather başparmağını kıvrarak bana şakacı bir gülümseme gönderir.

"Kilise mi? Eşiği geçtiğimde alevler içinde kalacak mıyım diye mi soruyorsun? Kırıldım," derim ve hala birbirine bağlı olan ellerimizi göğsüme getiririm. Evet, elini yine elimde tutuyorum ve üç nedenden dolayı onun minik elini bırakmayı reddediyorum.

1. Bu benim günün iyi ameli, bir tür nefret terapisi, ama onun benden mi yoksa genel olarak insanlara yakın olmaktan mı tiksindiğini bilmiyorum.
2. Ayrıca görünüş için de; benim yanımda olmaktan rahatsız olduğu açıkça belli olduğu halde, kimse bizim çıktığımıza inanmaz. *Gerçi az önce kravatıma dokundu. Belki de ipeksi kumaşlara meraklıdır.*
3. Ve çünkü onu bırakmak istemediğimi fark ettim. Çünkü bir yerlerden zevk almam lazım.

"Neredeyse eminim ki iyi olacağım," diye ekliyorum, üç eski ve yıpranmış taş basamağı tırmanırken. "Gerçi uzun zaman oldu. Ama şeytan bile bir zamanlar melekti, biliyorsun."

Eski şapelin serin iç mekanına giriyoruz, tanıdık toz kokusu, eski kitaplar, çiçekler ve kalıcı tütsü kokusu duyusal bir anı gibi. Annem beni kiliseye götürmezdi, ama bir zamanlar beni Cub Scouts'a kaydeden bir aile tarafından büyütülmüştüm. Her hafta kilise salonunda buluşurduk ve bu süre boyunca çok eğlenirdim, ancak sevgili annemin yanına döndüğümde, uğruna çalıştığım rozetleri alamadığım için oldukça üzül müştüm.

Kilisede sıralar kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş ve şapka, kep ve tüylü saç bantları takan cemaatçilerle yarısı dolmuş durumda. Biz kilisenin ana salonuna doğru ilerlerken, orgcu Christina Perri'nin *A Thousand Years* şarkısını çalıyor, umarım bu kadar uzun sürmez. Güneş, üzerimizdeki vitray ikonografiden içeri süzülüyor ve mihrabı mücevher rengi ışıklarla dolduruyor.

"İnsanlar bu temayı gerçekten benimsedi."

Heather'ın kulağına bunu fısıldadığımda titrer, sevimli bir şekilde nefes nefese ve kekeleyerek cevap verir.

"İ-insanlar giyinmeyi seviyor."

"Hmm. Ne yazık ki burası sadece bir peştamal için biraz fazla serin. Şuradaki dostum JC hariç." Abartılı bir şekilde göğsümü iki kez vurup barış işareti yaptım.

"Az önce İsa'ya barış işareti mi yaptın?"

"Sus. İçeri gir." En yakın sıraya oturmamız için işaret ettim.

"Sol tarafta oturmalıyız. Gelin için," diye mırıldanarak beni koridorun karşı tarafına, en son sıraya çekiyor.

"Bak, şişman kontrolör orada," diye mırıldandım, yerlerimize otururken. "Ne?" Cevabı kahkahalarla boğuk bir sesle geldi ve dikkatleri üzerine çekti.

önümdeki insanlar. "Tanrı'nın evinde beni güldürmeyi bırak," diye azarladı, güzelce basılmış Ayin Düzeni'ni eline alarak. Geriye yaslanırken, kolumu kilise sırasının arkasına koyduğumu fark etmedi, ben de başparmağımı fermuarın ucu ile elbisesinin kopçası arasındaki boşluğa kaydardım. Otel odasında onu tüy seks oyuncağıyla gıdıklarken olduğu gibi titrer. Neden yaptım bunu? Tüyü kullanmayı? Çünkü yapabilirdim. Ve çünkü onun dönüp elimde ne olduğunu fark edeceğini, hatta odanın diğer tarafındaki göğsünde bulunan penis halkasını ve vibratörü fark edeceğini düşündüm. Onu kışkırtmak istedim ve onun nefis pembeye dönmesini izlemek istedim, o rengi görünce ne kadar aşağıya indiğini merak ediyorum.

Ellerimin altında titremesini istedim ve şimdi titredi, şimdi onun keskin nefes alıp verişine aşına oldum ve

zevkle titreyen vücudunu bastırmaya çalışmasını izlediğim için, tek düşünebildiğim şey bu.

"Zaten şişman kontrolör kim?" Heather başını uzatıp, kel kafalar ve aptal şapkaların ötesine bakıyor.

"Lambeth. Ona öyle dediklerini duymuş olmalısın?"

"Hayır, görmedim," diye cevapladı, bana bakmadan.

"Sanırım bunun nedeni Sir Topham Hatt'a benzemesi. Muhtemelen amca gibi konuşması ve sade takım elbiseler giymesinden, uyumlu yeleklerinden dolayı, anlarsın ya?"

"Karakteri ve diziyi biliyorum. Küçük kardeşim küçükken hayranıydı."

"Küçük kardeşin mi? Bak da, sırlarını bir avuç bozuk para gibi ortaya döküyorsun."

Alaycı sözlerim bana keskin bir bakış ve kötü gizlenmiş bir uyarı kazandırır.

"Üç tane de ağabeyim var." *Benimle dalga geç, ailemle dalga geç?* Ne kadar da tatlı. "Ve muhtemelen bilmediğin bir şey var," diye ekliyor aceleyle, "çocuk partileri düzenleyen bir yan işim var."

"Ne? Tek bir cümlede çok fazla bilgi verdin. Çocuk partisi işini bir kenara bırakalım. Biz çıkıyoruz," diye fısıldayarak ona yaklaşıyorum. "Beş kardeş olduğundan bahsetmemiş miydin?"

"Aslında yedi," diye fısıldayarak cevap verdi. "Ve hepsi de bir torba kedi kadar çılgın."

"Tanrım."

Heather, taş kubbeli çatıyı işaret ederken bana onaylamayan bir bakış atıyor. "Onun evinde olmaz, küfürbaz." Ama gülümsüyor. Sonra dudaklarımı yanağına bastırdığımda yüzü pembeleşiyor. Pembeleşiyor ve dişlerini dolgun alt dudağının pembe etine bastırıyor.

"Bu ne içindi?"

"Görünüş için." Ve çünkü istedim ve çünkü kendimi tutamadım. "Şimdi, bana bu çılgın ailen hakkında biraz bahset."

"Ben ortancayım. Üç ağabeyim, ben, sonra bir ağabeyim ve birkaç kız kardeşim var."

"Ailenizin televizyonu yok mu?"

Dönüp bana yaramaz bir bakış atıyor. "Sadece vaftiz pastasını çok seviyorlar. Aslında bir çift hippi, ama

ama bu, bize korkunç hippie isimleri vermelerini engellemedi. Kızlar oldukça hafif kurtuldu; Lavender, Primrose ve ben. Ne yazık ki, Leif, Sorrel, Brin ve ikinci adı Daniel'ı tercih eden Orion öyle değildi."

"Harika!" Bana isim verme görevini üstlenmediklerine sevindim. "Hippiler mi? Yani, ailen özgür aşk olayını destekliyor mu?" Bu, onun gündelik giyim karşıtı tutumunu açıklayabilir. Cevap olarak, bana oldukça küçümseyici bir şekilde yan gözle bakıyor.

"Gerçekten mi, Archer? Tanrı'nın evinde mi?"

"Eminim büyük adamın bir sakıncası olmaz. Her doğum tertemiz değildir. Ve bana Arch demeni isterim. Adımı her söylediğinde, başım belada gibi hissediyorum."

"Freud bununla çok eğlenirdi."

Omzumda birinin durduğunu fark ettim. 1940'lar tarzı giysiler giymiş bir çift, sıraya sıkışmak istiyordu. Ayağa kalktım ve Heather yan dönerek onların geçmesine izin verdi.

"Sanırım benim onların yuvasındaki guguk kuşu olduğumu ima ediyorsun," diye mırıldanıyor, ben tekrar oturduğumda. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve elim yine kilise sırasının arkasına dayanırken, hafifçe saçının bir tutamını çekiyorum. "Ah!" Başını hızla çevirip bana keskin bir bakış atıyor, ama göğsündeki kızarıklık bambaşka bir hikaye anlatıyor.

"Ne diyordun? Ailen hakkında."

"Aslında iğrenç bir şekilde birbirlerine aşıklar," diye mırıldanır, pek de mutlu görünmüyor.

"Ama bu harika. Yedi çocuk ve ateş hala güçlü."

"Onların yanına gidip ateşin ne kadar güçlü olduğunu fark edene kadar. Yanlış işte çalışıyorsun. Polis olmalıydın, tüm sırlarımı sorgulamalıydın."

"Seni büyüleyici bulmamın elinde değil."

"Flört etmekten de kendini alamıyorsun." Nefes alır ve bunu bir duraklama olarak kullanır, sonra devam eder. "Sence kafasında uçan daire olan kadın Bayan Fat Controller mıdır?" Duraklamanın yanı sıra, ses tonundaki bir şey dikkatimi çeker.

"Öyle sanırım." Allison'ı bu kadar halka açık bir yere getireceğini sanmıyorum.

"Acaba Clara da burada mı?" diyor, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çok neşeyle.

"Orada olsa ne fark ederdi ki?"

"Bu şu anda konuşulacak bir konu değil," diyor Pachelbel'in "Canon in D" adlı eserinin ilk notaları şapeli doldurmaya başlarken, ayağa kalkarken taş zeminde ayak sesleri duyuluyor. "Ama onun için kesinlikle garip olurdu. Aldatılmış hissedebilir. Hatta diğer kadın gibi hissedebilir."

"Son kez söylüyorum," diye kulağına fısıldıyorum, "Tanrı'nın evinde, o gece Clara ile aramızda *hiçbir* şey olmadı."

Ve lütfen bu konu artık kapanmış olsun, ama bana attığı yan bakıştan, bunun olup olmayacağını anlamak zor.

İlahiler sırasında ayin sırasını paylaşıyoruz ve ben "Love Divine All Loves Excelling" şarkısının birkaç kıtasını zorlukla söylüyorum, çünkü *The Voice'un* finaline asla kalamayacağımı söyleyebiliriz. "All Things Bright and Beautiful" şarkısına geldiğimizde, şarkı söylemeyi bırakıp sözleri o kadar abartılı bir şekilde mimiklerle ifade ediyorum ki, Heather gülmemek için kendini zor tutuyor.

Tören devam ediyor. Ve devam ediyor. Okumalar, bir solist ve sadece Mesih'in jimnastiği olarak tanımlanabilecek bir sürü şey; yukarı aşağı, yukarı aşağı ve yine yukarı aşağı, ama sonunda kimsenin itiraz etmediği noktaya ulaşıyoruz, benim dizlerimi saymazsak, yeminler okunuyor, yüzükler kutsanıyor ve öpücükler değiş tokuş ediliyor ve Stevie Wonder'ın "Signed, Sealed, Delivered" şarkısının melodisi eşliğinde çift koridordan aşağı doğru ilerliyor, cemaat de onları takip etmek için can atıyor. Yanımızdaki çift koridorun diğer ucundan ayrılırken, Heather'ın omzuna elimi koyarak, yerinde kalmamız gerektiğini işaret ettim. O da bunu içgüdüsel olarak anladı; görünmek için kalıyoruz.

Kolumu omzuna dolayarak, aptalca anekdotlar ve boş sohbetlerle ayrılanların yüzlerinden dikkatini başka yöne çekiyorum. Sonunda ayağa kalktığımızda, kiliseden ayrılan son kişilerden biri olarak, dans eder gibi sıralardan çıkıp koridora doğru ilerliyorum.

"Sen gerçekten bir palyaçosun." Sözleri eğlenceyle doludur, ama bunu gizlemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Harika bir melodiye karşı koyamıyorum, bebeğim. Sen sadece benim dans hareketlerime sahip olmadığın için kıskanıyorsun."

"Evet, aynen öyle. Babam gibi dans eden birini kıskanıyorum."

Onun küstahlığı yüzünden onu kovalayarak kiliseden aceleyle çıkıyoruz ve E11even'in yarısı kadar personelin şapel ile otel arasında küçük gruplar halinde durduğunu görüyoruz. Çoğu şampanya kadehi ve kanepelerle dolu peçeteler taşıyor.

"Arch!" Adımın sesiyle döndüğümde, reklam temsilcilerinden biri bize doğru geliyordu, bir eli bardağında, diğer eli ise uyluklarından başlayan pantolon cebindeydi. İnce kravatının küçük düğümü gömlek yakasının etrafında gevşek duruyordu, hareketleri rapçilerin havalı yürüyüşünden çok çikolata ambalajını açan birinin yürüyüşüne benziyordu. "Naber dostum?"

Selamlamasından, Jamaika'da zaman geçirdiğini düşünebilirsiniz, ama Barnett'ten Bromley'e ve muhtemelen daha ötesine kadar, bugün tüm çocuklar böyle konuşuyor gibi görünüyor.

Uzatılan elini sıkmak için uzandım, ama bunun yerine garip bir yumruk tokuşturma ile selamlaştık.

"Dostum, pop yıldızını tanıdığını bilmiyordum." "Kimi?"

"Poppy, kardeşim. Gelin. Çünkü sen E11even'da değildin, o zamanlar ortalıkta yoktun."

"Ah, hayır. Onu tanımıyorum. Aslında Heather ile birlikte geldim." Elimi beline dolayarak vücudunu bana yaklaştırıyorum, ancak uygun bir şekilde iffetli bir tavır sergiliyorum. O anda vücudunun gergin olduğunu fark ediyorum.

"S-selam, tanıştığımıza memnun oldum," diye kekeledi, biraz konvulsif bir şekilde yutkundu.

"Yok canım," der adam, ona yumruk tokuşturmak için elini uzatır, ki bu biraz tuhaftır, ve o da adamın yumruğunu parmaklarıyla kaplayıp gevşek bir şekilde salladığında daha da tuhaflaşır. "Adam aynı binada çalıştığımızı biliyor."

"Adam... biliyor mu?" Heather benden çeviri yapmamı bekliyor, ama onun ifadesine gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Dostum, bu kız çok seksi!" Övgüsünü pekiştirmek için, Heather'ı baştan aşağı süzer ve iyice anlaşılması için çok açık bir şekilde dişlerini gösterir.

"Hey, dikkat et."

"Sorun yok dostum." Ellerini kaldırır, gülümsemesi bisiklet tekerleğinin yarısı kadar büyüktür. "Bir şeyler yemek ister misin dostum? İçeride, değil mi?" Arkasında oteli işaret eder. Londra sokak dilini pek bilmiyorum, ama Heather'ın güzelliğini övdüğünü ve şimdi yemek için içeri gireceğini anlıyorum. Değil mi?

"Evet. Henüz yemek için hazır değiliz. Belki sonra sana yetişiriz."

"Tamam." Ve kendi veda şekliyle grubuna geri döndü.

"Ne...?" Heather derin bir nefes alır, gerginliği de onunla birlikte azalır. "Bu da neyin nesiydi böyle?"

"O yolcu konuşması, değil mi?" diye onu taklit ederek söylüyorum. "Adam tam bir kabadayı gibi."

"Kesinlikle kaba biriydi. Sence annesine de böyle mi konuşuyor? Sanki başka bir dil gibi. Beni çok yaşlı hissettiren bir dil." Kolumdan kurtulup bana dönüyor. "Ne dediğini nereden biliyorsun?"

"Ben birçok gizli yeteneği olan bir adamım." Ellerimi onun beline koyuyorum, itiraz etmemesine biraz şaşıırıyorum.

"Onu daha önce hiç görmedim sanırım, ama E11even'da mı çalışıyor?"

"Onu reklam alanındaki zindanda tutuyorlar."

"İnsanlarla nasıl iletişim kuruyor?"

"Eminim ki okunaklı bir İngilizce konuşuyordur, belki kraliçe İngilizcesi değil, ama işini yapmak için yeterli. Onu gerçekten hiç görmedin mi?" Kafasını salladı. "Yeni insanlarla tanışmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Özellikle değil." Şimdi, uzaklaşmadan önce vücuduna gerginliğin geri döndüğünü hissediyorum, aramızda küçük bir mesafe yaratıyor.

"Sadece bir gözlem," diye ekliyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Ve bu birçok soruyu cevaplıyor."

"Beni sinirlendirmeye başlarsan, insanlar bizim bir çift olduğumuza inanmakta zorlanacaklar."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor." Geçen bir tepside birkaç flüt alıyorum. "Muhtemelen bizim avantajımıza olur." Ona göz kırpmıyorum, sonra

şu anda büyük, eski bir porsuk ağacının altında fotoğrafçıları tarafından işkence gören mutlu çifte bir göz attım. "Bundan daha gereksiz bir gün hayal edemiyorum."

"Düğünleri sevmiyor musun?"

"Hayatını tek bir kişiye bağlamayı sevmiyorum.

Bana sorarsan bu masokizmin tanımıdır."

Şampanyasından nazikçe bir yudum aldı. "Belki de bugünlük bu düşüncelerini kendine saklasan daha iyi olur."

"Oh, huysuz şeftali. Merak etme, bizi kilisede görmeyenler, küçük yolcu içeri girip *diğer arkadaşlarına*, ya da ekibine, kızıl saçlı seksi dijital yöneticinin benimle birlikte olduğunu söyledikten sonra bizim birlikte olduğumuzu öğrenecekler."

"Yani, bu bir regency romanı olsaydı, bu ilişki yüzünden mahvolurdum mu diyorsun?"

"Sen sadece itibarın kadar kötüsün."

Bir dakika düşünür. "Bak, insanların seni ismen tanıdığına şüphem yok, ama benim için durumun aynı olmayacağından eminim."

"Heather, bebeğim. Dalga geçiyorsun herhalde." Sonra, Arşimet gibi, bir anda aklıma bir fikir gelir. "Biliyor musun? Sanırım az önce önemli bir parçayı yerine oturtmuşum."

"Şimdi de sen bilmece gibi konuşuyorsun."

"Hayır. Benimle gel." Elini tutup, kimsenin bizi göremeyeceği kilisenin yan tarafına götürüyorum, orada ona gerçeği açıklayabilirim. Heather, iş arkadaşlarının düşündüğü gibi kibirli bir kadın değil. Onlar, Heather'ın kendini çok beğendiğini, kendini diğerlerinden üstün gördüğü için konuşmadığını ve iletişim kurmadığını düşünüyorlar. Oysa onun burnu havada tavrının tam tersinden kaynaklandığı çok açık: kendine güven eksikliği.

"İnsanları kasten görmezden gelmiyorsun, sadece sosyal olmakta zorlanıyorsun." Şapelin duvarına yaslanıp dizimi bükerek ayakkabımın tabanını da duvara dayadım. "Bence sosyal kaygın var."

Görünüşte kayıtsız olsam da, bu keşiften çok heyecanlandım. Heather ise öyle değil. Bana attığı bakışlardan öyle anlaşılıyor.

"Yemin ederim Archer, bunu kimseye söylersen, hayalarını keserim. Hayatım boyunca etiketlendim ve tuhaf olduğum söylendi, ve tanımlanmayı reddediyorum..."

"Seni tanımlamıyorum. Anlamaya çalışıyorum."

"ADHD'im var," diye tıslar, "ve hayır, bu, amfetamin almış gibi ortalıkta deli gibi koşturmam gerektiği anlamına gelmez." Aramızda ani bir esinti eser, saç telleri havada çılgınca kıvrılır ve döner. "Evet, sosyal açıdan zorluk çekiyorum." Öfkeli bir şekilde asi kırmızı saç tellerini savurur, kollarını göğsünde kavuşturur. "Bazen en küçük etkileşimler bile çok, çok zor geliyor. Göz teması kurmak zor ve insanların ne düşündüğünü o kadar çok merak ediyorum ki sosyal ipuçlarını kaçıyorum, bu da beni daha da endişelendiriyor. Bu, sonu gelmeyen bir kısır döngü gibi! Artık tanımadığım kimseyle konuşmamayı tercih ettiğim bir aşamaya geldim."

"İşinizi nasıl yapıyorsunuz?"

"Çünkü şirketlerle iletişimim çoğunlukla e-posta üzerinden oluyor. Teklifleri ben hazırlıyorum, ama müşterilere sunan başka biri. Şirket içinde olmayan yüz yüze toplantılara nadiren katılmam gerekiyor."

"Ama o gece The Swan'da benimle konuştun."

"Hayır, sen *benimle* konuştun. Ve ben birkaç içki içtiğim için daha rahattım. Bu, korkumu biraz hafifletiyor ama sorunu ortadan kaldırmıyor. Ve günü atlatmak için mısır gevreğine votka dökmek çok tehlikeli bir yol gibi görünüyor. Hatırlarsan, ertesi gün sana oldukça kötü davrandım, ama muhtemelen bunu kasten yaptım," diye ekliyor inatla.

Onun itirafına rağmen, içimde rahatsız edici bir his var. O vahşi saçlarını okşamak ve onu kollarıma almak istememe neden olan bir his. Ona güç veren ve güven veren bir kucaklaşma istiyorum. Muhtemelen en azından kaburgalarıma bir dirsek atmasına neden olacak türden bir kucaklaşma. En kötü ihtimalle, günün sonu, çünkü burada olmak istediğimi fark ediyorum. Günü onunla geçirmek, onu güldürmek ve rahatlatmak istiyorum ve beni buraya getiren bahaneye rağmen, onun da beni burada istediğini hissetmesini istiyorum. Bugün, onun alçakça davranışlarının intikamını almaya kararlıyım.

Aniden, bu artık o kadar da önemli değil. Bu, tüm eğlencelerimden vazgeçeceğim anlamına gelmez.

"Sosyal olmak istemediğimden değil, sadece bunu çok zor buluyorum. Sık sık korkudan o kadar etkileniyorum ki, aşırı derecede açık sözlü davranıyorum ve bu da beni kaba biri gibi gösteriyor. Ve insanların beni sıkıcı, iğrenç ya da iğrenç derecede sıkıcı bulacağından sürekli endişeleniyorum."

"Kimse öyle düşünmüyor.

Cidden." "Sen bilemezsin."

"Tamam, herkesin düşüncelerini bilemem, ama E11'deki kimse böyle bir şey düşünmüyor." Şüphe kaşlarını çatıyor, gri gözleri meydan okurcasına parlıyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Cesur ses tonuna rağmen, şimdi onun altında yatan bir kırılma görebiliyorum.

Nasıl bilebilirim ki? Çünkü insanlar onun bir kaltak olduğunu düşünüyor ve ben ona bunu söyleyemem, söyleyemem işte. İnsanların onun soğukluğunu kaltaklık, bir tür üstünlük kompleksi olarak algıladığını kabul etmek, onun kendinden nefret etmesine bir çare olamaz. Bu sadece onu daha fazla incitir. O, insanların onun hakkında düşündüklerinden, kendisinin hakkında düşündüklerinden daha iyisini hak ediyor.

Şampanyanın kalanını içip duvardan uzaklaşırken aklıma birden bir düşünce gelir.

"Yanlışı okuyorsun." Boş flütümü bir mezar taşının üzerine dengeliyorum. *Üzgünüm, Roger'ın oğlu George Stoker, senin naaşın benim camımın altında yatıyor.* Bana attığı bakışın, onun aptal olduğunu düşündüğümü mü, yoksa tam tersini mi ima ettiğini anlayamıyorum. *Muhtemelen tam tersi.*

"Daha önce, otelde, merdivenlerde durup sohbetle oyalanırken ya da Baz'ın şık şapka zevkine hayran kalırken, demek istediğim şey Haydn hakkında yanıldığın idi. O eşcinsel değil."

"Sakalının aksini söylüyor," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Ve iş kıyafetleri zevki de pek heteroseksüel olduğunu göstermiyor. Ama çoğunlukla bana sanki benden *nefret ediyormuş* gibi bakıyor. Sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi."

'Haklısın, o biraz moda kurbanı. Paçaları kıvrılmış kot pantolon ve botlar, sincapların tatil evi yapabileceği türden bir sakal.

tatil evi yapabilecekleri sakal. Ama tüm bu lumberseksüel görünüşü onu eşcinsel yapmaz. Aşırı pahalı mikro bira içmekten, indie rock dinlemekten veya retro çizgi roman koleksiyonu yapmaktan bahsetmek ve kendi hayat seçimlerini anlamayan herkese ironik bir üstünlükle alay etmek de onu eşcinsel yapmaz.

"Ama sakalı..." diye kekeliyor.

"Sakal onu bir ayı yapmaz." Twinklerin onun tarzı olmadığına eminim.

"Sakal yağı kullanıyor. Bir keresinde onu tararken yakaladım."

"Bir erkeğin kendine bakmasında suç yok." Armani ceketimin yakalarını düzeltiyorum, sanki hakarete uğramışım gibi.

"Onu evcil hayvan gibi tarıyordu. Peki ya nefretine ne demeli? Em'e de çok kötü davranıyor."

"Belki de seninle olan ilişkisi yüzündendir." Başka birine sataştığını sanmıyorum.

"Ama o çok..."

"O huysuz bir herif. Biraz tuhaf, belki. Ve bir hipster." Eşcinselleri hipsterlarla karıştırıyor. "Ama o sana ciddi bir şekilde aşık, huysuz, tuhaf bir hipster."

"Ne?"

"Kutsal müjde, Batgirl! Bu cümlede fazladan heceler var. Ama şok edici, değil mi?"

"Deli gibi çılgın de."

"Sana söylüyorum, haklıyım. Biliyorum. Sana hükmediyor, değil mi?"

"Beni küçümsüyor, beni endişelendiriyor ve kafasını koparmak istememe neden oluyor!"

"Muhtemelen bundan zevk alırdı, erkek kara dul örümceği gibi ölebilseydi tabii."

"İğrenç. Ayrıca yanılıyorsun. Kesinlikle yanılıyorsun."

"Öyle olmasını isteyebilirsin, ama sana kötü davranmasının bir nedeni var. İyi bir neden değil, ama senin yanında neden bu kadar gergin davrandığını kesinlikle açıklıyor. Onun yaklaşımlarını görmezden geldin ve o da seni bunun için cezalandırıyor."

"Ne ilgisi? O bana ilgi göstermedi ki! Göstermiş olsaydı bilirdim," diye öfkeyle tıslayarak, parmağını göğsüme batırdı. "Çünkü

derim onun yanına yaklařma dűřűncesinden tiksindir ve vűcudumdan birinin balıkçı yaka giysiden kayıp çıkması gibi kayıp giderdi! Ayrıca klitorisim gűğűs boşluğuma çekilirdi!"

"Ve o senin içinde řiir olmadıėını sűyledi. Belli ki dikkatini vermemiř."

"Bunu sűylediėimi unut."

"Bunu asla unutamayacağım. Aslında, bunu çapraz dikişle işleyip ereveleteceğim. Ama ne yazık ki, haberler bununla bitmiyor."

Kendi içkisini bir dikiřte içip bitirir, sonra elini mezar tařına dayar. Bařı űne dűřer, bakıřları imlerle kaplı, yabani otlarla dolu mezarı kaplayan karahindibalara takılır. "Seni susturamayacaėım, deėil mi?"

"Beni űpmeyi deneyebilirsin." Onun derin i çekiřini cevabı olarak kabul ediyorum. En azından *řimdilik* cevabı bu. "Ayrıldıėımızda her řeyin kolay olacaėını dűřűnűyorsun, ben de űyle olacaėını dűřűnűyorum. Benim için. Ofisteki kızlar benden uzak duracak, toplantılarda sana űzgűn bakıřlar atarken, derin i çekiřler ve hűzűnlű gűzlerle beni izleyecekler. Ayrıca, saygıdan dolayı řirket içinde flűrt etmeme kuralını daha kolay kabul edeceklerdir." En azından çoėu. "Oysa senin için durum aynı olmayacak."

"Nasıl olacağını anlamıyorum."

"Oh, ama gűreceksin. Kesinlikle çok gűreceksin."

Kafasını eėdi, gri gűzleri sert bir ifadeyle. "Neyi çok gűreceėim?" "Teselli sikini."

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Yardımcı penis" diyebilirdim. Bu çok daha kűtű olurdu.

"Sadece olduėu gibi sűylűyorum," diye cevap verdim. "Benimle çıkarsan birdenbire yaklařılabilir hale gelirsin. Beni terk edersen av haline gelirsin. Erkekler seni etkilemek için uėrarlar ve BMW anahtarlarını masana bırakırlar. İster istemez, telefonunda bolca penis fotoėrafı olur."

10
HEATHER

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum. Yanan bir bakış."

İçeriye geçtik, görünüşte kanepeleri takip etmek için, ama aslında Archer'ın itirafından sonra ihtiyacım olan şey şampanyaydı. Penis fotoğrafları değil, Haydn'in davranışını bir şekilde yanlış anlamış olma ihtimali. Hala ikna olmamış olsam da, tüm bu olay bana tuhaf geliyor.

"Sence bu, benim saçımı çekmek gibi bir şey mi?"

"Sana en seksi bakışımı attığımda, bu seni başka bir erkek hakkında konuşmaya teşvik etmemeli."

"Haydn başka bir erkek değil. O bir sinir kaynağı. Nefret edilen bir figür." Ve şimdi de bir kafa karışıklığı kaynağı. "Ee?"

"Sanırım, sana düşmanlık etmek, sana hislerini söylemekten daha az savunmasız kalmasını sağlıyor diyebiliriz." O bile ikna olmuş görünmüyor.

"Bu, reddedilme riskine girmeden sana ilgi gösterme şekli olabilir."

"Onun oyun parkındaki alay etme şekli, daha çok ayağımı takıp kafama basmak gibi."

"Tabii ki, başka bir bakış açısı da onu 'negging' olarak görebilir." "O da nedir?"

"Xbox için değil, flört için kullanılan bir oyun terimi. Erkeklerin, yani pisliklerin, bir kadını duygusal olarak manipüle etmek için kasıtlı olarak olumsuz yorumlar yapması ve bu şekilde kadının manipülatörünün onayına olan ihtiyacını bir şekilde artıracak düşüncesiyle kadının özgüvenini sarsmasıdır."

"Bu kulağa..."

"İğrenç mi?" diye sorar Archer. "Saçma mı? Geri zekalı mı? İğrenç ve henüz icat edilmemiş bir sürü başka sıfat. Bazı

insanlar, internette sözde uzmanların yazdıkları her şeye inanırlar."

"Romantizm uzmanları mı?" Başımı geriye atıyorum, yüzümde muhtemelen "*ne oluyor lan?*" ifadesi var.

"Onları flört uzmanları olarak adlandırmazdım. Aslında, onları hiçbir tür uzman olarak adlandırmazdım."

"Çünkü bu çok başarılı bir strateji gibi geliyor. "Haydn dedemle nasıl tanıştın, Jammy? Bir zamanlar onun için çalışıyordum ve bana aklına gelen her türlü hakaretleri yağırdı. İlk hakaretinde ona aşık oldum."

"Jammy mi?" Archer bardağını ağzına götürür, gözleri bardağın üzerinde dans eder.

"Büyükanneme böyle seslenirdim. Neden sana hakkımda her şeyi anlatıyorum da sen sırlarını saklayabiliyorsun?"

"Çünkü ben gizemliyim."

"Yine o içten bakışın mıydı, yoksa gözlüğünü getirmeli miydin? Tam anlayamadım."

Dudakları benim alaycı sözlerime seğırdi, ama pes etmedi. "Heather, seni külotundan çıkardığımı hayal ettiğimi biliyorsun."

İçimde sıcak ve tatlı bir şey patlayıp eridi. "Ve sanırım tek ben değilim."

"Ha!" Elimle ağzımı kapatarak kahkaha atıyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Ama o da gülümsüyor. Kafası kötü düşüncelerle doluymuş gibi gösteren o seksi yarı gülümsemelerden biri. Onun saçmalıklarına hem etkilenmemiş hem de eğlenmiş gibi davranmaya devam ederken, ne tür düşünceler olduğunu merak etmemeye çalışıyorum. "Hayır, sadece konuyu saptırıyorsun. Saklanıyorsun."

Burada birdenbire çok mu sıcak oldu?

"Bu çok komik," diye itiraz ediyorum, onun bakışlarının benim tenimde milyonlarca küçük ateş gibi parıldadığını görmezden gelerek.

"Heather." Bu sefer, adımı bir azarlama gibi söylüyor. "Sen de görebiliyorsun, biliyorum."

Tanrım, bu tahmin ettiğimden çok daha zor.

Jammy'nin bir sözü vardı: Kendi petardınla havaya uçmamaya dikkat et. Küçük bir kızken, petardın eskiden haydutların giydiği bir tür tunik olduğunu ve onun tavsiyesinin dikkatli olmam olduğunu düşünmüştüm.

Ağaç dalına falan takılıp "havaya uçmamak" için yürürken dikkatliydim. Ama o giysi bir petard değil, bir tabarddı. Daha sonra bunun mantıklı olduğunu anladım, çünkü tabard giyerken ölmek istemiyordum. *Bale kıyafeti ve botları ise başka bir konuydu.* Petard aslında bir bombadır ve Jammy'nin tavsiyesi, gençlik seçimlerinin hatalı olabileceğine dair bir uyarıydı. Artık genç olmayabilirim, ama hala bu planımın patlamak üzere olan bir bomba olabileceği hissine kapılıyorum. Ve kafamı kaybetmeyi göze alamam.

"Yanılıyorsun." Her türlü yanılgı, ah, çok cazip. "Aslında, trambolinle aynı kumaştan yapılmış iç çamaşırlarından sıyrılmanın seksi bir yanı olamayacağını düşünüyordum. Şu anda kan dolaşımımı kesmekle tehdit eden iç çamaşırları." Acı dolu bir bakışla, hayali rahatsızlığımı desteklemek için kıvranıyorum. "Ve sıyrılmak derken, aslında çekmek, kaldırmak ve çekmek demek istiyorum. Temel olarak, onları giyme sürecim."

"Sen öyle iç çamaşırı giymiyorsun." Hâlâ eğleniyor gibi görünüyor, gözleri odayı tararken başka yere bakıyor.

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor. Zayıf kızların bile bağlamak istedikleri yerleri vardır. Gerçekten olmaması gereken yerlerde sallanan yerler. Saklamak istedikleri şişlikler ve çıkıntılar. Ne derler bilirsin; küçük toplama makineleri büyük külotlar giyer."

"Şeker düşkünü olmana rağmen, aslında zayıf olduğunu göreceksin, sıksa değil."

"Naziksin. Şüphelenmeli miyim?"

Şampanya kadehini dudaklarına götürürken, yüzünde her zamanki kaygısızlık ve hafif eğlence karışımı ifadeyle, bir başka espriye hazırlandım.

"Biliyor musun, kendini küçümseme tavrın çok yorucu olmalı. Ne kızıl saçlı ne de zayıfsın, ve bu odadaki kadınların yarısının şu anda senin gibi görünmek için her şeyi yapacağını biliyorsun, o yüzden vazgeç artık."

Dişlerimi sıkarak hem gözyaşlarının akmasını hem de keskin bir cevap vermeyi engelliyorum. Övgü almayı sevmediğim için övgü peşinde koşmuyorum. Çoğunlukla bunların doğru olmadığını ve insanların sadece nazik olmaya çalıştığını düşünüyorum. Ayrıca karşı cinsten övgü almaya pek alışkın değilim. Genellikle arkadaşlarım veya ailem bana güzel şeyler söyler. Beni seven ve isteyen insanlar...

beni neşelendirmek için. Hiçbir erkek saçlarım veya tenim hakkında şiirsel sözler söylemedi ve kan bağı olmayan bir erkek tarafından güzel olduğum söylenmedi. Ama kabul edelim ki, Archer zaten öyle demedi.

Şampanyamdan derin bir yudum alıyorum, bakışlarım odanın diğer tarafındaki yüzleri görmeden kayıyor.

"Ayrıca," diyor, dikkatimi çekiyor ama bakışlarımı çekmiyor. "Bugün iç çamaşırını gördüğüm için büyük külot giymediğini biliyorum."

Ona keskin bir şekilde dönerim, ama beni rahatsız etmekten henüz vazgeçmemiştir.

"Yoksa senin külotunun kısalığını gördüm demeli miyim? Bu kadar şok olmuş gibi görünme; fermuarını çektim, hatırladın mı? Eğer iddia ettiğin türden bir külot giyiyor olsaydın, sırtının yarısına kadar çıkmış olurdu. Oysa, görülecek çok az şey vardı. Belki küçük bir mavi dantel parçası?"

"Sen bir beyefendi *değilsin*." Cevabım biraz kızgınlık içeriyor —o piç kurusu bana tuzak kurdu.

"Ve bunun için Tanrı'ya şükür." Bardağı aniden benimkine çarptı. "Gerçekten öyle olduğumu düşünmedin, değil mi?"

"Ben aptal değilim."

"Katılıyorum. Beyefendinin zıttı sence nedir?" "Sen," diye cevap veriyorum, yapmacık bir tatlılıkla. "Dinlemiyor muydun?"

"Hayır, bunun doğru adı nedir demek istiyorum. Hadi ama, bir adı olmalı."

"Topuklu?"

"Çok iltifatkar olmasa da, sanırım o da değil."

Sanırım kelime "cad" (alçak). Belki "rogue" (haydut) ya da "scoundrel" (alçak). Ama Archer'ın bunlardan herhangi biri olarak tanımlanabileceğini sanmıyorum. O, cesaretle söyleyebilirim ki, çok nazik. Belki bunu duymaktan hoşlanmayabilir. Ya da belki hoşlanır? Ona pek iltifat etmedim, sadece çokça hakaret ettim, bu yüzden bunu söylemek biraz zor. Evet, sinir bozucu, biraz kendini beğenmiş ve biraz da kibirli, ama aynı zamanda inanılmaz derecede zeki, keskin zekalı ve tanrım, beni güldürüyor. Beni rahatlatıyor ve bu kolay bir şey değil. Aslında, onun tek sorunu, kendi itirafına göre, biraz zampara olması. Kadınların sevgilisi. Kalbi olan bir zampara mı?

Archer Powell bir beyefendinin tam tersi mi? Yoksa
birkaç kusuru olan bir beyefendi mi?

11
ARCHER

"YABAN MANTARLARIN NE KADAR YABANI?"

"Oldukça vahşi." Risotto tabağını Heather'ın yönüne doğru biraz eğiyorum. "Bak, o kadar vahşiler ki tabakta kavga ediyorlar."

"Üzgünüm. Yine." Bana rahatsız edici bir gülümseme atıyor. Bana, sanki telefonumu penis fotoğraflarıyla doldurmayı teklif etmişim gibi bakmasını tercih ederdim.

Eğer isterse, hala yapabilirim.

"Özür dilemene gerek yok. Bu çok lezzetli." Bir çatal dolusu daha ağzıma tıktırıyorum.

"Vejetaryen yemek sipariş etmemeliydim. Varsayımda bulunmamalıydım." O anda henüz şantaja maruz kalmamış olan randevusunun, kanlı canlı, et yiyen bir etobur olacağını mı varsaymış? İkinci seçenek kimdi acaba? Ah. Ben. Ben ikinci seçenek, asıl seçenek ise onun eski sevgilisi. Muhtemelen kenevir giyen, nohut içen bir otobur. Heather tekrar özür dilerken, yüzüm düşüncelerim kadar ekşi olmalı.

"Heather, bak, sorun değil. Belli ki hayatımın yarısını yaşamışım, çünkü sana bir kez daha söyleyeyim, bu risotto harika."

"İkiniz de orada risotto mu yiyorsunuz?"

Nedense, Captain Obvious ve uykulu karısı ile aynı masada oturduk. Karısı ya G&T'leri fazla kaçırmış ya da narkoleptik, çünkü çorba servisi sırasında neredeyse uyuyakalmıştı. Arkadaş gibi görünen ve sadece birbirlerine ilgi gösteren iki çift daha var, bu da hem benim hem de Heather'ın endişe düzeylerine uygun. E11even ekibi diğer masalara dağılmış durumda, bu da bana uygun çünkü onu tamamen kendime ait hissediyorum. Evet, mutluyum. Akışına bırakıyorum. Ücretsiz bar, Heather adındaki kadınların risotto ile kendilerini cezalandırmaları dışında her türlü sorunu yatıştırır.

"Bir lezzeti kaçıırıyorsun," diyorum ona, bir çatal dolusu daha ağzıma tıktırarak, Kaptan O'nun tabağındaki, tam olması gerektiği gibi yumuşak ve az pişmiş görünen beef wellington'ı görmezden gelerek.

"Ben İngilizim," diyor derin bir kahkaha atarak, sanki aksanı bunu zaten ele vermemiş gibi. "Bana et ve iki sebze verin ya da beni mezarıma yatırın."

"Tabağındaki zavallı hayvanın aksine," diyor Heather, bakışları kendi tabağına düşerken.

"Eğer ot yememiz gerekseydi, Tanrı bize iki mide verirdi."

"Görünüşe göre sen zaten iki taneye sahipsın," diyor karısı, kocasının beline gözlerini kısarak bakıp kemikli parmağıyla dürtüyor.

"Gelin mi damat mı?" diye soruyorum, adamın yanakları hoş bir morumsu renge bürünürken. "Damat," diye cevaplar adam.

"Kuzenimin oğlu. Hoş bir çocuk.

Seninki?"

"Gelin."

"Ailesi burayı çok güzel dekore etmiş." Heather'ın yatak odasındaki broşüre göre, 1812 civarında inşa edilen ve binaya nispeten modern bir ekleme olan, Regency tarzındaki muhteşem şato balo salonuna gözleri dolaşırken gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Gerçi taze çiçeklerin bolluğundan bahsediyor da olabilir. Ve tüylerden. Ve kristallerden.

Heather'ın, Poppy'nin ailesinin çok parası olduğunu ama zevklerinin pek iyi olmadığını söylediği sözleri hatırlayınca gülümsüyorum. Masamızın dekorasyonu, Vegas şov kızları kadar abartılıydı.

Sıradan konuşmalar devam ederken, Heather'ın duruşunda bir değişiklik fark ettim. Parmakları bardağın sapını neredeyse beyazlatacak kadar sıkı tutuyordu, yanakları kızarmış, gözleri ise daha da koyulaşmıştı. Bakışlarını takip ettim ve Haydn'ın ona öfkeyle baktığını gördüm.

"Sana söylemiştim. Bu ilgi dolu bir bakış değil," diye mırıldanıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Ben buna kara bakış derim, saf kıskançlık." Elimi sandalyesinin arkasına kaydırıp, ona kısa bir el sallayarak selam veriyorum.

"Onu kızdırmanın ne faydası olacağını bilmiyorum."

"Kanıt mı istiyorsun?" diye fısıldayarak eğildim. "Oh, geliyor." Onun bana attığı bıçakları hissettiğim gibi, bunu da hissedebiliyorum.

"Yanıldığını kabul etmek senin için çok zor olduğunu biliyorum, ama yanıyorsun. Çok yanıyorsun."

"Bu kadar seksi birine göre çok alaycı. Bahse girer misin?"

"Senden para alacak kadar kötü değilim." Neşeli sesi, yanaklarının pembeliğiyle çelişiyor. Onu seksi dediğim için mi utanıyor, yoksa sinir mi oluyor? Peki, onu seksi dediğim için mi sinir oluyor, yoksa yanıldığını söylediğim için mi? Onun hakkında birkaç şeyi anlamış olabilirim, ama hala öğrenmek istediğim çok şey var.

"Para hakkında kim bir şey söyledi?"

"Bahisler genelde böyledir, değil mi? Bir iddiaya girme ya da kumar oynama? Soğuk, sert nakit."

"Tabii ki, sadece boş boş konuşmuyorsan, bunu biraz daha ilginç hale getirebileceğimizden eminim."

Gözlerimiz yine bize hâlâ kızgın bakışlar atan Haydn'a kayıyor. Bakışlarını bizden ayırırken, sandalyesini şiddetle geri itiyor ve engellenmiş bir adam gibi odadan çıkıp gidiyor.

"Özel olarak öfke krizini yaşamak için izin istedi," diyor Heather alaycı bir şekilde. "Ve bakın, kafasında biraz kel bir bölge var," diyor gözlerini kısarak.

"Bundan biraz fazla zevk alıyormuşsun gibi görünüyor."

"Aşağılanıp küçümsendiğinde, kafanda aynı hakaretleri tekrar tekrar haykırmamanın bir sınırı vardır. Değişiklik iyi bir şeydir. Ayrıca, tam da benim demek istediğimi kanıtladı. Benim eğlenmemi bile tahammül edemiyor."

"Eğleniyor musun?"

"Tek başıma burada olmaktan iyidir."

"Sakin ol kalbim," diye cevap veriyorum ifadesiz bir yüzle. "Neden mi, bakım evi müdürünün karşısına çağrıldığımdan beri böyle bir iltifat almamıştım..." Hemen duruyorum. Bu mutlu bir anekdot değil ve sık sık anlattığım bir şey de değil. Aslında, on sekiz yaşından önceki hayatımla ilgili hiçbir şeyi konuşmam. Ya da mümkünse düşünmem.

"Devam et." Eli benim elimi kapar ve sesinde dayanamayacağım bir yumuşaklık vardır.

Kafamı sallayıp bardağıma uzanarak, konuşmanın konusunu değiştirmek istediğimi açıkça belli ederim.

"Benim yanıldığımı iddia etmek için ne kadar bahse girersin?" Bunlar sadece ezberden çıkan sözler, zihnimin o zamana geri dönmesine izin verme içgüdüleriyle mücadele ederken, parmaklarım bardağın sapını o kadar sıkı tutuyorum ki, bardağın kırıldığını görsem hiç şaşırırmam.

"Hiçbir şey bahse girmeye gerek yok. Yanıldığını biliyorum."

"Ve ben de biliyorum ki, bugün bitmeden Haydn sana olan sonsuz sevgisini ilan edecek, muhtemelen senin randevu seçimini eleştirerek, çünkü senin onunla birlikte olmaman onu öldürüyor."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Çok kendinden emin. Ama küçük bir bahse karşı çok dirençli."

"Kumar oynamayı anlamıyorum," diyor omuz silerek. "Bunun nasıl eğlence aktivitesi olarak görülebileceğini anlamıyorum."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Seni ahlaksızlığın yuvasına çekmeye çalışmıyorum. Sadece fikrimi kanıtlamaya çalışıyorum."

"Neymiş o?"

"İddianızda görüldüğünüz kadar kendinizden emin olmadığınızı."

"On pound." Cevabı hemen geliyor. Beni kışkırtmamı beklediğini düşünmüştüm.

"

"Şimdi, küçük balık. Biraz daha ısır."

"Artık o kadar emin değilsin, ha?" diyorum, sandalyeme yaslanarak. "On yeter," diye itiraz ediyor.

"On kolayca kaybedilebilir. On, senin her iki durumda da umursamadığını gösterir." "Kaybetmeyi hiç sevmem," diye inatla cevaplar.

"Öyleyse, ortaya koy. Kaybetmekten nefret edeceğin bir şey olmalı. Seni rahatlık alanından çıkaran bir şey. 'Kendime çok güveniyorum, kaybetmeyeceğimi biliyorum' diyen bir şey."

"Ne gibi? Yüz mü?"

"Senin o büyük külotların gibi."

Onun ifadesi dehşetten hesaplamaya dönüşünce gülmeye başlarım.

"Daha da iyisini yapacağım, az önce söylemeye başladığın şeyi bitir, küçük bir çocukken, o zaman senin olur."

Gölüşüm aniden kesildi. "Ne?" "Duydun beni."

Benim yüzüm sertleşirken, onun yüzü gevşiyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bu sana kalmış. Ben popomu örtmekten memnunum, çok teşekkürler. Her şeyi bildiğini sanan sensin."

"Ters psikoloji mi? Gerçekten mi, Heather, seni daha iyi tanırdım."

Peçeteyi ağzına götürerek, kıkırdamaya başladıktan sonra peçeteyi tekrar kucağına bıraktı. "Ne düşünürsen düşün. Umurumda değil."

Onun davetine ihtiyacım yoktu çünkü zaten onun cildinin ne kadar kremsi olduğunu hatırlamaya direnmeye çalışıyordum. Elbisesinin şükürler olsun ki açık kaldığı için görünen minik belini ve kalçalarının kıvrımlarını. Tüylerin dokunuşuna tepki olarak cildinin nasıl dalgalandığını. Ama en çok da, şeftali gibi poposunun üstündeki minik çukurları dilimle yaladığım görüntüsüne direnmeye çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, öğleden sonranın çoğunda denedim ama başaramadım. Ve nadiren dürüst olurum.

Ve şimdi, Heather'ın kadınlar tuvaletine girip elbisesini uyluklarından yukarı sıyırırken, kafamdaki Heather'ın hakim olduğu hazineye ekleyeceğim başka hayallerim var. Başparmaklarını minik mavi külotunun lastiğine takıp uyluklarından aşağı kaydırırken. Utanır ama aynı zamanda tahrik olurdu. Kendine dokunur muydu? Avucunu kabinin kapısına bastırıp bunu ne kadar istediğini keşfeder miydi?

Siktir. Siktir git. En son ne zaman bir şeyi bu kadar çok istemiştin?

Sırlarımı saklamak istiyorum, ama onu daha çok istiyorum.

Beş yaşından on sekiz yaşına kadar hayatımı annem ve bakım sistemi arasında gidip gelerek geçirdim, o ise bir ezikten diğerine, bir pis daireden diğerine geçip durdu. İlk kez bakıma alındığımda, benim yaşlarımda üç çocukla birlikte bir odaya yerleştirildim. Birkaç cüretkar cümle söyledikten sonra, duygusuz bir şekilde devam etmeden önce, şehirli bir çocuk gibi burnumu çekip burnumun altını ovuşturuyorum. "Orası sıcaktı ve yiyecek vardı, ayrıca

18. kattaki pencereden beni aşağı sarkıtmakla tehdit eden sarhoş bir pislik yoktu, ama yine de annemi istiyordum. Görüyorsunuz, o noktada henüz öğrenmemiştim.

Heather yoksulluktan ne anlardı ki? Birbiri ardına gelen boktan sosyal konutlarda büyümenin, şiddetin ve nefretin, kapıyı çarparak yatak odalarına girip pis yataklarda sevişmeye başlayan, annene tokat atan erkeklerin ne olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Ona bakıyorum, dehşetini ya da daha kötüsü, acıma duygusunu görmeyi bekliyorum, burada kendimi durdurmayı bekliyorum. O, hikayeyi devam ettirmemi beklerken, bunların hiçbirini görmediğim için garip bir şekilde minnettarım, bu aslında bir hikaye değil, benim kendi ihmalimin üzücü öyküsü.

'Duvara dönük olarak yatabileceğim üst ranza verildi. Üzerinde yarış arabaları vardı ve en hızlı görünen kırmızı arabanın üzerine adımlı yazdım. Diğer küçük piçlerden biri beni ispiyonladı. Sorumlu olan büyük pisliğin ofisine gönderildim. Bu vandalizmdi, değil mi? Koridorda yürürken cılız bacaklarım titriyordu, ama o yaşta bile, bana yapılanlardan daha kötüsünü yapamayacağını biliyordum. Oraya vardığımda, adımlı heceleyebildiğim için neredeyse beni tebrik etti.

Orada duruyorum, dudaklarımı sıkıca kapatarak daha fazla dökülmesini engelliyorum. Sonunda elimde hala bir bardak olduğunu fark edince, onu dudaklarıma götürüyorum.

"Teşekkür ederim." Yumuşak sesli sözleri, kasadan bir tane daha çıkarır.

"İşçi sınıfı kökenli olmak bir tür gurur kaynağıdır, ama insanlar yoksulluktan asla bahsetmezler. Benim bildiğim tek şey yoksulluktu. Uzun bir süre boyunca."

"İzninizle." Heather ayağa kalkar ve peçetesini masaya bırakır. "Sanırım benim de anlaşılmamın bir kısmını yerine getirmem gerekiyor."

O ayrılmadan önce parmaklarımı bileğine doladım.

"Ama henüz kaybetmedin."

"Hayır, ama sen kendinden biraz bahsettin ve ben bunu takdir ediyorum. Sanırım şimdi aynı şeyi benim yapma sırası geldi." Sonra belinden eğilip dudaklarını yanağıma bastırarak beni şaşkına çevirdi. "Uzun sürmez."

Telefonumu çıkarıyorum, umarım o bakmıyordur çünkü şu anda yaşadığım yarı ereksiyon, o masadan kalktığı anda aklımın gittiği yeri düşünürsek, tam bir ereksiyona dönüşecek gibi görünüyor. Hayretler içinde kaldım, benim kışkırtmalarına hiç tepki göstermedi. Bana meydan okudu, tam tersi olmadı. Bunun ne anlama gelebileceğini ya da gelemeyeceğini düşünemiyorum, çünkü aklımda sadece birkaç metre ötemde iç çamaşırını çıkaran o var.

Ve o kadar da uzun sürmedi, gözlerim telefonuma yapışırken sandalyesi çekildi. Kafamı kaldırdım, yüzümde aptalca bir gülümseme vardı.

"İşte..." Kahretsin. "Ne istiyorsun?"

12
ARCHER

"NE İSTİYORUM? Onu rahat bırakmanı istiyorum."

"Heather mı?" diye soruyorum neşeyle, telefonumu tekrar cebime koyarak. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü o, senin gibilerin oyuncağı olmayı hak etmiyor."

"Hmm." Bacaklarımı uzatıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "*Senin gibi derken* neyi kastettiğini anlamadım? Ona iyi davranacak birini mi kastediyorsun? Onu güldürecek, kendini iyi hissettirecek birini mi? Heather'ın bu tür bir ilgiyi hak etmediğini mi düşünüyorsun? Ya da aldatılmayı?"

"Duygularıyla oynanmayı hak etmiyor." Kekeleye başladı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Senin gibi erkekler kadınları kullanır ve onları mahveder. Sana izin vermeyeceğim."

"Yani onu sikmeme izin vermeyecek misin?" Düz oturdum ve sandalyemde dönerek ona baktım. "Mesele bu mu, Haydn? Ona önce ben ulaştığım için kızgın mısın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama bakışlarında suçluluk duygusunu yakaladım. Onun gibi erkekleri tanıyorum, onlara yardım etmek için henüz çok küçük olduğum zamanlardan beri tanıyorum.

"Oh, bence biliyorsun, ama anlamadığım şey, onu hakaretlerinle ve günlük aşağılama sözlerinle yıpratmanın, onun seni olduğun gibi görmesini sağlayacağını neden düşündüğün?"

"Ve sanırım bana bunun ne olduğunu söyleyeceksin?"

"Neden? Sen ne olduğunu biliyorsun. Ben de görüyorum. Sen sadece omurgasız bir pisliksin, deri, kemik ve doku israfısın. Ama zorbalar genelde öyledir."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Heather'a karşı hislerim hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun. O benim iş arkadaşım, astım..."

"Ve sanırım bu seni onun üstü yapar? Seni sikik pislik." Hakaret, nefret dolu bir nefesle ağzımdan çıkar. Ona elini sürmemiş, tokatlamamış ya da yumruklamamış olabilir, ama taktikleri aynı. "Davranışın tacize eşdeğer ve bu böyle devam etmeyecek."

"O sana böyle mi söyledi? Beni istismar ettiğimi mi söylüyor?" Tüm vücudu, tüylerini kabartan bir horoz gibi öfkeyle şişiyor.

Horozdan anlamam ama bu adam bir pislik.

"Söyleyecek çok şeyi var, ama esas olarak kafası karışık. Neden ona böyle davrandığını bilmiyor. Ama ben biliyorum." Şimdi daha da yaklaşıyorum, böylece o da ne demek istediğimi anlasın. "Bu artık sona eriyor. İnce aşağılama, kurnaz sözler. Aşağılayıcı aşağılayıcı yorumlar sizin at toplantılarda toplantılarda. Kartını işaretledim. Bu senin ilk ve son uyarın. 'Demek oyunun bu, öyle mi? Parlak atla gelip onu yatağa atmak mı?"

"Onun kurtarılmasına gerek yok. Ve gerçek ne kadar acı olursa olsun, o benimle yatmasaydı, asla sen olmayacaktın." Seni bodur pislik.

"Ben..."

"İşte buradasın, bebeğim." Arkamızda Heather'ı görüyorum, ifadesi sonraki iki adımı kadar temkinli. "Haydn'la bundan sonra işlerin nasıl gideceğini tartışıyorduk." Ellerimi bileğine doluyorum ve elini omzuma dolayana kadar onu kendime çekiyorum, bu hareket dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor.

"Öyle mi?" Uylukları kolumun uzunluğu boyunca bastırıyor ve bana yaklaşıyor.

"Ona daha önce konuştuğumuz şeyi anlattım. Sana yanlış bir şekilde baktığı takdirde, onu sokağa sürükleyip, onu döverek morartacağımı söyledim."

"Archer..."

"Merak etme, ona senin benim seni savunmama gerek olmadığını söylediğini de söyledim. Sabrının sınırına geldiğini ve gelecekte herhangi bir taciz durumunda onu insan kaynaklarına şikayet etmeye karar verdiğini söyledim."

"Ah, o mu." Ben kolumu arkasına doladığımda, parmaklarımı kalçasına kenetlediğimde, sanki bu konuyu daha önce konuşmuşuz gibi başını salladı. "Peki neden hala burada oturuyor?" Omuz silkmem üzerine, başını eğip ona bakmaya başladı. "Hadi git artık, siktir git."

"Sence insan kaynakları beni ciddiye alır mı?" Heather, korkunç patronunun hızla boşalttığı sandalyeye çöküyor.

"Almak zorundalar." Onun daha önce oturduğu masanın önünden geçip ceketini alıp odadan fırlayarak çıkmasını izledim. Heather'a baktığımda, endişe dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Ama o benim patronum. Onun yerine geçecek birini bulmak benden daha zor olacak." "Kim yerine geçecek birini bulmaktan bahsetti ki? Belki de

sana şikâyet etmeye gelmeyebilir. Belki de sadece pislik olmayı bırakır." Zorbalar genellikle meydan okunduklarında en az dirençle karşılaşacakları yolu seçerler. "Neden bana öyle bakıyorsun? Pislik olmanın onun DNA'sında olduğuna eminim, ama pisliklik bir tercihtir. Ve o her zaman bu kadar kurnaz olmamıştır, biliyorsun. Ofiste gerekirse sesini yükseltecek insanlar var."

"Haydn'a karşı mı konuşacaklar?"

"Senin için seslerini yükseltmek için." Elini benim elimle kapattım, kucağında yumruk haline getirilmiş eline baktım. "Bana gösterecek bir şeyin mi var?" Başımı kaldırdım, gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Burada değil," diye cevaplar, gözleri şaşkınlıkla açılmış.

"Bana başka bir yerde mi göstereceksin, bebeğim?" Bana tüm güzel şeyleri göster. Göğsündeki kızarıklık, onun olgun ve dolgun kısımları.

"Anlaşmada sana vereceğimden bahsedilmiyordu," diye itiraz eder.

"Ama bana vermeyeceksen onlarla ne yapacaksın?" Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde kucağına bastırırım.

"Henüz karar vermedim. Bunları pek düşünmemiştim." Sözleri aceleyle dökülür, yanakları sevimli bir pembeye döner.

"Onları bana ver. Saklamam için."

"Saçma bir şey yapmayacağına söz verir misin? Mesela kafana takmak gibi." Göğsümden kahkaha patladı, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Haklısın. Bu komik olurdu çünkü senin kocaman kafana sığmazlardı."

"Tanrım, çok tatlısın."

"Sen de korkunçsun."

Korkunç olduğumdan emin değilim, ama korkunç derecede tahrik oldum.

"Ver bana. Lütfen. Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum." O pes edince parmaklarım onun parmaklarının altına kıvrıldı ve ipeksi kumaşı avucuma bastırdım. "Teşekkür ederim."

Aynı eli burnuma götürüp, duyularımı işkence eden, onun nefis tatlı misk kokusunu içime çekince gözleri büyüdü.

"Sen..."

Öne eğildiğimde, sanki onu öpecekmişim gibi elini kaldırır. Bunun yerine, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Şok edici bir şey yapmayacağımı söylemedim. Ve kokunu almak, sana yapmak istediğim en az şok edici şey."

Geri çekildiğimde, nefesini neredeyse kesercesine, gözleri benim iç çamaşırını pantolonumun cebine koyuşumu izler. Tören yöneticisi konuşmaların başlamak üzere olduğunu duyurunca, başka itiraflardan kurtulmuş oldum.

Önümüzdeki on yıl boyunca, katılımcıların övüldüğü, gözyaşlarının döküldüğü ve yeni kayınvalide ve kayınpederlere hediyelerin sunulduğu sayısız konuşmalara maruz kalacağız. Ve tüm bu süre boyunca, tek düşünebildiğim yanımda oturan kadın. Elimi onun uyluğunun iç kısmına kaydırırsam, tam olarak ne bulacağımı bildiğim gerçeği.

Muhtemelen bir tokat, ama bahsettiğim şey bu değil.

Acaba ağda yapıyor mu? Önemli değil, çünkü tadının tatlı olacağını zaten biliyorum. Rengi ne acaba? *Yumuşak kırmızılar ve ipeksi pembeler tahminim*. Acaba ne tür sesler çıkaracak, çünkü benim için çıkaracak.

"Sanırım bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var," diyorum, Heather kahve fincanının üzerinden beni izlerken.

"Çok derin düşüncelere dalmış görünüyordun. Birkaç damla gözyaşı bekliyordum."

"Kaçmak için dua ettim. Ve peçetemi yere atmayı ciddi olarak düşünüyorum. Sence kimse beni özler mi?" Yere kadar uzanan masa örtüsünü çekerim.

"Sanmıyorum..."

"İşte güzelliği de bu. Oraya saklansam kimse beni görmez."

"Ama yine de buna maruz kalırsın." Başını, şu anda konuşan kişiye doğru, en üst masaya doğru eğiyor.

"Ama başka bir şeye odaklanmam gerek. Sıkıntını hafifleteceğine söz veriyorum."

"Sanmıyorum." Kahve fincanını masaya bırakıp, yanında gelen petit four'u ağızına atarken yüzünde bir ifade belirdi.

"Bebeğim, eminim hoşuna gidecek."

"Sana izin vermeyeceğim demek istedim. Onu alabilir miyim?" Yüzü pembe olmaktan çok kırmızıya dönmüştü, dokunulmamış kahvem fincan tabağında duran petit four'u işaret ediyordu.

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Buraya gel." Elini yüzüme doğru uzatıp başparmağını yanağımda gezdirdiğinde ikimiz de birbirimize yaklaştık.

"Ne var?"

"Kötülüğün ortaya çıkıyor."

"Ne kadar kötü olabileceğimi bilemezsin. Ama öğrenebilirsin."

"Bence yakında gidip diğerleriyle kaynaşmalıyız." Konuşmayı saptırmaya çalıştığı gibi, uzaklaşmaya da çalışıyor.

"Öyleyse, mutlu hikayemizi mi yazalım?" "Evet, sanırım öyle."

"Bana bir sonraki programın ne olduğunu hatırlatır mısın? Orkestra çalmaya başladığında bir iki dans vardı, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle demiştim, ama sanki biz..."

"Sanırım tören vardı, sonra yemek vardı," parmaklarımla saymaya başlıyorum. "Bir kez dans, sonra saat sekizde buradan çıkmak."

"Kesin bir şey değildi," diyor, kaşlarını çatarak.

"Tavşanlar gibi sevişmemiz hariç, değil mi?"

"Onları bırak bırak hepsini yeşil yeşil kıskançlık
diyor diyor daha daha kararlı bir ses tonuyla."

"Herkes bu küçük aldatmacanın sorumlusu olduğunu düşünür," diye mırıldanarak sandalyesini geri itiyor.

"Oh, ama ben öyleyim," diye cevap veriyorum, en iyi kurt gülümsememi takınarak. "Çünkü külot giymeyen ben değilim."

13
ARCHER

TURLARIMIZI YAPARAK tanıdığımız yüzlerle konuşuyoruz. Heather, Allison'ın bizim büyük patronla konuştuğumuzu gördüğünden emin olmak için özellikle dikkat ediyor. Sabahlık giymiş haliyle, şimdi her zamankinden daha çok Sir Topham Hatt'a benziyor. Ve Heather'ı gördüğüne garip bir şekilde memnun. Belki çantasında çikolata vardır?

Onu E11even'den tanıdığım yüzlere tanıtıyorum ve Heather gülümsese de, diğerlerinin onu soğuk biri olarak nitelendirdiğini görmek zor değil. Belki de sadece en dikkatli insanlar onun çekingen doğasının aslında endişe olduğunu anlayabilir.

"Sence bize inanıyorlar mı?" Başka bir masadan uzaklaşırken kulağıma bu soruyu fısıldıyor.

"Neden inanmasınlar ki? Ben sana deli gibi aşığım."

"Mantıklı ol." Başını omzuma yaslaması, dışarıdan bakıldığında sevgi dolu bir hareket gibi görünebilir. Aslında bu bir azarlama ve onun beni herkesin içinde kafasına vurmaya en yakın davranışı.

"Bu doğru. Ve bana kötü davranıyorsun..."

"Yardımcı olmuyor."

"...beni heyecanlı tutmak için."

"Bu nasıl oluyor ki?" diye sorar, şaşkın bir şekilde.

"Emin değilim. Belki Haydn'a sormalısın."

"Urgh. Şeytandan bahsetmişken, sence gitti mi?" Gözleri endişeyle benimkilere bakıyor.

"Sanmıyorum. Böyle bir düğünde, her zaman bara kaçan bir grup olur. O da onlarla birlikte olabilir. Onları da aşkımıza tanıklık edenler listesine ekleyelim mi?"

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sorar kederli bir şekilde.

"Sana kalmış, ama herkesin aynı şeyi söyleyeceğinden emin olmak istiyorsan, onlarla bir şeyler içmeliyiz."

"İyy. Tamam."

"Ve gerçekten emin olmak istiyorsan, bahsi biraz yükseltebiliriz."

"Farkında mısın bilmiyorum, ama bahis için kullanabileceğim iç çamaşırım kalmadı."

Bunu zaten biliyorum. Bu gece bu elbise çıkınca, gözlerimle onun teni arasında hiçbir şey kalmayacak.

"Benim demek istediğim o değildi." Elini tutup, bükülmüş dirseğimin kıvrımına bastırarak balo salonundan çıkıyoruz. "Öpüşmeliyiz demek istedim."

"Bu... bu olmayacak."

"Külotunu çıkaracaksın, ama hikayemize yardımcı olmak için beni öpmeyecek misin?"

"Hikayemize mi?" diye tekrarlar, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle.

"Bu artık benim E11even deneyimimin bir parçası olduğu kadar senin de bir parçası. Bundan sonra, ben senin çıktığın ya da eskiden çıktığın adamım."

"Ben öyle düşünmemiştim." Bakışları bir anlığına düşer. "Sadece kendi sorunlarımı ve senin onları çözmemeye nasıl yardım edebileceğini görebiliyordum. Üzgünüm."

"Hadi ama. Bana kötü davrandığın zamanlar daha çok hoşuma gidiyor." Elini çekmeye başladığında, parmaklarımı onun parmaklarının üzerine bastırdım. "Demek istediğim, beni zorla getirmeyi talep etmek yerine davet edebilirdin. Ama şimdi buradayım ve beni buraya getirme şeklin, düşündüğümden çok daha az önemli."

"Gerçekten mi?" Bana şüpheyle mi yoksa güvensizlikle mi bakıyor? "Ama bilmen gerekir ki, her türlü intikam planım vardı." Neden neredeyse rahatlamış gibi görünüyor?

Daha önce geldiğimde içki içtiğim bara doğru gittiğimizi fark ettim. Bu bar, kır evi otellerinde sıklıkla rastlanan türden bir bar: çok kullanılmış maun bir tezgah, koyu renkli mobilyalar, tüvit kanatlı koltuklar ve derin minderli deri kanepeler. Bir kitaplık, ağır deri ciltli kitaplarla dolu bir nişi dolduruyor ve

görkemli bir şömine bir duvarı kaplıyor, uzun zaman önce ölmüş birinin somurtkan portresi aşağıya doğru bakıyor.

"Bu endişe verici. Endişelenmem gerekir mi?" Bakışları benimkilere kayıyor, gri gözleri çok ciddi.

"Hayır, artık değil. Öyleyse, o öpücüğe geri dönelim. Hikayemize yardımcı olur."

"İyi deneme," diyor, sesi kahkahayla hafifliyor. "Ayrıca, tüm çiftler duygularını açıkça göstermez. Bazıları, bizim gibi, çok mahremdir."

"Sen pek dikkatli biri değilsin, değil mi?" Durduk ve ben ona döndüm. "Bütün gün, senin her sözünü dinledim. Ellerimi kendine saklayamadım." Sözlerim kısık bir sesle çıktı, parmağımı çıplak kolunda aşağı kaydırırken gerçek ile rol yapma arasındaki sınır daha da bulanıklaştı. "Bence bu bizi dışa dönük tipler yapar. Tutkulu tipler. Ve sen, benim küçük şekerim, bana deli oluyorsun. Beni masanın altına almamış olsan bile."

"Belki de o kadar iyi bir oyuncu değilimdir."

"Eğer dizlerinin arasında olsaydım, rol yapmazdın."

Karanlık ses tonum ve sözlerimden şok olarak keskin bir nefes alır. Yürümeye başladığımda, bir adım arkamda kalır.

"Beni öpmek istediğini biliyorsun," diye ekledim, o bana yetişirken.

"Öyle de olmalı. Mükemmel bir randevu oldum."

"Bu biraz iddialı bir söz."

"Bir öpücükle mükemmelliğe daha da yaklaşacağını garanti ederim." Kafasını şakacı bir şekilde hafifçe sallar.

"Ah, denemekten dolayı bir erkeği suçlayamazsın. Bugün çok güzelsin. Sana bunu daha önce söylemiş miydim?"

"Hayır." Başını eğiyor, sözleri neşeyle titriyor. "Teşekkürler. Ama yine de seni öpmeyeceğim."

Davetkar bir şekilde açık bırakılmış çift kapıya yaklaşırken, bardan gelen konuşma sesleri ve şişe ve bardakların tıkırtıları duyuluyor. Adımlarımı yavaşlatıp eşikte duruyorum, ona tekrar döndüğümde kolu kolumdan kayıyor.

"Heather, kirpiklerin gerçek mi?"

"Anlamadım?" Konuşmanın yönünün değişmesi sanki sözlü bir şok etkisi yaratmış gibi, başını biraz geriye doğru eğdi.

"Kirpiklerin. Onlar, şey... var mı?" Hatırlayamıyormuş gibi parmağımı salladım. "Ne diyorlar onlara? Uzatma mı?"

"Hayır," diye cevapladı, kırılmış bir şekilde. Ya da belki hala kafası karışık.

"Öyle olmalı," diye ekledim, sanki en derin arzumun cevabı orada yatıyormuş gibi, geniş gri gözlerine daha yakından bakarak.

"Sadece maskara. Gördün mü?"

Göz kapakları biraz titredi, sonra kapandı ve yanaklarının üzerinde mürekkepli yarım aylar gibi uzandı. Gerçekten çok güzeldi. Özellikle bana dik dik bakmadığında. Ve çıldırtıcıydı, sadece iç çamaşırı cebimde olduğu için değil.

"Çok uzunlar," diye mırıldanıyorum, sanki onları daha iyi incelemek için yüzünü ellerimle tutuyorum, ama aslında pembe, dolgun dudaklarının cazibesine bakıyorum.

Shakespeare ne yazmıştı? Kızaran hacılar gibi dudaklar.

Her zaman niyetim olduğu gibi, ona her şeyi unutturacak türden yumuşak bir öpücük vermek için eğildim. Haydn'ı, E11even'ı, oyunculuğumuzu, benim hakkımdaki varsayımlarını unutmasını umuyordum. Dudaklarımız birleştiğinde, Heather şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı. Gerginliğini tahmin ettim ve geri çekileceğini düşündüm, onu orada tutmak için öpücüğümü derinleştirmek için tamamen hazırdım. Ama o anda ağız benimkine teslim oluyor, dudakları bu sefer nefes nefese değil, iç çekerek açılıyor. Elleri bileklerimi kavıyor, başparmakları benim hızla atan nabzıma bastırıyor ve öpücüğüme doğru eğiliyor. Tatmamı ve onu kışkırtmamı izin vererek, dilimin ağızına girmesini sanki oraya aitmiş gibi kabul ediyor.

Nefes nefese bir inilti ve ben bittim, öpücüğümü derinleştirerek titreşimi bastırıyorum. Aniden, ona karşı yanıp tutuşuyorum, onu sağlam bir şeye yaslamak, vücudumu onun vücuduna uydurmak için çaresizim. Çünkü burada bitirmek istemiyorum ve artık rol yapmak istemiyorum.

Sonra başka bir yerden, belki başka bir boyuttan, ısıklık sesleri başlar.

"Bir oda tutun."

"Zavallı kızı bırak."

"Tanrım, onları izlemekle hamile kaldım galiba."

Şimdi o kaskatı kesiliyor, sonra uzaklaşmaya çalışıyor, ama gururu ve yanaklarında ellerim olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar otoparka gitmiş olurdu.

"Bunu bilerek yaptın," diye mırıldanır, dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzaklıkta.

"Günahım arındı," diye cevap veriyorum kendimi. "Ne?"

"Üzgün değilim." Çünkü aldatma ile başlayan bir öpücük beni lanet olası bir lütf içindeymiş gibi hissettirirken nasıl üzgün olabilirim ki? "Tek günahım, yanlış bir nedenden dolayı seni öpmek."

"Gerçekten hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Biliyorum. Sadece kabul et." Ellerimi indirip, birini omzuna dolayarak onu bana doğru çekiyorum ve barın kalabalığına dönük duruyoruz.

"Siz ikiniz bunu gizli tutmuşsunuz," diye seslenir biri. Bir başkası, "Sanırım bir sigara içmem lazım!" der.

"Görünüşe göre sırrımız ortaya çıktı," *diye* fısıldıyorum, dudaklarımı onun başına bastırarak. "Gidip o kötü niyetli insanlarla oturmadan önce bir içki alalım."

Barda iki votka tonik sipariş ettik. Bardaklar bara konur konmaz, o kendi içkisini, kalan buza tonik eklemekten bir dikişte içti, sonra benimkine uzanıp onu da bir dikişte içti.

"İyy, iğrenç." Vücudu titremeye sarsılıyor. "Alkol cesaret verir" diyor ve boşalan bardağıma tonik ekliyor. "Yargılama hakkın yok."

"Ben hiçbir şey demedim." Ama ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum. İki tane daha sipariş etmemeye karar veriyorum, çünkü aklında ne varsa, hatırlayabilmesini istiyorum.

"Alkolün ayak parmaklarıma kadar ısındığını hissedebiliyorum. Beni rahatlatacak, biliyorsun."

"Ne kadar gevşemekten bahsediyoruz?"

"Senin düşündüğün türden bir gevşeme değil," diye cevaplıyor gülerek.

E11even personelinin oturduğu yere doğru ilerliyoruz, elim farkında olmadan onun belini sarıyor,

Elimle onun cildi arasında çok az bir mesafe olduğunu fark edince içimi heyecan kapladı.

Güneşin son ışınları, boş bardaklarla dolu iki alçak masanın etrafına yerleştirilmiş birkaç deri kanep ve kanatlı koltukların bulunduğu köşeyi aydınlatıyor.

Selamlaşmalar yapılır ve çoğu yüz tanıdık, ancak hepsinin adını bilmiyorum. Haydn'ın kalabalığın ortasında oturmasının tesadüf mü yoksa bir alamet mi olduğunu bilmiyorum.

"Kenara çekilin ve iki küçük için yer açın," diyorum, uzanmış bacakların üzerinden atlayarak boş bir sandalyeye doğru ilerliyorum. Oturduğumda, Heather'ın hala kalabalığın kenarında içkisini sıkıca tutarak ayakta durduğunu fark ediyorum.

"Bebeğim." Onun beni takip etmemesine üzölmüş gibi elimi uzattım, sonra da bu fikir aklıma yeni gelmiş gibi dizimi okşadım, ama aslında bu yüzden buradaydım. Bana kızgın olması, korkudan donup kalmasından daha iyiydi. "Hadi ama. Artık sır ortaya çıktı. Artık bir ilişkimiz yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yok."

"Siz ikiniz bir şey mi var?" solumda oturan kadınlardan biri soruyor. Retro bir görünüm elde etmek için disko dönemini taklit etmedikçe, daveti kabul etmiş gibi görünmüyor. Giydiği elbisenin türüne "bodycon" denildiğinden eminim. Bu arada, bu isim tamamen yanlış, çünkü o elbisenin saklayabileceği hiçbir şey yok. Her şey ortada.

"Az önce öpüştüklerini görmedin mi?" diye sordu yanındaki adam.

"Evet, ama sadece flört ediyor olabilirler." İçkisinde bulunan pipeti dudaklarına götürür ve bana pek de ince olmayan bir göz kırpma yapar.

Kalbimin başka birine ait olduğunu belli etme fırsatı bulamadan, Heather dizlerin ve uzanmış bacakların üzerinden tırmanmaya başlar ve bir şekilde göz kırpan kızın baldırına topuğu takılır

—ki kız yüksek sesle şikayet eder—sonra neredeyse bana yapışır.

"Ah, beni özledin mi?" diye mırıldanırım.

"Tabii ki, yoksa başka birinin üzerine uzanmış olurdum."

"Komik. O kadar tatlısın ki beni öldürüyor," derim ve burnuna bir öpücük kondururum.

"Bana tutamayacağın sözler verme," diye mırıldanır ve dönerek beni uyarmak için kalçasını sıkmaya zorlar. Bu da beni yine bir direk kadar sertleştirir.

Ama sonunda beni öldüren, onun sevimli olması olmayabilir, çünkü o biraz daha saygılı bir şekilde bacaklarımın üzerine oturuyor. Onun için uygun ve kabul edilebilir olan bu hareket, benim için işkence gibi, çünkü o, bacaklarının görünmesini önlemek için elbisesini düzeltirken kıpırdanmaya başlıyor. Ve patronunun takıntılı olduğu şey, işte o bacak parçası.

"Bebeğim, bak, Haydn orada." Adını duyunca başını kaldırıyor, yüzünde ölümcül bir ifade beliriyor.

"Evet, Archer. Görüyorum."

"Archer mı?" diye ciyakladı disko divası kadın, tanışmamız suya düştü. "Adının Archie olduğunu sanıyordum."

"O benim ikinci adım." Heather bana kaşlarını çatıp geri çekildiğinde, onun güzel poposunu kasıklarımdan biraz daha uzağa kaydırđım.

"Archer mi , Archie mi?" kadın tekrarlar, beni ciddiye alır. *Cidden mi?*

"Evet. Söyle ona, bebeğim." Kendimi Heather'ın boynuna sokulurken buluyorum, ve ben sokulan biri değilim, ama elbisesinde benim için yer olsaydı, içine girerdim.

"Aldırma. O sadece dalga geçiyor." Artık bu cümlelerin, bu kısa kelime dizisinin dünyaya gelmesi için biraz cesaret gerektirdiğini biliyorum, ama onun viski ve sigara kokulu sesi, güvensizliğinin izlerini gizliyor. Double D'nin ona bakışından anlaşıldığı kadarıyla, onun sesi erkekleri kendine çeken, kadınların düşmanı olan bir ses. Double D, disko divası. Ve evet, göğüsleri yüzünden de Double D.

"O zaman onun ikinci adı ne?" Onun konuşma tarzı, Double D'nin biraz cadaloğ olduğunu, grubun kraliçesi olduğunu gösteriyor. Makyajını ve birkaç yaşını çıkarın, okuldan sonra parkta dolaştığını görebilirsiniz, hala okul üniforması içinde, eteği kısa, sakız çiğnerken ağzı çamaşır makinesi gibi. Tamamen isyankar ve kötü tavırlı türden biri. Bilmiyorum, belki de...

Onu haksız yere yargılıyorum. Belki de o sadece iyi bir kızdır ve Mai Tai onu kötü yapıyordur. Ama bildiğim tek şey, Haydn'ın sikiyle onu sikmeyeceğim, ne kadar ilgilenirse ilgilensin.

"İkinci isimler mi? Henüz o kadar ilerlemedik, değil mi?" Heather parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken, neredeyse mırıldanmaya başlıyorum.

"Oh. Anladım. Ciddi değilsin." El çırpılamayı başarsa da, pek de ince davranmıyor.

Heather'ın minik beline kolumu doladım, böylece öne eğildiğimde dizimden düşmesin.

"Burayı hisset." Kolumu Double D'nin önüne uzatıyorum. "Buna ne diyorlar biliyor musun?"

"Harrods'ta çalışıyordum, ne olduğunu biliyorum," diye cevaplar, elini koluma koyarak kendini beğenmiş bir şekilde. "Givenchy."

Aslında Armani, ama ben bunu kastetmiyorum. "Bu, mükemmel bir erkek arkadaş adayı," diye cevap veriyorum, kolumu çekip ve kollarımı Heather'ın beline doluyorum. "Ve hepsi bu kız için. Bir gün ikinci isimlerimizi de alacağız, değil mi?"

"Eğer uslu bir çocuk olursan." Bana bakışları, *gerçekten* uslu bir çocuk olmak istememi sağlıyor. Ya da yaramaz bir çocuk. Neyse, tam da onun istediği türde bir çocuk olacağım. "Ve sen de dikkatimi dağıtmayı bırak."

"O zaman bu kadar yakışıklı olmayı bırakmalısın. Şaka yapıyorum, asla kendin olmayı bırakma."

"Ah, ne tatlı," diye birisi mırıldanıyor. *Double D olmayan biri.*

"Yani, senin aileni tanımıyorum sanki, değil mi?"

Küçük Lavender ve Primrose. Leif ve Dan...' Muhtemelen.

Double D'nin gülümsemesi kaybolur ve kendini sandalyesine atar, böylece Heather'a o tahammül ettiği sürece iğrenç derecede tatlı davranmaya devam edebilirim. Ve o da buna gayet iyi tahammül ediyor. Küçük dokunuşlar, fısıltılar, elim onun eliyle birleşiyor. Aslında, o da bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Zevk almaktan bahsetmişken, kan dolaşımı için Heather'ın oturduğu yeri ayarlamam gereken bir an geliyor.

"Bir içki daha ister misin?" Daha fazla okşama. Kulağına daha fazla fısıldama.

"Hmm." Bu titreşim mi? Kan dolaşımımı etkilemiyor ama zihnimi başka bir yere götürüyor. Müstehcen yerlere. "Bence bu

çok hoş olur."

"Votka mı?" Bacağımı sallayarak onu dizime biraz daha yaklaştırıyorum. "Ya da organik, mikro bira nasıl olur?" Kanepenin diğer ucunda devam eden konuşmanın bir varyasyonunu tekrar ederken kaşımı kaldırıyorum.

Heather, o kadifemsi yatak odası sesiyle güldü. "Senin için sorun yoksa, ben votka içmeye devam edeceğim."

"Hiç kimse sana gülüşünün ofis mikrodalgasından daha müstehcen olduğunu söyledi mi?" Bu sefer başını geriye atarak daha çok güldü. "Ciddiyim. Eğer ek iş ararsan, telefon seks hattında çok başarılı olabilirsin."

"Onlar hala var mı ki?"

"Bilmiyorum. Tek başına bu sektörü canlandırabilirsin."

"Sen çok kötü bir şakacısın," diye mırıldanıyor, bakışları bir anlığına yüzümden kayıyor. Ve hemen geri dönüyor. "Ne?" Yüz hatları donar, muhtemelen sormak üzere olduğu şeyi sormaktan kendini alıkoyduğu için. Ayrıca parmağıyla benim sertleşmiş penisimi işaret etmek üzereymiş gibi görünüyor. "Ve kirli gülüşlü olan benim." Elini yakalayıp dudaklarıma götürdüğümde, göğsüme etkisiz bir şekilde vurur.

"Kirli bir kahkaha ve kirli bir alay."

"Yanlışlıkla yapılan bir alay," diye düzeltir, sahte bir öfkeyle, ki bu da zaten kızarmış yüzüne hiç yardımcı olmaz. "Bekle," der, yaklaşarak, zaten sessiz olan sesi fısıltıya dönüşür. "Gerçekten öylece bara mı gideceksin?"

"Nasıl yani?"

"Archer, dur. Pantolonuna yastık sıkıştırmış gibi görünüyorsun."

Bunun üzerine, başımı geriye atıp gülme sırası bana gelir.

"Kes şunu. İnsanların dikkatini çekiyorsun ve bu kalabalığın üzerinden atlayamazsın, birinin gözünü çıkarabilirsin!"

"Duymadın mı? Reklamın faydası vardır."

Alçakgönüllülüğümün hatırı için, birlikte gitmeye karar verdik, önce Heather, kollarımı ona doladım ve vücudumu ona yapıştırdım. Bu durumun hiçbir faydası yoktu, ama şikayet etmiyorum ve kanepenin Haydn'ın bulunduğu ucuna vardığımızda onunla konuşurken sadece gülmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Geldiğim için çok mutluyum, Archer. Çok eğleniyorum." Haydn'a dönünce gülümsemesi kaybolur. "*Sen* burada *olsan* bile."

Haydn konuşmasa da gözleri kısılır.

"Bebeğim, onun senin patronun olduğunu unutma." Ben gülümserim ve kolumu omuzlarına doladığımda, o beni şaşırtarak bir adım daha ileri gidip bana sokulur.

"Şu anda değil," der tatlı bir sesle.

Yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekildim. "Sanırım haklısın.

Şu anda işte değilsin."

"Ayrıca," diye mırıldanarak, parmak uçlarını kışkırtıcı bir şekilde göğsümde gezdiriyor, "mesai saatleri dışında o pozisyonu sen dolduruyorsun." Encore olarak, işaret parmağını alt dudağıma dokunduruyor. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?" Haydn'a dönüp başını çevirerek iç çekiyor. "En azından mesai saatleri dışında."

Şimdi onun sarhoş olduğunu anlıyorum. Bu kaçınılmazdı.

Sinirler + alkol + yemeğini karıştırmak.

Ben de bu tür durumlarda birçok kez bulunmuştum ve bir veya iki kez olmaması gereken biriyle uyanmıştım. Ama bu ben değilim, bu Heather. Ve onun uyanacağı kişi ben olurdum. Bu düşüncenin beynimden tamamen silindiğini söyleyemem, sonuçta ben bir erkeğim. Günün başında ona bir ders vermek ya da onunla yatmak bana bir tür tatmin duygusu verebilirdi, ama şu anda bu oyunu oynamak istemiyorum. Çünkü bunu yapmak istediğinde, bu şantaj olmaktan çıkar.

Öyle değil mi?

HEATHER

ARCHER ve ben barda ayrılıyoruz ve ben kadınlar tuvaletine gidiyorum. O kadar eğleniyordum ki, bu kadar acil tuvalete gitmem gerektiğini fark etmemiştim. O kadar uzun süre, tanıdık ama dostça olmayan yüzlerin arasında bulunmaktan beni nasıl tamamen uzaklaştırmayı başardı, bilmiyorum. Bir kez bile kaçma isteği duymadım, mecazi olarak tepelere doğru koşma isteği duymadım ve bir kez bile dikkatimi başka yöne çekmek için telefonuma uzanmadım çünkü Archer beni ayakta tuttu.

Ellerimi yıkarken, bugün buraya gelmeye kararlı olmama rağmen, bu deneyimden korkuyordum, bunun bir şekilde okula geri dönmek gibi, o korkunç derecede tanıdık ama aynı zamanda unutulmaz bir deneyim olacağını düşünüyordum. Geriye dönüp baktığımda, havalı çocuklar, ki geriye dönüp baktığımda onlar aynı zamanda kötü çocuklar da olmuştu, koridorda önümde duruyorlardı ve itilip kakılacağımı düşünerek midem sıkışıyordu. Muhtemelen alay edilecektim. Kesinlikle dalga geçilecektim çünkü ben oraya ait değildim. Okul üniformaları, havalı elbiseler ve dar takım elbiselerle değiştirilmiş olabilir; diş telleri artık piyano tuşlarına benzeyen dişler, sivilceli ciltler parlak, kalın kaşlar ise pürüzsüz olabilir.

Artık Heather Weirdington değilim ve akranlarımla aynı tür değişiklikleri yaptım, ama yine de uyum sağlayamadığımı hissediyorum. Böyle zamanlarda pembe saçlarımı, tütülerimi ve Doc Marten botlarımı özleyorum. En azından o zamanlar farklılığım benim tercihimdi.

Ama Archer konusunda endişelerim yersizdi. Bütün gün yanımda kaldı. Beni güldürdü. *Neredeyse ağlatacaktı.* Beni kendime getirdi. Bir an, ne kadar harika bir erkek arkadaş olacağını düşünürken yakalandım, ama sonra hatırladım. Esprili sözlerine rağmen, o erkek arkadaş olacak biri değil. Bunu kendisi söyledi.

O tek gecelik ilişki malzemesi.

Uzmanlık alanı gündelik seks.

Ve oturduğum yere bakılırsa, o gerçekten dayanıklı bir tür olmalı. Evet, beni dizinden itmeye başlamadan çok önce fark etmiştim. Sadece nasıl ele alacağımı bilmiyordum.

Merhaba, Bay Penis, biraz cüretkar görünüyordu.

Ellerimi yıkarken kıkırdayarak, votkayı bırakmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ama gerçek şu ki, orada, dizinde otururken, onun sertleşmesinden benim sorumlu olduğumu bilmek... Eh, başım dönüyordu. Ve çok tahrik olmuşum. Ve evet, bacaklarımın arasında bir titreşim hissedip midem burkulurken ve düşüncelerim parça parça dağılırken, kasıtlı olarak geriye doğru kaymaya devam ettim.

Bugün neyim var benim? Masallardaki kızların hep kendilerini buldukları ve umut ettikleri rokoko tarzı aynada kızarmış yüzüme bakarken sessizce soruyorum.

Bu gece bir dilek hakkım olsaydı, sihirli bir aynadan dilek dileseydim, ne dilerdim?

?

Parmaklarımla saçlarımla asi tellerini tarayarak biraz düzgün görünmesi için düzeltiyorum. Göz kapaklarımla altını parmaklarımla silerek hafifçe bulaşmış göz kalemi izini düzeltiyorum, sonra dişlerimde yabancı pirinç taneleri veya fıstık kırıntıları olup olmadığını kontrol ediyorum ve her zamanki gibi vejetaryen seçeneklerin ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyorum. *Archer ise şikayet etmeden yedi.* Sonra, dikkatimi dağıtan başka bir şey kalmadığı ve kadınlar tuvaletinde başka kimse olmadığı için, aynadaki yansımama sesleniyorum.

"Bu gece bir dilek hakkım olsaydı, Archer Powell ile yatmak isterdim."

İşte. Yüksek sesle söylemek saçma gelse de, bunu kendime itiraf edebilirim. Ve sonra gülüyorum, çünkü seks konusunda rahat davranabilen türden bir kız *asla* olamayacağım, daha önce bunun nasıl bir şey olacağını merak etmeme rağmen, yani Archer'ın üzerine düzgünce oturmayı. Hiçbir şey umursamadan oraya oturmayı. Kafamın istediğini ve vücudumun ihtiyaç duyduğunu ondan almayı.

Ama sanırım rüyalarımla yetinmek zorundayım.

Bara geri döndüğümde, Archer henüz servis yapılmamış gibi görünüyor. Odanın eşiğinde, neredeyse beni öptüğü yerde duruyorum.

E11even

kalabalığa geri dönmek, özgürlük yerine çarmıha gerilmeyi seçmek gibi bir şey olduğu için değil, onu izlemek istediğim için duruyorum.

Bir ayağını alt raya dayamış, ön kolunu rahatça tahtaya yaslamış. Geniş omuzlar, gergin uyluklar ve dokunulmak için yalvaran bir popo.

Eğer başka tür bir kız olsaydım.

Bir adım bile atamadan durduğumda, muhtemelen başka bir misafir olan bir kadın ona yanaşıyor — evet, yanaşıyor! Daha önce hiç bu kadar gizli hareketler gördüğümü sanmıyorum. Bu tanıdık sahnede rahatsız edici bir şey var, beni bir adım geri çekilip kapıdan izlemeye zorluyor. Omuzlarına kadar uzanan kestane rengi saçları olan kadın, onun duruşunu taklit ediyor ve buradan bile, Archer'a gülümserken bu hareketin göğüs dekoltesini vurgulamak için olduğunu anlayabiliyorum. Barmeni aramıyor bile. Krem rengi bir elbise giyiyor - kim düğüne krem rengi giyer ki? - ama çok fazla değil, elbiseden çok kemer gibi, biraz köylü tarzında ve gerçekten çok güzel.

Tıpkı onun gibi.

Damlarımda birden buzlu su dolmuş gibi hissediyorum ve ayaklarım kaçmak istese de, kafam bana bunun görmem gereken bir şey olduğunu söylüyor. İsterseniz, onun benimle gerçekten ilgilenmediğinin kanıtı. En iyi ihtimalle, sadece kadınlarla ilgileniyor ve ben de kart taşıyan bir vajina olarak oyuna dahilim. Birbirlerine dokunmuyorlar. Sadece sohbet ediyorlar. Herhangi bir şey hakkında olabilir, değil mi? Onun şakacı bir şekilde kalçasıyla ona dokunması, sohbetlerinin çok özel olduğunu gösteriyor gibi görünse de. O da ona gülümsüyor, ama hepsi bu. Başka bir tepki yok. Gördüğüm kadarıyla, şakacı dokunuşlar ya da flört yok. *Sadece nazik davranıyor*, diyorum kendime. *Hepsi bu.*

Barmen önüne bir içki koyar ve Archer bir yudum alır. Bardağı masaya koyar, ama kadın onu alır ve dudaklarını onun dudaklarının değdiği yere koyar. Aman Tanrım, kadın ona gerçekten asılıyor! Kızın elini onun omzuna dolayarak kulağına bir şeyler fısıldaması, bunun şüphesiz kanıtıdır. Sonra Archer teması keser, başını sallar, yeni bir bardak alır ve birkaç adım atar. Beni görünce yüzündeki ifade yumuşar ve yönünü değiştirir. Karıncalanan ve gergin olan midem, onun güven verici gülümsemesine tepki olarak bir anda hafifler. Sadece bana yönelik bir gülümseme.

"Koridorda ne yapıyorsun?"

Seni izliyorum, kendimi sorgularken, suçlu mu görünüyor diye karar vermeye çalışırken söylemiyorum. Sanki mazeret uydurup, onun uzmanlık alanı olan başka bir gizli randevuya gitmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Bardaki kadın. Sana asıldı." Votka, inceliklere yer bırakmıyor gibi görünüyor.

"Öyle." İfadesi değişmiyor. Onun onayından başka, benim sözlerime hiçbir tepki göstermiyor.

"Nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri biraz kısılır, ne demek istediğimi anlamamış gibidir.

"Nasıl yani? Bu nasıl olur?"

"Yani, benim ne kadar çekici olduğumu fark etmedin mi?"

"Hayır. Nereden biliyorsun? Nasıl olur da birine asılırsın da işler ters gitmez?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Heather. Yüzlerce kez flört edilmişsindir."

"Belki." Bilebilir miyim? Fark edebilir miyim? Evet, sanırım birkaç kez, sarhoşken yapılan açıklamalar olduğunu düşündüğüm durumlar oldu. İstenmeyen yaklaşımlar, düşünmeden reddettiğim erkekler. Ama bunun tersi nasıl olur?

"Bu gece yerde yatacak olsan da hayır dedin." "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Bana tek bir bardak uzatırken, cephaneliğindeki yüzlerce gülümsemeden birini, kışkırtıcı ve eğlenceli olanını gösterir.

"Bana güvenilebilir. Ve yüzlerce çift ayağın üzerinde yürüdüğü halıda yatmayacağım."

"

"Ayaklara karşı bir şeyin mi var?" Bir sonraki gülümsemesi, saçmaladığımı söylüyor.

"Sen ve ben mi? Bu gece yatak arkadaşınız. Buna alışsan iyi olur."

İçkimi bir yudum alıyorum, kalbi ve midem yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum, o ise elini uzatıp saçımın bir tutamını alıp parmak uçlarıyla okşuyor. "Saçın doğal olarak kıvrıcık mı?"

"Hayır, sadece nemi sevmiyor."

"Biliyorsun, biri bana asıldığında, her zaman kabul etmiyorum."

"Flört edildiğini nasıl anlıyorsun, yani dışarıdan bakınca? Oldukça açık görünüyordu. Ama benim kafamda her zaman o kadar basit olmuyor. Bana nasıl asılırsın?"

"Bana en iyi hareketlerimi göstermemi mi istiyorsun?" Gözleri dumanlı bir hal aldı, bakışları dudaklarıma indi ve başparmağını kırmızı yanaklarımin üzerinde gezdirdi. "Votka içtiğinde oldukça cesur oluyorsun."

"Gerçekten değilim, ama bana öyle geliyor ki sen atılgan kadınlara alışkın olmalısın." Bir sonraki adımın ne olacağından emin olamadığım için tekrar yutkunuyorum. "Arkadaşım Daisy, alkolün çözüm olmadığını söylemeyi sever, ama alkol kesinlikle rahatlamama yardımcı oluyor. Ne yazık ki, işaretleri okumama yardımcı olmuyor. Seni barda izlerken, senden faydalandığım ilk kez aklıma geldi."

"Bu genelde benim söylediğim bir cümle." "Ne?" Kaşlarım çatıldı.

"Hala zaman var demiştim." O dumanlı bakış artık neredeyse kurt gibi. "Tabii. Mantıklı geliyor." Kendimi kolumu belime dolarken buluyorum

belime doladığımı fark ettim, yine o hırkayı giymek istedim.

"Bir mil çapındaki bekar kadınlar için dayanılmaz olmaktan kendimi alamıyorum." Gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar kısıldı. "Şey, çoğu için."

"Her zamanki gibi mütevazısın, Archer Powell."

"Her zaman azarlayıcısın, Heather Whittington. Biliyorsun," diye mırıldanıyor, elini omzumdan aşağı kaydırıyor, onun yakınlığının farkında olarak tüylerim diken diken oluyor. "Kıskanıyorsan, söyleyebilirsin."

Öyle miyim? Midemdeki bu sıkıntı bununla mı ilgili?

"Neden kıskanayım ki?" Çünkü hayatın kenarında ve aynı zamanda onun üzerinde dolaşıyorum. Asla gerçekten bir parçası olmadım. Yalnız başına takılmaktan bıktığım bir yer.

"Boş ver. Aptalca bir şey söyledim." O doğrulurken, sanki aramızdaki bir şey kopmuş gibi hissediyorum. Ve bunu istemiyorum. Bu gecenin böyle bitmesine hazır değilim.

"Hayır." Elimi uzatıp koluna koydum. "Ya ben de seni bu gece yatağa atmak istersem? Onun yaptığı gibi?" İçki içmeme rağmen dudaklarım

kurumuş, dilim onları ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Bir dakika, ne?"

Onun benim sözlerimden çok hareketlerime odaklandığını söylemek aptalca mı? Aşırı düşünme alışkanlığımdan vazgeçerek, boğazımdan bir yutkunma geçer. Artık dilemek ve ummak yok, bunu gerçekleştirmek var.

"Heather, bana o soruyu bir daha sor."

"Seninle geceyi geçirmemi nasıl isteyebilirim?"

"Sadece elimi tut."

15
HEATHER

ARCHER, bardan çıkarken elimi tutuyor ve büyük merdivenin tepesine vardığımızda hala tutuyor. Duvara asılı geyik başının yargılayıcı bakışları altında, görünüşte yüzümdeki saçları silmek için elimi çekmeye çalışıyorum, ama parmakları benimkine kenetleniyor ve beni durduruyor.

"İşte. Yardım edeyim." Gözlerimi ona kaldıramıyorum; bunun yerine, *boğazındaki* çukuru ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken ceketinin kolunun pazı etrafında toplanışını izliyorum. Tüm vücudum titriyor, onun dokunuşuna bir kedi gibi tepki veriyorum.

Kapıda, eski moda anahtarla uğraşırken, Archer'ın kolları belime dokunduğunda iki kez kilidi kaçırıyorum ve kolları belimi sardığında küçük bir havai fişek gösterisi başlıyor.

"Dur, ben yapayım," diye fısıldıyor ve birdenbire sosis parmaklarımdan anahtarı alıyor — anahtar ve kilitler söz konusu olduğunda pek bir işe yaramıyorlar — anahtar hemen kilide giriyor.

"Tabii ki, ilk denemede açarsın."

"Sıra bende mi?" Nefesi kulağımda sıcak, bu his bacaklarımın arasında da tekrarlanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sırtımı onun sağlam göğsüne yaslayarak, bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Gerginim ama yılmıyorum. Özellikle de parmakları benimkileri sıkıldığında. Bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

"Devam et o zaman. Bana ne kadar iyi uyum sağladığını anlatmak için can attığını biliyorum."

Dudakları ensem arkasına değiyor ve fısıldıyor, "Ya da sana gösterebilirim."

Anahtarı bir kez çevirince kapı açılır ve ben onun kollarından hızla uzaklaşıyorum. Perdeler açıktır ve ay ışığı yatağıma giden yolu görebilmem için yeterlidir. Öyle ki...

Ŗu anda o kısma geçmek için can atıyorum — kıyafetlerimi yırtıp atıp kendimi oraya atmayacağım — ama tüm odayı aydınlatmak yerine başucu lambasını yakmak istiyorum. O ışık çok parlak olur. Fazla olur. Fazla gerçekçi olur.

Archer'ın ayak sesleri arkamda yumuŖaka duyulurken, bunu anladığı için minnettarım.

"Bunu her Ŗeyden çok istiyorum," diye fısıldıyor, kolları yine beni sarıyor. "Seni, senin inandığından daha çok istiyorum. Ama bu, sen de istersen iŖe yarar."

Cevabım, dönüp burnumu onun st düğmesinin açık olduğu gen Ŗeklindeki cilde bastırmak ve kokuyu derin bir nefesle içime çekmek oldu; baharatlı, pahalı bir koku ile Archer Powell'ın baş döndürücü ama tanımlanamaz kokusu karıŖmıŖtı. GneŖ ışığı gibi kokuyordu. *Bu delilik mi?* Sanki düzenli olarak gneŖ ışığında piŖmiŖ biri gibi.

Nefes verirken, titreyen ellerimi omuzlarına götürüp ceketini çıkarmak için kollarıyla boğuşuyorum, i ekiŖimin aksine pek de nazik olmayan bir Ŗekilde. Ceket parmaklarından dŖerken, onu yatağın üzerine atıyorum. Geri döndüğümde, dudakları bir anda benim dudaklarıma yapıŖıyor. Daha önce de pldm, ama hiçbiri böyle değildi. Uzun, yıkıcı öpücükler, içimi pre haline getiren, ruhumu sarsan türden öpücükler. Kesinlikle beyin hücrelerini alan türden öpücükler. Onun dili benimkini okŖarken, ben de kendimi onun ağzına inleyerek buluyorum. Dudakları çenemi okŖarken, beni kendine sıkıca sarıyor, parmakları kalçalarıma gömülüyor, sertliği bana bastırıyor.

Yemin ederim yıldızlar görüyorum; nefes almayı unuttuğumu sanıyorum.

"ok güzelsin." Bu bir laf mı? "Seni çok istiyorum." Bunun kanıtıyla tartıŖmam, onun öpücükleri daha derin, daha ıslak hale geldikçe, her Ŗey birdenbire sıcaklık ve hayretle dolduğunda, onun ağzına inleyerek cevap verdiğim kanıtlarla. Kadife gibi hissettiren ve bağımlılık gibi tadı olan öpücükler.

"Oh, tatlım," diye fısıldıyor, boynumdaki yumuŖak dudakları dizlerimin titremesine neden oluyor. "Bütün akŖamı sadece ağzımı kullanarak geçirebilirim galiba."

Oh, Tanrım. Vücudum spazm geçiriyor, sadece bu dŖnce bile beni tanımadığım bir ihtiyaçla acıtıyor.

"Sen külotunu elime kayd rd ğ ndan beri ağız m senin tad n  almak için sulan yor."

"Bana karşı asla bahis oynamamalısn." Sesim, dudaklarımız bir başka eriten  p c ğ e dalarken, kısık bir i   eki ten biraz daha fazlası.

"Kim önce kıyafetlerini çıkaracak diye bahse girer misin?" diye imalı bir şekilde sordu.

"Ama bu elbiseyi çıkarmam için sana ihtiya ım var..." "Hiç sormayacağ n  sanm  tım."

Beni kollarında döndürmeye ba lar, direnirken içimi bir panik dalgası kaplar.

" nce sen," diye m r ldan yorum, elimi göğsünün ortasına koyarak. Bana bak  n , endişesini görüyorum. "Lütfen." Archer dudaklarını  lat yor, ama bu bir kaçamak gibi geliyor. Karşı hamlem, avucumu göğsünden aşağıya, kemerinin üzerine kaydırarak penisini avu lamak. Gerginliğinin kaybolduğ nu hissediyorum, ba n  geriye eğip acı dolu bir nefes veriyor.

" ok sertle mi sin."

"Evet." Sözler biraz öfkeyle söylenir, ben parmaklarımı onun uzunluğ nun etrafına çekinerek kıvr rken bir inilti gelir. Onun penisi yanıt olarak nabız gibi atar, bacaklarımın arasında acı verici bir arzu dalgasıyla bu duyguyu yankılar.

Tanrım, onu istiyorum — hayatımda hiç bu kadar bir şeyi istememi tim.

"Giysilerini  ıkar."

"Siktir." Archer'ın eli hemen ba ımın arkasına geliyor, dudaklarımız güçlü bir öpücükle birle iyor. "Kontrolün bende olması gerektiğ ni sanıyordum." Di leri boynumu izlerken sesi kısık ve boğuk çıkıyor. "Ama bana öyle baktığında yapmayacağ m hiçbir şey yok."

Bir adım geri atıyor, yüzünde karanlık ve kendinden emin bir ifadeyle belindeki pamuklu kuma ı çekiyor, sonra parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya ba lıyor. Aniden bunun boşuna *striptiz* denmediğ ni anlıyorum. Her düğme açıldıkça, onun tonlu ve kahverengi tenini biraz daha görüyorum, lambanın lo   ığ  kaslarını aydınlatıyor, o gömleğini omuzlarından çıkarıp yere atıyor, sanki bir açıklama yapar gibi.

  te buradayım. Tamamen seninim.

Ellerim, onun tenine mıknatıs gibi yapışıyor, karın kaslarının çizgilerini takip etmekten kendimi alamıyorum, parmak uçlarımda altında kasılan o sert düzlemlerin, gergin ve sıcak kasların tadını çıkarıyorum. O, bir dergi veya filmde çıkmış gibi görünüyor, gözlerim açgözlülükle belinin altındaki kasların çizgisini takip ediyor. Sonra söylediği şeyi duyunca gülümsemem hiç de şaşırtıcı değil.

"Ne bu kadar komik?" Parmakları hala kemerinde.

Cevap vermeden önce dilimi çözmek için bir ara verdim. "Sen komiksin. Kendine bir bak, çok gülünç görünüyorsun... Hench. *Çocuklarla olan ilişkilerimden* övgü aldığım için *kendimi gülümserken* buldum.

"Korkunç mu?" Kaşlarını kaldırdı. Gömleksiz duruyor, elleri kemerinde ve şeytanın kırmızı pelerin giyip boynuzlu olmadığını anlıyorum. Yatağının yanında beliriyor ve hayalini kurduğun her şeye benziyor.

"Evet." Doğru söylemedim mi? Belki de benim düşündüğüm anlamı taşıyor. "Tüm kaslar ve diğer şeyler." Elimi uzatıp parmağımı onun göğüs kaslarından birine bastırıyorum, çok az esnek. Sonra avucumu oraya düzleştiriyorum, küçük parmağımın ucu onun bakır rengi meme ucunu okşuyor.

"Bu çok tek taraflı bir ilişki gibi görünüyor," diye homurdanarak ellerimi tutup beni kendine çekti. Şikayet etme fırsatım olmadı, çünkü parmakları saçlarıma omzumun üzerinden kaydırırdıktan sonra elbisenin fermuarını yavaşça aşağı çekmeye başladı.

İçgüdüsel olarak ellerimi göğsümün üzerinde çaprazlayarak düşmesini engelliyorum. Onun görmesini engellemek için, kazara mı yoksa kasıtlı mı, emin olamıyorum, aynanın önünde duruyorum.

"Archer, dinle." Aynadan ona sesleniyorum, kendi bakışlarımdan kaçınıyorum. "Benim vücudum öyle bir vücut değil..."

"Hayır." Beni hemen keser, ifadesi ciddidir, gözleri karanlık bir şekilde parlar. "Bunu yapmayacağız. Şimdi değil, burada değil." Elimi tutar, arkama getirir, sert penisine bastırır. "Bunu bana sen yaptın, Heather. Beni bu kadar sert yaptın

—sen, lezzetli vücudun ve lanet olası akıllı ağzın. Bütün gece seni düşündüm, bunu düşündüm, sadece bir tatmak için ruhumu satmaya hazırdım."

Çenemi kaldırdım ve sanki onun ifadesinde benim ifademde bir şey okuduğu belliydi.

Bir tanıma.

Bir farkındalık.

Arzuların buluşması.

Sessizce, elimi tekrar yanıma getirir, elbiseyi omuzlarımdan aşağı iter ve kollarımdan aşağı indirir. Elim göğsüme sıkıca bastırılmışken, onu çıkarır, sonra elbiseyi uyluklarımdan aşağı kaydırır, ayaklarımın dibine kadar iner.

O bana yardım ederken gözlerimi yere indiriyorum.

Kollarını benim kollarıma dolayarak belime getirip, bir eliyle ikisini de kavradığında gözlerim hala aşağıda.

"Kendine bir bak," diyor, ben bakmayınca parmaklarıyla çenemi kaldırıp yansımamıza doğru çeviriyor. Çıplaklığım şok edici, gözlerim fal taşı gibi açılmış. Kendimi çok açıkta hissediyorum, çıplak olmaktan çok daha kötü. Sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Çok güzelsin." Dudakları boynumun yumuşak derisine değiyor, boş eliyle kolumu okşuyor, göğüs kafesime doğru ilerliyor.

Başparmağı zaten sertleşmiş meme ucuma dokunduğunda, parmakları onu sıkı ve ağırlı bir noktaya çektiğinde nefesim kesildi.

"Ellerini buraya koy, tatlım."

Kalbim bir an durdu, o avuçlarımı aynaya doğru yönlendirirken, kalçalarımı ona doğru eğdi. Parmakları cildimi okşamaya, yoğurmaya ve sıkmaya başladığında, her sinir ucu arzuyla titredi, işkence üstüne işkence, okşama üstüne okşama, ben o kadar sert nefes alıp verirken, nefesim aynayı buğulandırdı ve tüm vücudum doldurulmak için can attı.

Sanki bunu biliyormuş gibi, uzun parmakları beni avuçladığında bacaklarımın arasına kayıyor.

"Zaten çok ıslaksın." Orta parmağı etimi ayırıp ıslaklığımı toplayarak klitorisime götürdüğünde, kısık sesi saf bir övgü gibidir. "Benim için çok ıslaksın."

Gözlerim kapanırken inliyorum, kalçalarımı davetkar bir şekilde kaldırıyorum, kaygan parmakları okşayıp alay ederken çaresizlik tenimi kaplıyor, dişleri ve dudakları boynumu ele geçirirken beni dikkatimin dağıldığı bir noktaya sürüklüyor, beni titrek, karıncalanan sinirlerden oluşan bir yığın haline getiriyor. Sanki benden doyamıyormuş gibi, sanki daha fazlasını görmek istiyormuş gibi, parmakları V şeklinde açılıyor ve amımı açıyor.

"Çok güzel." Sözleri daha çok hırıltılı bir homurtu, benim zevk merkezlerimi harekete geçiren eşsiz bir erkeksi ses. Ya da belki de vücudum o hassas sinir demetine ilk dokunuşta sıçrayarak derimin altında dönen bir elektrik dalgasına neden olduğu için klitorisime dokunulmuş gibi.

"Archer, lütfen!" Başımı çeviriyorum, onun vahşi öpücüğüyle karşılaşıyorum, parmakları itip kaymaya devam ederken, vücudumu sanki ona aitmiş gibi oynarken, ihtiyacımı besleyen bir öpücük.

Bağırıyorum - anlamsız ve ihtiyaç dolu sözler, çünkü bir anda Archer dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzını bacaklarımın arasına bastırıyor.

Asla yapmam... Yapamam. Tanrım, bunun hiç bitmemesini istiyorum. "İşte böyle, tatlım," diye homurdanıyor, "lanet yüzüme bin."

Aynaya avuçlarımı bastırarak parçalanmaya başlıyorum. Yavaş yavaş. Yalamayla yalamayla. Öpücükle öpücükle.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, beni döndürüyor, soğuk camın verdiği şok, karanlık bakışlarının vücudumun her santimini sahiplenircesine üzerimde dolaşmasından daha az değil. Öne eğiliyor ve bacaklarımın arasındaki narin üçgen şeklindeki kıllara saygıyla bir öpücük konduruyor. Bir tane daha, sonra bir tane daha, merkezime doğru ilerlerken, ağzımı öper gibi beni öper, dudaklarının her baskısı ve dilinin her hareketi beni görünmez bir sınıra sürükler.

"Sen çok lezzetlisin," diye homurdanıyor, dili beni açarken, ağzıyla yalıyor, emiyor, yutuyor. "Benim için boşalacaksın, tatlım."

"Ben hiç..." Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Bir erkeğin dokunuşundan böyle bir ecstasi hissetmedim.

"Tatlım, neredeyse geldin." "Ama..."

"Bu benim. Ve sen bunu bana vereceksin."

Tanrım. Emir veren Archer Powell çok seksi. O ses ve o erkeksi homurtular ve hırıltılar, sanki ben şimdiye kadarki en iyi lezzetmişim gibi, onun zevkinden gelen titreşimler benim ecstasi'ime başka bir boyut katıyor.

"Archer, *oh*... oh evet!"

Ellerimi saçlarına geçirirken sırtım aynadan kıvrılıyor. Hiç böyle bir his yaşamamıştım, ki bu iyi bir şey çünkü bağımlılıkların böyle başladığından eminim.

Çok yaklaştım, çok yaklaştım, çıkardığım sesler çiğ ve yalvarırcasına. Nefes nefeseyim, ağlıyorum ve onun adını haykırıyorum, her şey çok fazla geliyor, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken, o acımasızca dilini kullanmaya devam ediyor, parmaklarının ani hamlesi beni şiddetle uçurumun kenarına itiyor. Encore olarak, içimin en derinlerine inleyerek, beni etkili bir şekilde öldürüyor.

Evet, beni

öldürüyor.

Öldüm.

Ve aynaya bastırılıyorum.

Ve onun avucunu uyluğuma bastırıp geri çekilip bana bakarken, bir daha insan olarak işlev görebileceğimden emin değilim. Dudakları ve çenesi loş ışıktaki parlıyor ve içimdeki her şeyi titriyor.

"Y. Sen. Kendinden çok memnun görünüyorsun." Sanırım böyle dedim. Beynimin ağzıma gönderdiği sinyallerin bunlar olduğundan oldukça eminim. Tanrım, bana bakışları... Belki de ona bunu tekrar yapmasını ben istedim.

Alt dudağını içe doğru kıvrıyor, gözlerindeki ışık tamamen kötülükle dolu.

"Bu senin iltifat anlayışın mı?"

Başımı sallıyorum. Bakışlarımın otobüslerdeki tabelalardaki gibi olması gerektiğini hissediyorum.

HİZMET DIŞI.

"İyi. Çünkü henüz bitirmedik."

Aynadan yatağa nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyorum, ama bir sonraki anda, o arka cebinden cüzdanını çıkarırken ona bakıyorum. Folyo kareyi yatağa atıyor ve cüzdanını komodinin üzerine bırakıyor.

"Hazırlıklı gelmişsin." Sesim koşmuşum gibi kısık çıkıyor. "Gözlemin şikayet gibi geliyor."

Kafamı sallıyorum. Sanki içimde alaycı bir söz ya da cevap kalmamış gibi.

"Artık tüm tartışmalarımızın nasıl sona ereceğini biliyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Artık seni boyun eğdirmenin anahtarını biliyorum."

"Rüyanda görürsün," diyorum, yatma vaktini hatırlatan bir uyku haliyle. *Uykulu bir şekilde.*

"Öyleydin."

Bir artçı sarsıntı içimi kaplar, beni uyandıran canlı bir hat. "Ne? Öyle mi? Beni mi hayal ettin?" Sanki ben seni hayal etmişim gibi seni gördüm mü?

"Gözlerim kapalıyken ve açıkken." Kafasını sallayarak dikkatimi dağınık, koyu renk saçlarına çekiyor. Çenesini sıkarken kemerine uzanıyor, elmacık kemiklerinin hatları keskin bir şekilde ortaya çıkıyor... ve dikkatimi tam *oradaki* şişkinliğe çekiyor.

"Acıyor mu? Böyle sertleştiğinde?"

Başını sallar, gözlerini sıkıca kapatır, cevap verirken yutar. "Bu iyi bir acı."

"Ben...?" Dirseklerimin üzerine doğrulup dudaklarımı ısıtıyorum ama sözleri söylemeden duramıyorum. "Dokunabilir miyim?"

Cevap olarak, kalan kıyafetlerini hızla çıkarır ve bir dizini yatağa koyarak üzerime eğilir, penisi karın kaslarından dışarı çıkmış, sert ve ıslak uçlu, damarları belirgin bir şekilde durmaktadır. Bu gördüğüm ilk penis değil, ama hiç bu kadar samimi bir ortamda görmemiştim. Hiçbir zaman bir penisi incelemek veya dokunmak için izin istemedim.

Onun penisinin en güzel olduğunu söylememem gerektiğini hissediyorum, kesinlikle öyle olsa bile.

Ayrıca, onun penisinin şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis olduğunu da söylememem gerektiğini hissediyorum.

Tabii ki daha önce hiç *görmedim*.

Cesaretimi toplayıp dizlerimin üzerine çöküyorum, onu yatağa doğru iterek ipeksi uzunluğunu daha iyi keşfedebilmek için, o da yatakta yukarı doğru kayarak elini başının altına koyarken, kendisine bir sürpriz beklediğini bilen bir adam gibi gülümsüyor.

Parmağımı kalın kafa tepesinin üzerinden gezdiriyorum, sonra onun sağlam ağırlığını, genişliğini keşfediyorum. İşaret parmağımı ve başparmağımı kıvrarak onun saten gibi dokusunu hissediyorum.

"Böyle mi?" diye fısıldıyorum.

Onun penisini elimle kavradığımda uyluk kasları gerilir. "Daha sert." Sesi boğuklaşır, sanki bir şeyleri geri söylemek için boğuluyormuş gibi.

Dudaklarımı yalayıp, başının tepesine kısa bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. En azından planım buydu, ama Archer başını geriye attığında

kendimi daha da açıp aşağı iniyordum... Benim mırıldanmam, onun tıslamasına karşılık geliyordu.

"Bu çok iyi. Bu çok iyi."

Hareketimi tekrarlariken ellerinin gergin yumruklar haline geldiğini fark ettim, dudaklarımı onun başının üzerinde sıkılaştırdım, ağzımı yavaşça geri çekmek için boşalttım.

"Tatlım." Sevgi dolu sözler daha çok merhamet dileme gibiydi, bana uzanıp vücudumu kendine doğru çekerek hızlı ama kötücül bir gülümseme attı. "İçine girmem lazım." Öpüşmelerimizde kendimi tadıyorum, aceleci ve özensiz, ona prezervatif takmak için mücadele ederken, sanki bağlantının kesilmesine dayanamıyormuşuz gibi dudaklarımızı ayıramıyoruz.

Elini omzuma bastırarak beni sırt üstü çeviriyor, damarları şişiyor ve kasları gerginleşiyor, ağırlığını taşımak için elini başımın yanına koyuyor. Onun sağlam, erkeksi ağırlığı çok iyi geliyor. Penisini benim sıcaklığımın içinden kayarken yüzündeki coşku, görünmez bir güç beni onun için bacaklarımı açmaya itiyor, geldiğinde o giriş, çok kaygan ve çok yüce.

"Tanrım, çok büyüksün." Ellerim, bu hissi yakalamak istercesine omuzlarını kavradı.

"Biz birbirimize çok yakışıyoruz."

Ama cevap vermiyorum, geri çekilip beni tekrar doldururken çıkardığım iç çekişi saymazsanız tabii. Beni izlerken bakışları gizemli, geri çekilene kadar vücudu üzerimde neredeyse sabit duruyor, her iki meme ucumu sırayla dilinin ucuyla okşarken yüzündeki ifade sert, sonra onları ağzına alıyor.

"Bütün gün bunu yapmak için can atıyordum. O kiraz gibi göğüsler beni çıldırtıyordu."

Aman Tanrım. Kim bilebilirdi ki böyle olacağını? Neden kimse bana kelimelerin bu kadar heyecan verici olabileceğini söylemedi? Onun sonraki sözleri, kalçalarının derin bir itişiyile vurgulanıyor.

"Çok darsın."

"Amin kadife gibi."

"Her santimin benim dokunuşum için yaratılmış."

İç çekişlerim iniltiye, iniltiğim ise çığlıklara dönüşüyor, çığlıklar hızlandıkça daha yüksek ve daha çaresiz hale geliyor,

tabandan uca kayarak, sığ hareketler, küçük darbeler ve kalçalarının yumrukları arasında gidip gelirken.

Bunu seviyorum. Ve bunu kaçırdığımı inanamıyorum. Acaba tüm duyularımız seks için mi yaratılmış? Sevgilinin ağzından kendi cinsel kokunu tatmak, onun tenindeki tuzu yalamak. Burnunu onun boynunun çukuruna gömmek ve onun kokusunu içine çekmek. Karanlık bakışlarda arzuyu ve ciltte zevkin dalgalanmasını görmek. Arzunun iç çekişlerine ve otel yataklarının şiddetli gıcırtilarına tanık olmak. Kalbini bir başkasına dokundurmak, onu senin en derininde hissetmek.

Archers kolları aniden beni sarar, vücutlarımızı birbirine yaklaştırır, sanki yeterince hissedemiyormuş gibi, tenlerimiz birbirine yapışır, parmaklarımız birbirine dokunmak için çaresizce uzanır.

"Kendimi senin içine gömmek istiyorum," diye fısıldar, yüzünü boynuma gömerek.

İçimdeki her şey gerginleşiyor, başımı geriye atarken omurgam yataktan kalkıyor. İzlemek istiyorum, yüzünü ve hareketlerini görmek istiyorum, içimde kaybolurken kaygan kayışını görmek istiyorum. Ama o beni sertçe sikmeye başladığında bunların hiçbirini yapamıyorum. Güç ve niyetle beni sikiyor, boğuk fısıltıları pek anlamlı değil.

"Archer, *oh tanrım, oh tanrım, oh tanrım*. Ben..."

Şarkı söylüyorum. Muhtemelen aklımı da kaybediyorum, çünkü titreme nabız atışına, nabız atışı başka bir şeye dönüşüyor. Kendimi mantıklı ifade edemediğimi biliyorum, içimden geçen zevki sindirmeye çalışırken. Boşalıyorum, beyaz sıcaklık patlamaları ve parlak ışıklar içimden geçiyor. Son bilinçli düşüncem, kendim hakkında sahip olduğum tüm düşüncelerin yanlış olduğu.

16
HEATHER

DÜNYA YENİDEN odaklanıyor.

"Yeter. Bitti." Uzuvarım çarpık, artık bana ait değilmiş gibi hissetsem de onları yeniden bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Ciddi değilsin." Archer'ın yüzü görüş alanımın kenarında belirir, başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirir ve sonra yanımdaki yatağa öyle bir güçle atlar ki, beni de zıplatır.

"Ciddiyim. En azından bir süreliğine." "Yeniden hazır olamazsın, değil mi?" Hareket ettirebildiğim tek yer olan başımı kaldırıyorum, ama o beni tekrar aşağı iterek yüzüme avucunu koyuyor.

"Sapık. Benim aletimi görmeye çalışmayı bırak."

"Öyle değildim!" diye öfkeyle cevap veriyorum. "En azından sapıkça nedenlerden dolayı değildi. Her neyse, yirmi dakika önce gözlerim üzerindeydi. O zaman şikayet ettiğini duymadım. Gerçi epey gürültü çıkardın."

Archer gülmeye başlar, sesi net ve özgürcüdür ve midemde harika şeyler yapar, onu kelebeklerle doldurur. Ya da belki de bu açıklıktır. Çılgın seks kesinlikle iştahı açıyor gibi görünüyor. *Oda servisi tabağından peynir kalmış mı acaba?*

"Keyfimi çıkardığım için özür dilememi mi öneriyorsun?"

"Hayır. Ego'm için oldukça iyiydi." Dudaklarımı ısıırıyorum, ama bu kıkırdamamı engellemeye yetmiyor.

"Kendini dinle," diyor, seksin dağıttığı saçlarını eliyle karıştırarak. "Övgü peşinde koşuyorsun."

"Ha! Sanki. Çıkardığın sesler yeterince övgüydü. Kafama takılmışsa ne yapayım. Sanırım bunu ilk kez düzgün bir şekilde yaptım. Bilirsin, sonuna kadar. Kendimi şaşırttım."

En azından, onun benim için gelmesini, benim elim ve ağzımın emriyle gelmesini isteme arzusunun gücüne şaşırdım. "Yutmak, bir kek yutmakla tam olarak aynı şey değildi, ama tamamen tatsız da değildi, biraz tuzlu ve topraksıydı, arkadaşım Vee'nin geçen yıl bana yaptırmaya çalıştığı meyve suyu detoksundan çok daha iyiydi."

Bazen yanlış şeyler söylerim, bu ADHD'nin bir parçasıdır. Bazen gerçekten aptalca şeyler söylerim, ama bence bu benim bir parçam. Şu anda, bu sessizlik çöktükçe, uzadıkça, hangisi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ama sonra Archer, kulağından bir şeyi çıkarmaya çalışır gibi başını sallar.

"Az önce ne dedin bilmiyorum, ama bana oral seks yapmayı sevdiğini duydum." "Şey, dışçıye gitmek gibi hissettirmedi."

"Dışçının sikini ağzına sokmaması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Bana bakıyor, gülümsemesi kışkırtıcı, mavi gözleri çok cesur.

"Ha ha."

"Aramızda böyle olacağını biliyordum, biliyorsun. Çarşaf lar yırtılacak, uzuvlar savrulacak ve yan odadaki insanları uyandıracak kadar gürültülü olacaktı."

"Umarım öyle olmamıştır," diyorum, başımı tekrar kaldırmaya çalışarak. "Ayrıca, çarşaf lar sadece köşelerinden gevşemiş gibi görünüyor." En azından öyle umuyorum. Çarşaf ların zarar görmesi için para ödemek istemiyorum. Çarşaf lara baktığımda, ruhum birdenbire çıplak olduğumu ve Archer Powell ile yatakta yattığımı fark ediyor ve *saatler* önce başladığımızda olduğundan daha fazla ışık yanıyor. Şok edici ve ani farkındalık, ayağımla gevşek köşeyi tutup baldırıma doğru çekmemi neden oluyor.

"Utanmak için biraz geç kaldın, bebeğim. Artık her yerini gördüm. Ve. *Muhteşemdi*." Son kelimeyi birçok heceye yayarak söylüyor. O kadar çok ki, onu durdurmak için göğsüne vurmak zorunda kalıyorum.

"Mütevazı ve seks konusunda pek olumlu biri olamıyorum, elimde değil." Çarşaf ı çekip göğsüme kadar getiriyorum, ama Archer onu diğer tarafa çekiyor.

"Seks pozitif" diye tekrarlıyor. Ah, demek ki gerçekten de "*ne oluyor lan*" yüzü var. Merak etmişim. "Affedersin ama az önce oldukça pozitif konuşuyordun."

"Yani, kendi cildinde yeterince rahat olan, bilirsin, seksle ilgili her şeyi yapabilecek biri."

"Heather, ağzımı sana değdirdim, parmaklarımı sana soktum ve sikimi birkaç kez..."

"Tamam, anladım!" diye ciyakladım. Sonra onun çarşafı tekrar vücudumdan aşağı kaydırıldığını fark ettim. "Kes şunu!" Elini itip uzaklaştırdım.

"Ayrıca," diyor, beni tamamen görmezden gelerek yumruğunu sıkarak, "yarım saat önce bana milenyumun en iyi oral seksini yaptın. Bu, vücudunun seks için yaratıldığını göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Öyle mi?" Archer yatakta aşağı kayarak, yanağını yumruğuna dayayarak başını benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Belki de geç olgunlaşan birisin."

"Ya da belki ben, ölmeden önce sadece bir gece çiçek açan çiçeklerden biriyimdir. Bu gerçek bir şey, biliyorsun. Ve eminim ki bu şeyi, yani çiçeği, bir kaktüs olduğunu öğrendiğinde şaşırmayacaksın."

"Bir gece," diye alaycı bir şekilde, saçımın bir tutamını çekerek. "Sen çok

saçmalıyorsun ki, çok tatlısın."

"Öyle diyebilirsin, benim tek gecelik seksimi elde etmiş olabilirsin!"

"Sana bunu söylemek istemem ama bugün pazar. Ve" — göğsüme kadar çektiğim çarşafı kaldırır — "hiçbir bozulma yok gibi görünüyor. Tabii seni diğer erkekler için bozmamışsam."

"Belki de kendimi mahvetmişimdir."

"Şimdi sen saçmalıyorsun," diyor, çarşafı uğraşmayı bırakıp yuvarlanarak uzaklaşıyor.

Endişelenmeye vakit bulamadan, daha önce minibardan aldığım ve orada olduğunu fark etmediğim küçük şampanya şişesini sallayarak geri dönüyor. *Sabahleyin çok yüksek bir fatura ödeyeceğim.*

"Al, ağzını yıka." Bana şişeyi uzatacak gibi görünüyor, ama son anda bu görevi kendisinin üstleneceğini açıkça belli ediyor.

"Ağzını şampanya ile yıkamak pek de bir ceza sayılmaz."

"Seni cezalandırmak isteseydim, seni dizimin üzerine yatırırdım." Tehdit içimde boş bir şekilde yankılanıyor.

"Şuna bak," diyor, parmağını yanağımdan aşağıya doğru kaydırarak göğsüme indiriyor. "Kızarıklığın ne kadar yayıldığını merak ediyordum, şimdi biliyorum."

"Neden merak ediyorsun?" diye biraz şüpheyile soruyorum. "Bu hayranlığı gerçekten anlamıyorum. Utanıyorum, yüzüm kızarıyor. Garip bir durumda kalıyorum, yüzüm kızarıyor. Sosyal olarak yanlış bir adım atıyorum ve ne oluyor? Yüzüm kızarıyor!"

"Bu çok sevimli ve sana söylemeliyim ki, bir nevi seksi."

Ve... Ben de "ne oluyor lan" yüzümü yapıyorum.

"Doğru," diye itiraz ediyor ve gülüyor. "Kızaran gelinleri hiç duymadın mı?"

"Oh, yani bakirelikle mi ilgili?"

"Hayır, o da değil. Diğer erkekler adına konuşamam ama senin kızardığını görmekten çok hoşlandığımı söyleyebilirim. Ve şunu bilmelisin ki, bundan sonra seni daha çok kızartmaya çalışacağım. Çünkü seks sırasında da aynı renge bürünüyorsun. Ve her kızardığında, seni sırt üstü yatarken düşüneceğim."

"İyy!"

"Ya da dizlerinin."

"Kes şunu." Aptalca bir şarkı söylemeye başladığında ona tekrar vuruyorum. "*Kız gibi kızarmamı engelleyemiyorum, Rengim gelip gidiyor; parmak uçlarıma kadar kızarıyorum, Bazen burnum kızarır.*"

Ve tabii ki, sonra parmağını burnuma vurur.

"Kızardığım için kendimden nefret ediyorum," diye mırıldanarak elini itiyorum. "Ve senden önce kimsenin 'Aha! Demek Heather seks yaparken böyle görünüyor!' diye düşündüğünü sanmıyorum. Gerçi, öyle düşünselerdi haklı olurlardı, çünkü bugüne kadar seks benim için utanç verici, garip, başından sonuna kadar sosyal bir hataydı."

"Ne?"

"Beni duydun. Evet, demek istediğim bu." Ben, Heather Whittington, bugüne kadar hiçbir erkeğin elinde orgazm olmadım. Ya da onların herhangi bir parçası sayesinde. "Seksi sadece öğrenilmiş bir davranış olarak görüyordum. Benim için işe yaramadı. Eninde sonunda başaracağımı düşünüyordum, ama başaramadım. Sonra belki de zihnimde seks ile aşkı birbirine bağladım, tıpkı annemle babamın yaptığı gibi. İğrenç, durdurun beni!" Ellerim yanlarımdaki yatağı tokatlıyor. "Çıplak yatakta yatıp ailemi düşünüyorum. Bu biraz iğrenç, değil mi?" Ayrıca, düşününce, seks öğrenilmiş bir davranış olsaydı, onları o kadar çok kez yakaladığımı için çoktan öğrenmiş olurum.

Başımı çeviriyorum, belki Archer benim adıma kızarır diye umuyorum. Ama hayır.

"Sanmıyorum. Bu bağlamda değil, ama bence konuyu saptırıyorsun. Kendini küçümsemeyi de yapıyorsun, benim küçük, bir gecelik çiçek açan kaktüsüm. Kulağa pek hoş gelmiyor, değil mi?"

O kadar derin bir nefes alıyorum ki, sanki ruhumun derinliklerinden hava çekiliyormuş gibi. "Her neyse, sebebi ne olursa olsun, tüm teorilerimin yanlış olduğunu kanıtladığın için mutluyum."

"Yani, biz kanıtladık. Birlikte, benim küçük seks bombam. Bu sevgi ifadesi sana nasıl geliyor?"

"Açıkçası, Ebola kadar sevimli. Yani muhtemelen oldukça iyi."

"Heather." Adımı uyarıcı bir tonla söylüyor. "Bir kez daha kendini küçümsersen, seni duşa taşıyıp soğuk suya sokacağım. Çünkü nedeni ne olursa olsun, bunun şimdi olmasına sevindim. Bu gece olmasına sevindim. Ve evet, bunun ben olmamasına sevindim."

Başımı ona çevirip, alnındaki koyu renkli saçlarını geriye itmek için elimi uzattım.

"Ben de." Ve sonra, "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Tabii."

"Bana daha önce hayatın hakkında söylediklerin? Çocukluğun hakkında? Bunları duymak bana rahatlama sağladı. Sana olanları kastetmiyorum çünkü bu... şey, kelimelerle ifade edemem." Tıpkı daha önce olduğu gibi, Archer'ın yüzü kapanır, ifadesi ne mutlu ne de üzgün, ama

güzel bir maske kadar boş. "Hayatındaki deneyimler benim anlayabileceğim şeylerin ötesinde, ama bu beni üzmekten alıkoymuyor." Onun gerginliğini görmekten çok hissediyorum ve bunların hiçbirini konuşmak istemediğini anlıyorum. Muhtemelen kendimi böyle boşaltarak haksızlık ettiğimi biliyorum, ama bu bir dürtü gibi, sözler kapatamadığım bir musluk gibi fışkırıyor. "Ama söylemek istediğim şey, bana anlattığın için mutlu olduğum, çünkü ben de insanlardan korkunç şeyleri saklamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Heather?" Archer dirseğiyle kendini yukarı iterek, sanki söylemek üzere olduğum şeyden beni koruyabilecekmiş gibi, neredeyse üzerime çöküyor. Ona bir saniyeden fazla bakmıyorum, bunun yerine bakışlarımı tavana çevirip, abajurdaki desenlerin kıvrımlarını inceliyorum. Bunlar kuş mu, begonyalar mı? Tavan o kadar yüksek ki, ayırt etmek zor.

"Ben iyiyim." Gözlerimin dış köşelerinden akan ve kulaklarımın etrafında rahatsız edici bir şekilde biriken gözyaşlarını siliyorum. "Gerçekten iyiyim. Ama seksin benim için işe yaramamasının bir nedeni var, o da deneyimlerimin her zaman ilk seferimle bağlantılı olması. Çok hoş bir deneyim değildi, anlarsın ya." Bakışlarım bilinçsizce ona kayıyor, ama hemen başka yere çeviriyorum. Endişeli görünüyor ve ben onun endişelenmesini istemiyorum, çünkü bu onun bana anlattığı gibi bir korku hikayesi değil. Bu sadece o zamanlar ne yaptığının farkında olmayan aptal bir kızın hikayesi.

"Heather, tatlım, konuş benimle. Yapabileceğim bir şey var mı? Seni inciten kişiyi döverek canını çıkarabilir miyim? Hayır. Gülümsemeye çalışıyorum ama içim rahat değil ve sonunda alt dudağımı ısırarak

alt dudağımı ısırarak titremesini engelliyorum. "Senden bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu. Sevmemek için kararlıydım." Sözler aceleyle, karışık ve düzensiz bir şekilde dökülüyor. "Seni yargıladığım için özür dilerim. Seni o zamandan beri tanıştığım erkeklerin listesine ekledim. Onun gibi erkeklerin. Kadınlarla iyi geçinen erkeklerin. İstediklerini elde etmek için manipüle eden ve iltifat eden erkeklerin. Ama bunun adil olmadığını anladım. Sen öyle biri değilsin. *Onun gibi* değilsin."

"Kim? Kimden bahsettiğini söyle." Archer'ın sorusu alçak ve ciddi.

"Sadece bir çocuktu. O zamanlar benden çok da büyük değildi. Esrar içmeyi, bira içmeyi ve PlayStation oynamayı seven bir çocuktu."

Ben on dokuz yaşımdaydım. Geç olgunlaşan bir çocuktum," diye ekliyorum mutsuz bir şekilde. Hayatımın öyküsü. "Adı Brent'ti ve İngilizce sınıftaki çoğu kızla yatmış olduğu için, benim bekaretimi bozacak en uygun aday olduğunu düşünüyordum. Saçma, değil mi?

"Gençken hepimiz aptalca şeyler yaparız."

"Ben çok aptaldım. Kuzenimle bir gece dışarı çıktıktan sonra, cesaret ve Long Island Iced Tea ile doluyken onu aradım. Ona onunla buluşacağımı söyledim."

"Bekaretini kaybetmek için mi?"

"Ona öyle demedim. Sadece bir kaçamak yapacağımı söyledim. Beni durdurabilecek durumda değildi. O benim annem değil. Sonra ayrıldık ve ben biraz sarhoş bir halde trene bindim. Komik olan, Acton'a kadar yolun çoğunda beni telefonda tuttu. Çünkü güvenliğini istiyordu. Brent istasyonda beni karşıladı. Onun evine yürüdük, bana bir kutu bira verdi ve beanbag koltuklara oturduk." Tanrım, çok garipti.

"İstememiştim. O, sanki bir anlaşmanın bir kısmını ihlal etmişim gibi etkilenmemişti. Ve sanırım öyle de olmuştu - sonuçta, kendimi onun evine davet etmiştim. Kritik anda ağladım. Nedenini sormak için durmadı. Sonra, her şey bittiğinde, kumandasını aldı ve oyununa tekrar başladı."

Kendimi kirlenmiş hissettim. Kullanılmış. Ve çok aptal. Ve sanırım aptal hissetmek tüm bunların en kötüsüydü.

"Heather." Eli yanağımı okşadı, ben de onu ittim.

"Hayır, sorun değil. Muhtemelen görüldüğü kadar kötü değildi. Sanki ben tecavüze uğramış gibi..." Sözümü kesiyorum, kelimeyi söyleyemiyorum. Çünkü bu, diğer kızların başına gelen bir şey. Yarı sarhoş halde seks yapmaya niyetlenen aptal on dokuz yaşındaki kızların başına gelen bir şey değil. O tür kızlar hak ettiklerini bulurlar.

"Hayır, bu doğru değil." Archer'ın yüzü benimkine o kadar yakın ki, yüz hatları bulanık ve belirsiz. Sanırım gözyaşlarım da yardımcı olmuyor. "Bunu hak etmedin."

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. En büyük sırrımı, en derin utancımı dile getirmiştım. Günahlarımı itiraf etmek için tüm insanlar arasından onu seçmiştim.

"Ama ben istedim," diyorum, sulu gözlerimi ona kaldırarak.
"Kelimenin tam anlamıyla, onu aradım. İma ettim. Ne düşünmesi gerekiyordu ki?"

"Fikrini değiştirdiğini. Her namuslu erkeğin yapacağı gibi, hayır deme hakkın olduğunu."

"O sadece bir çocuktu. İkimiz de öyleydik."

"Kulakları hayır cevabını duyacak kadar büyümüşü. Sonuç olarak bu. Bunun senin suçun değil."

ARCHER

Gecenin geri kalanını onu izleyerek geçirdim, Heather adındaki bir kızın tüm yapboz parçalarını yeniden düzenledim. Çözdüğümü sandığım yapboz, gerçekte ise kutunun yardımı olmadan parçaları zorla bir araya getirmeye çalışıyordum. Bağlam olmadan, sanırım.

Hayat adil değildir. Hepimiz bunu biliriz, tıpkı hepimizin hayatında kötü bir kaderle karşı karşıya kalan birini tanıdığı gibi. Onun için üzölmek istemiyorum. Onun da benim için üzölmemi istemeyeceğini biliyorum. Bunu içtenlikle anlıyorum. Ama aynı zamanda duygularımızı her zaman kontrol edemeyeceğimizi de biliyorum. Güneş doğmadan önce bir dizi duygu yaşadım. Onun farkında olmadan uyuduğuna sevindim çünkü tepkilerimin çoğu pek hoş değildi.

Gökyüzü indigodan griye dönerken ve ışık bir hırsız gibi zeminde yayılmaya başlarken, her şeyin mantıklı olduğunu fark ettim çünkü Heather gerçekten kendini küçümsemiyor; kendisiyle ilgili yorumları neşeli ya da kaygısız değil. Bunlar, kendisiyle ilgili kabul ettiğı şeyler değil, mizahla ele aldığı şeyler. O kendini küçümsüyor. Kendi seçimleri için kendini kötüliyor. Geçmişteki hataları için kendini cezalandırıyor. Başkalarının elinden aldığı seçimler için.

Kendini suçluyor. Ve
ben bunu kabul
edemiyorum.

Uykumu kaçırmam hiç de şaşırtıcı değil.

Ama o derin uykusuna dalmıştı, yastıklar odanın diğer tarafındaydı ve kırmızı saçları beyaz çarşafın üzerine yayılmıştı. Çarşafı eklemek kırıntıları ve peynir lekeleriyle kaplıydı, bir iki şarap lekesi de vardı. Ve evet, başka şeyler de. Sonunda uyandı, aniden, aslında bir homurtuyla, sanki bir şeyi unutmuş gibi birdenbire doğruldu. Bana bakışından anladığım kadarıyla, olanlar çok çabuk aklına geldi.

Ve işte o zaman her şey parçalanmaya başladı.

"EN AZINDAN seni eve bırakayım."

"Gerek yok. Tren biletim var zaten." Bunu kanıtlamak istercesine çantamı salladım ve bunu yaparken ona sadece bir bakış atabildim. Ona bakmak çok zor geliyor, dün gece yaptıklarımızdan dolayı değil, ama aman Tanrım, bu da yeterli bir neden olmalı. Çünkü o adamın dokunduğu yerler, kulağıma fısıldadığı şeyler yüzünden, bir daha aynaya bakabileceğimden emin değilim, ona bakmak bir yana.

Ama yine de, nedeni bu değil. Ve ikimiz de bunun farkındayız. Archer, daha önce konuşmayı o geceye getirmeye çalışmıştı, ama ben duymamış gibi davranarak banyoya koştum. Tuvalete oturup ellerimle gözlerimi kapattım ve konuşmanın konusu kaybolacak kadar uzun süre orada kaldığımı düşündüğümde, o kadar uzun süre orada kaldığım için muhtemelen başka bir şey yaptığımı düşündüğünü fark edince biraz paniğe kapıldım.

Evet, o.

"Aynı yöne gidiyorsak bu aptalca görünüyor. En azından sırlısıklam olmamanı sağlar."

Pencereye ve yarım saat önce başlayan şiddetli yağmura bakıyorum. Şemsiye ve kalın paltomu yanıma almadım. Ama asıl endişem bunlar değil. Pencereden dönünce, başımı sallıyorum.

"Hayır, gerçekten. Sorun değil. Yine de Shoreditch'ten metroya binmem gerekecek." Shoreditch, onun yaşadığı yer. Tabii ki önerdiği şey bu değilse...

"Kapıdan kapıya servis sunuyorum. Bundan daha iyisi olamaz."

"Ama trende kahve içebilirim," diye saçma sapan bir şey söylüyorum.

"Ya da, devrimci bir fikir olarak, servislerde durup sana berbat bir Starbucks ikram edebilirim. Hatta belki bir parça kahvaltı bile." Otelde kahvaltı yapmamaya karar vermiştik, çünkü muhtemelen akşamdan kalma E11even çalışanları, kendilerini toparlamak için sosis, pastırma ve yumurta yiyerek masaları doldurmuş olacaktı. *İğrenç.* "Tabii ki Starbucks'ı sevmezsin." Bu neden bir hakaret gibi geliyor? bir hakaret gibi geliyor?

"Sanırım ben de herkes gibi pahalı köpüğü seviyorum."

"İyy." Burnumu buruşturuyorum. "Kahve snobu." Bu ilişkinin asla yürümeyeceğinin bir başka örneğİ — tabii ki onun teklif ettiğİ şey bu değil. Sadece bir araç, aptal.

"Ah, unuttum. Sen muhtemelen daha çok grande mocha-choca-karamel macchiato, sütlü olmayanını tercih edersin, değil mi?"

"Hayır," diye biraz kibirli bir şekilde cevap veriyorum ve şimdi ona bakmayı başatabiliyorum. Tamam, sert bir bakış. "Ben zerdeçal latte'yi çok severim."

"Kahve köri mi?"

"Antiinflamatuvar ve antioksidan etkileriyle sağlığa çok faydalıdır."

"Ama yanında choux bun veya donut da alırsın, değil mi?"

Cevap evet, ama ona söylemiyorum. Evet, Starbucks muhtemelen her yıl dünya çapında binlerce bağımsız kahve dükkânını iflasa sürüklüyor, her sokak köşesinde ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Bu korkunç bir şey ve bu işletmelerin sahiplerine üzüliyorum, ama bana bir fincan kahveyle bir kucaklaşma eşdeğeri sundukları için elimden bir şey gelmiyor.

"Ayrıca, benim işıltılı arkadaşlığımın da avantajlarından yararlanacağını söylemeyi unuttum."

Neden böyle davranıyordu? Kollarını göğsünde kasıtlı bir şekilde kavuşturdu, sanki bir baba sabırla senin mantıklı davranmanı bekler gibi. Senin onun düşünce tarzına gelmeni bekliyordu. *Gerçekten çok seksi bir baba olurdu.* Gömleğinin omuzlarını ve kollarını nasıl gerdiğini, yıpranmış kot pantolonunun ne kadar ince olduğunu kasten görmezden geldim. Ayrıca, orap giymemeyi tercih eden Avrupalıların alışkanlığını da görmezden geldim, sanki orabında delik olması gibi sıradan bir şey onun başına gelmezmiş gibi.

Zaman geçiyor diye çantamı alıyorum, o da benden alıyor. Cildim, onun cildinin benimkine hafifçe değmesiyle ateş gibi yanıyor.

O geri çekilirken, onu yatağa geri çekmek için elimi uzatıp gömleğini yumruklamak istememe rağmen, botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırıyorum.

Çünkü evet, utanıyorum ve o hala beni çıldırtıyor, ama yine de onu istiyorum.

Ve bu beni korkutuyor.

"Tamam mı?" Sorusu ile birlikte kaşları da yükseliyor.

"Evet, tamam, beni yıprattın." Biraz gülümser ve ben anlarım. Bana bir iyilik yapıyor, tersi değil. Toplu taşıma ile eve gitmek zorunda olmamak harika gelse de, benim için birer baştan çıkarma kaynağı olan bu adamın yanında doksan dakika oturmak bana iyi gelmez.

"Hazır mısınız?" Archer, elinde çantalarımızla kapıda durur. Dönüp odayı hızlıca gözden geçiririm, ama bir şey unuttuğumu düşündüğümünden değil. Sadece son bir kez bakmak için. Yapabileceğim için.

"Evet." Ona dönüp sıkı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sen hazırsan ben de hazırım."

"O zaman yola çıkalım."

"Arabayı yaklaştıırırım," diyor Archer, küçük pencereden yağın yağmuru izleyerek. Otelin bu kısmı kesinlikle eski bölümlerden biri. Bazıları atmosferik, bazıları ise zindan gibi diyebilir. "Zaten biraz zaman alacak gibi görünüyor."

Resepsiyonda sadece bir personel var ve bir sürü insan çıkış yapıyor, bir iki kişi de giriş yapmak için bekliyor.

"Ama sıırıslıklam olursun," diye itiraz ediyorum.

"Şunlardan bir tane alırım." Şemsiyelerin icat edilmesinden önce yapılmış gibi görünen bir standı işaret ediyor. "Ayrıca, ikimizin de ıslanmasının bir anlamı yok. Bana tek bir şey söz ver; ben çıkış işlemlerini yapana kadar beni bekleyeceksin."

"Odanın parasını zaten ödedim."

"Öyle dedin, ama dün geceyi düşün."

Düşünmek mi? Sanırım bu görüntü göz kapaklarımın içine kazınmış. Gözlerimi her kapattığımda, derinin deriye sürtündüğünü, Archer'ın dudaklarının bacaklarımın arasında anlaşılmaz sözler fısıldadığı hissiyle içim parçalandığını görüyorum.

"Tamam mı?"

Kafamı sallıyorum, kaşlarım alçalıyor çünkü bana bakışları... Sanki biliyor gibi.

"Hemen dönerim."

Onun bir şemsiye almasını izliyorum, kapıyı açtığında avluya yağan şiddetli yağmur sesi duyuluyor, o benim yapamayacağım bir şekilde hem çantaları hem de şemsiyeyi kapıdan içeri sokuyor.

Beni eve bırakmayı teklif etmesi çok nazik.

Acaba tüm flörtlerine böyle mi davranıyor?

Özellikle de onu zorlayanlara.

Bu konuda çok sevimli davrandı. Hatta benden hoşlandığını bile söyledi. Yoksa sadece ona kötü davrandığımda benden hoşlandığını mı söyledi? Açıkçası, erkekler başka bir tür gibi.

Kuyruk ilerliyor ve ben de ilerliyorum, zihnim milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor. Gecenin böyle biteceğini planlamamıştım, ikimiz de sadece tenimizi değil, daha fazlasını ortaya koyduk. Gerçi tenimizi ortaya koymak da oldukça imkansız görünüyordu. Ona sorduğum gerçeği, onun evet dediği gerçeği. Her şey çok saçma geliyor. Peki şimdi ne olacak? Arkadaş mıyız? Çünkü başka bir şey olamayacağımızı biliyorum. Archer Powell öyle biri değil. *Tek eşli biri.* Bunu çok açık bir şekilde belirtti. Ve eminim ki öyle olsaydı, Heather Whittington onun potansiyel adaylar listesinin başında olmazdı.

"Heather? Heather Whittington?"

Evet, benim. Heather Weirdington.

"Sen misin!"

Bir dakika, ne?

Kocaman kollar beni sardı ve erkeksi sabun, çamaşır deterjanı ve bir tür sağlık kokusu yayan iri bir göğse sıkıca sarıldım.

"Bak, benim!"

"Barney?"

"Merhaba, H!"

Karşımda duran, golden retriever köpeği gibi coşkulu ve tüyleri aynı renkte olan adam, en büyük ağabeyim Leif'in en iyi arkadaşıydı ve eskiden komşumuzdu. Peki ya H?

ben kardeşlerimin hiç yanlarında istemediği korkunç küçük kız kardeşken bana böyle seslenirdi. Ama kardeşlerimin aksine Barney bana tahammül ederdi. Beni bahçede hortumla kovalamazdı.

Bu arada, Barney onun adı değil. William ya da öyle bir şey. Tanrım, hatırlayamıyorum. Ama sanırım bebeklikten beri Barney'di, çünkü ailesi, sevimli mizacından dolayı büyükbabasının sevgili köpeğine benzediğini söylerdi. Ancak bir keresinde Leif'in keyfi özellikle kötüydü ve bunun nedeninin Barney'nin bu cins köpekler gibi biraz kalın kafalı olması olduğunu söyledi. Ama bence aptal değil, farkında olmayan demek istedi. Belki?

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlığım geçince, ben de ona sarıldım.

"Bir düğün için buraya gelmem gerekiyordu, ama uçağım rötar yaptı. Töreni kaçırdım ve daha da önemlisi, yemeği kaçırdım." Leif, bir zamanlar ebeveynlerinin ona Barney lakabını taktıklarını söylemişti, çünkü o da bu türün diğer üyeleri gibi kalın ve iri yapılıydı, ama figürü hiç de aynı değildi. Eskiden biraz şişman olduğunu hatırlıyorum, ama artık kesinlikle öyle değil. Yaşından daha büyük görünen bir çocuktuk. Çok ciddiydi ve çevresindekilere her zaman el sıkışarak çok resmi bir şekilde kendini tanıttırdı.

"Ben de bir düğün için buradaydım. Poppy'nin düğünü mü?" Dün bu yerde birden fazla düğün olduğunu hayal edemiyorum.

"Tabii ki! O benim ikinci kuzenim. Dün benim yokluğumu hissedecek kadar yakın değiliz, yani sorumluluklarımı yerine getirmemi özlemediler. Görevim yoktu ve konuşma yapmadım, çünkü bunu kaçırmak çok kötü olurdu." Tipik Barney. Her zaman başkalarını düşünüyor.

"Kaçırdığım için üzgünüm. Seni de özledim."

"Ama şimdi buradayım. Seni görmek çok güzel, H. Büyümüşsün." Gözleri üzerimde dolaşüyor ve bana tuhaf bir değerlendirme hissi bırakıyor. Ama uzun zaman oldu, muhtemelen pembe saçlı günlerimden önce.

"Evet, büyüdüm sanırım. Ya da en azından bir süredir öyleymiş gibi davranıyorum. Ya sen? Bu aralar ne yapıyorsun?"

"Annem gibi tıp okumaya başladım."

"Hep öyle olacağını düşünmüştük."

"Mesleğini sen seçmezsin, mesleğin seni seçer."

"Şanslıysan, tabii." Yoksa bir ofiste sıkışıp kalır ve sosyal medya hesaplarına boş sözler ve aptalca memler paylaşırsın.

"Ne iş yapıyorsun, Heather?"

"Ofis işleri. Konuşmak için çok sıkıcı."

"Şu anda *Sınır Tanımayan Doktorlar*'da çalışıyorum. Bu yüzden Poppy'nin büyük gününü kaçırdım. Mogadişu'dan kalkan uçağım rötar yaptı." Elini saçlarının arasında gezdirir. "Aslında, iptal edildi."

"Oh, vay canına. İş için. Uçuşun iptal olması çok kötü."

"Evet, çok yazık. Buluşup eski günleri yad edebilirdik."

"Ne kadar kalacaksın?" Kuyruk ilerliyor ve ben de sırayı bekliyorum.

"Sadece bugün. Bu akşam Inverness'e gidip ailemle bir iki gün geçireceğim, sonra Çarşamba günü Somali'ye döneceğim."

"Yani gerçekten sadece kısa bir ziyaret mi?"

"Evet. Ama birkaç hafta sonra biraz daha uzun süreliğine geri döneceğim." "Harika."

Başka bir otel çalışanı da resepsiyona katılır ve işler hızlanır, ancak Barney odasına dönmek, kahvaltıya gitmek ya da benimle karşılaşmadan önce planladığı her neyse onu yapmak için hiçbir harekete geçmez. Ve biz eski dostlar gibi sohbet etmeye devam ederiz, ancak sohbet ederken bir gözüm kapıda olur ve Archer'ın nerede olabileceğini merak ederim. Hala şiddetli yağmur yağıyor, ama bu endişelenmek için bir neden değil. Öyleyse neden endişeleniyorum?

"Annen hala pazar günleri o kocaman kızartmaları yapıyor mu?"

"Pardon, ne? Evet, pazar günleri saat üçte. Saat gibi."

"Hepinizin o masanın etrafında oturduğunuz görüntüsü bana çok güzel anıları geri getiriyor. Şey, çoğunuz oturuyor olurdunuz, ama her zaman olduğu gibi, küçük kız kardeşlerinizden biri saat üçü,

en küçük kardeşin masanın altına oturmayı tercih ederdi. Ve genellikle yüksek sandalyede oturan bir bebek, tumbul parmaklarıyla bezelye ve patates püresini ezip duvarlara fırlatırdı. Sen ise sırtını şömineye dayayıp, peçeteyi zarifçe kucağına bırakıp, sanki etrafında bir kargaşa kopmuyormuş gibi burnunu kitaba gömerek çok sakin olurdun."

"Buna seçici sağırlık denir. Ve hala işe yarıyor." Genellikle işteyken.

O kahkahalarla gülmeye başlar, karnından gelen derin bir kahkaha. "Tanrım, seni tüm bunlardan kıskanıyordum."

"Neden kıskandığını anlamıyorum. Orası delilikti. Aslında, hala öyle. Genellikle, geçen hafta bulaşık yıkama görevini yaptıkları için bu hafta da aynı görevi aldıkları için sinir krizi geçiren biri olur. Ve bu günlerde kimse patates püresi fırlatmıyor, ama Primrose bir keresinde Daniel'ın kafasına bir kutu bira fırlatmıştı."

"Gerçekten mi?" Bu ihtimal onu gerçekten çok eğlendirmiş gibi görünüyor. "Bunu hak etmişti."

"Hala pazar öğle yemeğinde hep birlikte oturuyor musunuz?"

"Hepimiz her zaman değil. Daha çok bazılarımız bazı zamanlar. Hayatlar." Omuzlarımı silkiyorum, aynı anda çantamı daha yukarı çekiyorum. "İşler. Pazar günü akşamdan kalma halleri. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Pek değil. Tek çocuktum falan," diye cevaplar, ellerini ceplerine sokarak. Bütün bu küçük tuhafıkları hatırlamam garip. Saçlarının altından utangaçça bakışları ve bir yerde dururken bile hiç yerinde duramaması gibi. "Sence neden senin evinde bu kadar çok zaman geçirdim?"

"Ben de senin parlak sohbetin yüzünden olduğunu sanıyordum."

Ve sonra en tuhaf şey olur; Barney'nin yüzü kızarır. Evet, kızarır! Tıpkı benimki gibi, ama benim yerime o! Kendimi biraz gıdıklanmış hissediyorum. Mutluyum! Archer beni kızdırdığında yüzüm kızardığında o da böyle mi hissediyor? Hayır, sanmıyorum. Benim sevincim dayanışmadan geliyor, birini alay etmekten değil. Ayrıca, Barney'nin kızaran yüzü bana seks düşüncesini getirmiyor, özellikle de Barney'nin seks yapmasını düşünmeme neden olmuyor. Ama şimdi öyle oluyor... şimdi.

saçma sapan zihnimin kapılarını açtığımı. Bu iyi bir düşünce değil, özellikle de yanaklarımda o ele veren acı hissi başlarken.

"Sana karşı her zaman zaafım olmuştur. Leif bununla dalga geçerdi."

Bir dakika, ne? "Bu çok tatlı."

"Aslında..."

"Yardımcı olabilir miyim?" Üniformalı resepsiyonist ve onun sıradan ama profesyonel gülümsemesi dikkatimi çekiyor.

"Ah, sıra bende." Barney içgüdüsel olarak geri adım atarken, ben de ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Tabii ki. Ben burada bekleyeceğim."

"Sadece çıkış yapacağım. 312 numaralı oda." Dikkatimi tekrar görevliye çevirip, anahtarı koyu renkli ahşap masanın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

"Ekstra ücretleri bekletilen karta yansıtayım mı, yoksa önce ayrıntılı listeyi kontrol etmek ister misiniz?"

"Lütfen fişi görebilir miyim?"

Fatura basıldı ve bana verildi, gözlerim uzun listeyi tararken kalbim göğüs kafesim içinde acı verici bir şekilde iki adım attı. Pahalı olacağını biliyordum. Ama listeyi gözden geçirirken bu kadar pahalı olacağını düşünmemiştim.

1 Moet & Chandon Piccolo.

Benim. Ve kutlama yapmam için bir nedenim vardı. Ama, kahretsin. O fiyata bir şişe dolusu alabilirsin, muhtemelen eski bir şarap.

1 ½ şişe Fransız Chablis.

Yatakta yaptığımız doğaçlama peynir ve şarap partisi için şaraba ihtiyacımız vardı.

1 şarküteri tabağı.

Peynir ve şarap partimizin peynir kısmı.

1 oda servisi teslimat ücreti.

Yukarıya bakın.

1 Finlandia Votka.

Hiçbir fikrim yok, ama tahmin edebilirim.

1 Fever Tree tonik

Aynı şekilde.

1 Çiftler Koleksiyonu

Bir dakika, ne?

"Affedersiniz. Burada benim olmayan bir veya iki kalem var gibi görünüyor. En azından bir tane." Ayrıntılı faturayı sallayarak, parmağımla işaret ederken masanın üzerinden itiyorum. "Votka ve tonik olabilir, ama çift koleksiyonu? Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Ama tahmin edebiliyorum. "Burada kaldığım süre boyunca televizyonu bile açmadım!"

"Oh, o pay-per-view ürünü değil. Minibar ekstralarımızdan."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama size tek söyleyebileceğim, benim değil."

"Bu, şey..." Adamın bakışları arkamda duran Barney'e kayıyor, ama bu da ne? Kızarma salgını mı?

"Nedir bu?"

"Çiftler için samimi oyun seti," diyor, sesini alçaltmadan bana yaklaşıyor. "Minibardan temin edilebilir. Küçük gümüş bir kutuda mı?" diye ekliyor, sanki bu yardımcı olacakmış gibi. "Üzerinde *hubba-hubba* yazıyor."

O porno tonunu kullanmasına gerçekten gerek yoktu. "Hala bir şey çağırıştırıyor."

Görevli, sözlerimde başka bir şey duymuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Prezervatifler ve kayganlaştırıcı, titreşimli bir halka ve tüy gıcıklayıcı. Belki de beyefendi..."

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, ani bir şokla dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. Arkamdaki çift kıkırdamaya başlıyor ve eğer onlar duyabiliyorsa, çocukluk arkadaşım da duyabilir. Odamda tek başıma parti yapıyormuşum gibi görünüyor olmalıyım. Ya da daha kötüsü, belki de geçen bir rugby takımını eğlendiriyormuşum gibi.

"Hayır!" diye fısıldayarak bağırıyorum. "Beyefendi öyle *bir şey yapmadı*."

"Oyun setini yanlışlıkla alıp yere koymuş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Hiçbir şey almadım." Bu sefer, bağırışımda fısıltı daha az. "Orada bir şey olduğunu bile fark etmedim..." Sesimi alçaltıyorum, parmak uçlarımda yükselerek masanın diğer tarafındaki adama yaklaşıyorum ve bu sefer fısıldayarak "oyun seti" diyorum.

Tabii ki, sanki utancım onu çağırması gibi, Archer yanımda belirir. Kolunu omuzlarıma dolarken, yağmur ve taze kesilmiş çim kokusunu da beraberinde getirir.

"Bu kadar zaman neredeydin?"

"Üzgünüm, bebeğim. Bir kamyon yolumu kapatmıştı. Arabayı hareket ettirebilmek için önce sürücüyü bulmam gerekti."

"Boş ver onu. Faturada bir milyon tane ücret var, sorun değil. Ama bu..." İşaret parmağımı sorunlu - rahatsız edici mi? - kalemi vuruyorum. "...bu, bizim hiç kullanmadığımız bir şey." Elbette, ben bilirim.

"Ah." Faturadaki kalemlerden gözlerini kaldırıp, kasiyerle bakışlarını değiştirir. "Bir nevi kullandık."

"Archer, bunu hatırlardım."

"Emin değilim," diye cevapladı, sesi alçaktı. "O kadar sarhoş değildim!"

"Sarhoş olmanın birçok türü vardır, tatlım." O eğilip dudaklarını kulağıma değdirdiğinde titriyorum. "Ve dün gece bir iki kez kesinlikle seks sarhoşuydun. Ayrıca şampanya seni kıkırdayan biri yapar."

Komik bir şekilde, sözleri libidomun üzerine soğuk su gibi düşüyor. Onu itiyorum. "Bunu kullanmadık, bilirdim."

Ama Archer cüzdanını çoktan çıkarmış ve kredi kartını uzatıyor.

"Eve giderken açıklayacağım." Faturayı gösterişli bir hareketle imzaladı ve kasiyerin elinden, kalın bir zarfa katlanmış ayrıntılı faturayı aldı. "Söz veriyorum." Eli omuzlarıma geri döndü ve beni kendine çekti.

"Öyle olsa iyi olur, çünkü bu çok utanç vericiydi..." Bu kargaşada, Archer'ın kolumu saran kollarını, ela gözlerinde hafif bir suçlama ifadesiyle izleyen Barney'i unutmuştum. "Oh, Barney, sen bekledin." Kendimi tuhaf bir sihirbazın gösterisi yaparken buluyorum. *Ta-daa!*

"Bekleyeceğimi söylemiştim." Şimdi tekmelenmiş bir köpek gibi görünüyor. Ve ben, ona tekme atan kişiymişim gibi hissediyorum, gülümsemeyi takınıp (garip) tanışıklıkları başlatırken.

"Archer, bu Barney. Barney ve ben komşu olarak büyüdük. O bir doktor ve MSF ile Somali'de çalışıyor. Barney, bu Archer. Birlikte çalışıyoruz." Archer'ın biraz isyankar bir şekilde bana bakan yüzüne bakıyorum.

"Evet. Birlikte *iyi çalışıyoruz*." Vücudumuz zaten kızarmışken, Archer omuzlarımı sıkıca kavrar ve sessizce birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı hatırlatır.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Barney, her zamanki devlet adamı tavrıyla elini uzatır. *Sekiz yaşındayken bile böyleydi*.

"Ben de," Archer ikna olmadan cevap verdi.

"Bir sorun oldu galiba?" Barney, kasayı işaret ederek sorar.

"Oh." Kafam kısa bir süre o yöne doğru döner. "Çok kötü bir şey değil. Değil mi, Archer?"

"Hiç de fena değil. İstersen daha sonra sana kanıtlarım."

Kalbim yine iki adım attı. Bu sefer daha az acı vericiydi. Ayrıca, sanki iç çamaşırlarıma taşınmış gibiydi.

"Yani, Heather'ı küçük bir kızken tanıyordun?"

"Evet. Uzun zamandır. En uzun zamandır."

"Ama iletişim halinde kalmadınız mı?"

"Hiçbir yerin ortasında yaşıyorsan kimseyle iletişimde kalmak zor. Ama şimdi yeniden yakınlaşıyoruz, değil mi H?"

"H?" Archer bana bakıyor, kaşlarından biri hafifçe kalkmış.

"Evet. Kardeşlerimin bulduğu en hoş takma adlardan biri."

"Oh." Bu küçük sesin içinde çok fazla anlam var. "Barney kardeşlerinin arkadaşı mı?"

"Evet, sanırım." Kıskanç değil, değil mi? Hayır. Bu Archer, kendi itirafına göre kadınların sevgilisi. Öyleyse neden bacağıma işlemeyi düşünüyor gibi görünüyor? Bir erkekle seks yaptıktan sonra başka bir erkeğe yaklaşmak için belirli bir süre geçmesi mi gerekiyor? Yoksa seks sonrası salgıladığım bir tür feromon mu var?

"Aslında," diye başlıyor Barney, bakışları elindeki telefona çekingen bir şekilde düşüyor. "Az önce Leif'le konuştum. Ve Sorrel'le."

Ve annenle. Neredeyse bütün aile! Aslında, pazar günü öğle yemeğine davet edildim."

"Nereye? Annemin evine mi?" Bugün için hiçbir planım yoktu. Benim için uzun bir banyo, flanel pijamalar ve eski filmlerle geçireceğim bir öğleden sonra planım vardı.

Ya da belki öğleden sonra en önemli anların derlemesini izlemek.

"Evet. İkiisi de bu öğleden sonra ailenizin evinde olacaklar. Yakında Londra'ya döneceğim için, seni de yanımda getireceğimi söyledim. Geri arayıp bir kişi daha için yer ayırmalarını istesem mi?"

"Geçen hafta sonu takıldığın o yakışıklı kimdi?"

"Anlamadım?" diye soruyorum, dizüstü bilgisayarımdan hızla başımı kaldırarak, kulaklarım utanç verici bir şey duyduğunda zihnim gecikiyor.

"Geçen hafta düğünde." Kuzenim Miranda, yakın zamanda bir mimarlık dergisinde yer alan mutfağındaki cilalı beton tezgâhtan telefonunu aldı. Çelik rengi vurgularla donatılmış soluk renkli dolaplar, oturduğumuz ada tezgâhının üzerinde süper havalı bir sanat eseri gibi sıralanmış ışıklar.

"Düğün mü?" Oh, kahretsin. "Evet, geçen hafta bir düğüne gittim. Biliyorsun." Soğukkanlı sözlerime rağmen, kalbim biraz hızla atıyor çünkü Miranda geçen hafta sonu neler olduğunu çok az biliyor. Ve çok az bildiğini söylediğimde, düğüne gittiğimi bildiğini kastediyorum. Miranda kuzenim ve belki de beni dünyada en iyi tanıyan kişi, ama Archer hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey bilmiyor ve bence böyle kalmalı. Onu en son geçen Pazar gördüğüm için muhtemelen böyle kalacak. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu ve o beni yanağımdan öptü, midem de olaya dahil olmaya karar verdi ve o otel kapısından kaybolurken acı içinde kıvrıldı.

Öğle yemeğine gelmemişti ve Barney'nin önerisine hangimizin daha çok üzüldüğünü bilmiyorum. Of, Barney. O çok iyi bir insan. Ve sanırım bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir. Açıkçası, erkekler otobüsler gibidir. Birinin gelmesi için sonsuza kadar beklersiniz, sonra aynı anda iki tane gelir. Archer ve Barney'nin ikisinin de benimle çıkmak istediğini söylemiyorum. Barney'nin ilgilendiğinden neredeyse eminim. En azından, bir dahaki sefere beni Inverness'e götürmek istiyor.

. Archer'ın ne düşündüğünü kim bilir? Ben bilmiyorum, orası kesin.

Cumartesi gecesinden sonra, aramızda bir anlayışa ya da belki de bir kabul noktasına ulaştığımızı düşünmüştüm. Birine ruhunu açmanın bir anlamı olmalıydı, diye düşünmüştüm. En azından bir tür bağ kurmalıydı, değil mi? Ama belki de aramızdaki tek şey, paylaştığımız hikayelerin yarattığı sahte bir yakınlık hissiydi. Paylaştığımız yatakta yaratılan sahte bir yakınlık hissi. *Zayıf bağlarda* bir anlık güç. Kim bilir? Ama bildiğim tek şey, o zamandan beri ondan haber almadığım. *Ve bugün Çarşamba*. Bu hafta Amsterdam'da olacağından bahsetmemişti. Çıkıyor olmamız gerekiyordu, hikaye böyleydi, ama bana hiçbir şey söylemedi. Ve ben iş yerinde sorarak hata yaptım. Tek tesellim, cesaretimi toplayıp onu gören var mı diye sorduğumda, ilk karşılaştığım kişinin Janakiraman, ya da Jay, sanırım o ismi tercih ediyor, olmasıydı. O adamın ağzından çıkanların yarısını kimse ciddiye almadığından eminim, bu yüzden hikayemiz güvende olmalı. *Archer tamamen ilgisiz görünse bile*. Neyse, Jay bana *Arch'ın* nerede olduğunu söyledi. Amsterdam'da, bir dizi sunum yapıyor. Archer'ın Facebook paylaşımları da geri kalanını anlattı. Amsterdam, görünüşe göre tam bir parti şehri.

"Heather, dünyaya dön." Miranda parmağını yüzüme yakın bir yerde şıklattığında kendime geliyorum.

"Üzgünüm. Dalgınlaşmış olmalıyım."

"Dalgınlaştığın yer çok hoş olmayan bir yermiş gibi görünüyor. O somurtkan yüzünü ters çevir. Çocukları korkutacaksın."

Kıkırdayan bir çığlık duyulunca, bakışlarımız Fransız kapılara ve onun ötesindeki kış bahçesine yönelir. Orada, iki tane gülünç derecede yakışıklı sarışın çocuk, aynı derecede çekici babalarını kovalamaktadır. Üçünün yüzünde de geniş gülümsemeler vardır; iki küçük çocuk babalarının ayaklarının arasından futbol topunu çalmaya çalışırken, soğuk hava onların heyecanlı çığlıklarıyla doludur.

Miranda beni en iyi tanıyan kişi ise, Miranda'nın kocası Harry de onu en iyi tanıyan kişidir. İkisi, benim bekaretimi kaybettiğim gece tanışmışlardı ve bu yüzden ona hiç güvenemedim. Onun anını nasıl mahvedebilirdim? Onun anılarını benimkilerle sonsuza kadar lekelemek mi?

Hayır. Bunu yapamazdım.

Her neyse, bu çift o kadar iğrenç derecede güzel ki, onları tek tek bu kadar sevmeseydim, eminim onlardan nefret ederdim. Peki ya çocukları? Oğulları? Beni Hansel ve Gretel'deki cadı gibi hissettiriyorlar, ama yamyamlıktan çok hırsızlık ve sıkıştırma eğilimli.

Bu insanları çok sevdiğimi söylemek doğru olur.

Oh, ayrıca Miranda benim hafta sonu patronum; çok sevdiğim bir yan iş için bana cömertçe ödeme yapan kişi, çünkü çok şık çocuk partileri düzenleyen lüks etkinlik şirketi Little Red'in sahibi. Yetişkinlere yönelik işlerle de uğraşıyor, ama ben onlara karışmıyorum. *Çünkü, insanlar. İğrenç.*

"Ah!" Kolumu çimdiklediğinde irkildim. "Yine yapıyorsun."

"Düşünmem gereken çok şey var!" diye şikayet ederek kolumu ovuşturuyorum. "Ve açıklamam gereken çok şey var."

"Evet, bir düğüne gittim. Ve hafta sonu izin aldığım için düğüne gittiğimi biliyorsun."

"Ve *tek* bildiğim bu," diye cevaplar.

"Bir düğüne gittin, elbette hepsine gitmişsindir. Sonsuz aşk beyanları ve *Nutella'yı sevdiğimden daha çok seveceğim* ya da *seni sonsuza kadar ve her zaman seveceğim, eski tanrılar ve yeni tanrılar adına* sözler."

"Kimse yeminlerinde bu tür sözler kullanmaz," diye alay eder Mir.

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor. Daisy geçen yıl bir düğüne gitti gelinin saçları örgülüydü ve Daenerys Targaryen tarzı beyaz bir gelinlik giymişti."

"Oh, sakın damadın Khal Drogo gibi giyinmiş olduğunu söyleme!"

"Dais, daha çok Khal Drongo gibi olduğunu söyledi. Yeminlerinde de 'ayımın güneşi' numarasını yaptılar. Nutella konusunda ise, sanırım haklısın. Kimse bir kavanoz çikolatalı lezzetten daha çok bir şeyi sevemez."

"Bu düğünde heyecan verici bir şey olmadı mı?"

"Her şey oldukça sıradandı."

"Öyle mi? Son zamanlarda poker suratın gelişmiş, ama sosyal medya kampanyaları düzenleyerek geçimini sağlayan biri için

kendi hesaplarına pek ilgi göstermiyorsun. Al." Telefonunu cilalı betonun üzerinde bana doğru kaydırđı, kendi Facebook hesabım Archer merkezli ihtişamıyla bana bakıyordu. "Birinin etiketlemeyi sevdiğine sevindim, yoksa bunların hiçbirini bilemezdim."

O arkadaşlık isteklerini kabul etmemeliydim. Ofisin yakışıklısıyla bir partiye gidersin ve birdenbire herkes seninle arkadaş olmak ister. Ya da en azından Facebook arkadaşın olmak ister. Belki de benim havam, onunla ilişkim sayesinde yükselmiştir, ama daha büyük olasılıkla o kadınlar durumu gözlemliyor ve onun ağlayacağı omuzları hazırlıyorlar, tabii onunla yatmak istedikleri kısımlarını saymıyorum bile.

"Bu fotoğrafta fena görünmüyorum." Arkamda duran, parmaklarını sahiplenici bir şekilde belime dolayan yakışıklı adamdan bahsetmiyorum. *Sahiplenici, açgözlü ve hırslı elleriyle beni tutarken, ağzı tenimi yalıyor.*

Miranda'nın sesine konsantre olmaya çalışarak, zonklayan duyusal anıyı kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Görünüşünü boş ver, kolunu sana dolayan siyah saçlı yakışıklı kim?"

"Sadece ofisten biri." Ses tonumda herhangi bir vurgu ve tonlama yapmamaya çalışıyorum.

"Sadece ofisten biri," diyor, ses tonunda *tüm* vurgu, tonlama ve ima ile. "Eğer sakıncası yoksa, senin vücudunu çok iyi tanıyor gibi görünüyor."

Tabii ki, bu söz üzerine yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Aha! Biliyordum, David Gandy'ye benzeyen adamla kirli işler çevirdin! Tüm seksi sırları dökül bakalım!"

"Anlatacak bir şey yok, sadece o David Gandy'den daha yakışıklı."

"Oh, gerçekte mi? Onunla doğum günü kıyafetlerinle vakit geçirdin mi?"

Ona sert bir bakış attım.

"Hadi ama Heather-feather, sıkıcı olma. Aşk hayatın konusunda her zaman çok ketumsun."

"Çünkü çoğunlukla aşk hayatım yok." Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarıma çevirip Miranda'nın hesaplarının istatistiklerini inceliyorum çünkü peri, deniz kızı, korsan ve prenses olmanın yanı sıra, onun etkinlik şirketi için bunları da yönetiyorum.

Mir, bankın üzerine eğilerek telefonunu geri aldı. "Aşk hayatı olmayan birine benzemiyor. Seni yiyip bitirmek istiyor gibi görünüyor ve tavırlarına bakılırsa, bunu tek seferde yapmayacak birine benziyor."

"Onun tavırlarından mı?" diye tekrar ediyorum, kıkırdayarak. Ama lanet olsun, bunu sadece bir fotoğraftan nasıl anlayabilir ki?

"Archer Powell," diye okur, benim alaycı sözlerimi tamamen görmezden gelerek, muhtemelen *onun* Facebook hesabına giden bir etiketi takip eder. "Onun için buz üzerinde kayan bir emekli daha hızlı sırt üstü düşerdim."

"Bu oldukça fahişece, Mir." Ama bu beni gülmekten alıkoymuyor. "Ve Harry'nin bunu duymaktan hoşlanacağından emin değilim."

"Harry'nin neleri sevdiğini duysan şaşırırsın."

"Hayır, lütfen! Daha çok travma geçiririm."

"Muhtemelen," diyor, edepsiz bir kıkırdama ile, sonra ifadesini düzeltiyor. "Her neyse, ben Miranda'yı kastediyorum, alternatif bir evrende yaşayan kızı, James Harrison'ın çok mutlu ve çok memnun karısı olan Miranda'yı değil."

"Çok mutlu mu? Sanırım iğrenç derecede mutlu demek istedin." "Ben kendi kaderimden iğrenç derecede mutluyum."

"Çünkü senin hayatın *çok zengin*." Parmaklarımı uzatarak, mutfağının ihtişamını ve mutfağın hemen yanında asılı olan küçük ailesinin aile fotoğrafını işaret ettim. Ama sonra kaşlarının çatıldığını fark ettim ve yemin ederim, beyninin dişlilerinin dönmeye başladığını neredeyse duyabiliyordum.

"*Tüm* düğünü, insanlarla kaynaşarak, konuşarak ve sosyalleşerek geçirmeyi nasıl başardığını biliyor musun? Sence gelecek ay Singh-Smythe'in davetinde benim için aynı şeyi yapabilir misin?" Ellerini birleştirip melek gibi bir ifade takındı.

"Deneme bile. Melek olmak için fazla kurnazsın." "Bu evet mi demekti?"

"Bu bir cevap değildi. Asıl cevabım *hayır*."

"Lütfen, Heth. Bunun için doğru personeli bulmak çok zor oldu. gig."

"Geçen haftaki doğum günü partileri çok başarılı geçmiş gibi görünüyor." Bu

Daisy'nin benim denizkızı kostümümü giyip sekiz yaşındaki kızlardan oluşan bir yarım daireyi eğlendirdiği birkaç fotoğrafı karıştırırken, konuyu ustaca değiştirmiş sayılmazsın.

"Daisy harikaydı. Yani, Heather kadar iyi değil ama çok iyi başa çıktı."

"Beni pohpohlamayı bırak," diye homurdanarak ekranı Miranda'nın Instagram reklam hesabına çeviriyorum.

"Çalıştığın insanlara tahammül edemiyorsun, ama tüm düğünü kurdeşen dökmeden idare ettin. Singh-Smythe işini, para kazanmak için yapacağını bilerek ne kadar kolay olacağını bir düşün!"

"Yetişkinlerin sosyal etkinliklerinde kurdeşen döktüğümü söylediğimde biraz abartmış olabilirim."

Kuzenim, Wedgewood kahve fincanını alıp dudaklarına götürürken bana sert bir bakış atıyor. Ama o da bu tür şeylerin beni rahatlık alanımdan çıkardığını biliyor. Hazırlanmak, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Zihinsel güç toplamak için. Belki kurdeşen dökmüyorum, ama bazen kaşınıyorum çünkü insanların beni izlediğini, aptalca bir şey söylememi veya yapmamı beklediğini hissediyorum. Çok gergin hissediyorum, ifadeleri ve durumları yanlış yorumladığımdan endişeleniyorum. İster profesyonel bir sıfatla ister davetle orada olayım, partiler çok zor ve sonrasında günlerce tamamen bitkin düşmeme neden oluyor.

Geçen hafta sonu da bir istisna değildi, sadece farklı bir tür yorgunluk hissettim. Uzuvarınızı jöle gibi yapan, zihniniz ve bedeninizin neyin fazla neyin yeterli olduğuna ve bunu kaç kez daha yapacağınıza karar verirken savaşa girdiği türden bir yorgunluk. Bu yorgunluk bana iyi geldi. En iyi türden bir yorgunluktu.

Bu tür deneyimler ve ertesi gün Barney'i görmek, hayatı kenardan izlemeyi bırakmam için bana cesaret verdi. Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, ama bir şeyler değişmeli.

"Hadi ama Mir," diyorum, konuya geri dönerek. "Yetişkin konserlerini sevmediğimi biliyorsun." *Sevmemek* hafif kalır.

"Anlamıyorum. Çocuk konserleri yüz kat daha telaşlı," diye biraz sinirli bir şekilde karşılık veriyor. "Çılgılık atıyorlar, bağırıyorlar ve şekerden dolayı heyecanlanıyorlar."

"Mir!" Elimi göğsüme koyarak, inanmıyormuş gibi yapıyorum. "Kensington ve Chelsea'deki zengin anneler çocuklarına böyle zehirli şeyler yedirmezler."

"Bal ya da hindistancevizi şekerinden yapılmış kek olsun, yine de onları çılgına çeviriyor."

"Hala onların yanında olmak daha kolay geliyor."

"Çünkü birkaç saat sonra onları geri verebiliyorsun."

"Hoşuna gitmiyorsa, bir dadı tutabilirsin," diye alaycı bir şekilde öneriyorum. Miranda'nın kocası, Londra'nın önde gelen etkinlik şirketlerinden birinin sahibi olmasının yanı sıra, inanılmaz derecede zengin bir sanat tüccarı. Bu çift, yardım almaya paraları yeter.

"Başka bir kadının benimle oğullarımın arasına girmesine izin mi vereyim?" Cevabına sinsi bir gülümseme eşlik ediyor. "Ama ben aslında işten bahsediyordum. Partiler bittiğinde onları geri verebiliyoruz."

"Doğal şekerlerle kafaları güzel oluyor. Ama çocuklarla birlikte olmak daha kolay, bu da doğru. Onların yanında daha az huysuz davranıyorum ve huysuz davransam bile, onlar daha az yargılayıcı oluyorlar."

"Aptallardan bahsetmişken, o korkunç patronun nasıl?"

"Bu hafta sessizdi." Archer'ın müdahalesi sayesinde, sessiz ama somurtkan demek daha doğru olur.

"Yeni bir işe ihtiyacın var."

"Katılıyorum, ama dediğim gibi, sırf kendisine uygun diye beni bu işten kovmayacak." Ve onun düşmanlığının kaynağını öğrendiğimden beri, bu iş ona daha da uygun hale geldi. *Bunu bilmeme rağmen hala inanmakta zorlanıyorum.*

"Ama o işi sevmiyorsun. Neredeyse başından beri sevmiyorsun."

"Biliyorum." Onun keskin suçlamasına karşılık yüzümü buruşturuyorum. Sosyal medyanın benim kaderim olduğunu düşünüyordum, ama bazen kitlelere güzel yalanlar satmak ruhumu kemiriyor gibi geliyor. "Ama başka bir iş bulmadan ayrılamam, çünkü ödemem gereken faturalar var."

Ayrıca, bu neredeyse bir onur meselesi haline geldi. Beni kovması mümkün değil. Haydn beni kovmak istediğinde değil, ben hazır olduğumda gideceğim."

"Kendine yardım etmek için ayrılmaya karar verebilirsin." "Ona bu zevki yaşatmayacağım."

" biliyorsun, bir her zaman iş senin senin burada Daha iş."

Sana ne uygunsa.

Miranda bana her zaman çok iyi davrandı. Hatta çalıştığı start-up şirketi E-Volve'da, sosyal bilince sahip Tinder'da sosyal medyaya ilk adımımı atmamı sağladı. Şirket, çevrimiçi arkadaşlık pazarının en büyük oyuncularından birine satıldığında ben üniversitedeydim. O yıl küçük bir ödeme bile aldım, bu da üniversitedeki geri kalan zamanımda saçlarımı şeker renklerinde tutmama yardımcı oldu. Ayrıca E-Volve'a ömür boyu üyelik kazandım, ancak onu bir kez kullanmam yeterli oldu. Çevrimiçi randevular bana göre *değil*.

"Hey, Barney'i hatırlıyor musun? Leif'in eskiden komşusu olan arkadaşı." Ben onu tarif etmeye başlarken o başını sallıyor. "Sarışın. Biraz tombul. Winston Churchill gibi tavırları olan biri?"

"Hayır, üzgünüm. Özel bir nedeni mi var?"

"Onu geçen hafta düğünde gördüm. Pazar günü öğle yemeği için eski evine bile geldi."

"Onu sen mi davet ettin?"

"Leif'in davet ettiğini söyledi, ama sonra Leif, onun kendi kendine geldiğini söyledi." Ayrıca, Barney'nin benimle sohbet etmeye ne kadar ilgi gösterdiğini de belirtti, bu da annemi kızdırdı, Barney'nin bunu ifade etme şekli ne olursa olsun. Sanki Barney'nin benimle ilgilenmesi onun için şaşırtıcı bir şeymiş gibi.

Ve öyle güzel bir aileden. Ve öyle güzel tavırları olan.

Tabii ki bu ipuçlarını görmezden geldim, çünkü Leif bu konuyu sadece kendini kurtarmak için açmıştı. Otuz iki yaşında ve henüz evlenmemiş. Ne skandal!

"Sana aşık olan o muydu? Kızıl suratlı? Sümüklü burunlu?"

"Bu tariflerden hiçbiri bana bir şey çağrıştırmıyor." "Sarışın ve şık mı?"

Omuz silkiyorum. Aynı çocuğu düşünüyor olabilir.

"O çocuk, babanı "Greensleeves"i mırıldanmaya teşvik ederdi." "Ne?" Yüzümün buruştuğunu hissediyorum.

"Greensleeves." Biliyor musun? Burnu yüzünden. Kaşmir süveterinin kolunu burnunun altında siler gibi yapıyor.

"İğrenç. Bunu kesinlikle hatırlamıyorum."

"Umarım bu alışkanlığından vazgeçmiştir. Özellikle de pazar günü sana sos kabını uzattıysa."

"O artık yetişkin bir adam." Doktor olduğunu söylemeye gerek bile yok. "Her türlü iğrençlikten vazgeçmiş olmalı." Mir ikna olmamış bir şekilde omuz silkiyor. "Umarım öyledir, çünkü ona beni dışarı çıkarabileceğini söyledim."

"Oh. Peki. Sanırım bu güzel bir şey." Ne kadar ılık bir tepki. "Yani ofisteki yakışıklı ile aranızda bir şey yok mu?"

"Bildirmeye değer bir şey yok." Bir sonuca varacak bir şey yok. O yüzden sanırım yoluma devam etmeliyim. Bir yutkunma (ve bir düşünün ardından geçen ateşli bir gece) bir kız arkadaş yapmaz.

"Büyük gün ne zaman?"

"Emin değilim. Pazar günü onu arabasına kadar uğurladığımda, bana oldukça nazik bir şekilde e-posta yoluyla iletişimde kalabilir miyiz diye sordu. O bir doktor ve şu anda Somali'de *Sınır Tanımayan Doktorlar* için çalışıyor."

"Eminim Polly teyze bu duruma çok sevinmiştir."

"Evet, ona çok ilgi gösterdi. Beni övüp durdu, beni yüceltti. Çok utanç vericiydi."

"Gerçekten mi? Çok komik!"

"Belki senin için. O daha garajdan çıkmadan, Polly bana herkesin milyoner bir sanat tüccarıyla evlenemeyeceğini hatırlattı."

"Klasik!" Mir kahkahalar atmaya başladı, neredeyse sandalyesinde yuvarlanıyordu. "Hadi ama Heth. Çabuk ol. Yirmi beş yaşındasın, neredeyse en güzel yıllarını geride bıraktın!"

"Sorun değil, çünkü o başladığında kendimi sadece beş yaşında hissediyorum. Miranda senin yaşındayken çoktan bir çocuğu vardı," diye annemi taklit ederek tekrar ediyorum. Ona mümkün olduğunca az şey anlatmam hiç de şaşırtıcı değil.

"Ha! Sanki ben çok özelmışim gibi. O zamanlar bir bebek bekliyordum ve kocam yoktu."

"Doğru. Hamileydin ve bir erkeğin yoktu. Tabii, seni kovalayan mega zengin adam hariç."

"Biri benim adımla mı söyledi?" Harry yanağına öpücük kondurur ve dışarıdaki serin havayı içeri getirir. "Merhaba, Heather. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap veriyorum.

"Heather'ın doktorla randevusu var."

"Umarım bulaşıcı bir şey değildir."

"İğrenç baba şakaları, Harry? Yoksa sana mega zengin adam mı demeliyim?" "Hayır, sadece Miranda rol yaparken bana öyle diyor, değil mi

öyle değil mi, hayatım?" Karısına doğru yaklaşır, yanağına öpücük kondurur ve soğuk ellerini süveterinin altına sokarak ona sarılırken onu çığlık attırır.

"Seni canavar! Artık doktor ve hemşirecilik oynamayacağız."

"Bu sabah yatak odasında sen ve babam bunu mu yapıyordunuz?" diye sorar beş yaşındaki Thomas, aniden babasının arkasında belirir. "Eminim babam hastaydı," diye fısıldayarak bağırır ve yüzünün yanlış tarafındaki eliyle ağzını kapatır. "Çünkü çok, çok yüksek sesle inliyordu."

"Haklısın Thomas. Çok, çok hasta gibi davranıyordum," diye cevaplar Harry ciddiyetle, parmaklarıyla oğlunun çenesini kaldırarak.

"O numara yapmıyordu," der Miranda, öksürerek sözlerini örtbas eder.

"Çok hasta. Ama hemşire anne onu öptü ve iyileşti, sonra ben sevinçten bağırdım."

"Evet, ben de duydum. Meyve suyu alabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki alabilirsin. Sen portakalları al, ben meyve sıkacağıyı çalıştırayım."

"Tamam, ama bu sefer sırf turuncu oldukları için havuçları gizlice içine koyma."

"Turuncu, turuncudur," diye ısrar eden Harry, tezgahın diğer tarafına doğru ilerledi. "Kardeşin nerede?"

"Tuvalete gitti," diyor Thomas, annesinin yanındaki yüksek tabureye tırmanarak oturuyor. Thomas ve kardeşi Teddy arasında bir yıldan biraz fazla yaş farkı var.

Thomas ve kardeşi Teddy, ya da başı belada olduğunda Theodore arasında bir yıldan biraz fazla yaş farkı var. "Çok hoş," Miranda hafifçe azarlayarak, sarı saçlarını karıştırır.

"Anne, gitmen gerekiyorsa, gitmelisin!" Büyük bir Jaffa alır ve babasına atar, ardından hızlıca iki tane daha atar ve Harry, oğlunun sevincine, üçünü birden jingle eder.

"Baba!" diye seslenir Teddy, mutfaktaki şamatalara en son katılan ve büyük bir kavanoz mısır tanesi taşıyan çocuk.

"Evet, benim canım evladım," diye bağırır Harry. "Meyve suyu istemiyorum. Cockporn istiyorum."

"Sen, benim çocuğum," Harry ciddiyle
ciddiyle, "kesinlikle kesinlikle annenin oğluyum."

Bir sonraki Jaffa, Miranda'nın nezaketi sayesinde, Harry'nin ellerine değil, kafasına yöneltildi.

Tanrım, bu insanları çok seviyorum.

20
ARCHER

ONU ARAYABİLİRDİM.

O da beni arayabilirdi.

Ama ikimiz de öyle düşünmüyorduk.

Peki bu, hem sahte hem de gerçek olan ilişkimiz hakkında ne diyor?

O sarışın piç öğle yemeğinden bahsettiğinde o kadar dehşete kapılmamaya çalışabilirdi. Ben gitmek istememiştim ama o da teklif etmedi. Bu da beni ne yapar? Sikişmek için yeterince iyi ama annemle babamla tanıştırmak için yeterince iyi değil.

İstiyor muydum?

Belki bir ara.

İkinci sırada olmak istemedim; mesele bu.

Ve onun beni davet etmesini istedim. Onun koluna girip içeri girmek istedim, muhtemelen o gün değil ama belki daha sonra bir ara?

Bana sorabilirdi, ama sormadı.

Ve ben de bu konuda biraz daha az kırgın davranmaya çalışabilirdim. Aptal.

"Peki, Amsterdam'ı seviyor musun?"

Şehrin merkezindeki bir otelin geniş barında oturuyorum, camdan bir duvar karanlık sokağa bakıyor. Arkadaşıma dönüyorum, tanıdığım ya da benimle bir şeyler içmeye davet ettiğim biri değil. Ama burası bir bar. Bir otelde. Bir şehirde. Yalnız başına iş seyahatine çıkmış insanlarla dolu. Arkadaşlık bulabileceğiniz her yerde arkadaşlık bulursunuz

—hatta bir barda otururken bile, çünkü yalnız olmaktan iyidir. "Neden sevmeyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Belki insanlar? Bisiklet yolları? Hiçbir şey için sıraya giremememiz mi?" Demek yerli birisin.

"İnsanlar mı? Onları seviyorum. Bisiklet yolları mı? Evet, onlar pek eğlenceli değil. Özellikle de yanlışlıkla birine bastığınızda. Hayatınızı kendi ellerinize teslim etmek gibi bir şey, aynı zamanda küfür etmeyi öğrenmek için de iyi bir ders."

"Evet, çok doğru." Arkadaşım gülüyor. "Bisiklet yollarımız konusunda biraz militanınız. Onlara basarsan, biri tüm soyunu kötü bir hastalıkla lanetler. Bu pek iyi değil."

"Evet, ama aynı zamanda kanallarınız, güzel sokaklarınız, müzeleriniz ve biranız da var." Elimde tuttuğum kahverengi şişeyi, Amsterdam'ın sunduğu tüm harika şeylerin şerefine kadeh kaldırır gibi kaldırıyorum, sonra loş ışıktaki etiketi okumak için biraz geriye eğiyorum.

Arcense Bira Fabrikası Hertog Jan Tripel

%8,5 alkol.

Tanrım. Birkaç tane daha içersem odama geri dönemeceğim.

"Amsterdam'da sevdiğin başka bir şey var mı?"

İnsanlar, bisiklet yolları, kanallar, güzel sokaklar, müzeler, bira.

Kafamda listeyi gözden geçiriyorum. Başka ne var?

"Yemekler," diyorum, *eureka!* diye kafamdan bir kelime çıkarıp.

"Gerçekten mi? Yemekler mi?" Arkadaşım gülerek başını hafifçe salladı.

"Bana inanmıyor musun?" Kendimi de gülüyor buluyorum, sonra bakışlarım barın solundaki büyük ekran televizyona kayıyor. Ajax evinde oynuyor, bu da listeme ekleyeceğim bir şey daha veriyor. *Futbol ve AFC Ajax.*

"Yemeklerimizle ünlü değiliz, sade ve biraz... nasıl denir? Ağır mı?"

"Nerede yemek yediğini bilmiyorum ama son birkaç gündür yediğim yemekler harikaydı." Dürüst olmak gerekirse, turşu ringa balığı dışında biraz sıkıcıydı, ki o da bir daha asla tekrarlamak istemediğim bir yemek deneyimiydi. Yine de, baharatlı bir pho çorbası için cinayet bile işleyebileceğim bir aşamadayım.

"Gerçekten mi? Sana inanmıyorum! Ne yedin de bu kadar lezzetliydi?"

"Dün *poffertjes* yedim."

"*Lieveling*, o yemek değil. Daha çok atıştırmalık gibi."

Ve eğer şarapla servis edilen ve ardından tatlı gelen türden bir öğle yemeği olsaydı.

"O zaman *bitterballen*."

İnsanların masada saatlerce oturduğu, yemekten o kadar doymuş ki hareket edemeyecek hale geldiği türden.

"Köfte. O da atıştırmalık."

İyi arkadaşlarla rahatça oturmak. Yemekler hakkında sahte tartışmalar yapmak. "*Oliebollen*?" Bundan sonra, turşu ringa balığı dışında başka bir şeyim yok.

"Daha fazla küresel şekilli atıştırmalıklar mı? Toplara bir ilgin mi var?"

Yüksek sesle gülerim. "Belki de kendiminkidir."

"*Oliebollen*'in yağ topları anlamına geldiğini biliyor musun?"

"Adından çok daha lezzetli oldukları kesin." Belki de harcama formumda bunu altını çizmeliyim. Amsterdam'da Archer için bir porsiyon yağlı top. O pislikler bayram ederlerdi.

"Yani yemekleri, birayı, güzel sokakları ve kanalları seviyorsun. Ama Amsterdam'ın çok ünlü olduğu bazı şeylerden bahsetmedin."

"Biliyorum. Yel değirmenleri ve laleler. Ama son birkaç gündür şehirde çalışırken hiç yel değirmeni görmedim ve laleler için hava hala biraz soğuk, sanırım."

Heather, Lavender, Primrose ve lale. Whittington kızları ve bir tane daha. Ne tür acımasız ebeveynler oğullarına Sorrel adını koyar ki? Okulda kaç kez dayak yediğini merak ediyorum.

Amsterdam'ın karanlık yüzü ne olacak? Esrar ve kırmızı ışık bölgesi. Genellikle bu yüzden tanınıyoruz.

"Ah, peki. Ben o tür şeyler için biraz yaşlıyım." Hiç seks için para ödemedim, en azından kelimenin tam anlamıyla. Mecazi olarak, evet. Kan, ter ve gözyaşlarıyla ödedim, gerçi sonuncusu genellikle benim değildi. Ama iş yerlerinden ayrılmak, spor salonlarını değiştirmek ve en sevdiğim barları terk etmekle de ödedim.

"Peki esrar? Kullanıyor musun?"

Örümcek adam sensörlerim titriyor. Ya da belki de dizimin üzerindeki el titriyor.

"Ben de biraz heyecanlanmayı severim, ama çoğunlukla hafta sonları parti yaparken biraz ecstasy almayı tercih ederim." El, uyluğunun daha yukarısına kayıyor. İlk kez, bar arkadaşına iyice bakıyorum. Evet, göğüsleri olduğunu fark etmişim, ama hepsi bu kadardı.

Otel barında yanımda oturan bir kadın var. Ve benimle flört ediyor.

Nasıl fark etmedim? Yeteneğimi mi kaybediyorum?

Aklımı mı?

Yoksa iyi yağlanmış testislerimi Surrey'deki bir kale otelde mi bıraktım? "Peki ya sen?" Soluk renkli tırnakları iç uyluklarımın içine batıyor.

Sikimi titretmeye başlayan his.

"Hafta sonu Amsterdam'da olmayacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden şimdi senin odana gidebiliriz diye düşündüm."

Yanımdaki kadına iyice bakıyorum. Benden yaşlı, benden genç değil.

Çekici, güzel değil ve Heather'ın nefes kesici masumiyetinden yoksun.

Sofistike, küstah değil. Ateşli, tatlı değil.

Uzun boylu, kısa değil.

Koyu saçlı. Kızıl saçlı değil.

Ama en en büyük fark hepsinin hepsinin bu kadın bana bana ilgi duyduğu çok açık.

21
ARCHER

İçkimi bir yudum alıp, gece içkimin boğazımdan yumuşakça kaymasını zevkle hissediyorum. Ellerim düşerken iç çekiyorum, boxer şortumun sürtünmesi sadece bir öncüden daha fazlasını indiriyor. Sadece bir alaydan daha fazlasını.

"*Siktir.*" Parmakların karın kaslarımı okşaması onları gerginleştirir ve bardağım sessiz *bir sesle* yere düşer. Halının emdiği koyu sıvının son damlaları, dikkatimi dağıtmak için odaklandığım eylem.

Bu yanlış, ama çok doğru geliyor. Ve daha da önemlisi, kendimi tutamıyorum.

Bir tıslama ile başım geriye doğru eğilir, gözlerim tavana bakar. Eminim ki şu anda onun hakkında düşünmemi istemezdi, ama anılarımın zamanla silinmek yerine daha da netleşmesinden dolayı minnettarım. Ve her şeyi çok net hatırlıyorum. Heather, sadece topuklu ayakkabıları ile aynanın önünde duruyor, gözleri karanlık ve güven dolu, sıcak, nefes nefese nefesleri camı buğulandırıyor.

"*Ungh.*" Aynı parmaklar penisimin başını okşuyor, aşağı kayarak onu kavırıyor, vücudum o belirgin, kemikleri eriten rahatlama hissiyle gevşiyor.

Ağzının yumuşak büzülmesi.

Onun özünü oradan sildiğim şekilde.

Tadına bakmak için dilini dışarı çıkardım.

Onu orada sıkme dürtüsüyle mücadele ederken tüm vücudumun gerilme hissi.

"Evet... sık, evet." Yağlayıcı maddenin kaymayı kolaylaştırıp sürtünmeyi azaltacağını biliyorum. Belki biraz daha tükürük? Ama kolaylık benim hak ettiğim bir şey değil, her ne kadar ön sıvı benim yarıklarımın sızsa da.

Daha sert. Daha hızlı. Nefesim düzensiz ve keskinleşiyor.

Bu doyurucu tutuşun etkisiyle lanet okurum, geri kayarken his daha da sıkılaşır. Kalp atışlarım hızlanır, bacaklarım titremeye başlar, gerginlik testislerimi sıkılaştırır.

O şeftali gibi kış. Kiraz

gibi meme uçları.

Kalçalarının kıvrımı.

Siktir git, nasıl bu kadar yaklaştım?

Başım geriye doğru savrulur, sahip olamadığım kadının görüntüleri, onun kışına boşalırken, onu altımda, üstümdede, kopuk kopuk görüntüler halinde görürken, acı tatlı bir his katar. Ağzı, bu saten kayganlığın yerine benim sikimi sarar. İç çamaşırı giymiş. Bir çarşafa sarılmış. Dizlerinin üstünde, sert meme uçlarını bana sunuyor.

Vücudum yıldırım çarpmış gibi tepki veriyor. Bağırıyorum, sırtım sandalyeden kalkıyor, orgazmım derinliklerden yükselirken, ışık, ısı ve coşku getirirken, dokunmayı mı kovaladığımı yoksa kaçındığımı bilmiyorum. Avrupa'da isimsiz bir otel odasında olabilirim, ama zihnimde, onu spermimle kirletiyorum.

Yalnız olmamın iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Onun hatırası ve bir çift mavi saten külotla kendimi unutulmaya mahkum etmek sapkınlık mı yoksa tercih edilebilir bir şey mi?

Bana bir tepside isimsiz bir kadın sunuldu, ama bunu yapamadım — yapmak istemedim — çünkü kadın ne kadar güzel olursa olsun, o değildi. O Heather değildi. Sanki gece yıldızlarla dolu olsa bile, ben yine de onu izliyor olurdum. Benim için sadece o var.

22
HEATHER

"BAŞTAN BAŞLA. Bize tekrar anlat."

"Özetlemek gerekirse, işyerinden bir adamı beni düğüne götürmesi için zorladım. Haydn'ın peşimden düşmesi için önümüzdeki birkaç hafta boyunca benimle sahte bir ilişki yaşamasını istedim. Düğüne gittik. Eğlendik. Haydn terör estirmeye devam ederse, onun kolunu koparıp ıslak ucuyla onu öldüresiye döveceğini söyledi..."

"Terör biraz abartılı," diye araya girdi Vivi. "Daha çok pisliklik diyebiliriz."

"Her neyse," diye sertçe karşılık verdim ve Daisy kıkırdadı. "Bu hikayeyi ben mi anlatıyorum, yoksa sen mi?"

"Söz sende," diye cevaplar Vee cömertçe. "Bence çok güzel olmuş." Şakayık rengi kadife chesterfield koltuğundan, damask renginde yeni boyanmış döşeme tahtalarına bakar. Bence damask, beyazın başka bir adıdır. "*Her neyse*, Hayden'ın kötülüğünün, beni etkilemek için yaptığı beni etkilemek için yaptığı başarısız girişimlerden kaynaklandığını söyledi..."

"Daha çok seni üzüyor gibi." Bu da yine Vee'den geliyor.

"İster hoş olsun ister olmasın, bu hoş karşılanmayacak bir durum, ama yine de onun benden hoşlandığı konusunda yanıldığını düşünüyorum. Bu fikir biraz çılgınca ve çok sağlıksız. Ama Archer'ın teorisini savunmak gerekirse, Haydn o zamandan beri beni trollemeyi bıraktı."

"Sana söylemiştim. Öyle dememiş miydim?" Daisy heyecanla, sanki bir senfoni yönetir gibi parmağıyla ikimizi işaret ederek ilan eder. Hiç mantıklı olmayan bir senfoni.

"Adam tam bir pislik ve birinin onu cezalandırmakla tehdit etmesine sevindim. Sanırım Archer'ı şimdiden sevdim." Vee ayaklarını poposunun altına kıvrır, papatya çayını koltuğun koluna koyar. "Yemek yemiyorsun."

"Gerçekten aç değilim."

"Ama senin sevdiğin o berbat cipsleri aldım."

Bana dik dik bakmasını engellemek için uzanıp bir avuç fırında pişirilmiş sebze cipsi aldım.

"Onları nasıl yiyebiliyorsun bilmiyorum," diye şikayet eder Daisy, cipslerimin yanındaki tabaktan bir dilim prosciutto alır. "Bence tadı ayakkabı derisi gibi."

"Bence deniz tuzu ve öğütülmüş karabiber tadı değil de, daha çok kırık diş tadı var. Ne diyordun?" Vee, özetini anlatırken parmağıyla dairesel bir hareket yapar. "Otel. Hafta sonu. Patronunu korkudan altını ıslatmışsın."

"Belki geçici olarak onu düzelttim." Omuzlarımı silkiyorum, biraz sinirliyim ve nedenini tam olarak bilmiyorum. "Sonra o akşam, gerçekten ateşli, olağanüstü bir seks yaptık..."

"Ne?" Daisy ciyakladı. "Ama sen asla bir ilişki dışında pantolonsuz dans etmezsin."

"Daisy, bu Archer'ın neye benzediğini hatırlıyorsun. Joan of Arc bile onun için her şeyi feda ederdi. O kadar seksi ki, sonrasında o ateşin yakılmasına gerek kalmazdı."

"*Her neyse...*" diye tekrar başladım, "ertesi sabah, birlikte Londra'ya geri dönüyorduk ki, eskiden tanıdığım bir çocukla karşılaştım ve o da kendini Pazar öğle yemeğine davet etti."

"Sen Pazar öğle yemeği pişirmezsin. Pişirsen bile, neden biz davet edilmedik?"

"Fındık kızartması mı, et ikamesi mi?"

"Ben istemem. Pazar günleri tembellik etmek içindir, arkadaşları ve aileyi beslemek için değil. Tabii annem değilsen, o zaman başka. Annemlerin evinde pazar öğle yemeği..."

"Bu, *Interstellar*'ın konusu kadar kafa karıştırıcı." Daisy, diyet kolasından bir yudum alır ve düğme burnunu buruşturur.

"Ve şimdi Archer iş yerinde seni görmezden geliyor." Vivi iddia ediyor. "Hayır. Bütün hafta ofis dışında."

"O zaman telefonlarına cevap vermiyor, seni tamamen görmezden geliyor." "Tam olarak öyle değil."

"O zaman tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Şey, ben onu aramadım. Ama o da beni aramadı.
Ama dün gece çok garip bir mesaj aldım."

Vee, bebek arabasındaki bir çocuk gibi düşürdüğü oyuncağını geri isteyen bir el hareketi yaptı. Gözlerimi devirerek telefonumu çıkardım ve ona uzattım.

"*Ne oldu tatlım?*" Bakışları bana kayar. "Ama cevap vermedin."

"Ne demem gerekiyordu? Bütün hafta Amsterdam'da çalışıyordu. Yedikleri şeylerden kafası güzel olduğunu düşündüm."

"İşte senin sorunun da bu. Varsaydın. Telefonu alıp öğrenebilirdin, o zaman şu anda bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Bunun yerine, bize çok önemli seksin ayrıntılarını anlatıyor olurdun."

"Hayır, yapmazdım."

"Senden tüm ayrıntıları öğrenirdik. Ne kadar sürdü falan."

"Oldukça uzun. Ve kalın." Elimi ağzıma kapatıyorum.

"Gördün mü? Başparmak vidasını bile çıkarmama gerek kalmadı. Ya da şarabı. Boş ver. Bir şişe açacağım. Kim bir kadeh ister?"

"Sadece bir tane," diyor Daisy.

"Benimkini bir pint bardak olsun." Çünkü bunun o tür konuşmalardan biri olacağını hissediyorum.

Vee, Notting Hill'deki çok kızsı dairesinin açık mutfağına gider ve şarap buzdolabından bir şişe çıkarır. "Pinot Grigio mu?"

"Oh, hadi bakalım. Madem öyle," diye cevap veriyorum. Açıkçası, Daisy ya da ben şikayet edecekmişiz gibi. "Bir bardak buz da alabilir miyim, lütfen?"

"Kültürel yoksun," diye cevaplar. Bir dakika sonra geri döner ve üç uzun saplı balık akvaryumu gibi görünen bardağı Eames tarzı sehpasının üzerine koyar. Ya da belki de bu gerçekten bir Eames tasarımıdır. Vivi'nin evi oldukça şık. "Bu çocuğun bizimle ne ilgisi var, anlat bize?" Şarabın kapağını çevirerek, cömertçe şarabı bardağa doldurmaya başlar.

"Bana sadece iki parmak kadar," diye ekledi Daisy çabucak.

"O da öyle dedi." Vee bana anlamlı bir bakış attı, ardından kıkırdamaya başladı.

"Aslında," diye başlıyorum, ona ters ters bakmadığım için içimden kendimi tebrik ediyorum — neyim var benim? Çok huysuz bir ruh halindeyim. "O, komşumuzken öyleydi, ama ben onu golden retriever olarak tanıyordum, ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Yenilebilir ürünler mi kullanıyorsun?"

"O bir çocuk ya da köpek değil. O bir doktor. Biz büyürken komşumuzdu ve eskiden bu cins köpekler gibi sarışın ve neşeli biriydi. Hala biraz öyle. Ve sanırım beni tekrar görmek istiyor. Bilirsin, *beni görmek istiyor.*"

"Neye dayanarak? Telefonlarına cevap veriyor *mu*?"

"Ben de onu aramadım. Afrika'da çalışıyor. E-posta yoluyla iletişim kuruyoruz."

"Bu tam sana göre. Yüz yüze iletişim yok. E-posta ile aşk!"

"Bugün çok huysuzsun, Vee."

"Ve sen çok sinirli bir durumdasın." Derin bir nefes alır. "Jetlag beni mahvediyor. İki gün önce New York'tan döndüğümünden beri uyumadım. Üzgünüm ama senin için endişeleniyorum. Kimseyle çıkmıyorsun, sonra bir düğüne götürecek biri olsun diye bir adamla çıkıyorsun. O seni terk edince, bir şekilde - ve bu, tüm bu olayın benim anlamadığım tek kısmı - iş arkadaşlarından birini seni bu düğüne götürmesi için zorluyorsun. Ve şimdi başka biri mi var? Önce Archer'la işlerin nasıl gittiğini görmeye ne dersin?"

"Hiçbir yere varamaz. O bunu zaten açıkça belirtti. O bir seri seks manyağı ve ben seks yapmak için piyasada değilim. Seri olarak."

"Ben varım." Vee omuz silkiyor. "Belki de Cupid onu bana göndermeliydi." Kendimi arkadaşşıma kızgın bir şekilde bakarken buluyorum.

"Ha! Gördün mü?" Başı hızla Daisy'ye doğru döner. "Ona ilgi duyuyor."

"Ne olmuş yani? Bana ilgi duymuyorsa bir anlamı yok. Ama Barney, aslında adı William, bana ilgi duyuyor. Ve iyi bir adam. Doktor. Ve nazik. Ama Archer da öyle. Ancak Barney'nin sahip olduğu ve Archer'ın kesinlikle sahip olmadığı bir şey var: güvenilirlik. Ve güvenilirlik... Bu hafta bana iki e-posta gönderdi bile. Oysa Archer bir kez bile aramadı!" Buna rağmen, onu düşünmeden edemiyorum. Sesinin derimin altında titreşmesi,

dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında beni titretip tüylerimi diken diken eden sesini. İlk seferinde bacaklarımı açışını, gözlerini vücudumda gezdirip beni reddetmeye cesaret etmemi bekleyişini. O aç, doyumsuz gözleri, kelimelere gerek bırakmayan, sonunda küfrederek içime girerken kararan ve gevşeyen gözleri.

Ve ben de öyle yaptım. Onu, aklını kaybetmemek için çabalayan biri gibi gösterdim.

Eğer seks konusunda çok olumlu değilsem, neden tek düşünebildiğim şey onunla seks yapmak?

"Peki, ne yapacaksın?"

Archer'ı birkaç hafta daha iş saatleri arasında görüyormuş gibi davranacağım, eğer o da kabul ederse, ve Barney ile e-posta yoluyla işlerin nasıl gideceğini göreceğim, sanırım. Archer'a hayran hayran bakmakla, onunla konuştuğumda sinirlenmek arasında gidip geleceğimi tahmin ediyorum, çünkü bizim ilişkimiz böyle görünüyor.

"Yarın akşam DeHoare'dan bir bankacı ile randevum var." Bilirsin, özel yatırım bankası.

"Ha, iyi espri. Az kalsın kanıyordum." Vivi bardağını dudaklarına götürdü ve bir an durakladı. "Neden senin gerçekten doğruyu söylediğini düşünüyorum acaba?"

"Çünkü doğru söylüyorum."

"Bir tane daha ekliyorsun. Bunun ne faydası olacak?"

"Çünkü Archer, benimle yatmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor ve bu ne kadar eğlenceli olsa da, uzun vadede iyi bir plan değil. Barney birkaç hafta burada olmayacak ve açıkçası, biraz pratik yapmam iyi olur diye düşünüyorum."

"Seks mi?" diye ciyakladı Daisy.

"Hayır, sosyalleşmek. Flört etmek. O pislik doğum günümde beni terk etmeden önce, aylardır kimseyle çıkmamıştım. Zaten sosyalleşme becerilerim pek de iyi sayılmaz. Barney Afrika'dan döndüğünde onunla bir şans vermek istersem, birkaç randevuya çıkmam gerekecek." Flört etmenin beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak hasta ettiğini söylememe gerek bile yok.

"Peki bu randevular nereden çıkacak?"

"Bu." Telefonumu alıp ikimizin arasında sallıyorum. "E-Volve uygulamasını yeniden yükledim."

"Senin çevrimiçi flört dünyasına uygun olduğunu hiç sanmıyorum." Vee tereddütle bana bakarak kaşlarını çattı. "Aklıma Hristiyanlar, atma ve aslanlar geliyor."

"Saçma, ben hallederim. DeHoare Özel Bankası'ndan Jeremy yarın benimle bir şeyler içmek için buluşacak."

"Hayır! İlk buluşmada içki olmaz!" diye bağırır. "Gündüz vakti ve bir kahve dükkanı, yani eğer hoşuna gitmezse on dakikada bitirebilir, eğleniyorsan daha uzun süre devam edebilirsin. Ve mümkünse, gizlice kaçman gerekirse diye, birden fazla çıkışı olan bir yer tercih et."

"Bu çok karmaşık görünüyor. Sadece bir barda içki içeceğiz."

"Cumartesi gecesi. Heather, cumartesi geceleri arkadaşlar ve gerçek hayatta tanıştığın insanlar için ayrılmıştır."

"Bu çok saçma."

"Kuralları ben koymuyorum. Londra'da flört hayatı böyle. Herhangi bir cumartesi akşamı, neredeyse hiç tanımadığın biriyle buluşmaya hazırsan, *ya hayatın yok ya da seks yapmak istiyorsun* demektir."

Arkadaşımı eleştirel bir gözle süzdüm. Onun bu hayatı yaşadığını biliyorum, gündelik randevular ve bazen gündelik seks, ama aynı zamanda hiçbir erkeğe şans vermediğini de biliyorum. Ondan flört tavsiyeleri almalı mıyım?

"Bak, olan oldu. Kaçman gerekirse beni mutlaka ara."

"Şimdi de melodramatik davranıyorsun."

"Hayır, ben ciddiylim. Dışarıda gerçekten ürkütücü insanlar var." "Ne kadar ürkütücü olabilir ki? Tanrı aşkına, DeHoare için çalışıyor!"

! O bir bankacı, heyecan açısından bir memurdan sadece bir adım önde!"

"Tuhaf insanlar her şekil, boy, meslek ve banka hesabında olabilir. Ve eğer cumartesi akşamı ilk randevuya çıkmaya hazırsa, muhtemelen tuhaf biridir. Ya da seks arıyor. Muhtemelen ikisi de."

"Profilinde çok normal görünüyordu."

"Profilindeki gibi görünmezler asla," diyor Daisy.

"Dais, sen bebekliğinden beri aynı adamla nişanlısın. Telefonuna hiç flört uygulaması indirmedin bile."

"Doğru, ama bunu yapan birçok insanla çalışıyorum ve bunu söylemekten nefret ediyorum, ama personel odasında hem erkeklerden hem de kadınlardan bazı korkunç hikayeler duydum."

"Eğer bunu gerçekten yapacaksan, ve inatçı olduğun için yapacağını biliyorum, beşler kuralını hatırlaman gerekir," diye Vee sert bir şekilde tavsiye eder. "Onların gerçekte nasıl göründüklerinden emin olmak için en az beş tane samimi fotoğraflarını görmen gerekir, çünkü genellikle kamera açılarını iyi kullanarak veya yıllar öncesine ait fotoğrafları kullanarak kendilerini olduğundan daha iyi gösterirler. Ayrıca, boylarından her zaman 12 cm eksiltmeli ve yaşlarına 5 yıl eklemelisin."

"Bak, onların nasıl göründükleri umurumda değil. Aşık olmak istemiyorum. Sadece biraz deneyim kazanmak istiyorum."

"Erkekler ayaklarını ıslatmak istemiyorlar. Gerçi, ayaklara ilgi duyan bir iki kişiye rastladım."

"İğrenç. Bunun nasıl olabileceğini bile anlayamıyorum. Biz ilk buluşmalardan bahsediyoruz, bu tür şeyleri ifşa ettiğin samimi bir arkadaşılıktan değil."

"Zavallı, tatlı, aldatılmış aptal."

"Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor Vee. Erkeklerin hepsi kötü olamaz, değil mi? Daisy'ye bak, bir partneri var ve aşık. Barney de iyi biridir. Hatta Archer bile! Seks dışında bir ilişki istemediğini açıkça söylüyor. Kimse onu bunun için suçlayamaz."

"Aşk hayatından hiç bahsetmiyorsun," diyor Daisy sessizce. "Seni ilişkiye girmekten bu kadar uzak tutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Sanırım doğru kişiyi bulamadım."

"Ama birçok iyi erkekle çıktın," diye ısrar ediyor Daisy. "Sadece onlarla çok uzun süre çıkmadın."

"Tamam, güven sorunlarım var." Vee öne eğilir, doldurulmuş bir Piquante biberi alır ve ağzına atar.

"Ama neden?" diye ısrar ediyor Daisy.

Vee gülmeden güler. "Yani, babamın yokluğunda büyümek ve annemin yatak odasının kapısından giren çıkan erkeklerin ardı arkası kesilmemesi, ardından annemin sarhoş ağlamaları ve Queen'in "Love of My Life" şarkısını aşırı çalması ve ara sıra intihar girişimleri dışında mı? Ya da belki de özlediğim için olabilir mi?"

Aksine, hayatımda sevdiğim ilk ve tek erkeğe kendimi adadım, hatta onu aynı üniversiteye kadar takip ettim.

"Neden bunları bilmiyoruz?" diye nazikçe soruyorum.

"Çünkü bunlar geçmişte kaldı. Artık önemi yok."

"Ama önemli, çünkü hala seni bok gibi hissettiriyor."

"Anlat bize, tatlım." Daisy kanepeye geçip elini

"Paylaşılan bir sorun..."

"Genelde benim işimde trend olan bir konudur."

Hepimiz gülüyoruz, uyumsuzluk bulutu seslerle birlikte eriyip gidiyor.

"Bak, sana söylemedim çünkü bu çok uzun zaman önce olan bir şey. O, gençlik aşkımdı ve işler kötü bitti."

"İlişkiler neredeyse hiç sağlıklı ve samimi bir el sıkışmayla bitmez," diyor Daisy. "Ayrılıklar doğası gereği tatsızdır."

"Hoş olmayan bir şey olduğunu söylemedim," diye cevaplar, gözlerinde tanıdık bir ışıltıyla. Bu ışıltı, cansız garsonların azarlandığı ve sinir bozucu erkeklerin haddini bildirdiği geceleri hatırlatır bana. Evet, Vee öyle bir arkadaş. Hırçın olan. "Aslında, neredeyse tatmin ediciydi diyebilirim. En azından benim için. Ve onun beni aldattığı gerçeğini kabullendikten sonra. Neyse, hepsi uzun zaman önceydi. Bunu duymak istediğinden emin misin?"

"Sadece sen anlatmak istiyorsan," diye ikimiz adına cevap veriyorum.

"Peki, bunu bir uyarı olarak kabul et, genç Padawan. Onunla bir flört uygulamasında tanışmamış olabiliriz, ama teknoloji onun aldatmasında rol oynadı. Yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk, ki bu gençler için onlarca yıl demektir. O benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı. Bekaretimi ona verdim, ama sanırım bu konuda biraz daha pasif değildim. Aşık olduğumu ve ona sırılsıklam aşık olduğumu söyleyebilirsin. Ve onun diğer kızların mesajlarına cevap verdiğini öğrendiğimde yıkıldım."

"Ne yapıyormuş?" diye sordu Daisy şaşkınlıkla. Teknoloji ve Dais pek iyi arkadaş değiller. Aslında, o eski cihaz bir yıl önce bozulmasaydı, hala kapaklı telefon kullanıyor olacağına eminim.

"Facebook'ta başka kızlara mesaj atıyordu," diyorum ve onay için Vee'ye bakıyorum. "Bugünlerde buna 'dm'lerine kaymak' deniyor."

"Öyle mi? Ne dersen de, pislik bir hareket gibi geliyor." "Evet, o zamanlar oda arkadaşım da öyle düşünüyordu."

Ağlamam bittikten ve hiçbir erkeğin beni annem gibi yapmasına izin vermeyeceğime yemin ettikten sonra, aralarında kalacak bir sır olarak, seksi profil resimleriyle dolu sahte bir Facebook profili oluşturduk ve onun sosyal çevresindeki kişilere arkadaşlık isteği göndermeye başladık. Çoğunlukla arkadaşlarına."

"Kurnazca," diyorum onaylayarak. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

"Genç erkekler çok saflar. Benim açımdan biraz küçük düşürücü bir davranış olabilir, ama onun hak ettiği cezadan daha azı değildi."

"Bu daha çok tanıdığım ve sevdiğim Vee'ye benziyor. Sonra ne oldu?"

"Ona arkadaşlık isteği gönderdik ve onu, yani onu, bir süre önce bir partide tanıştığımızı söyledik. Flört ettiklerini, öpüştüklerini, ama onun erkek arkadaşı olduğu için daha ileri gitmediklerini söyledik. Ve şimdi erkek arkadaşı yoktu... çünkü benim erkek arkadaşımı kafasından çıkaramıyordu."

Onun adını söylemekten kaçındığını fark ettim.

"Ve o da buna kanmış mı?"

"Oh, yandı. Övgü tuzağına, oltaya ve batırıcı kurşuna yandı."

Kendimi sandalyenin minderinin ucuna kayarken, neredeyse hevesle öne eğilirken buldum. Ve sebze cipslerine daha iyi ulaşmak için değil. "Sonra ne oldu?"

"Telefon görüşmeleri. Oda arkadaşım, onu tekrar görmek için can atan sevimli İskoç kız Kirsty gibi davranarak yaptığı telefon görüşmeleri. Oda arkadaşım Jayne, amatör tiyatroya çok meraklıydı, ben onun İskoç aksanının biraz şüpheli olduğunu düşünsem de, o bunu fark etmemiş gibiydi."

"Muhtemelen tüm bu iltifatlara kapılmıştı." "Ve müstehcen konuşmalara."

"Ah, detaylar."

"Evet, ayrıntılarda şeytan gizlidir. Ya da belki de aldatan bir erkek arkadaşın iç çamaşırında. You just can't mess around with people's

duygularıyla oynayamazsın. Bu yanlış. Neden bu bana yönelik bir uyarı gibi geliyor? Ben kimsenin paspası değilim.

"Bunu zaten biliyoruz," diyor Daisy, "ama senin intikam peşinde koşan bir tip olduğunu düşünmemiştim."

'İntikam almak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Bana kalbini adarken, aslında olmadığı bir şey gibi davranıyordu —bekar gibi—. Ona bir ders vermek istedim. Bana verdiği dersin karşılığında. O günden beri aklımdan çıkmayan bir ders. O ders ise, benim ilişkiler için yaratılmadığımdı. Ona kalbimi açtım, o ise onu yere attı, sonra başka bir kızın külotuna girmek için aceleyle üzerinde tepindi. Bütün bunları yaparken beni oyalamaya devam etti, her şey normalmiş gibi davrandı. Hâlâ benim düşündüğüm kişiymiş gibi davranıyordu. O, duygusal ve fiziksel olarak yakınlaştığım ilk erkekti ve o ana kadar pek fazla olumlu rol modelim olmamıştı. Onu bir erkeğin nasıl olması gerektiğinin örneği olarak görüyordum. Ve aptaldım. Beni incitti. Bunun yanına kâr kalmasına izin vermeyecektim.

Üçümüz bir an sessiz kalırız, belki de onun sözlerini sindirmeye çalışıyoruz.

"Peki, sonunda ne oldu?" diye sorar Daisy sonunda.

"Sevimli Kirsty, onunla buluşmak için Edinburgh'a trenle gelmesini önerdi. Ailesi hafta sonu için şehir dışındaydı, ev tek başına ona kalmıştı."

"Ona seksi anlar yaşatacağına söz verdi mi?"

'Ona birçok seksi an vaat etmiş olabilir. Ve bana hafta sonu Edinburgh'da eski bir arkadaşını göreceğini söyledi, ben de sadık bir kız arkadaş olarak onunla Kings Cross istasyonuna gittim, orada beni kollarına aldı ve bana uzun bir öpücük verdi. Beni özleyeceğini ve geri dönene kadar sabırsızlanacağını söyledi. Sonra trene bindi ve tren istasyondan ayrılırken pencereden bana öpücükler gönderdi. Ve şeytan bu ayrıntılarda gizliydi.

"Ne sinsi bir pislik. Ne tam bir piç kurusu!"

"Tren Edinburgh'dan yaklaşık bir saat uzaklaştığında onu aradığımda çok mutsuz bir piçti. Ona Kirsty'nin benim uydurduğum bir karakter olduğunu ve Edinburgh Fringe hafta sonu saat 10'da kalacak bir yer bulma şansının pek olmadığını söyledim. Sonra telefonu kapattım ve kahkahalarla güldüm.

Aşırı parlak, manik bir kahkahaydı. Kaçınılmaz olarak gözyaşlarına dönüşen türden. Ama aynı zamanda arındırıcıydı. Ve bir yemin gibiydi, isterseniz. O günden beri hiçbir erkeğin beni incitmesine izin vermedim."

Bu... biraz üzücü, demek istiyorum ama demiyorum. Ve hayatım boyunca, ekleyecek başka bir şey bulamıyorum.

"Hayat böyle." Vee aniden ayağa kalkar ve elini telefonumdan çeker. "O zaman DeHoare'daki o mastürbasyoncu bankacıyı bir göreyim. Bakalım seri katil sezgilerimi harekete geçirecek mi?"

Telefonumu özenle alıp uygulamayı açtıktan sonra ona uzattım.

"Jeremy. Fena görünmüyor. Ve hiç de mikroplu görünmüyor."

"Tamamen sıkıcı görünüyor," diyorum, çünkü Archer'ın dramatik görünüşünden ve Barney'nin yakışıklı bir av köpeğine benzemesinden sonra, sıradan birini seçmenin daha iyi olacağını düşündüm.

"Buna kararlı mısın?"

"Bir eylem planı olarak mı? Evet. Ona takıldın mı?" Telefonuma bakıyorum ve bir şekilde bilinçsizce Archer'ın mesajına kaydırmışım.

"Hayır. Ona takılmadım."

Çünkü nasıl takılabilirim ki?

HEATHER

Ya gelen kişi profilindeki kişi değilse ve ben dolandırılırsam?

Ya da beş yaş büyük ve on santim kısa değil de on yaş büyükse?

Ya da benden beş yaş daha gençse? Bir çocuk Zampara babasının telefonunu ele geçirmiş ve babasının yaptıklarının cezasını bana vermek için yolda mı?

Aptalca paniğim o kadar beni sarmış ki, telefonum bir mesajla titrediğinde şoktan neredeyse kedi yavrusu doğuracaktım, ama onun gelmeyeceğine kendimi ikna edince vücudum hemen rahatlama endorfinleri salgıladı.

"Zihninin seni ele geçirmesine izin verme," diyor Vivi'nin mesajı, beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlayarak. Unutma, otuz dakika sonra arayacağım.

Bu görüşme önceden ayarlanmıştı ve esas olarak Vee'nin benim seçimlerim hakkında biraz daha iyi hissetmesi için kabul edilmişti. Ama lanet olsun ki pes ettiğim için çok mutluyum, içimi bir rahatlama dalgası kaplarken karar veriyorum. Plan şu: O bana nasıl gittiğini soracak ve oradan mavi ışıkla çıkmam gerekip gerekmediğini soracak, ben de "Hayır, Nelly Teyze!" diyeceğim. O da hemen bir taksi çağırıp beni oraya gönderecek.

İkimizin de Nelly Teyze diye bir teyzesi yok, bu yüzden onun ölümünü uydurmamızın bir sakıncası yok.

Anladım, diye cevap yazdım, telefonum hemen başka bir mesajla çalmaya başladı.

mesaj geldi.

Ne yaparsan yap, seni seviyor ve destekliyoruz.

Bu mesaj Daisy'den geliyor ve ardından bir düzine öpücük var.

Sanırım bu

arkadaşça bir ifade: sen bir pisliksin, ama bu seferlik görmezden geleceğiz. Peki öpücükler? Lütfen bize haber ver, popcornumuz var.

Telefonumu masaya koyup içkimi aldım; şarap ve soda karışımı. Tam olarak havalı ya da şık bir içki değil, daha çok on iki yaşındaki bir çocuğu sarhoş etmeyecek türden bir alkollü içecek.

Tanrım, neden bunu tekrar yapabileceğimi düşündüm ki?

Sık dişini. Sen gerçek bir yetişkin ilişkisi isteyen bir yetişkinsin, işte bu yüzden.

Eh, ben bir yetişkinim. Elleri terleyen, omurgasında ürperti ve ter damlaları dans eden bir yetişkin. *Umarım bluzumda nemli lekeler yoktur*, diye düşünürken, gizlice koltuk altlarıma bakıyorum. Bu barda hava sıcak bile değil, ama terliyorum ve giydiğim soluk renkli, kayık yakalı süveter yerine, zırh gibi kalın hırkamı giyseydim diyorum.

Odaya tekrar göz gezdirdim. Kuzey Londra'da, iddialı ve ironik bir isme sahip bir pub. *The Spit and Sawdust*. Neyse ki, ortalıkta ne tükürük ne de talaş var. Musluktan akan mikro bira, parlak barın arkasında en kaliteli içkiler ve biraz sokak yemeği, biraz da gurme olan pub yemekleri.

Kaçmam gerekirse diye kapının yanındaki bir masayı seçtim, ama kapı her açıldığında üşümeyeceğim kadar da uzak.

Ya gelmezse ne olur? Ya gelirse ne olur?

Ayağa kalkıp onu selamlayayım mı? Elimi uzatayım mı? Yanağımı öpmesi için uzatayım mı?

"Heather, değil mi?"

"Ne?" Kesinlikle kamera açısı ayarlamasına gerek olmayan, çünkü zaten oldukça yakışıklı ve biyografisinde yazdığı kadar uzun boylu olan adama gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. *Merak ediyorsanız, boyu 1,80'den biraz kısa*. "Oh, Jeremy. Merhaba!" O öpüşmek için eğilirken ben de ayağa fırladım ve kafamın üst kısmını burnuna çarptım. "Oh, Tanrım, çok, çok üzgünüm!" diye fısıldadım, hayretle, çünkü sadece ben bu kadar kalıcı bir izlenim bırakabilirdim.

İnleyerek, karşıdaki sandalyeye oturmaktan çok çökmüş gibi, sanki burnu kanıyor gibi iki eliyle burnunu kapattı. Bu arada, kanaması yoktu.

"Lanet olsun." Kutsal duyuru, züppe çocuk. "Bu gece son randevum olduğu için çok mutluyum."

Ne, ne? "Anlamadım?"

"Son randevum," diyor, ellerini çekip burnunun köprüsünü nazikçe dürtüyor. "Bu kadar endişelenmene gerek yok," diyor, parmakları her şeyin yolunda olduğunu anladığında. "O senin kadar güzel değildi. Ama iyi öpüşüyordu." Sonra göz kırpmıyor.

İğrenç. Gerçekten iğrenç. Biyografisi onu çok sevimli gösteriyordu.

Sevdiği şeyler: Köpekler. Kır parklarında uzun yürüyüşler. Yabancı sinema. Ve seksen yaşındaki büyükannesi.

Nelly Teyze, ilk bölümün sonunda öldürülmek üzere olduğun için çok üzgünüm.

"Bir şey içmek ister misin?" Sandalyemden fırlayarak, aklıma gelen ilk şeyi söylemişim.

"Burada masa servisi var," diyor sırtarak, sanki ben aptalmışım gibi.

"Evet, ama adımlarımı tamamlamam lazım!" Kolumu arkama atarken ekliyorum, "Oh, şuna bak. FitBit'imi takmayı unutmuşum galiba."

FitBit'im yok. Amazon'dan sipariş ettiğim Çin malı bir taklidi var, kardeşim Dan ya da Orion, ne kadar sinirimi bozduğuna bağlı olarak, ona *ShitBit* adını taktı. Ve meğer haklıymış. Sadece bir hafta dayandı.

"Senin gibiler adımlarını saymaya gerek duymazlar. Ama sana bir şey söyleyeyim. O çok önemli adımları atmanın daha iyi bir yolunu biliyorum. Benim evimde. Hatta üstte olmana bile izin veririm."

Ewie-ewie-ewie. O korkunç adam bana yine göz kırptı!

"İçki?" diye tekrar ettim çılgınca.

"Kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Kurnazca soruyu sorarken, işaret parmağını telefonumun arkasına bastırarak masanın karşı köşesine kaydıldı.

Şey, artık telefonum olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim, değil mi? Ama kaçmak gibi bir planım olsa bile, gizlice çıkıp paltomu bırakmayı planladığımdan değil. Vee aradığında.

"Tabii ki hayır. Peki, içki alır mısın?"

"Çok nazıksın. Bir kadeh Pinot Noir alayım, ama barmen kızın onu doldurmasını izle, olur mu, canım? Geçen sefer buraya geldiğimizde küçük bir tartışma yaşamıştık."

Huh. Belki de bu yerin neden *The Spit* ve *Sawdust* (Tükürük ve Talaş) deniyor.

Huh. Belki de bu yerin neden *The Spit* ve *Sawdust* olarak adlandırıldığını anladım.

Her neyse, bara gittim. Ona içkisini sipariş ettim. Bar personelinin tek kadın üyesi olan ve oldukça sert görünen kadının dikkatini çekmeye çalıştım ama başaramadım. Bolca eyeliner sürülmüş kedi gözleri ve simsiyah bob saçları vardı. Özellikle o özenle takılmış burun halkasıyla, ciddi ciddi dayak atabilecek gibi görünüyordu. *Burnuna delik açtırmış biriyle şakası olmaz.*

Süreci olabildiğince uzatmaya çalıştıktan sonra, masaya geri dönüyorum. Vee'nin aramasına yirmi dakikadan fazla kalmamıştır. *Neşelen, tatlım; Haydn gibi, saldırgan serserilerin kralıyla çalıştın,* diyorum kendime.

"Hoşça kal, bebeğim."

Ona filmi izleyip izlemediğini ve filmde kendinden bir şeyler görüp görmediğini sormak için dilimi ısııyorum. Ama sormuyorum. Sorunsuz bir şekilde ayrılana kadar onunla birlikte kalabilirim. Öl de artık Nelly Teyze.

Biz konuşuyoruz, daha doğrusu o konuşuyor. Ve konuşuyor. Konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyor. Ve tahmin edin ne oldu? Hiçbir tür kaygı yaşamıyorum çünkü konuşmaya katılmak zorunda değilim. Aslında, katılamıyorum. Çünkü o kendi sesine çok düşkün!

Onun köpekleri sevdiğini öğrendim. Bir nevi. Ve kır parklarını seviyor. Aslında, hayır. Yanılmışım, çünkü o dogging'i seviyor. Evet, dogging. BMW'lerini yerel parklara veya ormanlık alanlara götürüp, aynı amaçla orada bulunan diğer insanların gözü önünde arka koltukta veya kaputta seks yapma gibi tuhaf bir İngiliz eğlencesini biliyor musunuz? Yabancı sinemaya gelince, onun sert Avrupa pornosunu sevdiğini tahmin edebilirsiniz. Peki ya seksen yaşındaki büyükannesi? Her iki günde bir Chelsea'deki evine uğrayıp, *ölmediğinden* emin oluyor. Görünüşe göre mirasını bekliyor.

Teknik olarak takip ettiği eski kız arkadaşından bahsediyor.

İşinden ve dolandırılmak için can atan zengin yaşlılardan bahsediyor. "Kesinlikle *aramızda kalsın*," diyor ve (artık açıkça ağrımayan) burnuna dokunuyor.

Eğlence amaçlı uyuşturucu alışkanlığından bahsediyor — *ne sürpriz*.

Olumlu tarafı, benim söylediklerimle hiç ilgilenmese de, görünüşümü övüyor. Ve ben bir kelime bile söylemeye çalışırken sözümü kesiyor.

Kısacası, bu randevu tam bir kabus ve zamanın yavaşladığından mı yoksa kızların hayali Nelly Teyze'nin ölümün eşiğinden dönmesine izin vererek bana bir ders vermekten mi emin değilim, ama bildiğim tek şey Vivi'nin aramadığı.

"Peki, bundan sonra benim eve gelip sevişmek ister misin?"

"Bir dakika bekle," diye mırıldanarak sandalyemi geri çekip elimi telefonuma doğru uzatıyorum ve telefonun benim tarafımdan çok onun tarafına yakın olduğunu fark ediyorum. *Garip*. "Tuvalete gitmem gerek." Çantamı sandalyenin arkasına asarken, onun orada çok üstün görünmesinden biraz rahatsız oluyorum. Neden? Açıkça kaçmak için her şeyi yaparken? Berbat randevumu bir kenara bırakıp, tuvalete doğru yola çıkıyorum, ama aynı zamanda Vee'yi aramak için de.

Ne olur ne olmaz, onun yardımı gerekebilir diye. Ama...

telefonumun şarjı bitmiş!

Bugün erken saatlerde şarj etmiştim ve yeni bir model olmasa da bataryası hala oldukça iyiydi. Ancak, cansız ekranı karıştırmak mümkün değil.

Lanet olsun, ne oluyor burada?

Telefonumu çeneme ve ayağımı fayanslı banyo zeminine vurarak, telefonlu biri gelene kadar burada saklanmayı düşünürken, el kurutma makinesinin yanındaki tabelayı fark ettim. Aslında, önce kurutma makinesinin diğer tarafındaki prezervatif makinesini fark ettim. McCondom makinesi, iki viski aromalı prezervatifi 1,50 sterline satıyordu. Bu, viski penisi konusunda yepyeni bir bakış açısı.

Ama tabelaya geri dönelim, üzerinde şöyle yazıyor:

BİRAZ KÖTÜ GİDEN BİR RANDEVUDAN MI KURTULMAK İSTİYORSUN?

TINDER RANDEVUNUZ YA DA PLENTY OF FISH'TE TANISTIĞINIZ ÇEKİCİ
KİŞİ BEKLEDİĞİNİZ GİBİ ÇIKMADIYSA ENDİŞELENMEYİN
VEYA PROFİLİNDE BELİRTİLDİĞİ GİBİ DEĞİLSE ENDİŞELENME.
ÖRÜMCEK SENSÖRLERİNİZ TİTREŞİYOR MU YA DA BİRAZ GARİP
HİSSEDİYOR MUSUNUZ?

O ZAMAN BAR PERSONELİMİZDEN **BİR HOMEGIRL** İSTEYİN
NEAT: İSTENİLEN BİÇİMDE: İSTENİLEN BİÇİMDE: İSTENİLEN BİÇİMDE:
İSTENİLEN BİÇ

BUZLU: SİZE TAKSİ ÇAĞIRIRIZ

ÇİFT: POLİSİ ARAYACAĞIZ

Ve bunu gizli ve en az gürültüyle yapacağız.

Bize güvenebilirsin, kızım!

Halleluiah. Görünüşe göre en az gürültüyle eve döneceğim.

Banyo kapısını çekip, pub'a çıktığımda, randevumun kapıyı bir şahin gibi izlediğini gördüm, sanki bir tarla faresi çıkıp merhaba diyecekmiş gibi. Kendimi gülümsemeye zorladım ve elimi hafifçe salladım, bu hareket hızla "*başka bir içki ister misin*" anlamına gelen evrensel bir işaret haline geldi.

Ve tabii ki istiyor.

Öldüğünü ve cennete gittiğini düşünüyor olmalı, diye mırıldanıyorum kendi kendime, topuklarım aşınmış ahşap döşeme tahtalarına vururken. Onun çok kötü *esprilerini* dinleyen, içkilerini alan ve onunla eve gideceğini düşünen biri. Bu taktiği kaç kez işe yaradı acaba? Üstelik o kadar da normal görünüyordu.

Barda, tek başına duran kadın bir müşteriye servis yapıyor. Oh, şimdi barın üstüne eğilmiş, sırtarak adamın saçını çekiyor. Evet, kesinlikle flört ediyor. Ama yine de, sorunlu randevumu onun dikkatine sunmanın, onunla birlikte barda çalışan iki adamdan birine sunmaktan daha dayanışmacı bir hareket olabileceğini düşünüyorum.

Bu yüzden bekliyorum, vücudumu hafifçe ona doğru çevirerek. Cumartesi için henüz erken ve çok geçmeden kız benim önüme geliyor.

"Birisi sana bakıyor mu, tatlım?" Kötü kız imajını tamamlamak için, çok seksi bir aksanı var. Doğu Avrupalı olabilir mi? Kızlardan hoşlanmasan bile, o çok seksi.

"Evet, bir homegirl istiyorum lütfen. Buzlu olsun," diye ekliyorum.

"Oh, dostum," diye mırıldanarak tezgahın altından bir bardak alır. "Seninle birlikte olan o *skurwiel*, değil mi?"

"Onun ne olduğunu bilmiyorum, ama sana kapıdan bir masa uzaktaki adam olduğunu söyleyebilirim. Temiz kesimli ve oldukça sıradan görünümlü?"

"O. O aynı zamanda bir orospu çocuğu, yani Lehçe'de *skurwiel*."

"Sizin tanıştığınızı söyledi."

"Tinder." Tek kelimeyle açıkladı. "O iyi biri değil, ama sana yardım edeceğiz."

"Bir dakikan varsa, Zuze, bunlardan bir tane daha al."

"Sıranı bekle. Meşgul olduğumu görmüyor musun?" Bu bir azarlama gibi gelebilir, ama iyi niyetle, hatta biraz flörtöz bir şekilde söylenmiştir. Belki de banyada sizi iyice ovmaya hazır büyük bir Rus kadından bekleyebileceğiniz türden bir flört. Azarlama ve iyi bir tokatla birlikte. Ve neden o sesin sahibi olan adamla flört etmesin ki?

Bu sesi tanıyorum. Çok iyi hatırlıyorum. Alaycı ve küstah bir ses. Sert olmeme, hemen gelmeme istiyor. Dönüp Archer Powell'ın kalın saçlarını elleriyle karıştırmasını izliyorum, bu hareket tişörtünün kollarını pazılarının üzerinde gerginleştiriyor. Oldukça yorgun görünen bir adamın bilinçsiz bir hareketi. Gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevrili, yanakları koyu renkli sakallarla kaplı.

"Merhaba, Archer."

"Heather!" Yüzündeki ifade binlerce ifadeye dönüşüyor ve sonunda beni gördüğüne biraz memnun olmuş gibi bir ifadeye yerleşiyor. "Nasılsın?"

"Daha iyi günleri de oldu," diye Zuze benim yerime cevap vererek onun dikkatini çeker. "Tinder'da tanıştığım o pisliği hatırlıyor musun? O, onunla birlikte burada."

"Ben de senin kalbini kazandığımı sanıyordum." Sesindeki ani sertlik, bir ceza gibi geliyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Bunu burada mı başlatmak istiyorsun?"

"Tamam. Sanırım ikinizi yalnız bırakacağım," diyor Zuze, ama bardan ayrılmadan önce Archer'a doğru parmağını sallıyor.

"Ama onu yalnız bırakma. O buradayken olmaz. O tehlikeli biri."

"Öyle mi?" Archer, gözlerini Jeremy'den ayırmadan mırıldanır. Tehlikeli mi? Tehlikeli derecede sıkıcı, belki. "Burada bir dakika bekler misin, bebeğim?"

"Bana bebeğim demeyi kes, nereye gidiyorsun? Archer?"

Sorularımı görmezden gelerek, kendinden emin adımlarla Jeremy'nin yanına yürüdü ve az önce boşalttığım sandalyeye oturdu. Diğer adamın yüz ifadesini göremiyorum ama Archer'ın yüz ifadesini görebiliyorum ve oldukça rahat görünüyor. Duruşu açık, yüz ifadesi sakin... Ta ki aniden öne doğru eğilip tüm tavırları değişene kadar. Beş dakika önce bana Archer'ın bir filmde hangi rolü oynayacağını sorsaydınız, komşu çocuk rolünü oynayacağını söyledim, çünkü Hollywood'da komşu çocuk her zaman gülümseyen, cana yakın ve gülünç derecede yakışıklıdır. Ancak şu anda, onun karanlık bir tarafı olduğu aniden ortaya çıktı. Vahşi ve korkutucu, o karanlık bakışlarıyla daha çok bir mafya üyesini oynayacak gibi görünüyor. Gözleri bara kayıp bana baktığında, dizlerim neredeyse titriyor ve iç organlarım patlayacak gibi oluyor.

Tamam, belki yumurtalıklarım.

Ciddi Archer Powell, sadece seksiliğin ötesinde bir şey getiriyor.

Bir an sonra, gözleri önündeki adama döner. Jeremy koltuğundan kalkıp beni hiç selamlamadan çıkışa doğru yürürken, bir şey daha söylemek ister gibi görünür. Sonra Archer önümde durur, o parlak gözleri bana bakar.

"İyi misin?"

Onun ses tonu, omurgamdan küçük bir titreme geçirir. Cevap vermeden, o sese bir iki saniye daha kulak veririm. Onun ilgisi. O yokken onu çok düşündüm ve bazı şeyler pek mantıklı gelmedi. Ama kaos ve kafa karışıklığı içinde, bir şeyin doğru olduğunu biliyorum. Onunla yattığım gece bende bir şey değişti.

"Bebeğim? Bir şey söyle." Eli yüzümü kavırıyor, gözleri arkama doğru kayıyor, sorulan soruya başını sallıyor.

"Ona ne dedin?"

"Bir daha sana bakarsa, testislerini dekorasyon olarak kullanmakla tehdit etmiş olabilirim. Geri dönmeyecek, Zuze." Eli uzaklaşırken, gözleri arkadaki kadına kayıyor.

bağımızın koptuğunu hissediyorum. Archer, kadının saçını çeken kişiydi. Kadının flört ettiği kişiydi. Konuşurken, çoğunlukla benim başımın üstünden, yumuşak bir gülümsemeyle konuşuyor, neden olmasın ki? İkisi egzotik kuşlar gibi mükemmel bir çift. Bu arada, bu küçük robin yere gagalamaya devam ediyor çünkü bana geri döndüğünde pek de memnun görünmüyor.

"Onun gibi bir pislikle ne yapıyordun?"

"Uzun hikaye," diye pek ikna olmadan cevap veriyorum, gözlerim ayakkabılarımın üzerine düşüyor. Böyle bir gecede bu güzellikleri boşa harcadığımı düşünmek. "Sanırım eve gideceğim."

"Bana bir açıklama borçlusun." Eli çenemi kavrar, bakışlarımı onun talepkar bakışlarıyla aynı seviyeye getirir, o mavi, kaynayan derinliklerde büyük bir kaos vardır. *Öfke ona yakışır.* Bunun iç çamaşırmı yarattığı tepkiye rağmen, zihnim alaycı bir cevap bulur ve onu ağzıma sorunsuzca aktarır.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Babam mı?"

Archer yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Senin erkek arkadaşın olmam gerektiğini sanıyordum," dedi, ama bu durumdan hiç de memnun değilmiş gibi.

"Hmm. Bak, erkek arkadaşım bu hafta Amsterdam'da olacağını bana söylerdi sanıyordum."

"Pazar sabahı kovulmasaydım yapabilirdim.

Bu arada, öğle yemeği nasıldı?

"Garipti, bilmek istersen. İlişkimizin bu şekilde bitmesinden dolayı kendimi oldukça kötü hissettim."

Bakışlarındaki sıcaklık biraz azalır ve dikleşirken, tişörtü biraz dar geliyormuş gibi omuzlarını sallar. Bilginiz olsun, dar gelmiyor. Oldukça mükemmel. Yıpranmış ve yumuşak, onun tüm çekici özelliklerine yapışıyor. *Beni dava edin, bu tür şeyleri fark etmeden duramıyorum.*

"Mesajıma cevap vermedin," diyor biraz sert bir sesle.

"Naber kek?" Metni kelimesi kelimesine tekrar ederken yüzümün buruşduğunu hissediyorum. Hatırlamak zor değil, sadece üç anlamsız kelimeden ibaret olması dışında, bu konuda biraz takıntılı olabileceğimi düşünüyorum. Ne anlama geliyor? Yazım hatası mı? Doğası gereği anlamak için çok bilgisiz olduğum bir tür belirsiz referans mı? Evet, bunu da Google'da aradım.

Ama yine de bir şey bulamadım.

"Muffin çok." Cevabına küstahça bir gülümseme eşlik ediyor.

Onu sitemkar bir şekilde bakmaya çalışırken kendimi kıkırdarak buluyorum. Pek şansım yok. "Söyleyebileceğin onca şey varken bana bunu mu gönderiyorsun?"

Aman Tanrım, Archer aptalca pasta şakaları yapıyor. Bu çok... sevimli bir şekilde tuhaf! Ama aynı zamanda, bir hafta boyunca ortadan kaybolmasını da mazur gösteriyor. Bir nevi. Cumartesi gününden sonra hiç düşünmeden hayatına devam ettiğini sanmıştım, bu da onu suçlamayı kolaylaştırıyordu. Onunla iletişime geçmemek. Durumun böyle olmadığına sevindim ama ahlaki üstünlüğüm şu anda ayaklarımın altında parçalanıyor.

"Eğer cevap verseydi, o kadar çok şey vardı ki."

"Kapa çeneni! Yoktu."

"Ne tür bir pasta senden on pound borç ister?" "Fakir bir pasta mı?"

"Hayır, sünger kek."

"Bu çok kötü." Ama yine de kıkırdamaya devam ediyorum.

"En pahalı kek türü nedir? Madeira keki. Keşke cevap verseydi. Bunun gibi bir düzine daha vardı," diyor ve saçımın yumuşak bir tutamını okşadıktan sonra, sanki bana dokunmaktan kendini alıkoymak istercesine ellerini ceplerine sokuyor.

"Onun yerine, senin Avrupa'da bir yerlerde kendin pişirildiğini düşündüm."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor. Peki, neden Tinder'da dolaştığını bana söyleyecek misin?"

Ve her şey çok iyi gidiyordu.

"Tinder'da dolaşmıyordum. E-Volve'daydım ve bağlantı aramakta yanlış bir şey yok."

"Bağlantılar," diye tekrarlıyor, ama aynı tonda değil. Daha alaycı. Ve biraz da hırçın.

"Evet, birkaç yıl önce bir startup olarak onlar için çalıştıktan sonra uygulamayı indirdim."

"Sık sık kullanıyorsun, değil mi? O yalnız cumartesi gecelerini doldurmak için."

"Siktir git!" Uzaklaşmaya çalışıyorum, gözlerimden aniden akan yaşlar gözlerimi yakıyor, ama o elini omzuma koyarak beni durduruyor.

"Heather, özür dilerim. Bu yakışıklıydı."

"Evet, öyleydi." Kaçan bir gözyaşını elimin tersiyle silip, ona bakmadan başka bir yere bakıyorum. "Bilmek istiyorsan, altı yıldır sahip olduğum bu uygulamayı iki kez kullandım. Açıkçası, uygulama tabanlı flört benim için uygun değil." Ya da belki de flört etmek genel olarak. Ama ben pes etmeyi reddediyorum. Diğer insanlar başarabiliyor. Sadece Londra'da her gün yüzlerce insan *ruh ikizini* buluyor. Diğerleri evleniyor ya da yuva kuruyor. Bu konuda zorlanan tek kişi ben olamam, değil mi?

"Beni arayabilirdin, biliyorsun. Eğer kaşınmak istersen."

Onun ne demek istediğini neredeyse anlamıyorum, zihnim manik sorgulamaların döngüsüne kilitlenmiş durumda. Ama sonra onun başparmağının köprücük kemiğimin kenarlarını okşadığını fark ediyorum.

"İyi anlaşıyorduk, değil mi?"

Eli aşağı iner, işaret parmağı süveterimin yakasını okşamaya başlar, cildimi gıcıklayarak beni özlemle titretir. Bu tepkiyi her zaman onunla ilişkilendireceğim, çünkü hiç kimse bana onun hissettirdiklerini hissettirmemişti. Tek bir bakışıyla etrafımdaki dünyayı önemsiz ve anlamsız hale getirebiliyor.

"Archer." Ve o bakış karanlık ve çok cezbedici, ben de elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Bana teklif mi ediyorsun?"

"Çıkıyor olsak da bu bir teklif mi olur?" diye düşünür, ağzının bir köşesi yukarı kalkar.

Düşüncelerim sert rüzgarda kum taneleri gibi dağılıyor ve o başparmağıyla dudagımı çekiştirene kadar dudagımı ısırığımı fark etmiyorum.

"Fazla düşünme," diye ekliyor alaycı bir tonla. "Geçen sefer bu kadar kararsız olduğumu hatırlamıyorum."

"O değil." Yutkunuyorum, sözler neredeyse şu anda sahip olduğumdan daha fazla akciğer kapasitesi gerektiriyor. "Bu... bu karmaşık bir durum."

"O zaman neden başka bir yere gidip konuşmuyoruz? Senin evine mi, benim evime mi?"

Ve böylece, cevap verirken Archer Powell'ın uzun fetih listesine katıldım.

"Seninkine."

24
ARCHER

UBER'İ ARIYORUM, Heather şoföre yol boyunca telefonunu şarj etmek için şarj cihazını kullanabilir mi diye soruyor. Telefon yeniden çalışmaya başlar başlamaz çalmaya başlıyor.

"Telefonumun şarjı bitti." Hemen konuşmaya başlar, diğer uçtan sert sözler söylenir. "Bu çok garip, Vee, şarjı doluydu ve birdenbire bitti, puf! Bu yüzden arayamadın. Evet, ona çok ihtiyacım vardı, tam bir kabustu. Hayır, 12 cm meselesi değil." Ben kıkırdamaya başlayınca bana alaycı bir bakışla dönüyor. "Tabii ki artık onunla birlikte değilim. Tam bir aptal değilim. Ne? Archer'la birlikteyim. Hani işten tanıdığın adam?"

Sesindeki ton, bunun benim hakkımda ilk kez konuşulmadığını ve şu anda telefonundan gelen hevesli çığlıkların korusu olmadan da bunu anladığımı gösteriyor. Heather omzunu bana çevirip, bir sonraki sözlerini telefona fısıldayarak söylüyor.

"Teşekkürler. Evet, eminim duymuştur. Westminster belediyesi de duymuştur. Shoreditch. Evet, şu anda yoldayız. Vee, bu durumda, tartışmalı olarak dahil olabileceğim pek çok şey var. Evet, eminim öyle yapacağım. Sana da *güzel* bir akşam dilerim."

Telefonunu dizine bırakıp, oldukça kibarca yanaklarını birbirine bastırırken, yanakları nefis bir kırmızıya büründü.

"Arkadaşların hayatta olduğun için mutlu olduklarını varsayıyorum?"

"Bugün mutlular. Yarın olmayabilirler."

"Telefonuna bir bakabilir miyim? Sadece bir dakika." Şaşkın bir ifadeyle telefonu bana uzatır ve Safari'yi açıp aynı şey için tam kırk sekme açıldığını gördüğümde izler. *Pit and Sawdust web sitesi*. Parlaklık ayarı en yüksek seviyededir. Wi-Fi

açık ve bağlanacak bir ağ arıyor, Bluetooth'u da aynı durumda. Her on beş dakikada bir push bildirimleri etkinleştirilmiş.

"Telefonunuz genellikle böyle mi görünüyor?" Telefonu ona doğru eğip birkaç ekranı geçiyorum.

"Hayır, teknolojiyle ilgili işleri oldukça iyi hallederim.

Aynı şey dizüstü bilgisayarım için de geçerli."

"Telefonunu ona bıraktın mı?"

"Evet." Yüzünü buruşturur. "Sadece birkaç dakikalığına."

"Adi herif. Telefonunun şarjını bitirmek için bunu yaptı."

"Ama bunun 30 dakika sürmesi ihtimali ne kadardı, 5 saat değil?" diye biraz şüpheyile sorar.

"Muhtemelen telefonunun yaşı yüzünden." Elimde telefonu çeviriyorum; en az birkaç model eski bir iPhone. "Bu telefonların pil ömrü on sekiz ay sonra berbat oluyor."

"Evet, ama yüzde otuz şarjı vardı."

"O sadece tehlikeli eğilimleri olan bir fırsatçı. Belki daha önce de şanslı olmuştur? Bir kızın telefonu şarjı biter ve birdenbire, kız mahsur kalır. Ve o da orada, onu eve götürmek için beyaz atlı prens rolünü oynar."

"Bu çok ürkütücü. Çok ürkütücü." Titrer. "Kimse onu yakışıklı birine benzetemez tabii."

Zuzanna'dan anladığım kadarıyla, Tinder'da tanıştığı biriyle buluşmaya gitmiş ve o pisliğin içkisine bir şey katmaya çalıştığını düşünmüş. Kanıtlayamamış ama, bulundukları bardan atılmadan önce bu konuda şiddetli bir tartışma yaşamışlar. Onun ölümcül bakışları ve fısıldayarak mırıldanışlarından, muhtemelen o adamın yaptığını söyleyebilirim."

"Aman Tanrım." Elini kapatan ince parmaklarının üzerinde gri gözleri iri iri açılmış. Başparmağında zarif bir altın yüzük parlıyor ve orta parmağında daha büyük bir yüzük olduğunu fark ediyorum. Saçları sokak lambalarının ışığında aralıklı olarak ateş kırmızısı parlıyor ve paltosunun altındaki süt beyazı köprücük kemikleri düşüncesi sikimi beton direk kadar sertleştiriyor.

Köprücük kemikleri mi? Kendi sesini duyuyor musun? Seni aptal herif.

"Bu çok korkutucu. Düşünsenize..."

"Hayır, bebeğim. Düşünmemek en iyisi." Telefonunu geri verirken, bakışlarını bana çevirir.

"Sen ve Zuzanna...?" Sorusu yarım kalır ve onu zorlayıp rahatsız edebilirim ama bunu yapmayacağım.

"Hayır. O benim bir arkadaşımla çıkıyordu. Onu bir süredir tanıyorum."

"O zaman onu görmeye gitmedin mi?"

"Hayır, arkadaşlarımla buluşuyordum."

"Beni korumak için onları kaçırdığın için üzgünüm." Bakışları uzaklaşır, sonra tekrar kısaca yükselir. "Ve beni kurtarmak için orada olduğun için mutluyum. Yine."

"Yine mi?"

"Geçen hafta Poppy'nin düğününe tek başıma gitmekten beni kurtardın ve Hayden'a söylediğin her neyse, onun kalbine dokunmuş olmalı."

"Bu hafta uslu duruyor mu peki?"

"Benimle hiç konuşmadı. Oldukça özel bir durum." Bana neredeyse anında kaybolan şımarık bir gülümseme attı. "Seni özledim. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum, ama özledim."

Kalbim sıkışıyor. Öyle olduğuna inanmak istiyorum ama aklım, başka bir kıza ilgi gösterdiğimi gördüğü için böyle davrandığını söylüyor. Başka bir erkekle çıkmış olsa bile. İnsanlar bu konuda tuhaftır. Birdenbire, başkalarının oynamasını istemediği bir oyuncak mı oldum? Bilginiz olsun, onu başka bir erkekle görmek, ona olan hislerimi daha da pekiştirdi. Bu hisler benim için yeni ve çok korkutucu.

"Ve sana söylemek istediğim şeyler var."

"Sonra." Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Seni öpmemek neden bu kadar zor?"

Bu yüzden öpmüyorum.

25
ARCHER

Her şey arabada öpüşmekle ve Uber şoförünün endişeli bakışlarıyla başladı. Ama en azından onu kapıdan içeri sokup merdivenleri çıkarmadan önce öpüşmekten öteye gidilemezdi.

Keşke o andan itibaren her şeyi yavaşça yaptığımı, her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini, daha sonra tekrar izlemek için kare kare oynatıldığını söyleyebilseydim. Keşke söyleyebilseydim, ama bu doğru değil. Bunun yerine, kapıyı açtığım andan itibaren vücudumuz çılgın bir enerjinin bulanıklığına kapıldı, kolum anında onun ağırlığını sardı, onu eşikten kaldırdı, artık onun oyuncağı olmaktan endişe duymadan, onun benim olacağından emin oldum.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, anahtarı konsol masasına bırakıp onu kendime daha sıkı çekiyorum, sikimi onun lezzetli kıçının arasına bastırarak ona hiçbir yanılsama bırakmıyorum. Çıkardığı seslere ve ellerini vücudumuzun arasına sokma şekline bakılırsa, ikimiz de aynı fikirdeyiz.

Bu kadın benim içime işlemiş, ama ben de onun içine işlemiş miyim?

Ceketini omuzlarından çekip, kim bilir nereye düşürdüm, süveterinin geniş yakasını omzuna gerip, ulaşabildiğim ipeksi tenini yalayıp yutuyorum. Ona deli oluyorum, buna deli oluyorum, o benim çenemdeki sakalların dokunuşuna inlerken, sanki beni orada tutmak istercesine kolunu başımın üzerine doluyor, dairemdeki karanlık koridorda dururken, ellerim onu yalarken süveterinin altına giriyor. Öpüyorum, yalıyorum, omuzlarının lezzetli boynuna doğru kıvrıldığı yeri küçük ısırıklarla. Ağır, hırıltılı nefesler kulağının kabuğunu okşuyor.

*Yüzünü görmek istiyorum. Gülümsüyor mu? Gözleri kapalı mı?
O nefes nefese inlemelerine hangi ifade eşlik ediyor?*

Bir elim göğsünde, diğerimi saçlarına geçirip, gevşek topuzunu çekerek beni bakması için onu döndürüyorum. Gözleri kapalı, ağzı saf bir davet. Kabul ediyorum. Şimdilik dudaklarımla.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" Onun boynuna bu sözleri fısıldayarak, ipeksi saçlarını daha sıkı tutuyorum. "Ağzım için seni yerinde tutmam hoşuna gidiyor."

"Evet." Gözleri tembelce açılır, derinlikleri aç, doyumsuzdur, kelimelere gerek kalmaz. Yine de dudaklarını yalar, daha fazlasını söylemeye hazırlanır. Ben de dudaklarını ıslatmasına yardım ederim. *Dudaklarımla. Dilimle.* "Tanrım, evet, evet. Hoşuma gidiyor. Bana yaptıkların hoşuma gidiyor."

Daha fazlasını söylemeden, onu öne doğru bastırıp boynunun arkasını işkenceye tabi tutarım.

"Aynı muameleyi amına da yapacağım." O inliyor, tırnakları kotumun fermuarını çiziyor. "Bacaklarını iyice açacağım ve amını evim yapacağım."

Saçlarını bıraktığımda neredeyse yere yığılıyor, ama onu tekrar kendime doğru çekip süveterini çıkarıyorum.

"Yatak odası," diye homurdandığım bir sonraki emrimle, neredeyse koşar adımlarla yola koyulur. Onu takip ederken gülümserim. "Sağa dön." Bu kadın. Beni tanrı gibi hissettiriyor. Küstah ve hazır cevaplıdır, ama ona dokunduğum anda, şimdiye kadar yattığım en duyarlı kız olur.

Hepsi bu mu?

Onun arkasına yaklaşıp kolumu beline doladığımda, istemeden sorduğum soruyu boğazımda tutuyorum. Ayakları planladığım gibi yerden kalkıyor, yatak odamın kapısı açılıyor ve içeri giriyoruz.

"Sen kendini ne tür bir bekçi köpeği sanıyorsun?" Elvis, benim yatağımın dibinde uzandığı yerden büyük kafasını kaldırır. Selam vermeye bile tenezzül etmez, bunun yerine büyük bedenini ziyaretçimizin üzerine doğru ağır ağır sürükler. "Köpeklerden korkmuyorsun, değil mi?" diye sorarım, her ihtimale karşı onu Elvis'ten uzaklaştırarak. Onu yere indirirken kolum hala ona sarılmış durumda ve onun cevabı, ona hitap etmek için çömelirken hareketlerinde belli oluyor.

"Demek benim cupcakelerimden daha iyi yemek yiyen şeytan bu." Elvis, onun bebek sesli ilgisine domuzun atasözündeki gibi kapılır ve yüzünü o kadar kuvvetle yalar ki, kız kıkırdarak poposunun üstüne düşer.

"Hey, benim randevuma karışmayı kes," diye homurdanarak, bacağını kullanarak onu uzaklaştırıp ona elimi uzattım.

"Randevun mu?" diye tekrarlar, ben onu ayağa kaldırırken. Sanki dışarıda yere düşmüş gibi arkasını silkelemeye başlar.

"Başka bir adres mi tercih edersin?" Onu benden uzaklaştırıp işi devralıyorum, deneme amaçlı olarak poposuna biraz daha sertçe vuruyorum, sadece bir kez. İyice kavramak için onu sıkıca tutup, sıkarken dudaklarımı boynuna bastırıyorum. O da inleyerek o yumuşak eti elime bastırıyor.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca bedeni bana ait olan kadına ne dersin?"

"Saatler mi?" O boğuk sesinde alaycı bir ton var.

"Senin istediğin kadar." *Beni istediğin kadar.* Elvis dikkat çekmek için sızlanmaya başlayınca bu küçük düşünce kesintiye uğrar.

"Bekle." Elvis'in tasmaını tutup, davetsiz misafiri koridora çıkarmaya başlıyorum.

"Onu dışarıda bırakmayacaksın, değil mi? Yalnız kalır."

"O bir yatak kaplayıcı." Her zaman kendi yatağında başlar ama ben her zaman Elvis'in nefesi yüzümde uyanırım ve bu sapık izlemeyi sever. Bu, bu yatakta çok fazla şey gördüğü anlamına gelmez, daha çok ben uyandığımda onun bana lanet bir sapık gibi baktığını görürüm. "Kanepeye çıkması yasak, bu yüzden orada rahat edecek. Şimdi, nerede kalmıştım?"

Kapıdan dönüp omuzlarımin arasında tişörtümü bir avuç dolusu tutarak, tek bir akıcı hareketle onu çıkarıyorum ve pantolon ve sütyeniyle durduğu yere doğru yürüyorum. İlk kez onun güzelliğini fark ediyorum. Pembe ve incecik, kenarlarında beyaz fırfırlı süslemeler var.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları göğüs kaslarıma düşüyor. Onun ve benim zevkim için kaslarıminı gerginleştiriyorum, onun yumuşak kahkahasını duyuyorum. "Tavus kuşu gibisin."

Öne eğildim, ağzım kulağının yanında, ellerim narin omuzlarında, "Tavus kuşunu bilmiyorum ama sana benim tavuğumu göstermek istiyorum. Görmek ister misin?" Onun istediğini biliyorum. Geçen seferki hatırlıyorum. Soruları ve hafif dokunuşları. Beni yutuşunu.

Biraz gülüyor, o yumuşak, boğuk ses beni çıldırtıyor. Sütüyeninin küçük şerit gibi askılarını aşağı indirip dikkatimi boynuna veriyorum, başı şehvetli bir iniltiyle geriye düşüyor. Ellerimin altında ne kadar küçük hissettiğini seviyorum. Ne kadar narin olduğunu, vücudumu sanki onu korumak istercesine onun vücuduna sarıldığımı.

Ama onun yaralanmasının sebebi ben olabilir miyim?

Ağzımı onun ağzına bastırarak emredici bir öpücük veriyorum, parmakları kollarımı sıkıca kavrayana ve ağzıma inleyene kadar daha derin ve daha ıslak hale getiriyorum. Tüm vücudum onun tadını arzuluyor, kafam ilk seferki görüntüleriyle doluyor. Ellerini çarşaflara sıkıca tutturmuş, solgun bacakları açılmış ve ben onun amını yalarken vücudu kıvranıyordu.

İnleyerek dudaklarımı çenesinden aşağıya doğru kaydırıyorum, boynundan aşağıya doğru öperek küçük ama mükemmel göğüslerine ulaşıyorum. Meme uçları kumaşın altında koyu ve gergin duruyor ve ben ellerimle göğüslerini kavriyorum, sırf yapabileceğim için.

"Sen çok seksi bir kadınsın."

O küçümseyen bir kahkaha atarken, dişlerimi kumaşa bastırıyorum, vücudu titriyor ve dudaklarından yumuşak bir küfür çıkıyor. Sonra elleri başımın arkasına gidiyor ve beni orada sabitliyor. *Korkma bebeğim. Sen yalvarana kadar burada kalacağım.*

Kumaş şeffaflaşana ve o aç bir şekilde inleyip nefes nefese kalana kadar yalayıp yatıştırıyorum, alay edip dilimle okşuyorum. Sonra sütüyenini çıkarıp işkenceyi baştan tekrar ediyorum.

"Hiç sadece bundan geldin mi?" Kafasını salladığını görmekten daha çok hissediyorum. "Bence yapabilirsin." O kadar duyarlı ki. O kadar çılgınca güzel ki. "Bir ara deneyelim." Şimdi değil. Onunla sabırlı olmayı öğrendiğim bir ara.

Son bir yalamayla, onu geriye doğru yatağa doğru yürümeye başlıyorum. Dizini tutup kalçama atıyorum, sırf yapabileceğim için, sırf ona sürtünürken çaresiz inlemelerini duymak için.

"Seni ne kadar çok sikmek istediğimi hissedebiliyor musun?"
Dudaklarım kulağına fısıldıyor.

"Biraz daha hissetmek isterim."

"Bu bir davet miydi?" Sigara ve viski kokulu sesiyle yaptığı bir davet.
Boğuk bir kahkaha atıyor, tatlı nefesi yanağımı okşuyor. "Daha çok
bir istek gibi. Elimde çok sıcaktın. Dilimin altında çok kıvranıyordun."

"Ben kıvrılmam."

"O zaman
kıvrın."

Fısıldadığı sözlerin devamı olarak, dişlerini kulağımın etli kısmına
bastırıyor. Sertçe inliyorum, her santimim beklentiyle geriliyor, sikim
onun sıcaklığına karşı atıyor.

"Ve çok, çok *büyük*." Boynum boyunca bir çizgi halinde yalıyor,
zihnimi doğrudan benim sikime aynı şeyi yaptığı ana geri götürüyor.
Yaladı. Öptü. Ağzına aldı.

Acıyor mu? diye sormuştu bana bir keresinde. Şu anda o kadar
şiddetli atıyor ki, düzgün düşünemiyorum bile.

"Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı, kendini daha sıkı
bastırarak, vücutlarımız birbirine yapışmış, ten ten. "Seni tatmak
istiyorum."

"Bence bunlar benim sözlerim," diye hırıltıyla söylüyorum,
bacağını indirip kolumu sırtına dolayarak onu yatağa bastırıyorum.
Vücudumun onun vücudunu takip etmesi gelgitler kadar doğal.

Başını kollarımın arasına alıp, yüzündeki saçları çekerek,
burnunun eğimini ve ay ışığında parıldayan gözlerini hayranlıkla
seyrediyorum. Sonra avuç içlerimle kendimi yukarı itip geri
çekiliyorum, pantolonunu çıkarıp, seksi topuklu ayakkabılarını
çıkarıyorum ve onu bacaklarının arasında pembe bir kumaş parçası
dışında hiçbir şey giymeden yatağımda yatırıyorum.

Parmaklarım ipeksi teninde geziniyor, avuç içlerim kalçalarını açıyor
ve tekrar açıyor. Sütyeni gibi, kumaş da ince, neredeyse şeffaf, kokusu ve
görüntüsü başka hiçbir şeye benzemiyor.

Altın gibi düzgün bukleler, pembe, taze ve ağız sulandıran.

"Sen çok lezzetlisin," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onun çılgin
sıcaklığına bastırarak.

Kalçaları titriyor.

Yalvarır gibi fısıldar.

Beni izlemek için dirseklerini yukarı kaldırır.

Parmağımı lastiğin altına kaydırıp ince şeridi derisinden çekince vücudu titrer.

"Burada çok güzelsin. Ve çok ıslaksın. Sadece benim için." Tatlı amına ateşli bir nefes üflerim.

"Lütfen, sadece bana dokun." Sözleri sessiz bir yalvarış.

"Ama tatlım, bak ne hale getirdin bunları." Bakışlarımı bacaklarının arasından çekince ses tonum neredeyse azarlayıcı bir hal alıyor. "Çok, çok dağınık." Ve çok lezzetli. "Sanırım bu çifti bana vermek zorunda kalacaksın."

"Bu gidişle, iç çamaşırım kalmayacak." Cevabıyla birlikte, yumuşak bir kıkırdama duyulur.

"Bana uyar. Ne kadar eğleneceğimizi bir düşün."

Gözleri büyür ama konuşmaz, ben ağzımı onun en hassas noktasına bastırırken. Dilimle bir kez dokunduğumda inlemeye ve kıvranmaya başlar, ben de bacaklarını imkansız bir şekilde açarak, sakallarımla bacaklarının iç kısmını çiziyorum. Bu, onun hoşuna giden ek bir duygu katmanıdır.

"Tanrım, bu çok güzel acıtıyor," diye fısıldar, göğsü hızlı nefesleriyle birlikte inip kalkar. Sözleri içimde bir şeyleri değiştirir, bu anı aniden vahşi ve çılgın bir şeye dönüştürür, ben yalarken, bastırırken ve okşarken, dudaklarımla klitorisini sararken iki parmağımı derine sokarım.

"Lütfen, *lütfe*," diye ağlıyor. "Dayanamıyorum."

Ama dayanabilir ve dayanacağını biliyorum. Dayanacak ve daha fazlasını da dayanacak, çünkü kasları parmaklarımla etrafında kasılmaya başlıyor, klitorisi benim penisimle aynı ritimde titriyor.

Uzun, boğuk bir çığlıkla, ellerimin altında parçalanıyor.

Son öpücüğümü onun yarıklarına bastırduğumda uylukları seğiriyor, ıslak pembe kumaşı bacaklarından o kadar hızlı yırtıyorum ki, külotunu yere attığımda geriye sadece bir kurdele kalıyor. Ben geri kalan kıyafetlerimi çıkarırken bakışları vücudumda yavaşça geziniyor, ben penisini elimle tuttuğumda gözleri ona yapışıyor.

"İzlemeyi seviyorsun." Alaycılığımda gerçeklik var, bunun kanıtı sadece yanaklarındaki leke değil. Gözlerinin

gözlerinin genişlemesinde. Kalçalarını eğme şeklindedir. "İzlemeyi sevmeni seviyorum." Komodinden aldığım prezervatifi kalçasının yanına bıraktım. "Bana güvenirsen, sana başka bir şey gösterebilirim. Bana güveniyor musun?"

"Bu duruma bağlı." Tembelce gerinir, ellerini başının üzerine uzatır. Lanet olsun, çok güzel bir görüntü oluşturuyor, özellikle de bacaklarını biraz daha açarken, sanki tereddüt edercesine.

"Beğeneceğini düşünüyorum." Dizimi yatağa bastırıyorum, gözleri tekrar aşağıya kayarken yumruğumu siktiğimi pek fark etmiyorum. "Beğeneceğini biliyorum," diye alay ediyorum, yatağa uzanıp bacaklarının arasına giriyorum. Sikimi elimle tutup, başını yavaşça onun yarıklarına sürüyorum.

"Oh, bu... çok yumuşak."

Cevap vermiyorum, hareketime devam ediyorum, hangimizi alay ettiğimi bilmiyorum. Biraz daha aşağı kayıp kendimi içeri sokmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Aman Tanrım. Bu... " Küçük bir titremeyele orgazm olurken etrafımda çırpınmaya başlar, kalçalarını kaldırır ve beni içine alır.

Tam.

İçine.

Hala.

Tabii ki yapacağım.

Çekmeyeceğim. Ben

erkeğim ve azgınım.

Ve onun içine derinlemesine girmiş

durumdayım. Ve bu lanet olası *bir*

mutluluk.

Dişlerimi sıkıyorum; o benim etrafımda titrerken başımı geriye atıyorum, gözlerim kesinlikle geriye dönmüş durumda. Şu anda orada kalmaktan, biraz geri çekilip sonra tekrar içeri girip sikmekten daha çok istediğim bir şey yok. Çiftleşmek ve sikmek. Bu güzel kızı korunmadan sikip mahvetmek. Ama şu anda birimiz sorumlu davranmak zorunda.

Görünüşe göre o olmayacak.

"Bunu biraz fazla sevdin," diyorum, dizlerimin üzerine çekilirken, ağrıyan sikime uzanıp onun sıvılarını kullanarak ağrıyı hafifletiyorum.

"Üzgünüm." Dudaklarının arasında tırnağını tutan bu küçük koket kızda zerre kadar pişmanlık yok. *Benim küçük seks düşkünüm.* "Beni böyle hisseden tek kişinin sen olduğunu söylersem yardımcı olur mu?"

Başımı eğip derin nefes alıyorum. "Evet. Ve hayır."

"Üzgünüm," diye tekrarlıyor.

Prezervatifi alıp dişlerimle yırtarak takıyorum. "Buraya gel ve beni affettir."

Sonra bir dönüşle yatağa geri düşerim, omuzlarımı yastıklara dayayarak onu ellerimde tuttuğum penise doğru çekerim. O, bacaklarımın üzerine tırmanır, kendini ayarlarken parmakları cildimi yakan sıcak temas noktalarıdır. O iç çekerken. O yavaşça santim santim üzerime inerken, onu sapına kadar itmekten kendimi alıkoymak için ellerimi kalçalarına sıkıca dolarım. Başı geriye doğru eğilir, beni biraz daha içine alırken inler, hareketleri acı verici ve yavaştır. Çıldırıcı ve işkence edici.

"Siktir, tatlım, bak." Benim bakışımı takip eder, vücutlarımızın birleştiği yere, aramıza bakar. Onun iç kısmının benim etrafımda nabız gibi atmaya başlamasından anladığım kadarıyla, bu görüntü sadece bana çekici gelmiyor. "Sikimi ne kadar güzel aldığını bir bak."

Sonra beni tamamen içine alır. Avucumu karnına bastırıp parmaklarımı genişçe açtığımda her şey tam da istediğim gibidir.

"İçimde çok derinsin," diye fısıldıyor, elimi kendi eliyle kapıyor. Ay ışığında gözlerimiz birbirine kenetleniyor, aramızda bir şey geçiyor, geri alabileceğimden emin değilim. O an çok tatlı ve aynı zamanda çok açgözlü, bana karşı sallanmaya başlıyor, hareketleri küçük ve sıkı, dikkati çok yoğun.

"Oh, Tanrım."

Bir iç çekiş. Nefesinin kesilmesi. Onu saran bir titreme, hızın değiştiğini haber veriyor. Nefes nefese bir aciliyetle beni sürmeye başladığında, vücudum sınırsızca onun vücuduna dalıyor.

Onun güzelliği damarlarımda kanın uğultusuna neden oluyor.

"Oh, oh, bu..."

O, yarı cümleler fısıldayarak, gerçekten hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler söyleyerek mırıldanmaya başlar. Ellerimi kalçalarına doluyorum,

onun hipnotize edici etkisine kapıldım, tüm düşüncelerim ve mantığım, onun kendini kaybetmesini izlerken unutulmaya yüz tuttu.

O zirveye ulaştığında, ben de ona doğru bastırıyorum, çılgılığı o kadar şehvetli ve vahşi ki. Elimi sırtında yukarı kaydırıyorum, saçlarını kavriyorum, yarısı onun görüntüsünden, yarısı da ihtiyacımdan deliye dönmüş durumdayım.

Onun altında kıvranıyorum, ona giriyorum, elim saçlarını sıkıca kavriyor. Dudaklarım meme ucunu sıkıca kavradığında tüm vücudu sarsılıyor, onu yutma ihtiyacım büyük.

Tadı sıcaklık ve bal gibi. Doğa beni ele geçirirken, kalbimi kaybettiğim hissinden başka her şeyi görmemi engelleyen son mantıklı düşüncem.

26
HEATHER

"Bana yine en iyisi olduğumu söyle."

Arkamdan uzanıp yumruğumun kenarıyla Archer'a rastgele vuruyorum. "Bunu söylediğimi sanmıyorum."

"Bir dahaki sefere kaydedeceğim. Geldiğinde en saçma sapan sevimli şeyleri karıştırıyorsun."

İkimiz de bir dahaki sefere bahsedildiğinde sessizleşiyoruz, ikimiz de bu konuyu açmak istemiyoruz. Ona söyleyeceklerim, itiraf edeceklerim var, ama ahşap başlığın iki yanına yerleştirilmiş okuma lambalarının aydınlattığı odaya gözlerim alışırken nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. Bu oda onun hakkında ne anlatıyor? Yatağı kocaman, örtüleri mavi. Koyu meşe zemin döşemeleri ve renkli bir halı var. Mobilyalar Danimarka tarzı ve orta yüzyıl gibi görünüyor. Reprodüksiyon olabilir. Çift çekmeceli bir şifonyer. Duvara monte edilmiş kocaman bir televizyon, bir tarafta banyo kapısı, diğer tarafta dolap var.

Burası çok hareketli bir oda gibi mi görünüyor?

Seks salıncağı görmediğim için hayal kırıklığına mı uğradım?

"Gülmek isteyebilirsin ama hepsi doğru," diyor Archer, konuşmanın konusuna geri dönerek. "Dediğin gibi, dünyanın en iyi aşk copuna sahibim. Ayrıca bir Viking gibi sevişirim. Sen kral demiş olabilirdin ama."

"Ne dediğimi bilmiyorsan, bu kesinlikle uydurduğun anlamına gelir."

"O sırada, bilinç akışının orgazmında söylediğin her kelimenin nüansını yakalamak için biraz meşguldüm. O sırada kendi aklımı kaybetmekle biraz meşguldüm. Sanırım sikim aracılığıyla. O his her neyse, oldukça epikti."

Onu tekrar yumruklarken kendimi kıkırdarak buluyorum. "Sen delisin."

"Deli olan, deliyi tanır." Bana daha sıkı sarılır, yüzünü saçlarıma gömer ve yatak odasının kapısının diğer tarafından gelen hüzünlü sesleri tamamen görmezden gelir.

"Oh, Archer, onu geri al."

Archer öfkeyle yataktan kalkar, ayakları koyu renkli ahşap zemine çarpar, sıkı kalçaları ve kaslı sırtı görülmeye değer bir manzaradır.

"Bu lanet köpek. Buraya gel." Kapıyı ardına kadar açar, davetkar bir şekilde elini sallar ve beyaz ve kahverengi bir silüet içeri koşarak girer.

"Bak, küçük kuyruğu bacaklarının arasında." Kuyruğu o kadar da küçük değil. Aslında, onda küçük olan hiçbir şey yok. Belki gözleri hariç. Onu korkuttun. Oof!" Elvis adındaki köpek yatağa atlayıp üzerime tırmanıyor.

"Ve sen de buna kanmışsın. Kancaya, misinaya ve kurşuna."

"Ne? Neye kandım?" diye soruyorum, elimi kullanarak dilini yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Ben buna tekmelenmiş köpek sendromu diyorum. Bu yüzden benimle yaşamaya başladı. Bir şey istediğinde gerçekten abartılı davranabilir. Ve ona yeterince ilgi göstermediğini hissederse ikna edici bir şekilde topallamaya başlar."

"Kötü adam senin hakkında ne derse desin, doğru değil, değil mi tatlım?" "Oh, bebek seslerini yalayıp yutuyorsun, ne kadar da iyisin! O dil ile testislerini yaladığını biliyorsun, değil mi?"

"Kıskanç gibisin. Belki de yoga yapmaya başlamalısın."

"Ha! Archer yanımdaki yatağa uzanıyor, bu da podyum gösterisinin ters kısmını ve tüm o büyük sallanmaları kaçırdığım anlamına geliyor...

Bu düşüncüyü orada kesiyorum.

"Tamam, atla. Kelimenin tam anlamıyla." Elvis'in tasmağını çeker ve köpek sonunda yatağın ucuna doğru kıvrılır, iki tur atar ve sonra kesin bir huysuzlukla yere yığılır. Büyük kafasını çaprazlamış pençelerinin üzerine koyar. "Ve bana bakmayı bırakabilirsin, seni büyük sahtekar."

"Ona pek iyi davranmıyorsun."

"Ona iyi davranıyorum," diye cevaplar alıngan bir şekilde. "Aslında, o kötücül köpek geçen yaz tek başına bir çift yepyeni Paul Smith ayakkabısını yiyip, antika bir İran halısının köşesini çiğnediğini düşünürsek, ona çok iyi davranıyorum."

halıyı çaldı ve Weavers Fields'da ailesiyle birlikte oturmuş, kendi işine bakarken ve sessizce piknik yaparken bir çocuğun elinden sandviçini çaldı. Bunun üzerine Elvis'in üçgen şeklindeki kulaklarından biri seğirdi ve Archer devam ederken yemin ederim ki iç geçirdi. "Ben ona ulaşmadan önce yiyeceklerinin yarısını yemişti. Noel'den bahsetmeye bile başlamayayım, çünkü zavallı komşumun hindisini şapka olarak takmaya çalıştığını bilmenize gerek yok."

"Komşunuzun evine nasıl girdi?" Bir şey bana, duvar çiğneyen bir köpeğin hikayesini anlatacaklarını söylüyor.

"Haftada iki gün, koridorun sonunda oturan çocuğa okuldan sonra onunla oturması için para veriyorum. İşe gitmeden önce onu yürüyüşe çıkarıyorum, saat 11'de bir köpek gezdiricisi g e l i y o r , saat 1'de geri dönüyor ve saat 3'te çocuk geri gelip onunla televizyon izliyor. Tabii ki bu ayrıcalık için para ödüyorum. Noel'de çocuk, Elvis'i evine götürmenin iyi bir fikir olacağını düşündü. Elvis'in Elvis'e uygun olmayan bir evde kalması pek de ideal değildi.

"Çalıştığın diğer günlerde ne oluyor?" "Köpek kreşine gidiyor."

Görünüşe göre Archer hakkındaki görüşlerimi sürekli değiştiriyorum. Onun gerçekten bir köpeği olduğunu öğrenmek bir şey, ama aksini kanıtlamaya çalışmasına rağmen ne kadar sadık bir sahibi olduğunu görmek başka bir şey. Beni kandıramazsın, Archer Powell. Bu köpeğe fazlasıyla sadıksın.

"Bu çok Londra'ya özgü bir şey, değil mi? Yani köpekler için gündüz bakımı." "Sanki kapıyı açıp onu işim varken sokaklarda dolaşmasına izin verebileceğim sokaklarda dolaşmasına izin veremem, değil mi? Ayrıca bu, onun eşyaları çiğnemesini de engelliyor. Üstelik sosyalleşmesi de çok önemli."

Sadık, gördün mü?

"Ama tüm bunlara rağmen, terk edilme sorunu olduğunu düşünüyor." "Yani sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bence o sadece biraz aptal çünkü ben *dışarı* çıktığımda her zaman *geri* döneceğimi unutuyor gibi görünüyor."

Ama terk edilme sorunlarının özü bu, değil mi? Daha önce reddedilmiş, bu yüzden sevmeye layık olmadığını düşünüyor. Ve sevmeye layık olmadığı için geri döneceğine güvenmiyor.

"Önemli noktayı kaçırıyorsun, çünkü önemli olan nokta, benim geri geldiğim.

O sadece unutkan."

"Onu çok seviyor olmalısın," diyorum, Archer'ın aynı fikirde olmayacağını hissederek. Omzumun üzerinden başımı çevirdiğimde, o çok uzaklarda gibi görünüyor, bakışları hala yatağın ucunda, zihni başka bir yerde. "Ve o da seni seviyor."

"O pahalı ayakkabı derisini ve fıstık ezmesini seviyor."

"Kabul et, onu seviyorsun."

"Evet, o tam bir baş belası, ama benim baş belam. Ve bakımı çok pahalı, bu yüzden onu sevmek zorundayım, değil mi?" Bana doğru bakıyor, gülümsemesini bastırmaya çalışırken yüzünde çocuksu bir ifade beliriyor. "Bu seni şaşırttı galiba."

"Hayır, sadece..." Parmaklarımın arasında kıvrıyor gibi görünen kağıda bakıyorum, çünkü evet, bu beni şaşırtıyor ama bunu söylemek pek de iltifat sayılmaz. Archer Powell neden sevmesin ki? "Ben büyürken hiç köpeğimiz olmadı, sadece huysuz bir kedimiz vardı. Köpeklerin bakımı çok zor olduğu ve çoğunun terk edildiği söylenir."

"Bu doğru olduğu anlamına gelmez. O zaten bir kez köpek barınağına bırakılmış." "Onu oraya sen mi götürdün?"

"Hayır, onu oradan aldım. Onu oraya geri götüremezdim. Scooby Doo'yu taklit ederek beni onu eve götürmem için ikna ettikten sonra olmazdı."

"Bana onu hatırlatıyor!" Birden fark ettim. Rengi farklı ama aynı büyük kafası ve aptalca gülümsemesi var. Evet, köpekler gülümsüyor gibi görünüyor.

"Yerel belediye barınağında değildi, ama Boxer cinsi köpekleri rehabilite etmeye yönelik bir hayır kurumundaydı."

"O da mı öyle?"

"Belki bir kısmı. Diğer elli altı kısmı Heinz'a ait. Heinz elli yedi çeşidi var, biliyor musun? O bir melez. Diğer birkaç köpekle birlikte onların köpek kulübesindeydi ve kulübeyi açtıklarında beni yere devirdi. Kelimenin tam anlamıyla, ayaklarımın altından süpürdü, bacaklarımın üzerine atladı ve kalkmak istemedi. Evrakları imzaladıktan sonra köpek kulübesinin kapısındaki tabelayı gördüm.

Elvis, kendini Pekin köpeği sanan bir melez. Sarılmayı, parkta uzun yürüyüşleri, parkta uzun yürüyüşlerde senden kaçmayı, tüm sarılmaları almak için ruhuna bakmayı sever.

trance müziği, tüm kucaklamaları alamamayı ve olması gereken yere işemeyi sevmez. Her tarafında sorunlar yazıyordu.

"Ama yine de onu eve götürdün, değil mi?"

"Başka ne yapabilirdim ki? O 35 kilo ağırlığında ve üstüme oturmuştu. Ayrıca, köpek kulübesinden ayrılırken, o unutulmaz sözleri söylemek zorunda kaldım: Elvis binayı terk etti." Evet, Archer da Elvis'in o hırlayan, alaycı dudak hareketini yapıyor.

"Sen öyle diyebilirsin ama biz onun seni havladığı için onu eve götürdüğünü biliyoruz." Başparmaklarım ve işaret parmaklarımla kalp şekli yapıyorum. Değil mi Elvis?

"Aklından bile geçirme." Archer parmağını Elvis'e doğrulttu, sesi sertleşmişti. "Heather yumuşak başlı olabilir ama ben değilim." Bunun benim için bir gösteri olduğunu düşünsem de, Elvis yine de yerine oturdu. "Nerede kalmıştık?" Archer, sesinde belirgin bir tonla ekledi.

"Konuşuyorduk?"

"Sanırım sarılıp yatıyorduk." Geniş kolunu bana dolayarak, kalçalarımı kalçalarına doğru çekiyor, bacaklarını benim bacaklarımdan arkasına yerleştiriyor, bu sorun değil çünkü aramızda çarşaf var, yani... oh, unut gitsin. Şimdi ten tenimize geliyor, sinir uçları ateş gibi, onun uyluklarındaki kaba kılların dokunuşuna tepki veriyor. Archer bileğimi kaldırıp çarşafın üzerine koyuyor, parmakları kolumun içinden yukarı doğru bir yol çiziyor, parmak uçları hassas cildimi gıdıklıyor. Yumuşak dokunuşun merkezime kadar yayılması çok garip, göğüslerim karıncalanıyor ve meme uçları sertleşiyor, onun ilgisini çekmek için can atıyor.

"Ve doğru hatırlıyorsam," diye fısıldadı, ağzı kulağıma çok yakın bir mesafede, "bana yatakta ne kadar iyi olduğumu söylüyordun."

"Eminim öyle dememişimdir."

"O zaman şimdi sarılırken söylemekten çekinme."

Sarılmak gerçekten önemli gibi geliyor, ya da belki de sadece kendimizi uyuşturmanın bir yolu.

"Erkeklik gücüm için övgü yok mu? O zaman belki de bu gece Spit and Sawdust'ta ne yaptığını bana anlatmaya hazırsındır?"

İstemiyorum, ama en azından bunu ona borçluyum, değil mi? O orada olmasaydı ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Personel ne kadar ihtiyatlı davranmaya çalışsa da, kesinlikle bir olay çıkardı. Boğazımı temizliyorum, sözlerim titriyor.

"Erkeklerle pek tecrübem olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Cevabı düzgün, ses tonunda alaycı bir ifade yok. Bu, açıklamayı kolaylaştıracak mı, zorlaştıracak mı?

"Ve bana Tinder'da ya da E-Volve'da ne yaptığımı sordun. Sanırım dürüst cevap, biraz daha deneyim kazanmaya çalıştığımındır. Bak, geçen Cumartesi hakkında sana gerçeği söylemedim. Erkek arkadaşım tarafından terk edilmedim çünkü erkek arkadaşım yoktu. Tamamen yalan değildi. Biriyle görüşüyordum ama sadece yalnız gitmemek için onunla çıkıyordum. Onu öpmemiştim bile." Arkamda hareket ettiğini hissedince elimi onun elinin üzerinde sıkılaştırdım, çekilip beni yüz yüze çevirmeye çalışacağından korktum. Bunu kaldıramazdım. "Ve sen harikaydın, çok harikaydın. Yani, aynı zamanda sinir bozucu ve başka türlü şeyler de vardın, ama sen yanımda olduğun için gün çok daha kolay geçti. Ama bu aynı zamanda ilişkiler konusunda ne kadar ilgisiz olduğumu da fark etmemi sağladı. Erkekler konusunda. Neyi kaçırdığımı görmemi sağladı. Bağlantılar. Aşk bulma şansı. Bir noktada yerleşme şansı."

Ben konuşurken Archer sessiz kalıyor ve bir sonraki kadının kim olacağını merak etmeden edemiyorum. Benim gördüğüm tarafını görecektir mi? Onu benden daha iyi görecektir mi? Onu gerçekten tanımadan önce ona yönelttiğim suçlamaları ve kusurları görmezden gelecek mi? Nasıl bir kadın olacak? Ve ondan sonraki kadın, ondan sonraki kadın?

"Yani kendini ortaya koyacaksın? Çıkmak istiyorsun. Gerçekten mi?"

"Hayır, sadece çıkmak değil. Sanırım eninde sonunda aşık olmak istiyorum. Yerleşmek istiyorum." Miranda'nın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum, muhtemelen milyonlarca dolar olmadan. "Merak etme. Senin öyle biri olmadığını biliyorum." Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum, yüzünü düzgün göremiyorum, ifadesini okuyamıyorum. Başımı tekrar yastığa yaslıyorum. "Söz veriyorum, seni değiştirebileceğini düşünen kadınlardan biri değilim. Kaynatacak tavşanım yok, vejeteryanım. Ve birini takip edecek kadar tembelim."

"E-Volve'u kullanarak aradığını bulabileceğinden emin değilim," diyor sert bir sesle.

"Vee, arkadaşım, o da hemen hemen aynı şeyi söyledi. Ama bu sadece pratik için. Gerçek değil." Biraz gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve elini

elini bana daha sıkı bastırırım. "Barney'i hatırlıyor musun?"

"İçimden bir ses, çocukların mor dinozorundan bahsetmediğimizi söylüyor."

"Frambrough Kalesi'nin resepsiyonunda karşılaştığımız adam."

"Evet, hatırlıyorum," dedi, sesi düz. Ve sanırım bunun iyi bir nedeni vardı. O an her şey çok karmaşıktı. "O senin öğle yemeği randevundu."

Aslında öyle değildi, ama sanırım aradaki farkı belirtmenin bir anlamı yok. "Bunun için çok üzgünüm. Seni zorla getirmeyi hayal bile edemezdim."

Bir kahkaha dalgası saçlarımın tellerini hareket ettirerek, görüş alanımın kenarında dans etmelerine neden oluyor.

"Anladım, bebeğim. Bu konuda fazla uğraşmana gerek yok."

Archer yan tarafında, kolunu bükmüş ve başını açık avucuna dayamış halde otururken, ben dönüp çarşafı göğsüme tutturuyorum. Bu kadar şeytani biri için melek gibi bir poz.

"Gelmeyi istemezdin, biliyorum. Ailemin evine? Dün gece yaptıklarımızdan sonra, tanımadığın insanlarla öğle yemeği yemek için?"

Onun bulunduğu pozisyonda omuz silkme hareketi yapmak mümkün mü? Eminim ki az önce yaptı. "Poker suratımla bir sorunum yok."

"Mantıklı ol."

"Kovulmak hoş bir şey değildi. Tek söylemek istediğim bu." "Olan bu değildi," diye neredeyse kekeliyorum.

"Oldukça dehşete kapılmıştın."

"Senin adına! Düşünebiliyor musun? Daha garip bir öğle yemeği olamazdı! Eminim gitmek isteyeceğin yüzlerce yer vardı. Dişçi koltuğu da dahil. Kanal tedavisi yaptırmak için."

"Bir büyüteç bulursam, içinde bir yerde özür bulabilir miyim?"

Yanaklarım yanmaya başladı. Durumu tamamen yanlış yorumlamıştım, ona yardım ettiğimi sanıyordum. Yoksa kendime mi yardım ediyordum? Durumu önlemek için. Kaçmak için? Bunlardan biri mi, hepsi mi?

"Archer, özür dilerim. Seni bu şekilde incitmek istemedim."

"Bu biraz abartılı olabilir," diye mırıldanıyor, sanki bu konuyu açtığı için utanmış gibi. "Ama şu Barney denen adam. Onun hakkında bir şey söyleyecektin."

"Barney. Evet, aslında William. Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğinde beni dışarı çıkarmak istiyor."

"Tamam." Kaşları çatıldı, çenesi gerildi. "Bunun, bu akşam o lanet Muppet'le dışarı çıkmanla ne ilgisi var, anlamıyorum."

"Sana anlatmaya çalıştığım şey bu." Aman Tanrım, bu durum büyük kız külotu giymeyi gerektiriyor. "E-Volve'a çıkacak birini bulmak için girdim. Pratik yapmak için."

" 'yi pratik randevu için bu Barney mi istiyorsun? sarışın mı?"

Çünkü erkeklerle pek deneyimin yok mu?

"Evet," diye cevap veriyorum, sonunda anladığını görünce rahatlamış bir şekilde. Sonunda! "Bu çok saçma. Biraz deneyim kazanmak için bir sürü erkekle yatacaksın

biraz *deneyim* kazanmak için bir sürü erkekle yatacak mısınız?" Sanki kelimelerin etrafına parmaklarıyla tırnak işareti koymuş gibi. "Burada yaptığın şey bu mu? Bu yüzden mi benimle yattın?"

"Yumruk yemek ister misin? Çünkü bunu hak etmek için doğru yoldasın."

Şiddetin asla çözüm olmadığını biliyorum ama az önce söylediklerine bakılırsa, ona bu seçeneği bile sunmayacak pek çok kadın olduğunu düşünüyorum.

"Sadece söylediklerini tekrarladım, tam olarak söylediklerini."

"Hayır, sen bunu kirli bir şeye çevirdin!" Bacaklarımı yataktan sallandırıyorum, ayaklarım yere çarptığında parmaklarım çarşafı göğsüme sıkıca tutuyor. Üç adım atıyorum, sonra Archer çarşafı tutup beni durduruyor ve birkaç adım geri çekiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Evim!" diye bağırarak, çarşafı onun elinden çekmeye çalışıyorum. *Siktir et!* Bırakıyorum. Zaten görmediği bir şey değil ki. *Gördü. Dokundu. Sahip oldu.* Tıpkı şu anda yatak odasında dolaşıp kıyafetlerimi toplarken yaptığı gibi. Pantolon. Sütyen. Külot, ya da eskiden öyle sayılan şey. Kıyafetlerimin geri kalanını kolumun altına alıp, öfkeyle onları açmaya çalışıyorum.

"Yatağa geri dön, Heather."

"Siktir git."

"Heather, lütfen. Seni böyle gitmene izin vermeyeceğim." Uzun bacaklarını yataktan sarkıtıp, Hugo Boss marka bir boxer giyiyor. Ben ise bakmamaya çalışıyorum. Elvis'in tırnakları ahşap zemine vururken, sahibi bana doğru geliyor, kolumun altından topaklanmış giysileri alıyor ve yatağın üzerine atıyor. Onunla kavga etmiyorum ya da ona tekrar yumruk atmaya çalışmıyorum çünkü gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Onun önünde çökmek için.

Neden beni isteyen kişi o olamıyor? Gerçekten beni isteyen kişi?

Sessizce, elime aldığım külotumu benden alır ve benim şu anda yapabileceğimden daha fazla incelikte açar. Sonra, çok nazik bir şekilde dizini halıya bastırır ve külotu bana uzatır.

"Atla içeri."

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden ağzımı açtım, ama o anda ıslak ve soğuk bir şey popoma değdi ve ben de birden döndüm.

"İğrenç, Elvis! Çekil!" Neredeyse tökezliyorum, Archer'ın geniş omzuna koyduğum kolum beni ayakta tutan tek şey.

"Dediğim gibi. Bu evde kutsal olan hiçbir şey yok."

Kıçın çıplak ve kadınsı bölgeleriniz o adamın yüzüne bakarken onurlu kalmak zor... Sanırım zaten yüzünü oraya gömmüştü. Ama köpeğinin benimle daha samimi bir ilişki kurmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden pes ediyorum, boyun eğiyorum, Archer'ın omzunu kullanarak iç çamaşırlarımı giyiyorum ve onun bunları bacaklarımdan yavaşça yukarı çekmesine izin veriyorum.

"Bu garip bir şekilde erotikti," diye mırıldanıyor, başparmakları kalça kemiklerimi okşuyor. "Bu köpeğin sayesinde değil." Ayağa kalkıyor, ellerini saçlarımdan arasından geçirip yüzümü kendine doğru çeviriyor.

"Barney'i seviyor musun?"

Cevabım mı? Omuz silkiyorum çünkü gerçekten bilmiyorum. Archer kadar beni sinirlendirmiyor, bu kesin.

"Beni sevdiğini biliyorum. Şimdilik bu kadarı yeter."

"Sence seni hiç böyle görecek mi?" diye soruyor, sesinde anlaşılması zor bir tonla.

"Kimse beni senin gördüğün gibi görmedi." Ve bu kesinlikle doğru. O da kesinlikle benim kimsenin görmediği yanlarımı gördü.

"Sen ne dersin bilmiyorum ama ben bir içki içmek istiyorum," diyor ve elimi tutup odadan çıkıyor. Onun attığı tişörtü kapıp, elimi çekerek tişörtü giyiyorum.

Mutfakta, Archer'ın bira, bira, bira veya votka olduğu ortaya çıkıyor. Ve süt, esas olarak sabah kahvaltısı için. Parlak kahve makinesini nasıl kullanacağını bilmediğini söylediğinde ikincisini tercih ediyorum. Ayrıca, su ısıtıcısı da yok gibi görünüyor. Kahve zamanı olmasa da, ben tamamen uyanığım. *Tamamen uyanık ve gerginim. Biraz endişeli ve çok kafam karışık.* Bir şekilde onun duygularını incitmişim. Şatoda olanları gerçekten yanlış yorumladığımı biliyorum, ama bir şekilde bunun o olmadığını da biliyorum.

Cevap bir an sonra metaforik ama yine de acı verici bir tokatla aklıma geliyor. Az önce seks yaptık, akıllara durgunluk veren harika bir seks — yine — ve ben başka birinden bahsediyorum. Harika, kendimde sevmediğim özellikler listesine *duyarsız aptal* da ekleyebilirim.

Archer bardağımı doldururken, Archer'ın kişisel alanına göz gezdirmeye fırsatını değerlendiriyorum. Mutfak kompakt, dolaplar soluk ve çok parlak ve açık plan bir yaşam alanına bakıyor. Pencere büyük ve kubbe şeklinde ve umarım insanların içeriye görmesini engelleyen bir tür gizlilik kaplaması vardır, çünkü onun tişörtünü uyluklarımın daha aşağısına çekiyorum. Gri renkli bir köşe kanepesi, kot kumaştan yapılmış dağınık yastıklarla kaplıydı ve Elvis bunlardan birini şu anda poposunu oturtmak için kullanıyordu. Daha Danimarka tarzı mobilyalar ve diyagonal çizgili bir halı, üzerinde uzay çağına ait gibi görünen bir lamba asılı küçük bir yemek odası ve muhtemelen uzaydan bile futbol maçı izleyebileceğiniz bir televizyon vardı.

Oda tertemiz. Düzenli ve temiz, kardeşimin evlerine hiç benzemiyor. Etrafta bulunan tek kişisel eşyalar, bu odanın lüks bir mobilya mağazası olmadığını gösteren tek işaretler; kanepenin yanındaki yerde duran bir çift koşu ayakkabısı ve terk edilmiş bir tavşan oyuncağı. Tabii bir de Elvis var.

Ve bitkileri var. Bitkileri ve bir köpeği. Oysa ben bir akvaryum balığını bile yaşatamıyorum.

Archer bir bira açıp, karşısındaki dolaba yaslanarak hemen yarısını içtiğinde, ben yüksek bir tabureye oturuyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Vücudu çok zayıf ve belirgin. Kuadrisepsler. Karın kasları. Pazılar ve omuz kasları. Saçları dağınık olması dışında, bir mayo mankeni gibi görünüyor.

"Özel bir şeye mi bakıyorsun?" diye soruyor tembel bir gülümsemeye.

"Burayı kendin mi dekore ettin?" diye soruyorum ve sandalyemde aniden dönerek, "Çok şık olmuş," diyorum.

Tekrar döndüğümde, gülümsemesi artık yoktu. Şişesini bırakmak için belinden eğildiğinde, *tüm o güzel oblik kasları* ortaya çıktı. Tekrar geriye yaslandı, elleri tezgahı kavradı ve kollarındaki ve karın kaslarındaki kasları ortaya çıkardı.

Bunu bilerek mi yapıyor?

"Bir müteahhit binayı satın aldı," diyor sonunda. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam biraz zaman alıyor. "Burası yıkılmadan önce eski bir depo idi, çoğu daire plan aşamasında satıldı. Bu daire satılan son dairelerden biriydi. Satılması için dekore edildi ve ben de onları mobilyaları da dahil etmeleri için ikna ettim."

"Gerçekten çok güzel."

"Evet, sen de öyle demiştin. Peki, senin planın ne? Biliyorsun, eğer o seni seviyorsa, hatta şu anda sadece hoşlanıyorsa bile, senin geçmişteki ilişkilerini umursamayacaktır. Hatta, bazı erkekler için, deneyimsizliğin senin lehine olabilir, eğer..."

"Mesele o değil," diye cevap veriyorum, tüm vücudum gergin. Archer alaycı bir şekilde burnunu çekiyor. "Doğru," diye ısrar ediyorum. "Mesele ben ve nasıl hissettiğim. Ve çoğu zaman, rahatlık alanımdan çıkarıldığımda kendimi oldukça berbat hissediyorum."

"Tıpkı maruz kalma terapisi gibi bir flört mü?"

"Evet." Anladığını görünce içim rahatladı. "Sadece, kaba ya da saldırgan ya da tuhaf biri olduğumdan endişelenmeden akşam yemeğine ya da içmeye çıkmak istiyorum." Gözlerim önümdeki bardağa düştü ve parmağımla buğuyu sildim.

"Ben yaparım."

"Ne?" Kafamı kaldırıyorum. "Neyi yapacaksın?"

"Seninle çıkacağım. Çalışma arkadaşın olacağım. Sevişme arkadaşın." Çok *umursamaz* bir hareket yaptı. "Ofisteki herkesin gözünde zaten çıkıyoruz zaten."

"Bize gerçekten inandıklarını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "Senden bunu yapmanı isteyemem." Yapabilir miyim? "Sosyal hayatını ve

—

"Sikişmekten vazgeçmek mi demek istiyorsun?" Ağzım açık kalıyor ama cevap veremedim, o tekrar konuşuyor. "Çünkü ben seni sikeceğim, değil mi?"

"Bak, Archer, senden çok hoşlanıyorum. Sadece bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden olmasın? Köklerimiz ve bir geçmişimiz var. Ayrıca benim yanımda yüzde yüz rahat hissetmiyorsun. Ve sen sürekli kusurlarımı ararken, ben de seni sahte bir güvenlik hissine kapılmana neden olamam."

"Senin kusurlarını bulmuyorum. Biz sadece farklı insanlarız."

"Tabii ki öyleyiz. Ben bir erkeğim. Kendini ifşa etmeye hazır bir erkek," diye ekliyor, ben guppy taklidi yapmaya başlarken, kötü niyetli bir kahkaha atarak. "Bunu yaptığımda hoşuna gittiğini biliyorsun, ama kendi elimle seviştiğimde hoşuna gittiği kadar değil."

"Bir dakika ciddi olabilir misin?" diye soruyorum, çekici görüntüyü görmezden gelerek, çünkü evet, meğer onun bunu yapmasını izlemeyi seviyormuşum. *Sert ve ıslak uçlu. Gururla duran damarlar.* Ah! Neden zihnim seksle bu kadar kolay dağılabiliyor? Ve neden Archer'dan düzgün bir cevap almak, yaramaz kedileri güdmek gibi zor?

"Ben ciddiyim. Bundan daha iyi bir teklif alabileceğini nasıl düşünüyorsun, söyle bana," diyor, bir oyun programında hiç de yersiz olmayacak bir coşkuyla. *Bu gecenin büyük ödülü... Archer Powell!*

"Belki de her zaman farklı erkeklerle çıkmanın yeniliğini seveceğim. Kim bilir?"

"Spit and Sawdust'ta geçirdiğin neşeli zamanları unutmuş gibisin. Bill ne zaman geri dönecek?"

"Adı William. Ya da Barney." Kafamı sallıyorum. Bu durumdan gerçekten çok eğleniyor. "Ve Mayıs ayında dönecek."

"Yani, yedi hafta mı? Diyelim ki, haftada üç randevu. Üç ile yedi çarpı yirmi bir randevu eder. Dün gece yaptığın şeyi

"

Pasif kalmaya çalışsam da, kendimi yüzümü buruştururken buluyorum. Yirmi gece daha, kusmamaya çalışarak hazırlanmak. Yirmi kez daha, bir yerde tek başına oturup beklemek ve merak etmek. Oh, kahretsin. Dikkat çekmemek için yirmi tane daha uygun buluşma yeri bulmak.

Bak, yine o kadın. Geçen hafta da o elbiseyi giymemiş miydi? Başka bir erkekle birlikte değil miydi? Acaba bu sefer beş dakikadan fazla kalacak mı?

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Çok solgun görünüyorsun, bebeğim. Sanırım her geçen dakika daha çekici hale geliyorum. Sanki bu mümkünmüş gibi."

"Lütfen konuşmayı kes." Zavallı ağrıyan beynime biraz nefes aldır.

"Benden saklamana gerek yok, bebeğim. Durumu biliyorum."

"Şimdi neyden bahsediyorsun?" Ses tonum tamamen öfke dolu, kafam patlamak üzere.

"Dirençlerinden. Bana biraz fazla bağlanmaktan korkuyorsun."

Ve işte böylece Archer Powell, sahte erkek arkadaş konumundan geçici yedek erkek arkadaş konumuna yükseldi.

27
ARCHER

SENİN EVİN Mİ, BENİM EVİM Mİ?

O bundan daha iyisini hak ediyordu, ben de bundan daha iyisini hak ediyordum. Ama bırakması zor bir kötü alışkanlık gibi, ben de aynı ritimlere güveniyordum. Senin evin mi, benim evim mi? Bu pek de sonsuza kadar ve her zaman için umut verici değil, değil mi? Ya da *bir şans verelim*. Bu, senin ne demek istediğini düşündüğün resim çizmiyor, ne demek istediğini düşünürsen düşün.

Onun senin eylemlerinde ne göreceğini umut edebilirsin. Onun gözlerinde ne göreceğini umut edebilirsin.

Deli, deliyi tanır. Ben de öyle demiştim.

Ve son anda ona deli gibi ona aşık olduğumu söylemekten vazgeçerek korkakça bir yol seçtiğim için kafayı yemiş olmalıyım. Ya kendimi durdurmasaydım? Ya cesaretimi toplayıp o sözleri söyleseydim? Onunla deneme amaçlı çıkmayı teklif etmezdim. Başka birinin yerine geçmek için.

Gerçeği söyleseydim, daha mı iyi olurdu, daha mı kötü?

Daha iyi olurdu, çünkü en azından onun ilgilenip ilgilenmediğini bilirdim. İlgilenmediğini söyleseydi, daha kötü olurdu.

Ama en azından bilirdim ve burada oturup, onun başka biriyle olduğunu düşünerek midem ağrıyıp kalbim sızlamazdı. Onun için yanlış olan biri. Çünkü onu bu kadar çok istediğim halde, benden başka kim onun için doğru olabilir ki?

Ve elbette, seks harika ve onu istediğim için daha da iyi olabileceğini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, seks şu anda daha çok bir bonus gibi. Heather ile birlikte olmanın en iyi yanı da bu: onunla *birlikte* olmak. Onun komik ağzına, harika zekasına ve tuhaflıklarına yakın olmak. Hiç kimse beni onun kadar meraklandırmadı.

Bunu nasıl kelimelere dökebilirdim ki?

Gelecekte kullanmak için, bunu benim için yapabilecek bir uygulama var mı?

Uygulamalar. Siktir. O, çevrimiçi buluşma dünyasına hazır değil. Yalanları kolayca ortaya çıkan, tek odak noktaları randevunun sonu ve sevişip sevişmeyecekleri olan erkeklere. Bunun o kadar da siyah beyaz olmadığını biliyorum — telefonumda hem Tinder hem de E-Volve var. Bunlar, ilişkiler için paket servis gibi. Hızlı ve tatmin edici olmayan bir çözüm. Boşluğu doldurmak için bir şey, kelime oyununu bağışlayın.

Ama bu, tek yönlü çalıştığı anlamına gelmez, çünkü aynı tür bir bağlantı arayan birçok kadın var. Karmaşık olmayan bir seks dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen kadınlar. Ve onlara daha fazla güç. Bu uygulamaların kullanımı burada devreye giriyor; istekleri ve arzuları kesişen insanları bir araya getiriyor.

Bu Heather değil.

Heather'ın planı neredeyse mantıklı.

Ve evet, onu korumayı teklif ediyorum. Ama bunu iyilik olsun diye yapmıyorum.

Pasif kalmayacağım. Her şeyi yapacağım çünkü bu işin sonunda onun gitmesine izin verirsem mahvolurum. Başka birinin elini tutarak gün batımına doğru yürürken.

Onu hak etmeyen birinin elinden.

Onun tarafından görülmek için, gerçekten görülmek için çaba sarf etmemiş biri.

Güvenli bir seçim olduğunu düşündüğü için seçtiği biri.

Çünkü ona hiçbir bedel ödemedi, yakın zamanda öğrendiğim bir şeyi söyleyebilirim: Hiçbirimiz aşktan güvende değiliz. Ve o da benim aşkımdan güvende değil.

Archer ile yarı kalıcı bir ilişki yaşamak, en azından başlangıçta, biraz garip olur diye düşünmüştüm. Bu kadar kolay olacağını hiç beklemiyordum. Zoraki sohbetler, doldurulması gereken garip sessizlikler yok ve zamanımızın çoğunu gülerek ya da tartışarak geçiriyoruz. Ya da tartışırken gülerek. Ve bu süreçte, onun pek çok gülümsemesini tanımaya başladım. Günah ve baştan çıkarmadan başka bir şey olmayan, tembel ve kayıtsız gülümsemeleri. Yüzsüz gülümsemeleri, çocuksu gülümsemeleri ve en sevdiğim, yüzünün yarısını kaplayan tamamen spontan gülümsemesi.

"*Joie de vivre*" ifadesi var ya? Sanki onun için yaratılmış gibi. Hayata bulaşıcı bir neşeyle bakıyor ve hayatı çılgın bir tempoda yaşıyor. Ve her şeye davet ediliyor gibi görünüyor! Pub gezileri, ev ve akşam yemeği partileri, etkinlikler ve açılışlar. Katılması gereken müşteri etkinlikleri var ve benim de onun hayat arkadaşı, suç ortağı ve kariyer ortağı olarak onunla birlikte gelmemi ısrarla istiyor. *Bu geçici bir şey olsa bile.*

Geçen hafta bir iş toplantısındaiken, bir PR kaltağına Archer'ın sadece eşcinsel olduğunu değil, aynı zamanda genç erkeklerden hoşlandığını da söyledim. Ona, (muhteşem) dolgun vücutlu bir kadın olarak, onun kolay seks listesinin en sonunda yer alacağını söyledim.

Bunu hak etmişti. Daha ihtiyatlı davranmalıydı. Çünkü arkadaşına *onu becereceğini* söylediğini duymuştum.

Benim gözümün önünde olmaz, kaltak.

Garip ama, tüm bunları Archer'a anlattığımda, çok eğlenmiş görünüyordu.

O kadar dolu ve çeşitli bir sosyal hayatı var ki, bazen takviminde iş için yer bulabildiğine inanmakta zorlanıyorum. O gerçekten de atasözündeki gibi partinin neşesi. İnsanlar ona akın ediyor gibi görünüyor.

Tabii ki, iki işte birden çalışan o değil. Bu yüzden, birlikte "kaliteli" zaman geçirmek için cumartesi sabahlarını birlikte geçirmeyi planlamıştık. Belki Elvis'le hızlı bir yürüyüş, ardından köpek dostu bir kafede küçük bir kahvaltı ve öğleden sonra işe gitmem. Gerçekte, planladığımız gibi gitmedi ve sorumluluklarımın giderek daha fazlasını Daisy'ye devretmeye başladım. Neyse ki Daisy'nin paraya ihtiyacı var ve hem muhteşem bir korsan hem de güzel bir peri rolünü oynayabiliyor.

Ancak, bu Cumartesi sabahı çok nadir bir gün çünkü ne Daisy ne de ben öğleden sonra çalışmak zorunda değiliz. Arkadaşlarımı ihmal ettiğimi hissediyorum, bu yüzden üçümüzün brunch için buluşmasını öneriyorum.

"Dün gece bu seksilik seni nereye götürdü?" diye soruyor Daisy, yumurta benny'nin üzerinde.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Çünkü onunla çıkmaya başladığından beri neredeyse hiç evde kalmadın."

Bu doğru. Nadiren planımız olmadığı zamanlarda bile, sonunda birlikte oluyoruz.

"Sahte randevuya çıkmak demek istiyor," diye araya girer Vee.

"Spitalfields'daki bir lokantaya gittik," diye cevap veriyorum, bunu görmezden gelerek. Biz sahte bir ilişki yaşamıyoruz. İlişkimizin her şeyi gerçek, sadece bunun uzun süreli olmasını istemememiz hariç. Ayrıca Archer'ın ne hissettiğinden de tam olarak emin olamıyorum. Yani, *bazı* şeyler hissettiğini ve *bazı* yönlerden hissettiğini biliyorum. Ne zaman mutsuz olduğunu anlıyorum, çünkü düşüncelere dalıyor, mesela dün gece olduğu gibi.

"Bir lokanta mı? Cuma gecesi için pek heyecan verici bir yer gibi gelmiyor." Vivi, çatalına bir parça halloumi takar, eleştirel bir şekilde inceler ve sonra ağzına atar.

"İlk bakışta ben de öyle düşündüm. Akşam yemeği olarak krep ve akçaağaç şurubu oldukça iyi bir fikir gibi gelmişti." Özellikle de işten çıkıp doğrudan onun evine gitmiş, akşam yemeğini atlayıp yatağa atlamıştık. *Yemek yemedik, sadece birbirimizi yedik.* Archer ile seks her zaman çok özeldir ve her geçen gün kendimi daha rahat hissettiğimi fark ediyorum. Belki de onunla birlikteyken çok fazla zaman geçirdiğim içindir.

Evet, çıplak demek istiyorum.

Dün gece, kalçalarımı sıkıca kavrayarak, daha sert ve daha derine girmeye başladığında hareketleri çok şiddetliydi. Kaşları konsantrasyondan çatılmıştı, yüzündeki ifade o kadar karanlıktı ki, yaklaştığını biliyordum. *Yaklaşmıştı ama pes etmek istemiyordu.* Sadece bunu düşünmek, onu düşünmek bile içimi sıkıştırıyor ve midemi kıpır kıpır ediyor, çünkü onun sonunda kendini bırakması kadar nefes kesici bir şey yok. Sonunda pes edip, doruğa ulaşmasına izin verdiğinde. Onun içimde attığını hissettiğimde büyük bir tatmin duygusu kaplıyor beni ve o beni sanki kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi sıkıca sarıyor.

Ama bu Archer ile seks yapmak demek. Archer her gün aynı değil. Onu eskiden sadece yüzeysel ve derinliği olmayan biri olarak görmem çok garip. Bu çok haksız bir yargıydı çünkü bu adamın benim asla anlayamayacağım kadar karmaşık yönleri var.

Ama evet, dün gece.

"Kabarık krepler için fazlasıyla hazırdım." Yatak odasında iştahımı kabarttıktan sonra. Sonunda onları yiyemedim ama.

"Sen ev kadar büyük olmalısın," diye mırıldanıyor Vee, benim brunch'ımı inceledikten sonra yumurta akı omletine ve karahindiba salatasına ya da halloumi dilimlerinin yanında gelen diğer şeylere geri dönüyor. Bu arada, ben tahıl ekmeği, ezilmiş avokado, serbest dolaşan tavukların yumurtaları ve ızgara domateslerimi yiyorum.

"Her neyse, pancake menüden çıkarıldı çünkü daha oturmadan Archer garsona Scaredy-Cat Ville Belediye Başkanı'nı görmeye geldiğimizi söyledi."

"Sarhoş muydu?"

Vee'ye etkilenmemiş bir bakış attım.

"Hayır, ama bizleri ellili yılların Amerikan tarzı buzdolaplarından birine götürüp içine iteklediklerinde ben de biraz şaşırdım."

"Olamaz!" Daisy ağzını eliyle kapatarak haykırır. "Meğer orası Korkak Kedi Kasabası'na giden yolmuş."

"Bodrum katında mıydı?" diye sorar Daisy ve ben başımı sallarım.

"Orayı duymuştum, kokteylleri çok iyiymiş. İyi miydi?"

"Eğer sakıncası yoksa, kedinin bıyıkları kadar iyiydi. *Ba-boom-ching!*" İki kız da inler ama ben aldırmadan devam ederim. "İlk bakışta, biraz hazırlıkçıların sığınağına benziyordu. Bilirsiniz, tavanda borular, uyumsuz mobilyalar ve duvarlara asılmış doldurulmuş hayvan kafaları."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Vivi.

"Hayır, gerçekten öyleydi! Biraz Narnia, biraz da köylü tarzı. Ölümcül kokteyller ve çok lezzetli çıtır kalamar."

"Sanırım orayı işleten ekibi duymuştum," diyor Daisy neşeyle. "Çamaşırhanenin arkasında başka bir mekanları daha var. Seksenlerin bekar evi gibi dekore edilmiş. Kitsch mobilyalar, retro yemekler ve Tom Selleck gibi bıyıklı barmenler tarafından servis edilen kokteyller."

"Tanrım," diye ekliyor Vee, sandalyesine yaslanarak. "Geçen hafta, bana tavsiye edilen bir bara müşterilerimi götürdüm ve oraya vardığımızda, burası bir büyükannenin kulübesi gibi görünüyordu. Bu günlerde ne oluyor böyle? Neden şık bir yerde içkilerimizin tadını çıkaramıyoruz?"

"Londra'da yaşıyoruz, Vee. Şık ve parlak yerleri her yerde bulabiliriz."

"Oxfam'dan alınmış bir kanepede oturmak istemiyorum. Kim bilir daha önce neredeydi? Ya da kim otururken öldü?"

"Ne kadar snobsun." Daisy kıkırdar. "Ben fakir mahallelerini severim. Ama tabii, şu anda bir şantiyede yaşıyorum."

"Hala o kadar kötü mü?" diye soruyorum, havada duran şık yumurtalı tostumu çatalla tutarken.

"İnşaatçılarla uğraşmak tam bir kabustur. Tek gecelik ilişkiler gibidirler; size çivi çakacaklarını, borularınızı tamamen temizleyeceklerini vaat ederler, ama iş ciddiye binince, tek yaptıkları biraz cansız çekiç sesleri çıkarmaktır."

"Tek gecelik ilişkilerden ne anlarsın ki?" diye sorar Vee, kaşlarını kaldırarak.

"Öğrendiğim her şeyi senden öğrendim, canım." Daisy, sanki saygı gösterircesine smoothie'sini kaldırdıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Ama bize haftanı anlat, Heather. Heyecan verici şeyler yaşayan sensin."

"Evet, sarışın bomba'dan başka e-posta geldi mi?" Vee'yi iyi tanımıyorsam, burnu kırılmış sanırdım. O genellikle

Haberler, dedikodular ve anlatacak hikayelerle dolu olan kişi. Heyecan verici bir hayatı olan kişi. Ama ben daha iyi biliyorum, çünkü ağızım yemekle dolu halde onun sorusuna başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Archer, o adamın sana mektup yazdığını biliyor mu?"

"Barney," diyorum. Onun ismine alışsa iyi olur. "Archer sorarsa, ona söylerim." Cevabımın beceriksiz dilimin kurbanı olmaması için, her zamankinden biraz daha ağırbaşlı bir şekilde ağızımın kenarlarını siliyorum. "Ondan bir şey aldığımı hemen söylemem. Biraz tatsız kaçır."

"Bu acımasızca," diye soğuk bir sesle cevaplar Vee. "Yanılıyorsun."

"Bir adamla yatıyorsun ve başka birinden aşk mektupları alıyorsun."

"Öyle değil. Archer neye karar verdiğimizi biliyor, bu onun önerisiydi. Barney ise geri döndüğünde benimle biraz zaman geçirmemi bekliyor, başka bir şey beklemiyor. Archer ve ben, bu durumdan farklı şeyler elde ediyoruz."

"Peki, hanginizin kalbi kırılacak?" Kahve fincanının kenarından neredeyse delici bir bakışla bana bakıyor.

"Öyle değil," diye sessizce cevap veriyorum.

"Öyle değil mi? Sence o sadece seks için mi kabul etti?"

"Hayır, sadece seks için değil. Benim için de yaptığını anlıyorum." O, benim sandığım kişi değilmiş. Bir şekilde beni korumaya çalıştığını anlıyorum. Bana yardım edin. "Ama bu deneyimin muhtemelen bir yenilik değeri var, değil mi?" İki kıza da bakıyorum, ama Daisy smoothie'sinin içeriğine dalmış görünüyor ve Vee? Eh, onun aynı fikirde olmadığı açık.

"İyi doktorun geri dönmesine kaç hafta kaldı?" diye soruyor.

"Dört." Boğazımda birdenbire oluşan yumruyu yutuyorum. Sinir mi, pişmanlık mı?

"Yani, dört hafta daha gülümsemeler, mutluluklar ve üstte birleşmeyen bacaklar mı?"

"Kilo mu aldım?"

"Bir düşün," diyor Vee, gülerek. "Sonra da sonrasında ne olacağını düşün. Sana ne olacağını. Archer'a ne

olacak?"

"Garip bir ruh halinde gibisin, Vee," diye mırıldanır Daisy, ona sitemkar bir bakış atarak.

"Sanırım arkadaşımın mutluluk şansını elinden kaçırmamasını görmek içimdeki en kötü yanıma ortaya çıkarıyor."

"Mutluluğumu çöpe atmıyorum. Ona bir şans veriyorum." Archer bir kadın için fazla. Onun iştahı çok büyük, bunu kendisi söylememiş miydi?

"Lanet olsun, bu Barney'i tanımıyorsun bile! Ayak tırnaklarını, ya da daha kötüsü, burnunu karıştırabilir!"

Miranda'nın bana hatırlattığı çocukluk anılarını kafamdan uzaklaştırıyorum. Birçok çocuk pisliktir, ama bu onların pislik yetişkinler olacağı anlamına gelmez.

"Onu tanıyorum," diye ısrar ediyorum. "Ve e-postalarıyla bunu bana hatırlatıyor. O nazik ve şefkatli ve benimle ilgileniyor."

"Archer da tüm bu özelliklere sahip. Ve o burada. Kötü alışkanlıklarını şimdiye kadar öğrenmiş olurdun. Onu neyin mutlu ettiğini ve nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Bu Barney mi? Korkunç biri olabilir. Ve bunu duymak istemediğini biliyorum, ama Archer sana sadece iyi davranmakla kalmadı, seni kabuğundan çıkardı, ayrıca Yunan tanrısı gibi görünüyor. Neden tüm bunları bir kenara atmak istiyorsun?"

Evet, o çok yakışıklı. Komik, nazik, şefkatli ve benden hoşlanıyor. Ama bunu neden yaptığını açıkça belirtti. Geri döneceği bir hayatı var. Ve tüm anlatılanlara göre, daha önce de bu hayattan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

"Aynen öyle. Önceden. Sence şimdi de keyif alıyor mu? Sen alıyor musun?"

Tabii ki eğleniyorum. Son birkaç haftadır hiç bu kadar eğlenmemiştim. Ama bu gerçek değil ve kendime bunu sürekli hatırlatmam gerekiyor, çünkü yoksa şu anda olduğumdan çok daha kötü bir durumda bulabilirim kendimi. Beni sevmeyen bir adamı sevdiğim bir durumda. En azından Barney ile aynı noktadan başlayacağız. Sıfırdan başlayacağız.

"Peki, sarışın çocuk geri döndüğünde, onunla hiçbir ortak nokta olmadığını fark edersen ne olacak? Ya da daha kötüsü, aranızda hiçbir kıvılcım yoksa?"

O zaman ne olacak?

"Oh, Vee, kendi işine bak, olur mu?" Masa sessizleşir.

Aslında, restoran sessizleşir.

Bana ne oluyor böyle? Arkadaşlarıma asla sert davranmam.

Aileme, evet. Archer'a da. Bir dakika, bu da neyin nesi?

29
HEATHER

"Polka noktalı etekli kırmızı kuşu seçiyorum."

"Dergiye çıkacak gibi görünen kadın mı?" Rockabilly etek, beyaz ikili takım ve saçları zafer buklesi şeklinde olan söz konusu kadına bir göz atıyorum. Kesinlikle çok havalı bir görünüm ve bulunduğumuz yere çok yakışıyor. Burası, Shoreditch'teki Archer'ın evinin yakınında, biraz da gözden uzak bir yerde bulunan, şarap barı denilebilecek bir yer. O, tüm çılgın mekanları biliyor gibi görünüyor. Karanlık ve atmosferik, duvarlar kırmızı tuğla ve ışıklar mor devekuşu tüyleriyle kaplı. Archer bir bira içiyor, bir Camden Pils, ben ise Lewis Carroll'un yazılarından esinlenerek yapılmış pembe bir kokteyl içiyorum. Nasıl olduğunu tam olarak anlamasam da. Yüksek bir kabinde oturuyoruz, yükseklik avantajı akşam oyunumuza yardımcı oluyor.

"Dergi mi?" Archer tekrarlar. "Evet, belki sararmış bir Good Housekeeping dergisi." Burun kıvrır. "Hadi ama Heather, tek eksiği saçında buklesine maşası ve elbisesinin üzerine bir önlük giymesi. O, 1950'lerin pin-up kızlarından çok 1950'lerin ev hanımlarına benziyor."

"Bu çok acımasızca. Ben retro kıyafetler giyiyorum. Umarım ben yokken benim hakkımda da böyle şeyler söylemiyordursundur."

"Sen yokken hakkında söylediğim tek şey '*ah*' ve '*ee'dir*.'" Sırtını gıcırdatıyormuş gibi yapar. "Gerçi bir keresinde iş yerinde Jay'e '*sence bu burkulmuş gibi mi görünüyor?*' diye sormak için sikimi çıkardığımı hatırlıyorum."

Gülmeli miyim, dehşete mi kapılmalıyım, bilemiyorum. Belki de dehşete kapılmalıyım, çünkü eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Çenenin kapat tatlım. Aklıma türlü türlü fikirler geliyor. Çok kötü, müstehcen fikirler."

"Archer..."

"Adımı böyle söylediğinde çok hoşuma gidiyor. Sanırım sana buna uygun bir baston alacağım. Ve rahatla. İş yerinde değildi. Elvis'in fikrini sormuştum."

"Beni oraya götürdün."

"Aramızda geçenleri asla kimseyle paylaşmayacağımı bilmeni umardım. Onların tüm rüşvetlerine rağmen bile."

"Bilmek istemiyorum."

"İyi. Böylece işyerindeki hayran kulübünden habersiz kalırsın." Artık onun saçmaladığını gerçekten anlıyorum.

"Oyunumuza dönersek, sen klasik retro giyiniyorsun. Asla modası geçmeyecek kıyafetler. O ise," elini küçümseyerek sallayarak, "Blackpool'dan gelen bir kartpostalda gördüğün gibi."

"Bu gece özellikle acımasızsın."

"Muhtemelen aç olduğum içindir. Öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim ve sen de az önce tüm enerjimi tükettin."

"Ah, zavalılık." Ona yaklaşıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bir dahaki sefere market alışverişine çıktığımda protein barları stoklamalı mıyım?"

"Alışveriş mi? Alışverişe kim zaman bulur ki? İş, seks, Elvis'e bakmak ve ara sıra dışarı çıkmak arasında, günde kendime ayırabileceğim yaklaşık üç buçuk dakikam var."

"Ve o dakikaları kirpiklerini kıvrırmak için kullanıyorsun, değil mi?"

"Oops." Archer başını eğdi, sanki bacaklarıma bakıyormuş gibi. "Yine kıskançlığın ortaya çıkıyor."

"Elimde değil. Kirpiklerim o kadar soluk ki, varmış gibi görünmesi için maskara sürmek zorundayım. Ve seni öptükten bir saat sonra hepsini yeniden sürmek zorundayım. *Öpüşmek ve diğer şeyler.* Bu arada, sen yataktan kalkıp saçlarını parmaklarınla tarıyorsun ve hazırsın."

"*Oyuncuya* kızma. Güzellik oyununa kız."

"Sanırım senin kirpiklerini nefret etmeye devam edeceğim, sorun olmazsa." Bu bittiğinde onu özleyeceğim. Güçlü kollarını özleyeceğim kadar, aptallığını da özleyeceğim. Bunlar ansızın gelen düşünceler değil, daha çok beni hüzünlendiren, uzun süredir kafamda dolaşan düşünceler.

"O patates kızartmaları nerede lan?" Başını uzatıp mutfağın girişine doğru bakıyor.

"Sence bir gün aşık olur musun? Yerleşir misin?"

"Ne?" Kafasını çevirir, yüzündeki ifade sertleşir, sanırım. Kasıtlı olarak boş bırakılmıştır.

"Hiçbir şey." Kafamı sallayıp bakışlarımı yere indiriyorum. Utanmışım. Cevabı duymak istediğimden emin değilim. "Beni boş ver."

"Aşk, tüm kötü alışkanlıklar gibi, mahveder." Sözleri ürpertici ve Archer'a hiç yakışmıyor, ama henüz bitirmemiş. "Bana aksini gösteren birini bulduğumda, ne olacağını kim bilir. Bu oyunu oynuyor muyuz, yoksa ne?" Ve işte böylece, an sona erdi.

Aşk mahveder. Ne kadar
kaderci. "Hala senin sıran."

Bu aptalca bir eğlence ama en sevdiklerimizden biri. Tabii, bizi toplum içinde tutuklatmayacak olanlardan. Sırayla birini, bazen bir çifti seçip, onların geçmişini ve bazen de hayatlarını uyduruyoruz, hepsi de hiçbir şeye dayanmadan. Aptalca bir oyun ama eğlenceli.

"Peki, kırmızı etekli kız. Ve yanındaki çift kotlu adam? O adam. Kız ona aşık."

Gerçekte, aynı masada oturuyorlar ama ikisi de telefonlarına bakıyorlar. Garip, bu günlerde mesaj gelmedikçe telefonuma hiç bakmıyorum. Eskiden o kadar bağımlıydım ki Hayden bir keresinde onu çıkarmak için cerrah gerekirdi demişti. Şimdi böyle bir şey söylemeye cesaret edemez tabii.

Garson masamıza gelip ıspanaklı pide ve tatlı patates kızartması getirdiğinde ikimiz de sessizleşiyoruz ve hemen yemeğe dalıyoruz.

"Tamam, yani o ne kızı, ne metresi, ne de annesi? Aşk ilgisi mi?" diyorum, peynirli lezzetli ekmeği ısırırken.

"Heather," diyor, etkisini arttırmak için adımı uzatarak, "varsayımlarda bulunmamalısın. O, onun annesi," diyor, ağzına attığı patates kızartmasına rağmen net bir şekilde telaffuz ediyor. "Ama sadece rol yapma amaçlı, çünkü o aynı zamanda hayatının aşkı. Çift kot giymek sapıkça bir şey. Muhtemelen o bol kot pantolonun altında tulum giyiyordur ve kadın muhtemelen ona memesinden süt verip kışını siliyordur..."

"Yemek yerken olmaz!" Gülümserken ağzına bir patates kızartması daha sokuyorum, parmaklarımı ısırmaması için dikkat ediyorum. Asıl sorun ısırması değil, parmaklarımı tutup yalaması. Biraz müstehcen ama beni utandırmaktan zevk alıyor.

Utanç verici. Tahrik edici. O aksini söyleyene kadar biraz tatminsiz.

Gözlerimi ondan uzak tutmak için içeceğimdeki pipeti karıştırıyorum. "Sahte kürk giyen kızla gideceğini sanmıştım." Bakışlarım Archer'ın bakışlarını takip ederek, deri pantolon giyen bir kadının omuzlarından sahte leopar ceketini çıkardığı yere kayıyor.

"Çok kolay. Cruella de Ville'in daha kötü kalpli, daha genç kızı. Sadece kürkü ele geçirmek için bir sirkte işe girdi."

"Sanırım o Primark'tan alınmış," diye kıkırdayarak söylüyorum. "Sıra bende. Hmm." Odayı gözden geçirirken ağzım biraz bükülüyor. "Mavi takım elbiseli adam. Onun gizli bir travesti olduğunu söyleyeceğim."

"O şişkin burnuna rağmen mi?"

"Onun güzel bir kadın olduğunu söylemedim. Ayrıca, öyle çünkü alkol sorunu var, çünkü birlikte yaşaması tam bir kabus olan bir eşi olduğu için hayatını istediği gibi yaşayamıyor. İlişkileri artık ilişkide eteği kimin giyeceği konusundaki kıskançlığa dayanıyor. *Whatever Happened to Baby Jane* filmini düşün."

"Hangisi hangisi?"

"Karısı Blanche. Kocasını Jane. Ve bir oğulları var, o da yeminli muhasebeci."

"Sapkın, hoşuma gitti."

"Sapkın gibi hissediyor olabilir ama bu aydınlanmış çağda hissetmemesi gerekir. Mesele şu ki, LBGT+ topluluğundan faydalanmak için çok yaşlı olduğunu düşünüyor."

"Hayır, travesti değil. Yeminli muhasebeci. Bu kesinlikle sapkınlık."

"Saçmalıyorsun," diyorum, sanki bir senfoni yönetir gibi ona patates kızartmasıyla işaret ederek.

'Gülünç derecede yakışıklı. Gülünç derecede eğlenceli. Gülünç derecede Heather adında bir kıza aşık.' Koltuğunda uzanmış pozisyonundan

, Archer dikleşir. "Ne adı adı ? Çünkü Jane olamaz."

"Muhasebeci mi?"

"Yaşlı, şişkin burunlu."

'Sivil giysiler giydiğinde *Bill*. Evde tek başına ruj, külot ve fırfırlı giysiler giydiğinde Billie.'

'İlginç.' Yüzünde şeytani bir ifade belirir. 'Bill mi dedin?'

"Evet."

"Yani, William mı?"

"O ne olmuş?" Eğlenip karnımı doyururken, kalbim aniden iki yaşındaki bir çocuğun oyuncak ksilofonla çaldığı gibi göğüs kafesime vurmaya başladı.

"Barney'nin gerçek adı William değil mi?"

Kahretsin. Barney, yani William'ın adı ne zaman geçse, Archer biraz huysuzlaşıyor. Elvis'i çağırıp beni en sevdiği sokak lambası gibi muamele edeceğini hissediyorum.

"Will, Bill'in kısaltması değil, William'ın kısaltmasıdır," diye cevap veriyorum, tartışmaya girmeyi reddederek.

"Bana inanmıyorsan Google'da ara." "Araştıramam."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun ve sevgili sevgilini az önce erkekliğinden mahrum bıraktığını biliyorsun. Bunun nereden geldiğini anlamak için psikolog olmana gerek yok."

"Koltuğunda psikoloji yapmak aptallara göredir. Ve Barney benim sevgilim falan değil. Ama yine de, sanki onunla evleniyormuşum gibi davranıyorsun."

"Peki yaşlı Bill kaç yaşında?" "Senin yaşlarında." "Ben kaç yaşındayım?"

"Neşelenmezsen olacağın yaşta."

"Sadece onun hakkında benim hakkımda bildiğin kadar çok şey biliyor musun diye kontrol ediyorum. Buraya geldiğinde Londra'da mı yaşıyor?"

"Hayır, Inverness'te."

"Iyy. Orası başka bir kıta da olabilir. Uzun mesafeli bir ilişki fikrini seviyorsun, değil mi?"

"Şu anda seviyorum," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Mektuplarında yeni bir şey var mı?" "Önemli bir şey yok."

"Ne zaman döneceği hariç. Kesin bir tarih var mı?"

Cevabımı mırıldanırken bakışlarım içkilerime düşer, sanki bir işe yarayacakmış gibi dudaklarımı birbirine sürterim. "Üç hafta."

"Harika," Archer düz bir ses tonuyla mırıldanır. "O zaman sıcak havalar için tam zamanında."

İkimiz de masadaki yemeklerden uzaklaşırız, artık ikimiz de aç değiliz.

30
ARCHER

"BU NE İÇİN?" Heather dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp hediye bakıyor.

"Kız arkadaşşıma gizli bir amaç olmadan cupcake getiremez miyim? Bu benim tatlım için bir tatlı." Pazartesi sabahı toplantımız 15 dakika sonra başlayacak, o zamana kadar yemesini umarak cupcake'i biraz daha yaklaşıtıyorum. Şeker onu en az bir saatliğine daha iyi bir ruh haline sokar. Genelde huysuz biri değildir ama pazartesi toplantıları kimse için keyifli değildir. Temelde, geçen haftaki Pazartesi toplantısında tartışılan aynı saçmalıkları tartışmak için harcanan bir saat ve her zaman, kimsenin umursamadığı eski bir saçmalığı gündeme getirmek isteyen devasa bir ahmak vardır. Ama bu, sizin için sıradan bir Pazartesi toplantısıdır.

"Bu aynı zamanda küçük bir özür." diyorum ona. "Dün gece biraz pislik gibi davrandığımı biliyorum."

"Kabul edemeyeceğim bir şey değildi," diye itiraz ediyor, yanakları kızarıyor. Ve lanet olsun, kabul ediyor. Çok güzel kabul ediyor, zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissetsem ve onu neredeyse hissedebilsem bile, ben onun boynunu öperken o da benim boynumu öpüyor gibi.

Üç hafta. Bu, onun aklını başına getirmeye yetecek mi? Benim için ne kadar değerli olduğunu anlaması için. Kendi duygularını fark etmesi için üç hafta.

"Yiyebilecek misin?" Korkularımı yutarak, işaret parmağımla pastayı ona doğru itiyorum.

"Onu değıştıirmedin, değil mi?" diye sorar cesur bir bakışla. "Sadece biraz gizli özel sosumu ekledim."

Özel demişken, Heather cupcake'i alır ve parmağını kremalı şekerlemenin üzerinde gezdirir. Cupcake'i dudaklarına götürür ve

gözlerini kapatır ve parmağındaki lezzetli kremayı emer.

"Hala yanlış işte olduğunu düşünüyorum."

"Ve ben de senin sosunun sırrı olmadığını savunuyorum. Bir ısırık ister misin?" diye sorar ve ben başımı sallarken cupcake'i bana doğru uzatır.

"Sakıncası yoksa ben sadece izleyeceğim." Odanın köşesinden bir sandalye çekip, masasına bakacak şekilde yerleştiriyorum, çünkü onun ağızına bir şeyler koymasını izlemekten daha eğlenceli bir şey yok. Bazı şeyler diğerlerinden daha eğlencelidir, ne demek istediğimi anlıyorsan. "Bir YouTube kanalı açabilirsin. Güzel kızların yemek yemesini izlemek isteyen sapıklardan para kazanılabileceğini duydum."

"*Bu* hiç de garip bir öneri değildi," diye mırıldanıyor, elindeki şeyi incelerken dengede tutuyor. "Ama çilek, değil mi?" Başımı sallıyorum. "O zaman kesinlikle seni vazgeçirmeyeceğim."

"Sanki," Sanki şeker söz konusu olduğunda bu mümkünmüş gibi.

"Biliyorsun, dışarıda insanlar var," diyor, arkadaki açık ofisi nazikçe işaret ederek, "senin benim bunu yememi izlemediğini taklit eden insanlar."

"Senin cupcake'ini yememi izlemek mi istiyorlar?" "Ben öyle demedim."

"Lanet kekini ye Heather, bayatlamadan."

"Hayır." Kekini indirip masasının altındaki derin çekmeceyi açarak içine koyar. "Sanmıyorum." Çekmeceyi tekrar kapattıktan sonra kilitler. "Toplantıdan sonra içinizi ısıtacak bir şey olacak."

"Sana başka bir şey için sabırsızlanmanı tercih ederim."

"Ama iş yerindeyken olmaz," dedi bana çok ciddi ve profesyonel bir bakış atarak. "Gidip iyi koltuklar bulalım mı?"

"Sinemada değiliz, bebeğim."

"Hayır, ama nedense hep tekerleği bozuk sandalyeyi ben alıyorum. Sanırım biri bunu bilerek benim için bırakıyor. Bir gün bu sandalye çökecek ve ben düşüp külotumu tüm dünyaya göstereceğim."

"O zaman gidip koltuklarımızı alsak iyi olur. Herkesi öldürmekten daha kolay olur."

"Ne? Bana tekerleği bozuk sandalyeyi verdiği için mi?"

"Hayır, iç çamaşışımı gören herkesi öldürmek zorunda kalırdım." "Aptal," diyor ve gülererek ayağa kalkıyor.

"Amacı olan toplantılar beni rahatsız etmez." Parlak ışıklı ofis alanından geçip toplantı odası olan cam kabine doğru ilerlerken hâlâ sızlanıp şikayet ediyorum.

"Yiyecek de vermeliydiler. Böylece işler daha katlanılır olurdu."

"Kekleri kastediyorsun."

"Toplantı kekleri sunan yerlerde çalıştın mı? Eğer öyleyse, bu eşsiz mekanlardan birinde nasıl iş bulabilirim?" Yavaşlayarak duruyoruz ve dikkat edenler için ciddi bir tartışma yapıyor gibi göründüğümüzden eminim. Ve sanırım öyle de. Heather şeker konusunda her zaman ciddidir.

"En iyi ihtimalle hamur işleri. Şanslıysan, gerçekten lüks bir yerde çalışıyorsan, çekirdekten kahve makinesi bile olabilir. Hadi, teyzeleri görmeye gidelim," diyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum.

"Teyzeler mi?"

"Eminim onları daha önce orada görmüşsündür. Hem de birçok kez. İşbirliğine, takım çalışmasına, teknolojiye ve bana karşılar."

"Ha. Vazgeç, mucize çocuk. Herkes Archer Powell'ı biraz sever."

"Ah, ama bunu senden başka kimse anlamıyor."

"Ve ben de böyle olmasını seviyorum," diyor ve ben onun geçmesi için cam kapıyı açarken, küstahça topuklarını döndürüyor. Bu tamamen fedakarlık sayılmaz, çünkü ben de o küçük, dik poposunu gizlice görebiliyorum. Evet, ondan da bunu istiyorum, ama elindekilerle yetinmek zorundasın.

Ve ben bunu elde edemedim. Henüz.

Katran gibi kahveler dökülürken, Jay'in beyaz tahtayla uğraştığı parlak toplantı masasına oturuyoruz.

"Selam Arch," diyor, sonra "nasılsın Heather?" İkincisini biraz utangaç bir şekilde söylüyor. Onun sevdiği kişiyle çıkarak keyfini kaçırdığının farkındayım, ama daha önce yaptığı kaba yorumlar için onu öldürmeyecek kadar iyi davrandım.

Her şey kavga ve barışma seksi ile bitecekti, demişti.

Yine de haklıydı. Heather'la olduğum kadar eğlendiğim başka bir ilişkim olmadı.

İnsanlar içeri girmeye başlayıp kahve fincanlarını doldurup sohbet ederken, geçerken başlarını sallayarak selamlaşırken, ikili hoşbeş etmeye devam ediyor. Oldukça sıradan bir Pazartesi sabahı ama fark ettiğim tek şey, Heather'ın ne kadar rahat görüldüğü. Birkaç hafta önce, toplantı başlayana kadar gözleri telefon ekranına yapışık olurdu. Katılmak istemediğini anlamak zor değildi. Genellikle Haydn ona bir soru sorduğunda veya bir talepte bulunduğunda, kendisine hitap edildiğinde konuşurdu. Onun gelişmesini izlerken gurur duyduğumu hissetsem de, bu değişim tamamen benim sayemde olduğunu söylemeyeceğim.

"Neden sırtıyorsun?" diye sordu aniden, beni mutlu düşüncelerimden kopararak.

"Adımı 'Enry 'Iggins' olarak değiştirmeyi düşünüyordum."

"Tamam," diye dikkatlice cevapladı. "Seni mutlu edecekse, ne olursa olsun,

sanırım." Bakışları uzaklaşır ama aniden geri döner. "Henry Higgins'i mi kastediyorsun, profesör?" Kelimeleri mükemmel bir Sloan Square aksanıyla telaffuz eder.

Sanki arkasına bakmak istercesine geriye yaslanıp dudaklarımı kulağına yaklaştırırmı. "Sakin ol, güzel bayan. Sadece ne kadar rahat görüldüğünü düşünüyordum. Belki bu sabahki etkinliklerle bir ilgisi vardır?"

Sürpriz ve büyük bir mutlulukla, bu sabah Heather ilk adımı attı. Dışarısı griydi, pencerelere şiddetli yağmur yağıyordu ve sabah alarmımı ertelemeye teşvik ediyordu. Sabahları koklamak için hemen dışarı çıkmaya hevesli olan Elvis bile yataktan kalkıp sepetine girmiş ve yine hafifçe horlamaya başlamıştı. Ben sırt üstü yatmaya devam ettim, bir kolumu telefonuma doğru uzattım, iş gününü biraz daha erteleyerek, ışığın ortamdaki oyununu, pencereleri kaplayan yağmurlu gri bulutlarla odadaki ışığın kontrastını keyifle izledim. Heather kıpırdadı, yatağının yanında tutmayı sevdiği su bardağına uzandı. Bir sonraki hatırladığım şey, ıslak iki parmağını sabah ereksiyonumun üzerinde gezdirmesiydi. İnledim ama konuşmadım. O da konuşmadı. Ama gülümsemeler ve uykulu öpücükler vardı. Ve iç çekmeler.

yüksek sesli ılıklardan çok o anın havasına daha uygun bir şeydi. Üzerime çıkmış, bacaklarının arasına benim aletimi yerleştirmiş, üzerinde sallanıyordu. Sikişmiyorduk ama ona yakındı ve çok güzeldi. Hem de onun teşvikiyle. Sonunda ikimiz de boşaldık.

"Sanırım, kafa karıştııcı benzetmene rağmen, doğru başlığın Pygmalion olduğunu göreceksin," diye sessizce cevapladı.

"Her neyse. Benim için her zaman adil bir hanımefendiden daha fazlası olacaksın."

Toplantı kısa süre sonra başlar. Devam eder. Ve devam eder. Ve devam eder. Haydn yanlış yöne biraz sert sözler yöneltirken, ben çoğunlukla dalmış durumdayım.

"... ama rakamlar mantıklı değil," diyor, kalemiyle Heather'ı işaret ederek. "Formunda değilsin. Dikkatin dağınık. Geç geliyorsun ve açıkça kendinde değilsin."

"alışma saatlerimiz esnek, Haydn. Bunu unutmamanı rica ederim," diyor Heather sertlik göstermeden. "Ayrıca, başka şikayetlerin varsa insan kaynakları departmanına başvurmaktan çekinmeyebileceğini de belirtmek isterim. Evet, bazı günler geç kalabilirim, ama çoğu gün geç çıkıyorum ve evden çalışıyorum."

Bu günlerde çoğunlukla evden çalışıyor. Köpek bakımı nedeniyle. Sanırım bu daha kolay geliyor.

"Ayrıca, kasadan bazı belgeler almışsın," diyor, o küstah tavrıyla devam ediyor. "E11even'in malı olmadıkları için kilit altında tutulan belgeler. Onlar sadece ödünç alınmış belgeler."

"Ne?" Heather sertleşir, sırtı dikleşir ve içgüdüsel olarak onu sakinleştirmek, korumak istesem de, şu anda müdahale etmemi hoş karşılamayacaktır.

"Kasa. İçine girdin ve sonra belgeleri kilitlemedin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Haydn. Kasa ile hiçbir ilgim yok."

"Hmm." Kollarını göğsünde kavuşturur, dudaklarını orta yaşlı bir dükkân sahibi gibi büzüştürür. "Bu, azar işitmek için söylenecek bir şeye benziyor."

"Oh, evet. Bu çok mantıklı. Tıpkı senin, benim sihirli bir şekilde kasanın şifresini bulabileceğimi düşünmen gibi. Puf! Bir anda. Ama bunu yapmak için bir çift testisim olması gerekmez mi? Bilirsin, mucizeler yaratmak için."

"Şey. Öyle. Ben hiç..."

Haydn bağırıp çağırırken ve insanlar kıkırdayıp gülerken, toplantı odasının kapısı açılır ve Şişman Kontrolör, Churchill'in Britanya Savaşı sığınak toplantısına girer gibi içeriye doğru yürür.

"Günaydın," diyerek Heather ve benim oturduğumuz yerin arkasına geldi. "Bizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, bu sadece kısa bir ziyaret, arkadaşlar. Bir duyuru yapacağım. Hepinizin bildiği gibi, Archer Powell son birkaç aydır iş dünyası ekibimizin başında. Onun yaptığı olağanüstü işi övmek için bir dakikanızı rica ediyorum. Özellikle Avrupa'dan bir dizi önemli sözleşme getirdi. Bu nedenle, Archer'ın *Naar Voren* Group ile olan işbirliğimizi yönetmeye başlayacağını duyurmak istiyorum. Bu karar hemen yürürlüğe girecektir."

Bu benim için yeni bir haber. Süperstar olayı değil, işbirliği kısmı. Muhtemelen daha fazla seyahat etmek anlamına geliyor, ama bu benim için bir başarı daha ve vaat edilen terfiye bir adım daha yaklaşmak demek. Hala konuştuğunu fark ettiğimde biraz dalmıştım.

"Aslında, *Naar Voren* onun adanmışlığından o kadar etkilendi ki, şirket ekibinden kıdemli bir ortak Amsterdam'dan buraya uçarak onunla kişisel olarak görüşmek istedi. Size tüm hafta bizimle olacak Fenna Jansen'i tanıtmak istiyorum."

Fenna'yı tanıtırken geri adım attı ve yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

Benden yaşça büyük, genç değil.

Çekici, yanımda oturan kadın gibi güzel değil. Sofistike, küstah değil.

Tatlı değil, çekici.

Kısa değil, uzun.

Koyu saçlı. Kızıl saçlı değil.

Ve yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, hala benimle ilgileniyor.

Başka ne söylenirse söylensin, tek kelimesini bile duymuyorum. Kötü bir rüyada sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Otelde onu reddettiğim için peşimden koşuyor olamaz, değil mi?

Hızlı bir hareketle elini sıkıyor, eğilip omzumu sıkıyor ve Bayan Jansen'e iyi bakmamı fısıldayarak talimat veriyor. İkili ayrılırken, kapı arkalarından kapanırken onun bakışlarını fark etmemeye çalışıyorum, oda öğretmeni terk edilmiş bir sınıf gibi konuşmalarla doluyor.

Kafası karışmış görünüyordu, değil mi?

Bu arada Heather bana bakmayı reddediyor. Kahretsin!

Pazartesilerden nefret ettiğimi biliyordum.

TOPLANTI SONA ERIYOR ve ben Archer'ı, dalkavuklar ve dedikoducular, diğer adıyla iyi dilekçilerden oluşan kalabalığının yanında bırakıyorum. Sırt sıvazlayanlar. Yağ çekiciler. Evet, bu projeyi yürütmekle görevlendirilmesi onun için bir gurur kaynağı ve belki de hepimiz onun adına sevinebiliriz, çünkü NV, E11even'in uzun süredir peşinde olduğu bir şirket. Yine de, kendimi biraz incinmiş hissederek kapıdan çıkarken buluyorum.

Belki de Amsterdam'dayken beni aramamasının sebebi Fenna Jensen'dir. Onun aptalca kek mesajı her geçen dakika daha az sevimli geliyor. Ama bu kadar incinmeye hakkım var mı? Aslında yok. O zamanlar işleri bıraktığımız halden sonra yok. Ama duyguların özelliği de budur, onları isteyip istemediğine dair bir seçeneğin yoktur.

Ama sadece incinmiş değilim. Kızgınım da. Son birkaç haftadır birlikte çok zaman geçirdik ve bana bundan hiç bahsetmedi mi? Onu nasıl fark etmemiş olabilir, anlamıyorum. Ona bakışlarından belli oluyordu.

Biz bir ilişki içindeyiz, değil mi?

Gerçek bir ilişki değil, diye ekliyor zihnim. Belki de onun yerine sen varsın, o değil.

Ofisime doğru yöneliyorum, ama sonra onun da muhtemelen oraya gideceğini fark ediyorum. Henüz onunla konuşmaya hazır değilim. Bağırmadan ya da ağlamadan düşüncelerimi aktaracak kadar sakin değilim. Belki ikisi de. Acımı ifade etmeye henüz hazır değilim.

İglo benzeri toplantı odalarını ve alışılmadık şekilde boş olan oyun alanını geçiyorum, ilk düşünme odasına girmeden önce durup cupcake'imi alsaydım keşke diyorum. Bu odalar nadiren başka bir amaçla kullanılıyor.

işten ve üst yönetimden kaçan insanlardan daha fazla, ama görünüşe göre şu anda hepsi masalarında oturuyorlar. Bu da iyi oldu, çünkü anaokulu çocukları için yapılmış gibi görünen küçük oditoryumdaki koltuğa oturdum. *Yarım daire şeklindeki koltuklarda ana renkler ve suni çim var. En azından tam boy olduklarını söyleyebilirim.* Bu oda, ortak düşünürler için. Sunumlar yapmak için. Fikirleri paylaşmak için. Buraya kimsenin gelmediğini söylemek yanlış olmaz.

Neden terfi alacağını bana söylemedi?

Peki Frankie Lambeth'in omzuna babacan bir şekilde dokunması ne anlama geliyordu? *"Ona iyi bak, evlat"* anlamında mıydı? *Göz kırpma, dirsek atma.* Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Uzak bir ihtimal gibi geldiğini biliyorum, ama E11even'da altı aydan az bir süredir çalıştığını düşünürsek, bu büyüklükte bir projeyi yürütmek de öyle.

Gözümün ucuyla yanımda duran şirket dergilerinin yığını fark ediyorum. Ve tahmin edeceğiniz gibi, Archer'ın gülümseyen yüzü bana bakıyor. Bu şekilde bile onun varlığından rahatsız olan ben, yığını itiyorum ama bu sadece onun gülümsemelerinin sayısını artırıyor. "Igh." Ama sonra, onun görüntüsünden rahatsız olan başka biri daha olduğunu fark ediyorum, yüzüne siyah bir tükenmez kalemle çizgi çekmiş. Ve, oh, bakın. Kalemi bile bırakmışlar. Ne kadar düşünceli.

Onun taktığı gözlüğü normal Archer boyutundan 1970'lerin Elton John oranlarına kadar büyütüyorum. Sonra çillerini derinleştirip kraterlere dönüştürüyorum. Kararmış bir diş ekliyorum, ona korsan tarzı çirkin bir yara izi ekliyorum, dikişlerle tamamlıyorum. Sonra gözlüğü bırakıp göz bandı takmış olmayı diliyorum.

"Beni kirletiyor musun, Heather?" Sesini duyunca irkiliyorum, içimde karanlık ve hızlı bir şey çiçek açıyor.

"Sadece dışını içiyle uyumlu hale getiriyorum."

"Bilgin olsun," diyor, yanıma gelerek - hayır, üzerime çökerek. Ellerini ceplerine sokuyor, yüzünde küçük ama küçümseyen bir gülümseme belirliyor. "Gözlüklerin ve siyah ön dişimin çekiciliğimi azalttığını sanmıyorum. Senin için bile."

"Sen bir pisliksin," diye karşılık veriyorum ve dergiyi biraz daha uzağa fırlatıyorum. "Ve ben öyle bir şey yapmadım."

"Hmm. Ama hala kalemi elinde tutuyorsun." Dergiyi eski yerine geri koyar, sanki onu incelemek için derin bir ihtiyaç duyuyormuş gibi başparmağı ve işaret parmağıyla çevirir. Ama ben aptal değilim, sadece beni sıkıştırmaya çalıştığını biliyorum.

"Şeytani boynuzların eklenmesini gerçekten beğendim."

"Keşke bunların sorumluluğunu üstlenebilseydim, ama yapamam." "Gerçekten mi?" diye sorar.

"Sanırım bu, binada birini işkence ettiğin anlamına geliyor. Benden başka birini."

"Biliyorsun, tüm iyi hareketlerimi senin için saklıyorum."

Dergiyi yere bırakıp avucunu kapağa bastırıyor, bileğinin içi neredeyse uyluğuma değecek kadar yakın, bu ölçülü dikkatsizliği beni hemen sinirlendiriyor. Her zaman son derece kendinden emin; hiçbir şey onun istediği gibi gitmez mi?

"Ne istiyorsun, Archer?"

"Seninle konuşmak. Toplantı odasında neler olduğunu açıklamak. Ben de senin kadar şok oldum."

"Şok olduğumdan emin değilim," diye biraz kötücül bir şekilde karşılık veriyorum.

"Sanırım onun kim olduğunu ve benim onunla ne işim olduğunu merak ediyorsun."

"

"Nasıl terfi aldığını merak ediyorum."

"Oh, sanırım zirveye çıkmak için yatıyorum. Ya da yatmıyorum.

"En üst düzeyde" diye ekliyor biraz düşündükten sonra.

"Buraya geldiğimde, hızlı bir şekilde terfi alacağımı düşünüyordum."

"Ha. Daha çok roket hızında gibi." AstroTurf koltuk sırasından ayağa kalktığımda, geri çekilerek uzak duvara doğru ilerlememe izin veriyor. Bir şey bana bu tartışma için ayakta durmam gerektiğini söylüyor. Belki kollarımı kavuşturmalıyım.

"Herkesin en kötüsünü düşünmeye her zaman hazır mısın, yoksa sadece ben miyim?"

"Düğünden sonra aramadığım için incindiğini söyledin. Bu doğru muydu yoksa bir aldatmaca mıydı? İşleri yumuşatmak için gerçeği çarpıtmak mı?"

Büyük bir kedinin zarafetiyle bana doğru yaklaşıyor.

"Oxford'da ekonomi diplomam olduğunu biliyor musun?"

"Bundan etkilenmem mi gerekiyor?"

"Muhtemelen, bunun yüzünden olan öğrenci borcumun miktarı. Ayrıca stratejik yönetim alanında yüksek lisansım da var."

"Seksi olmak senin için bu mu demek?"

"Zeka her zaman seksi, bebeğim."

"Bana öyle demeyi kes."

"Tamam. Sen "bebeğim" demeyi bıraktığında. Yani kısacası, asla. Yaşlanıp kırışık ve gri saçlı olsak bile."

Onun yakınlığı çıldırtıcı, sıcaklığı ve kokusu baş döndürücü ve çok cazip. O çok sinir bozucu ve çok gerçek.

"Dur. Kes şunu."

"Seni rahatsız eden şeyi tam olarak söyleyene kadar durmayacağım."

"Onunla yattın mı?" sözler ağızından kurşun gibi çıkıyor.

"Neden, Heather," diyor, kolunu başımın üstündeki duvara dayayarak. "Kıskandın mı?" Kalbim davul gibi atarken, dudaklarından kaçmak için başımı çeviriyorum, ama onun niyeti sadece yanağıma hafifçe dokunmaktı. "Kıskanmadım," diyor, "ama kıskanabilirdim. Bu seni tahrik ediyor mu?"

Tahrik olmamalı. Tahrik de olmuyorum. *Onu* tahrik ediyor. Yakınlığı. Boğazı öpüşecek kadar yakın olması ve duruşunda ima ettiği niyet. "*Sen benimsin,*" diyor sanki, "*ve sana istediğimi yapacağım çünkü senin de hoşuna gideceğini biliyorum.*"

Ve bu doğru. Çünkü o beni öpmeden önce bile bunu hayal etmiştim.

"Hakkımda en kötüsünü düşünmen beni incitti."

"Neden? Sen bizim kötü çocuğumuz değil misin?" "Heather." Adımı söyleme şekli bir uyarı gibiydi.

"Dur. Ben o değilim. Sana asla zarar vermem."

Donup kalırım, içimdeki her şey buz keser.

"O gece hayatınızı belirlemesine izin vermeyin. Siz bundan çok daha güçlüsünüz. Beni gerçekte olduğum gibi gördüğünüzü biliyorum. *Beni* görüyorsunuz."

Sözlerinde büyük bir şiddet var. Büyük bir yoğunluk. Ve ona inanmak istiyorum, gerçekten istiyorum. Ve benim için ne kadar önemli olduğunu, benim için yaptıklarını düşündüğümde, doğruyu söylediğini biliyorum. Archer Powell sinir bozucu, can sıkıcı ve daha bir sürü şey, ama aynı zamanda iyi bir insan.

"Sanırım haklısın," diye iç çekerek cevap veriyorum ve onun parlak mavi gözlerine bakıyorum. Hayatımın tek bir deneyimle tanımlanmasına izin vermek zorunda değilim. Ben güçlüyüm ve onu tanıdığım için daha da güçlüyüm. "Ama bak," diye biraz daha yumuşak bir sesle ekliyorum, "zarar çoktan verildi. Çünkü şirketin seninle ilgili imajını lekelemekle kalmadım, masamda da küçük bir bebek var."

Ortam değişir, gözlerindeki yoğunluk azalmaz, ama gözlerinin etrafındaki küçük güneş çizgileri gevşer. "Bana iğne mi batırıyordun?"

"Bu adil. Sen de bana iğneler batırıyorsun."

Gülümsemesi, tehditkar bulutların arkasından çıkan güneş gibidir. "Şimdi mantıklı geliyor. Bana emirlerini yerine getirmem için vudu kuklanı kullanıyordun."

"Ben kukla dedim," diye karşılık veriyorum, dudaklarımı büzerek. "Kulağa çok daha az tehditkar geliyor."

"Ama sen tehditsin. Bir kukla. Poppet. Bebek. Hepsi aynı. Hepsi de bana büyü yaptığın araçlar." Yaklaşır, kolu hala başımın üstünde, ondan ısı yayılır.

"Ben poppet'i tercih ederim," diye cevap veriyorum, sesim pek de sabit değil. Sanki tüm sinir uçlarım birer ışıkmış ve etrafımızdaki hava elektriklenmiş gibi.

"Ben de," diye mırıldanıyor, gözleri bluzumun V yakasına düşüyor. "Poppet ve... *pop-it*." En üstteki iki düğmeyi o kadar yumuşak bir hareketle açıyor ki, kalbim damarlarımdan akan kanın ritmine uyum sağlayarak çarpmaya başlıyor.

Son mantıklı düşüncem, *onu istiyorum*, diye geçerken, o başını eğip ağzını ağızıma yaklaştırır. Öpücüğü onun sözüdür, dilinin dokunuşu onun yemini ve ben de kendi dilimle ona karşılık verdiğimde, derin bir takdir uğultusu ihtiyacımı yakar.

Onu istiyorum.

*Hemen burada,
hemen şimdi. Nezaket
kuralı canı cehenneme.*

Elim kemerinde, parmaklarım sert uzunluğunu kavlıyor. Tıslayarak küfrediyor. Daha fazla düğme açılıyor, eli göğsümde, ağzı; sırtım ona doğru kıvrılıyor.

Fısıldayarak söylediği "Sus" sesi ve elini ağzıma bastırırkenki şeytani gülümsemesi.

Parmakları eteğimi yukarı çekiyor, uzun parmakları külotumu kenara kaydırıyor.

"Siktir beni." Konuşabilseydim, muhtemelen onu davet ederdim. Konuşma gücüm olsaydı, vücudum onların dokunuşunu davet ederken kesinlikle kabul ederdim.

Parmakları ıslaklığımı okşuyor, kaygan klitorisimi sıkarken gözlerim geriye dönüyor, zaten şişmiş ve ağrıyor. *Sıkıyor. Okşuyor. Üzerinde çılgınca daireler çiziyor.*

"Seni mutlu etmekten başka bir şey istemiyorum," diye fısıldadı, sözlerini boynuma bastırarak. Ve parmaklarını derine kaydırırken, ayakta kalmak için mücadele ettim.

Tek eksik olan, sonsuza kadar sürecektir söz.

"Benim için gel, Heather," diye emrediyor, parmaklarını içimde kıvrarak beni çağırıyor. "Benim için gel."

Sonsuza kadar birlikte olamayacaksa, bu da işimi görür.

32
HEATHER

"Çok uzun sürmedi. Anahtarı almanı söylemiştim sanırım..." Sözlerim boşa gider, gülümsemem de onunla birlikte. Kapıyı açarken, Archer'ın karşımda durmasını bekliyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye alaycı bir şekilde cevaplar Miranda. "Görünüşe göre partini mahvetmişim." Sanki benim kadar dairemi iyi tanıyan biri gibi yanımdan geçip gider. Bu doğru olmayabilir, ama ikimiz de formalitelere önem vermeyiz. Biz aileyiz; o benim evimde olduğum kadar burada da hoş karşılanır. Bununla birlikte, bugün anahtarı olmadığına sevindim. Yarım saat önce gelseydi, beklediğinden çok daha fazlasını görürdü. "Kimi bekliyordun?"

"Ne? Oh, sadece bir arkadaş." Dikkatli davranmak gerek ama bu, Mir ile henüz yapmadığım bir konuşma. Dürüst olmak gerekirse, özellikle Vivi'nin planlarımla ilgili haberi aldığı şekilde tepki verdikten sonra, tamamen kaçınmaya çalıştığım bir konuşma. "Çocuklar nerede?"

Thomas cumartesi sabahları rugby oynamaya başladı. Baba-oğul bağı, sanırım buna böyle diyorlar.

"Rugby mi? Tehlikeli değil mi? Çok küçük değil mi?" Thomas tatlı bir çocuk, sert ve kavgacı bir tip değil.

"Ben de aynı soruları sordum," diyor, önleyici bir hareketle elini kaldırarak, "ve daha fazlasını. Bu soruların saçma olduğu konusunda eminim. Ayrıca, bu temassız ragbi. Etiketleme falan oynuyorlar."

Mir, dökme demir Viktorya dönemi şöminenin yanındaki bordo renkli kanatlı koltuğa oturdu. Koltuğun kolçakları yıpranmıştı, çünkü Jammy'nin en sevdiği koltuktu. Aslında, mobilyalarımın çoğu, bana bu güzel daireyi bıraktığında ondan miras kaldı. Doğru, Archer'ın evi gibi şık ve modaya uygun değil, daha rahat ve konforlu. Ama binanın bir tarihi var ve emlakçının

sokak çekiciliği olarak adlandıracağı birçok şeye sahip. Hepsi kanatlı pencereler ve dramatik Gotik ihtişamla dolu, Viktorya döneminin çok sevdiği türden bir bina. Başlangıçta muhteşem bir ev olmalıydı, ama binanın içi yıllar önce parçalanmıştı.

"Erken giyiniyorsun," diyor, bakışları korsan kıyafetime düşüyor. Ya da belki sadece yırtık çoraplarıma ve bileklerime bağladığım kırmızı ve beyaz çizgili kumaş parçalarına. Uzun hırkamın kollarını aşağı çekip biraz daha sıkı sarıyorum, umarım odanın diğer tarafındaki büfenin üzerinde duran şapkayı fark etmez.

Evet, bu öğleden sonra çalışacağım, ama bu şekilde giyinmemin sebebi o değil.

"O kemer orijinal kıyafetin parçası değil, değil mi?" Gözleri, dikkatsizliğim ve düğmelerin eksikliği nedeniyle uzun hırkamın açık kaldığı karnıma kaydı. "O bir korse mi? Ve çorap mı giyiyorsun?"

"Eski kemer sadece bir parça keçeydi. Çok uzun süre dayanamadı ve parçalandı. Çoraplar ise bir tür deneme. Kabul ediyorum, çok hoş görünmüyorlar. Ama korsanların hoş olması gerekmez." Ve küstah kızların da.

Bana öyle dediğinde kıkırdadığıma inanamıyorum.

"Söylemeliydin. Bütün babaları ayağa kaldırıp yalvartacak bir şeyle değiştirmek yerine, sana başka bir şey sipariş edebilirdik."

Kafası karışmış görünüyor. Öyle de olmalı, çünkü bu 300 sterlinlik Agent Provocateur güzelliğini, yapışkan parmakların olacağı bir yerde giymem mümkün değil. Tabii Archer'ın parmakları değilse; sonuçta bunu benim için o satın aldı. Benim için alışveriş yapması, beni düşünmesi, bedenimi bile sormadan, bu düşünce bile aklımı başımdan alıyor. Ayrıca midemi de bulandırıyor — evet, tüm bu saten ve balenlerin altında bile.

Kalçalarımı okşamak için ellerimi kullanma dürtüsüne direniyorum, bu hareketin şehvetli yanı beni çağırıyor. Bana bu kadar güzel bir vücut kazandırdığına inanamıyorum. Kalçalarım ve göğüslerim var! Ayrıca Archer'ın bana bu kadar zarif bir şey alacağına da inanamıyorum, çünkü ona bir hediye almam gerektiğini düşünüyorum. Bir erkeğe "*özür dilerim*" boxer şortu alamazsın

Değil mi? Çünkü üzgünüm. Pek çok şey için üzgünüm, örneğin hemen sonuca varmak ve onu kötü hissettirmek gibi. Pazartesi günü ofiste beni kovalamasına neden olmak gibi. Çünkü Amsterdam'dan gelen kadın sadece o gün ofisteydi ve onu vebalı gibi kaçınıyordu.

Elbette, önümüzdeki aylarda Amsterdam'da vakit geçireceğini biliyorum ama şu anda bunu düşünemem. Ayrıca, zamanı geldiğinde, onun için endişelenmek bana düşmeyecek. *O yüzden* şu anda bunu düşünmüyorum. İnkâr ediyorum. Görmezden geliyorum. Biraz manik hissetsem bile.

Ama bana bu kadar para harcadığına inanamıyorum, gerçi ne kadar olduğunu biliyorum çünkü o kapıdan çıkar çıkmaz web sitesine göz attım. Sonra açmaya cesaret edemediğim bir e-posta gördüm. Beni endişeden hasta eden bir e-posta.

"Bu da ne böyle?"

Arkamı dönüp, Tricorn şapkasını fark ettiğini düşünerek arkama baktım. Dizüstü bilgisayarımı görünce fiziksel olarak irkildim. Ama o, bu ikisinden hiçbirini sormuyordu.

"O Elvis." Miranda ön kapıyı yumrukluyor olmasına rağmen, Elvis hala kanepenin köşesinde kıvrılmış pozisyonundan kıpırdamadı. Pek bekçi köpeği sayılmaz. Daha çok büyük bir yastık gibi.

"Köpeğin mi var? Hayır," diye suçlayıcı bir tonla ekliyor. "Şimdi çocuklar yine köpek almak için başımın etini yiyecekler."

"Kesinlikle bir tane almalısın," diyorum, çünkü Miranda'nın ebeveyn suçluluğu pek hoş görünmeyebilir ama eğlencelidir. "Köpekler harikadır." Popolarını koklamaları ve kakalarını toplamak zorunda kalmak dışında. "Bir köpek onlara koşulsuz sevgiyi ve sorumluluğun önemini öğretir."

"Yaklaşık bir hafta kadar, sonra yenilik etkisi geçer ve ben arkalarını temizlemek zorunda kalırım. Bu arada, onu nereden buldun? Burası için biraz büyük değil mi?"

"Hayır, değil. Ve o bir şey değil. Elvis bana ait değil. Bir arkadaşımın evcil hayvanı."

"Bir arkadaşın. Hangi arkadaşın?" Omuz silkiyorum. "Zor durumda olan bir arkadaş baş belasıdır, özellikle de köpeğine bakmanı istemişse."

Her neyse. ' diye ekliyor, köpeklerle ilgili tüm düşüncelerini silkelemiş gibi görünüyor. 'Bana bir fincan çay ister misin diye sormadın bile.

"Çünkü vaktim yok. Yapmam gereken işler var ve açıkçası henüz giyinmedim." Archer'ın tüm vücudunu kullanarak yaptığı oyun şovundaki hareketlerden birini ekliyorum, ama onun kadar iyi kaslarını gösteremiyorum.

"Seninle iş hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne olmuş?" diye temkinli bir şekilde soruyorum, son zamanlarda işimi savsakladığımın farkındayım. Daisy benim vardiyalarımın çoğunu üstlendi ama bunun sebebi onunla geçirebileceğim zamanın azaldığını hissetmem. Her günün sonunda, toplamdan bir gün daha eksildiğini sayıyorum. Bunun saçma geldiğini biliyorum, çünkü başından beri sahip olduğumuz her şey geçiciydi. Ama o gittiğinde kendimi iyi hissetmiyorum ve onun geri döneceğini biliyorum. Son kez ayrıldığımızda ve her şey değiştiğinde? Bunu hayal bile edemiyorum.

O yüzden hayal etmeyeceğim.

Ve ben telaşlanmıyorum, onun düşüncelerini veya duygularını sorgulamıyorum ve artık onun niyetleri hakkında endişelenmiyorum. Ama Archer'ın bunu kabul etmediğini biliyorum, bu yüzden düşüncelerimi kendime saklıyorum.

"Bunu sevgiyle söylüyorum," diye başlıyor Mir, ki bu pek iyi bir başlangıç gibi gelmiyor, "ama Heather, sen berbat durumdasın. Altı yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisine bu kıyafetle gidemezsin. Tekrar söylüyorum, bunu sevgiyle söylüyorum, ama dağınık görünüyorsun ve sanki yarı çıplakmışsın gibi."

"Bu kıyafetle hiçbir yere gitmeyecektim!" Yatak odası hariç. "Ve sana söyledim, çoraplar bir denemeydi." Bir nevi. Çünkü Archer parmaklarıyla onları parçalamaya çalışmıştı. Ben ise kıkırdarak. Sandalyenin arkasına eğilmiş.

"Bak, ben..." Miranda sandalyesinde öne eğildi, elini arkasına kaydırıp bir çubuğun ucuna takılı bir tüy çıkardı. Frambrough Kalesi'nden bir çubuğun ucuna takılı bir tüy. En azından bulabildiği tek şey buydu...

"Bu bir köpek oyuncağı," dedim, elinden çekerek.

"Hiç gördüğüm köpek oyuncağına benzemiyor."

"Köpek besliyor musun? Hayır. İşte, o zaman."

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey!"

"Tamam, peki." Bana inanmak istiyor ama tam emin olamıyormuş gibi dikkatle bakıyor. "Baskı yapmak istemem ama Little Red'in yönetimini devralmak ister misin diye sormak istedim."

"Tatile mi çıkıyorsun?" Genelde o tatile çıktığında işlere ben bakarım, ama genelde bana önceden haber verir.

"Hayır. İşimi çeşitlendiriyorum. Kurumsal etkinlik planlaması arayan potansiyel müşterilerin ilgisi giderek artıyor. Ama çocuklarla ilgili işleri devralacak birine ihtiyacım var."

"Tam
zamanlı
mı?"

"Evet."

"Ama... benim bir işim var."

"Nefret ettiğin bir iş. Ve sen de benim kadar bu şirketin bir parçasısın. Hadi ama Heth, Little Red senin adını almıştır."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle! Sence kimin adını verdim?"

"Herhangi bir şey olabilir, değil mi? Küçük kırmızı tavuk? Küçük kırmızı vagon? Her türlü çocukça şey."

"Ama bu şeyler benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Gençken sigara içerken beni yakaladığın ve kimseye söylemediğin zamandan beri, hatta saçların pembeyken bile, sen her zaman benim küçük kırmızım, Heather Feather oldun."

"Neden vazgeçmek istiyorsun?" Parası eksik değil. Harry onun yanında olduğu sürece.

"Çocuklar büyüyor. Bana biraz daha az ihtiyaçları var ve benim de diğer annelerle uğraşmaktan başka bir şeye ihtiyacım var. Okul kapısında yeterince onlarla uğraşıyorum. Oyun randevuları. Onun gibi şeyler. Hadi, bu lanet şirketi benden al. Sana hisseler bile veririm."

Kendimi kahve masasına çökmüş, zihnim karışmış halde buluyorum. Neden ben? Daha yeni düzgün işlev görmeyi öğreniyorum. "Sence bunu yapabilir miyim?"

"Neden olmasın? Daha önce de yaptın. Partileri kendin düzenlemeye devam edebilirsin, ama o çoraplarla değil. Yeni kanlar işe almanı öneririm. Belki yeni ev sahipleri tanıtabilirsin, ben Disney prensesleri gibi olanları tercih ederdim. Tiyatro öğrencilerini ucuza işe alabilirsin. Şarkı söyleyebiliyorlarsa daha da iyi olur."

"Mir, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun? İçgüdülerin ne diyor?"

"İgüdülerim, bana bu kadar güvenmene inanmadığını söylüyor."

"Sana güvenmeyen tek kişi *sensin*. Geri kalanımız senin harika olduğunu biliyoruz. Ve yetenekli olduğunu. Ve gerektiğinde, kendini tamamen verdiğinde, durdurulamaz olduğunu."

Ağlamak en iyi tepki olmayabilir, ama o böyle tepki veriyor.

"Heth. Bunu kabul etmek zorunda değilsin," diyor, yanıma oturup kolunu sırtıma atarak. "Bu masa ikimizin ağırlığını taşıyabilir, değil mi?"

"Evet, Jammy'nin masasıydı. Aldığı her şey uzun ömürlüydü."

"Sanırım tüm iyi şeyler öyledir. Aileler. İlişkiler. İş. Little Red'i başkasına teslim etmeyi hayal bile edemem, biliyorsun."

"Hayır dersem ne yapacaksın?" Yüzümü görmemesi için başımı omzuna yasladım.

"Sen pes edene kadar gıdıklayacağım, sanırım. Oradan çıkmak istemediğini söylemeyeceksin, değil mi? Ofis politikalarından ve dedikodulardan kaçmak için?"

"Son zamanlarda daha iyiye gidiyor." Mavi gözlü bir adam sayesinde. "Ama hayır, hayır demeyeceğim." Tam tersini söyleyeceğim. Evet!"

Miranda beni deli gibi sıkarken sevinçle ılık atıyor. "İkimiz için de çok mutluyum!"

Ben de, diye düşünüyorum, hıkırıklarımı hırkamın kollarıyla silerken.

"Hey, Benji denen adama ne oldu? Burnu akık olan?"

Komik bir zamanlamayla (peki neden gülmüyorum?) Archer içeri dalarken oturma odasının kapısı açılır. "Hayatım, ben geldim! Ve kocaman bir kutu penis çorabı aldım, bu hafta sonu külot giymeyi bekleme!" Kutuyu odanın diğer ucuna fırlatır, Mir onu yakalar.

Elvis havlar ve yere atlar, Miranda da irkilir. "Onun orada olduğunu unutmuşum," der, elini göğsüne bastırarak. Sonra başını meraklı bir terrier gibi eğerek, "Greensleeves mi?" der.

Hızla başımı salladım, elinden büyük prezervatif kutusunu alıp, kanepenin boşalan yerine attım.

"Neden bir kokteyl randevusu ve diğer türden bir değerlendirme toplantısı yapma ihtiyacı hissediyorum?"

Sanki yanaklarım yeterince kızarmamış gibi.

"Mir." Ellerimi uzatıyorum, bir nevi, *karşındaki erkeksi örneği seyret.*
"Bu Archer. İşten."

"Oh." Bu küçük sesin içinde ne kadar çok anlam var. Ne kadar çok anlayış var. "İşlerin neden düzeldiğini şimdi anlıyorum," diyor ayağa kalkarken. "Demek düşün güzel geçmiş, öyle mi?"

"Sana söyledim," diye mırıldanıyorum, ikimiz de ayağa kalkarken, "öyle değildi." Daha iyiydi. Onun hayal edebileceğinden daha iyiydi.

"Archer." Sanırım bu garip tanıştırma işini bir an önce halletsem iyi olacak. "Bu kuzenim Miranda."

"Oh, kuzen Miranda mı?" Şimdi o da terrier gibi davranmaya başladı.

"Umarım bu benim önümde giden itibarım değildir," diye iyi niyetle homurdanıyor.

"Sadece iyi şeyler duydum," diyor, Elvis'i bir kenara iterek odaya girip elini uzatıyor.

"Şimdi yalan söylediğini biliyorum." Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Peki, ikinizi... *kendi halinize* bırakayım o zaman. Jammy'nin sandalyesinin yanındaki yerden kocaman çantasını almak için eğiliyor.

"Evet, iyi fikir. Yakında işe gitmem gerek."

"Çok fazla çalışmayın, tamam mı?" Kapıyı açarak içeri girer, dilini çıkarır ve kapıyı hızla kapatır.

"Çok sevimli birine benziyor," der Archer, ceketini çıkarırken.

"Öyle. O en iyisi." Ceketini Jammy'nin sandalyesine bırakmaya zar zor vakit bulur, ben de kendimi onun kollarına atarım, kalbim o kadar hızlı atıyor ki canım acıyor.

Sen en iyisisin, diyor o kas sanki. *Ve ben seni hak etmiyorum seni*

hak Kendime yalan söylediğimde değil.

etmi Barney'den gelen bir e-postayı görmezden

yoru geldiğimde değil. Zamanımız kısıtlı olduğunda

m. değil.

HEATHER

O gece Archer'a ilk kez *yalan* söyledim. Tabii, ona ilk başta söylediğim yalanı saymazsak. Erkek arkadaşım ile ilgili yalanı.

Bu geceki yalan, bir şeyleri gizleme yalanıydı.

Sadece birkaç günümüz kaldığı gerçeğini sakladım.

Pazar günü partimden sonra onun evinde film izlemeyi planlamıştık, ama ona çok yorgun olduğumu, hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olduğumu, yataktan *çıkamayacak kadar yorgun olduğumu* belirten bir mesaj attım. Üstelik o da buna itiraz etmedi. Haftalardır neredeyse her dakikamızı birlikte geçirmiş olmamıza rağmen, bunu nezaketle kabul etti.

Biraz dinlenmemi söyledi. Anladığını söyledi. Zor bir gün geçirdiğimi söyledi. İş sahibi olmanın heyecanı muhtemelen başımın ağrımasına neden olmuştu.

Çok fazla düşünüyorsun, bebeğim.

Telefonun diğer ucundan bana bir öpücük gönderdi ve daha sonra beni arayıp durumumu soracağını söyledi.

Ben de eve gittim, duş aldım, yatağa girdim ve yatak odamın duvarlarında alacakaranlığın yayılmasını izledim. Gün akşamın çekimine yenik düşerken, ben de gözyaşlarıma yenik düştüm.

Olabilecekler için ağladım. Kendimi bu karmaşaya soktuğum için ağladım. Archer'dan şartlarımızı yeniden gözden geçirmesini istemek için cesaretim olmadığı için ağladım. Beynimin mantıklı kısmı, kendime verdiğim sürenin hiçbir anlamı olmadığını söylüyor. Barney'e *teşekkür edip reddedebilirim*, ama sonra ne olacak? Archer ne kadar süre sonra sabırsızlanmaya başlayacak? Benim tavırlarımdan ve tuhaflıklarımın ne kadar süre sonra bıkacak? Beni düzeltmeye çalışmaktan ne kadar süre sonra vazgeçecek?

Şu an için daha fazlasıyla ilgileniyor olsaydı, bunu söylerdi. Değil mi?

Saat sekizde telefonum alıyor. Elime almadan kim olduğunu biliyorum.

"Merhaba tatlım. Başın nasıl?"

"Daha da kötü." Sanki grip olmuşum gibi sesim çıkıyor. Ya da belki de vebaya yakalanmışım gibi. "Fazla düşünüyorsun."

Gülüyorum. Mutsuz bir şekilde. Çünkü evet, evet, öyle yaptım. Değiştirmek istediğim her şeyi düşündüm. Eğer tekrar yapma şansım olsaydı, nasıl yapardım diye düşündüm.

Archer'ı benimle çıkması için şantaj yapmazdım.

Sadece sormak için cesaretimi toplardım. Sormak, talep etmek değil.

Tanrım. Geçmişe bakmak işkence gibi bir şey.

"Hala orada mısın?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap vererek, yastıkların üzerine daha fazla yaslandım.

"Miranda için çalışmayı seviyorsun. Muhtemelen aynı işte kendi hesabına çalışmayı daha da seveceksin."

"yle mi düşünüyorsun?" Keşke sorunlarım sadece işim olsaydı. Miranda'nın teklifi çok basit; dokuzdan beşe kadar olan işimden nefret ediyorum ve hafta sonlarını seviyorum. Önümde zorlu bir öğrenme süreci olacağını biliyorum — müşteri hizmetleri, insanlarla ilişkiler, para ve siparişler ve milyonlarca başka şey — ama Mir'in yardım etmek için yanımda olacağını da biliyorum. *Tıpkı Archer'in olduğu gibi.*

"Biliyorum. Miranda da yardım edecek. Yalnız kalmayacaksın."

Yalnız. şu anda hissettiğim gibi. Kararlarında yalnız.

"Yatakta mısın?"

"Evet. Evet. Yataktayım." Telefonu yüzümden uzaklaştırıp sessizce burnumu çekerek yüzümdeki gözyaşlarını sildim.

"Tamam. Öyleyse, yat ve sana bir masal anlatayım."

Gülüyorum. Ve biraz daha ağlıyorum. *Sessizce.* Neden kaba bir şey söylemedi ki? Neden Archer Powell beni sürekli ldryor?

"Hikaye ne hakkında olacak?"

"Sihirli aynası olan bir kız hakkında."

"Sanırım bunu daha önce duymuştum." Muhtemelen bununla ilgili bir tez yazabilirim.

Sihirli aynalara dilek tutan kızlar: dilediğine dikkat et üzerine bir alışma.

"Sanmıyorum, bebeğim."

"Keşke burada olsaydın." İç çekişimin içindeki çaresiz özlemi duydu mu acaba?

"Orada olsaydım ne yapardın?"

"Şu anda mı?" Onun olmasını istediğim yerde yatağın üzerinde elimi gezdiriyorum. "Muhtemelen senin yanına sokulup uykuya dalacaktır."

Penceremin altından bir araba geçiyor, sesi telefon hattında stereo olarak yankılanıyor.

"Archer." Biraz daha dik oturuyorum. "Neredesin?"

"Nerede olmamı istersin?"

"Yakın." Cevap veriyorum. "Yanımda." *Burada.*

"Bana verdiğin anahtarı kullanayım mı?"

On saniye içinde yataktan kalkıp oturma odasına geçiyorum ve bugün ikinci kez ona saldırıyorum. Farklı olan şey, onun ne söyleyeceğimi biliyor olması.

Archer, konuşmamız gerek. Sözler dilimin ucunda ama daha ötesine geçemiyorlar.

"Hadi." Ellerini omuzlarıma koyarak beni yatağın yönüne çevirir. "Elmaları ve armutları alıp bahçe yatağına koy."

"Ama benim elma ya da armutum yok." Ya da kafiyeli argoda, merdiven.

"Sus. Etkisini bozuyorsun."

Yatak odasında, yorganın köşesini geri çekiyorum ama henüz içine girmiyorum.

"Kalmayacak mısın?" Soyunmayacağı anlaşılınca kalbim sıkışır.

"Kalamam. Köpeği almam lazım, yoksa geri dönecek bir evim kalmaz."

"Onu da getirmeliydin." Yorganın köşesini bırakıp ona dönüyorum.

"Sabah köpek kreşine gidecek. Bu gece geri dönsem daha iyi, yoksa trafiği önlemek için sabah dörtte kalkmam gerekecek."

İki adım attıktan sonra aniden kollarıyla beni sardı ve sıkıca sarıldı. Onun sarılmaları her türlü şekil ve boyutta olabiliyordu, tek kollu cansız sarılmalardan, her şeyi kapsayan ayı sarılmasına kadar

kucaklamalara kadar. Bu kucaklama ölçeğın son ucunda. Beni bırakmak istemiyor gibi hissediyorum. Kollarımız birbirine dolanmış, kalplerimiz birlikte atarken ne kadar süre orada durduğumuzu bilmiyorum, ama ayrılırken ikimiz de bir şey kaybettiğimizi fark ediyoruz.

34
ARCHER

Berbat görünüyorum ve neredeyse hiç uyumadım.

Ve bugün ne olacağını biliyorum.

Ve son birkaç haftadır yaşadıklarım yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum. Lanet olası deneyimden çok umuda güvenmek.

Onun beni seçeceğini düşünmem bile gülünç. Öyleyse neden gülmüyorum?

Çünkü bu çok acı verici, neden ilişkiye girmediğimi hatırlatan bu boş ve acı verici hatırlatma.

Neden kalabalıkta güvenlik olduğunu.

Neden anonimlikte güvenlik olduğunu.

Neden insanları asla çok yakına almadığımı, çünkü onlar sadece yükünün ağırlığını hissederler.

Dün gece ona gittiğimde acı çektiğini biliyordum. Kemiklerimde, ikinci kez düşündüğünü söyleyeceğini hissediyordum. Benden başka bir erkek düşünemeyeceğini söyleyeceğini hissediyordum.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Daha da kötüsü, pes etmiş gibi görünüyordu.

Oyun bitti, değil mi?

Yine de uyuyana kadar onu kucakladım. Kendim için kucakladım.

Sonra da, zavallı ben, oradan ayrıldım. Kuyruğumu kısıtırıp çekip gittim.

Sonra bu sabah, yatakta tek başıma yatarken, Elvis bile bana eşlik etmek istemedi. Şafak vakti yeni bir gün, yeni bir başlangıç getirmesi gerekirken, bunun yerine kaçınılmaz bir soluğu getirmesi ne kadar adaletsiz diye düşündüm.

Aptal herif.

Sonra Elvis'e bakıyorum, arka pençesiyle kulağını kaşıyor. Uzun vücudunu kemiklerini çatırdatacak şekilde gererek. Bana baktığında kuyruğunu sallıyor ve kulaklarını dikeyliyor.

kapıya doğru koşuyor, sanki "kalk lan tembel herif! Yapacak işlerim var, kelimenin tam anlamıyla, işemek için sokak lambaları ve yemek için köpek maması var" der gibi.

Aynı dili konuşmuyoruz, ama birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz, her ne kadar bu sabah benim sefil kışımı kucaklamaya pek istekli olmasa da, bu da bizim ilişkimizin tek taraflı olduğunu gösteriyor. Ama bu başka bir zaman düşünülmesi gereken bir konu. Aynı dili konuşmuyoruz, ama içgüdüsel olarak durumu anlıyoruz. Öte yandan, Heather'ın kod çözmede bir sürü sorunu var. Ve ben bunu onun ellerine bıraktım. Kendime, atılımı onun yapması gerektiğini söyledim. Bundan sonra ne olursa olsun onu yakalayacağımı anlaması gerektiğini söyledim.

Çince yazmış olsam da fark etmezdi.

Bir anda yataktan kalkıp duşa yöneldim, sadece Elvis'in şarabı beni durdurdu. Bazı şeyler bekleyemez, sanırım. Ama Heather'a ipucu vermek? O kadar da uzun süre beklemek zorunda kalmayacak.

İşe geç kaldım ve köpek bakımevindeki kadını lanetliyorum. Orayı "dodgy day-care" (şüpheli bakımevi) diye adlandırmalıydılar. Ne tür bir işletme sahibi sabahları uyur ki?

Eşyalarımı ofisime bırakıp doğruca onun ofisine gidiyorum, onun orada olmadığını görünce içimdeki bu kötü hissi bir türlü atamıyorum.

Saat on bir olduğunda hala midem bulanıyor çünkü ondan hala bir iz yok.

Onu gün boyunca görmemek alışılmadık bir durum değil. İkimiz de genellikle meşgulüz ve programlarımız bazen çakışıyor. Ama bugün durum öyle değil.

Benden kaçıyor mu? Bir yerde saklanıyor mu?

Görünüşe göre binada. En azından, iki kez sorduğum asistanı Emika'ya göre öyle. Üçüncü kez sorduğumda, cevap vermeden önce kimse dinlemiyor mu diye etrafına bakınıyor.

"Yönetim katında. Sabahtan beri orada."

Yönetim katında. Orada ne halt ediyor olabilir ki, hem de bu kadar uzun süredir?

Sanırım istifasını veriyor olabilir. Kuzeninin şirketini yönetmeye gerçekten kararlı görünüyordu. Neden olmasın ki?

Bazı insanlar için aile her şeydir.

Şanslılar olarak da bilinirler.

Yukarıda Haydn hakkında şikayet ediyor olabilir, sanırım. Benim hakkımda mı?

İkisi de olası değil.

Öğle vakti geldi ama o hala ortada yok. Gerginlik midemde o kadar yoğunlaşıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Söylemek istediğim çok şey

var. Onun duyması gereken

çok şey var.

Peki, tüm bunları ona söyleyebilmem için nerede bu kadın?

Kendimi binadan çıkmaya zorluyorum, Pret'ten bir kahve alıp yürürken içiyorum, bu duyguyu biraz olsun atlatmak için. Omuzlarım ağrıyor ve gözlerim sanki bilgisayara çok uzun süre bakmışım gibi yanıyor.

Postman's Park'a doğru yürürken, kahvemini biraz daha sert olmasını dilerken, mavi bir mont giymiş bir kız dikkatimi çekti. Kalbim durdu, ayaklarım da, her şey bir an için yavaşladı, sonra iki kat daha hızlı bir şekilde geri geldi. *Kalbim patlayacak kadar hızlı atıyordu. Ayaklarım sürünüyordu, yeterince hızlı hareket edemiyordum.* Kapının mandalını açmaya çalışırken parmaklarım tahta çubuklar gibiydi.

Kız, uzak tarafta, bir bankta, güneşin parladığı bir yerde oturuyor. Arkasında çimlerde nergisler sallanıyor, minik kuşlar heyecanla zıplıyor, onun sandviçinden aldıkları parçalarla mutlu oluyorlar.

Ve ağlıyor, küçük omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor.

Sandviçini bırakmış, kahve fincanını düşürmüştü, ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve sonra yine kollarımda.

"Beni kovdular," diyor nefes nefese. "Tamamen kopmak, sorumluluk."

Bu bir riskti. Bu tür işlerde olur.

"Sessiz ol. Sorun yok. Sana ihbar süresi için ödeme yapacaklar. İşini yürütürken bedava para kazanacaksın." Yüzünü görmek için geri çekilmeye çalışıyorum, ama o sadece daha da sıkı sarılır ve başını sallar.

"Ne oldu? Başka ne var?"

Sonrasında olacaklara hazırlıklı değilim.

Barney geri dönmüş.

Sanırım bir noktada bu kaçınılmazdı.

Ona daha önce söylemediği için üzgün. Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüş.

Gerisi? Basmakalıp sözler. Ona ne kadar iyi davrandığım, onun için ne kadar iyi olduğum.

Keşke o kadın olsaydım, beni değiştirecek kadın. Ama benim duygularımı saygı duymak zorunda. Ben kendim söylemişim, aşk her şeyi mahveder.

Bunu ben mi söyledim? Çünkü bu çok kasvetli.

Duygularımı saygı mı? Kendini mahvetmekten bahset.

Kollarımı ona daha sıkı sararım ve ağzımı açarım çünkü o her şeyi yanlış anlamıştır. Nasıl görmezsiniz? Avuçlarını göğsüme bastırır ve uzaklaştır.

"Barney'i daha iyi tanımak kendime olan borcum. Bana mektup yazıp Inverness'e gelip gelmeyeceğimi sordu. Ben de evet dedim. Çünkü aramızda gelişebilecek bir şey olabilir. O ve ben aynıyız. Biraz dışlanmışız. Biraz farklıyız." Burnunu çekip avuçlarını gözlerine sürter. "Sana delice gelebilir, ama sen ve benden daha delice değil."

Buna nasıl cevap verirsin?

Onu iyice sarımsalı mıyım? Bu onun aklını başına getirir mi?

Sanki elini göğsüme sokmuş ve kalbimi söküp çıkarmış gibi hissediyorum. Başımı eğiyorum, bakışlarım anıt karolarının üzerindeki yazıya takılıyor.

KAHRAMANCA FEDAKARLIĞINI ANMAK İÇİN

Ben
kahraman
değilim.
Ama
seviyorum.

Ve eğer bu onun seçimi ise, onu bırakmam gerekmez mi?

35
ARCHER

"Bana o yargılayıcı gözlerle bakma." Elvis, büyük kafasını tekrar pençelerine indirirken homurdanır. "Senin için daha kolay," derim ona. "Senin hayaların yok."

Ne kadar ironik.

İkimizden biri artık testislerine sahip değil, diğeri de doktora gidip testislerini aldırsa iyi olur.

Bardağımı geriye doğru eğip içindekileri bir dikişte içiyorum. Bir sonraki votkamla içecek tonik kalmadı. *Dışarı çıkıp biraz alayım mı?* Hayır, sek içeceğim.

Elvis, mutfığa giderken onun üzerinden atlarken sızlanıyor. Grey Goose şişesinden bardağımı yarıya kadar dolduruyorum, yavaş yavaş içmemeye çalışıyorum. *Daha kötüsü de olabilirdi. Şişeden içiyor olabilirdim.* Ama içkinin uyuşturucu mu yoksa şiddetlendirici mi olduğunu bilmiyorum, çünkü şu anda kendi testislerimin cesaret eksikliği konusunda kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Denemesi gerektiğini söyledi.

Ve ben ona başka bir neden göstermedim.

Ama sanırım onun ne dediği, benim ne dediğim, onun ne düşündüğü, benim ne düşündüğüm, hatta Elvis'in ne düşündüğü önemli değil, çünkü sonuç yine aynı olurdu.

Ben. Geride kalan.

Belki de benim doğuştan gelen bir özelliğim vardır?

Kendimi hoş olmayan bir şekilde gülerken buluyorum. Kendini feda etmek mi? Daha çok lanet olası bir korkaklık gibi.

Tıpkı bu bardağın içindekiler gibi.

Işığa doğru tutup bakıyorum. Sonra, hiç düşünmeden, içindekileri lavaboya döküyorum.

Elvis'in tırnaklarının tıkırtılarıyla, onu akşam yürüyüşüne çıkaracağıma karar veriyorum. Hayat devam ediyor, değil mi? Lanet olası kafanı gazlı fırına sokmak istesen bile. Belki de sadece elektrikli fırınım olması şanslı bir durumdur.

Şaka yapıyorum, ama gülmüyorum. Çünkü buna gücüm yetmiyor. "Orada ne var?"

Elvis'in dişlerinin arasında küçük, mavi ve ipeksi bir şey var. Yakın zamanda çamaşır makinesinin içini görmüş bir şey. Tekrar oraya gidecek bir şey. Heather'ın külotu.

"Bu hafta sonu ona ihtiyaç duymayacağını söylemenin bir yolu mu bu?"

Votka midemde tersine dönüşüyor, otuz beş kiloluk köpekten bir parça kumaş çıkarmaya çalışırken patateslere dönüşüyor.

"Çekil lan, Elvis."

Ama o sadece homurdanıyor. Bugün kaldırabileceğimden fazla bir terslik daha. Bıktım artık. Kendimden bıktım. Çünkü siktir et, siktir et gitsin. Aşkın her şeyi mahvettiğini söylerken haklıydım, çünkü kendimi enkaz gibi hissediyorum. Daha kötü hissedebilir miyim ki?

Tabii, akşamımı Heather'ın iç çamaşırlarına bakarak geçirmek dışında.

Merak
ederek.

Hayal
ederek.

Kendime onu hak etmediğimi söyleyerek.

Yeterince söylersem, inanmaya başlarım.

Bunun yerine, paltomu alıyorum.

"Kendi başınasın dostum. Ama geri döneceğim." Ayakkabılarımı giyerken cüzdanımı arka cebime koyuyorum.

"İstasyona giderken komşumun çocuğunu arayacağım." Ve telefonumdan tren saatlerini arayacağım. Bugün o yöne giden bir düzine tren var ve onun nerede olacağını bilmesem de, yolda öğrenirim.

Ya geç kalırsam? Ya onunla yatmışsa?

O zaman bu senin kendi lanet hatan olur, değil mi?

Ayrıca, bu benim lehime de olabilir çünkü hiçbir şey bizim birlikte olduğumuz kadar iyi olamaz. Hiçbir şey bizim aramızdaki kadar ateşli bir kimya yaratmadı.

Ayrıca, bundan oldukça eminim, muhtemelen penisi çok küçüktür.

Kuzeninin numarasını bulacağım; adresini kardeşinden alabilir. Gerekirse uydurma bir bahane uydururum, çünkü bu işin yürümesi lazım. Elvis'in kabına bir göz atıp suyunun olup olmadığını kontrol ettikten sonra, telefonumu alıp ön kapıyı açarken aynı anda Uber uygulamasını da açıyorum... ve narin bir ayak parmağına basıyorum.

"Ah, Archer! O kocaman ayaklarını nereye koyduğuna dikkat et.

Ellerim Heather'ın omuzlarında, onu çok sıkı tuttuğumu biliyorum ama onu bırakamıyorum.

"Neyse ki kemiklerim kırılgan değil," diyor yüzünü buruşturarak. "İçeri girebilir miyim acaba?"

Konuşmaya cesaret edemedim yutkunuyorum, ama geri adım atıyorum ve o arkasında tanıdık gelen küçük pembe bir valizi sürüklüyor.

Yolda durup beni biraz daha işkence etmek mi istedi acaba?

Heather belinden eğilip Elvis'le ilgileniyor. Elvis artık iç çamaşırını çığnemiyor ve onu gördüğüne çok sevindiği belli. "Kim iyi bir çocukmuş bakalım?"

Ben değilim. Gözlerim onun kıcına yapışık olduğu için değil. Aklımdan geçen düşünceler, cinsel ve diğer türlü düşünceler için değil.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sorar, başını omzunun üzerinden çevirip bana doğru bakar. Elvis'e tekrar bakarak mırıldanır. "Tonik mi bitti?"

Bulduğumuz yerden mutfakçı görebiliyor, yarısı dolu votka şişesini ve boş tonik şişesini görebiliyor.

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum, sesim sert.

Dikleşir, uzun ve dinlendirici bir nefes alır gibi görünür. Sonra döner. Gözlerinin kırmızı kenarlarında, öğleden sonra ağladığına dair izler hâlâ belirgindir. Ama güçlü görünür, bakışları doğrudandır ve "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sorar.

Ben kahkaha atarım. Ne cüretkarlık ama. O ve sadece o. Ve sadece bana karşı.

"Neden soruyorsun?" diye soruyorum, konsol masasına yaslanarak.

"Umut," diye cevaplar, omuzlarını silkiyor. "O ve bu öğleden sonra yaşananları tekrar yaşadım." Sözlerine eşlik etmek için kusuyormuş gibi yapıyor. "Sana bir şey söyleyecek fazla yer bırakmadım."

"Söyleyecek pek bir şey kalmamıştı. Kendini çok net ifade ettin." Sözlerimi dengeli tutmaya çalışıyorum, ama bir parça suçlama içeriyorlar. Neden? Kendime soruyorum. İki dakika önce, ona mantıklı davranmasını sağlamak için dünyanın sonuna, ya da İskoçya'ya koşmaya hazırdım.

"Adil davranmadım. Ve korktum. Üzgünüm ama, şimdiden uyarıyorum, yine gevezelik etmeye başlayacağım. Umarım beni dinlersin."

Cevap vermek yerine başımı eğiyorum, birbirimize karşı dururken, ikimiz de hala paltolarımızı giyyorduk, kendime pek güvenemiyordum. Bu durum, hangimizin önce kaçacağını merak etmeme neden oluyor.

"Barney ile benim aynı olduğumuzu sanıyordum, ama öyle olmadığını fark ettim. Benzer olanlar sen ve benim. Benim kendimi küçümsememden bahsediyorsun, bunun ne kadar yorucu olduğunu söylüyorsun, ama sen de farklı değilsin. Sadece başka yollarla başa çıkıyorsun. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun, çünkü sana yakın değillerse seni reddedemezler, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup alaycı bir gülümseme yapmamaya çalışıyorum.

"Parkta durumu yanlış anlamış olmalıyım, çünkü bana kesinlikle reddedilmiş gibi geldi."

"Öyleydi. Çünkü korkuyordum, hala da korkuyorum. Şu anda da korkuyorum. Sana kalbimi sunacağım ve sen güleceksin, bir daha asla tam hissetmeyeceğim diye korkuyorum."

"O zaman neden yapasın ki?" Sesimde bir tereddüt var ama bunu bilmem gerekiyor. Çünkü tüm bu şüphelerden sonra

"Çünkü sen bu riski almaya değersin. Çünkü sen asla bir yedek değildin, Archer. Sen olağanüstü birisin."

Farkında olmadan hareket ediyorum, kalbim patlıyor ve göğsüm onun eliyle buluşurken bir an duruyor.

"Bu benim büyük, korkutucu itirafım, Archer. Tamamen seninim. Hepsi senin.

Bana yarı yolda karşılık verir misin?"

Sözleri tereddütlü, küçük elleri solgun, parmaklarını ağzıma götürüp her bir parmak ucunu öpüyorum.

"Senden çok öndeyim, tatlım. Ve biliyorsun ki ilk olmak hoşuma gitmez." Başka bir gün olsa gözüme bir yumruk yememe neden olabilecek bir göz kırpma ile onu kollarıma alıp deli gibi öpüyorum. Onun korkularını ve benim korkularımı öperek yok ediyorum. İkimizin de ömrü bitene kadar her gün yapmayı planladığım gibi onu öpüyorum.

"Elvis! Kıcıımı koklamayı keser misin!"

EPILOG

ARCHER

İKİ YIL SONRA, Heather'ı seks hattı işini canlandırmak için o viski ve sigara sesini kullanmaya ikna ettim.

Şaka yapıyorum.

O sesini sadece iyi şeyler için kullanıyor.

Oh, ve bana karşı.

Bu da iyi bir şey.

Tabii o ses tonunu bana bağışlamak için kullanmadığında.

Genellikle köpeklerden birinin yaptığı bir şey yüzünden. Köpekler diyorum çünkü Elvis'in artık bir arkadaşı var; Yunanistan'da tatildeyken bulduğumuz başka bir kurtarma köpeği. O, avucumun içinden daha büyük olmayan minik bir yavruydu ve çok hastaydı. Onu en yakın veteriner kliniğine götürdük, tedavisini ödeyeceğimize söz verdik ve Heather o küçük dostumuza o kadar bağlandı ki, sonunda onu her gün ziyaret etmeye başladık.

Onu bırakmamız mümkün değildi. Bu yüzden, onun uzun süre hasta olması nedeniyle uykusuz geçirdiğimiz birçok gece, yabancı bürokrasiyle uğraşmak zorunda kaldığımız birkaç gece ve onu buraya getirmek için harcadığımız azımsanmayacak masraflar karşılığında, onu son gördüğümüzden altı ay sonra, yaklaşık bir midilli büyüklüğünde Londra'ya geldi.

Evet, abartıyorum. Ama çok da değil. Ambrosius, Elvis'ten daha iri ve henüz büyüme aşamasında. Adını, Arthur efsanelerinde geçen Romalı adamdan aldığını söylemek isterdim, bilirsiniz, Merlin falan, ama Heather ona Labirent filmindeki bir karakterin adını vermiş. Görünüşe göre, David Bowie'nin tayt giymesi kadar seksi bir şey yok. Ama sanırım o, benden *sonra* seksi bir şey olmadığını kastetmiş.

"Henüz gidemez miyiz?" Heather tepsiyi çocuklara uygun kanepelerle doldurmaya devam ederken, ellerimi beline doladım. Biraz daha büyük ekmeklerin içindeki minik sosisli sandviçler, pizza gibi görünen crostini, yıldız şekilli sandviçler (ekmek kenarları kesilmiş) ve sosisli börekler.

"Hayır, gidemeyiz."

"Ama biz hep lanet partilerdeyiz." Boynunun arkasına uzun bir öpücük konduruyorum. Saçlarını topladığında çok hoşuma gidiyor. Açık saçlı hali de çok hoşuma gidiyor. Yastıklarımıza güneş ışığı gibi yayılmış ya da avucumda sıkıca tuttuğum hali.

"Mmm. Bu çok hoş." Başını yana eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor. "Bu işin bir parçası. Geçimimi sağlamam lazım."

Ama o bundan daha fazlasını yapıyor ve Little Red, Heather'ın ilgisiyle giderek güçleniyor, Heather da bu süreçte kişisel olarak güçleniyor. Bu, onun özgüvenine gerçekten büyük bir destek oldu. Her zaman sahip olmak istemediği kişilik özellikleri olacak, ama benim için bunlar onu Heather yapan özellikler. Eşsiz. Sevimli. Harika bir kadın. Bir gün karım olmasını istediğim kadın.

Bir gün. Belki de bugün.

Ama şimdilik, mutfakta misafirlere yemek servisi yapmakla meşgulüz.

"Şu şarkıdaki gibi, değil mi?" diye neredeyse mırıldanıyor. "Partilerde hep mutfakta takılıyoruz."

"Çünkü mutfak, iyi şeylerin olduğu yerdir. Kilerde biraz oynaşmak ister misin, iyi şey?"

Onun şehvetli kahkahası benim heyecanımı azaltmıyor. Aksine, tam tersini yapıyor.

"Peki ya alt kattaki banyo?"

"İyi deneme." Ellerimin göğüslerine kaymış olduğunu görmezden gelerek yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur.

"Parti bitti."

"Çünkü artık otuz yaşındasın. Hadi ama, yaşlı adam, misafirin bekliyor."

"Eğer daha fazla şaka hediyesi, pipo, terlik ve idrar kaçırma önleyici iç çamaşırı varsa, hepsini atacağım."

"Huysuzluk yaparsan, herkes gittikten sonra hediyesi alamazsın." Tezgahın üzerinden uzanarak bir yığın peçeteyi kapar.

peçeteyi aldı.

"Onlar buradayken neden alamıyorum?" diye soruyorum, onun dikkati dağıldığı anı fırsat bilip elimi uyluğuna kaydırıyorum, elbisesini bileğime kadar toplayıp uyluğunun ipeksi tenini okşuyorum.

"Archer, yapmamalıyız."

Yine de bana karşı bastırıyor, avuç içleri tezgahın üzerinde, nefes alışını biraz hızlanmış, ben parmağımı iç çamaşırının danteli üzerinde gezdirirken.

"Haklıydın!" diye bağıyor küçük bir çocuğun çok yüksek sesi. "Öpüşüyorlar!"

"Selam Teddy." Ona dönerek Heather'ın kıyafetlerini düzeltmesi için biraz zaman veriyorum. "Baban sana gelip kontrol etmen için ne kadar para verdi?" Heather uzaklaşırken bana sitemkar bir bakış atıyor. Kızarmış yanaklarıyla, tepsiyi alırken bana kalçasını çarpıyor ve ben ona tekrar uzanıyorum.

"Bir pound!" diye bağıyor. Çocuğun ses düğmesi bozuk. Ya sessiz ya da gürültülü konuşur. Ve sanırım sadece uyurken sessizdir.

"Bir dahaki sefere gelip beni bul, sırrımızı saklaman için sana iki katını veririm."

Küçük çocuğun gözleri parlar ve gülümsemesi o kadar büyüktür ki, gözleri ve kulakları dışında hiçbir şey kalmaz. *Başka hiçbir şeye yer kalmaz.* "Yanılmışım! Baba, sen yanılmışsın! Mutfakta penis yok!"

"Oh, Tanrı aşkına." Miranda aceleyle oğlunun peşinden içeri girer, Heather'ın elinden tepsiyi alır ve Teddy'ye döner, iki pound eksik olduğu konusundaki şikayetlerini görmezden gelerek onu kapıya doğru iter. "Öpüşmek dedik," diye fısıldayarak ona söyler. "Öpüşüyorlar mı bak. O kelimeyi nereden duydun?"

"Geçen gün babama söyledin. Eğer uslu durmazsa..."

"Hikaye anlatmayı kes,
Theodore." "Beni itmeyi kes,
anne."

Heather kuzenini takip etmek için harekete geçerken, onu belinden tutup boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum. Tahmin ettiğim gibi, anında eriyor. "En az beş yıl daha çocuk yapmayacağız, değil mi?"

"Şimdilik pratik yapmak benim için sorun değil."

"Seksten bahsediyorsun, değil mi? Bebek bakıcılığı ya da işten değil." "Archer, oyalanmayı bırak. Misafirlerimizin yanına dönmeliyiz." "Aileni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Onlar da biliyor."

"Yani, Daniel baş belasıdır, ama azar azar idare edilebilir."

"Ne kadar küçük olursa o kadar iyi," diye onaylıyor. "Ama neden bana şimdi söylüyorsun? Çünkü onlara söylersem, sadece dalga geçerler. Sana söylersem, sen anlarsın."

Çünkü benim gibi hisseden birini asla bulamayacağımı düşünüyordum. Ve şimdi, Heather'ı sevdiğim için, evim bu heriflerle dolu. Aile. Benim için böyle şeyler yapmaya ısrar eden insanlar. Doğum günü partileri. Yani.

Bilmiyorum, bir (özel) kişiye hiç doğum günü partisi yapmadığını söylüyorsun ve bir bakmışsın, her yıl bir tane yapıyorsun.

"Peki, bu hediyen. Bana bir ipucu verecek misin?" "Sanırım s ile başlıyor ve x ile bitiyor."

"Süper sarmal mı?"

"Peki, bunları bir kutuda nasıl bulabilirim?" diye sordu, kollarımda dönerek.

"Kutuda seks elde ettiğin gibi, sanırım." "Sen delisin."

"Doğru. Başka neye deli olduğumu biliyor musun? Sana."

Ama kutuda başka ne var biliyor musun?

Evet, bir yüzük.

Ve en iyi otuzuncu yaş günü hediyesi, onun "evet" demesini duymak olurdu. O yüzden okumaya devam et!

Archer ve Heather'dan ayrılmaya hazır değilseniz ve Archer'ın evlilik teklifini okumak istiyorsanız,

özel bonusunu BURADAN alabilirsin!

TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

BAŞLIKSIZ

Donna'yı Asla Kaçırmayın

UNTITLED

Donna'dan Daha Fazlası

İçinde

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Epigraf	
Adanma	
Öne Çıkanlar	
1. Heather	
2. Heather	
3. Heather	
4. Archer	
5. Heather	
6. Heather	
7. Archer	
8. Heather	
9. Okçu	
10. Heather	
11. Archer	
12. Okçu	
13. Archer	
14. Heather	
15. Heather	
16. Heather	
17. Okçu	
18. Heather	
19. Heather	
20. Archer	
21. Archer	
22. Heather	
23. Heather	
24. Archer	
25. Okçu	
26. Heather	
27. Okçu	
28. Heather	

[29. Heather](#)

[30. Okçu](#)

[31. Heather](#)

[32. Heather](#)

[33. Heather](#)

[34. Archer](#)

[35. Okçu](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında İsimsiz](#)

[Başlıksız](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

